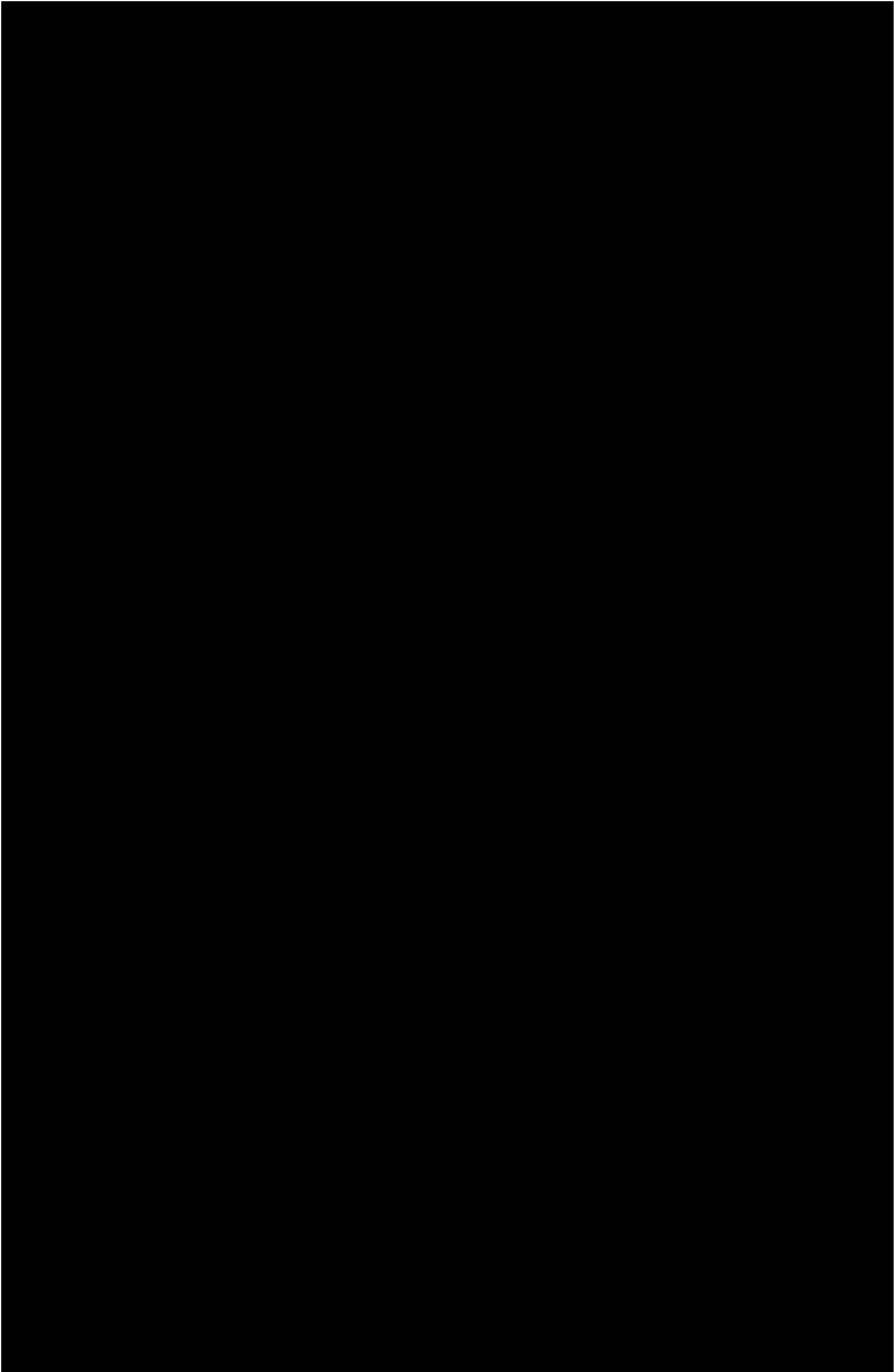
MĂSURA VIEȚII

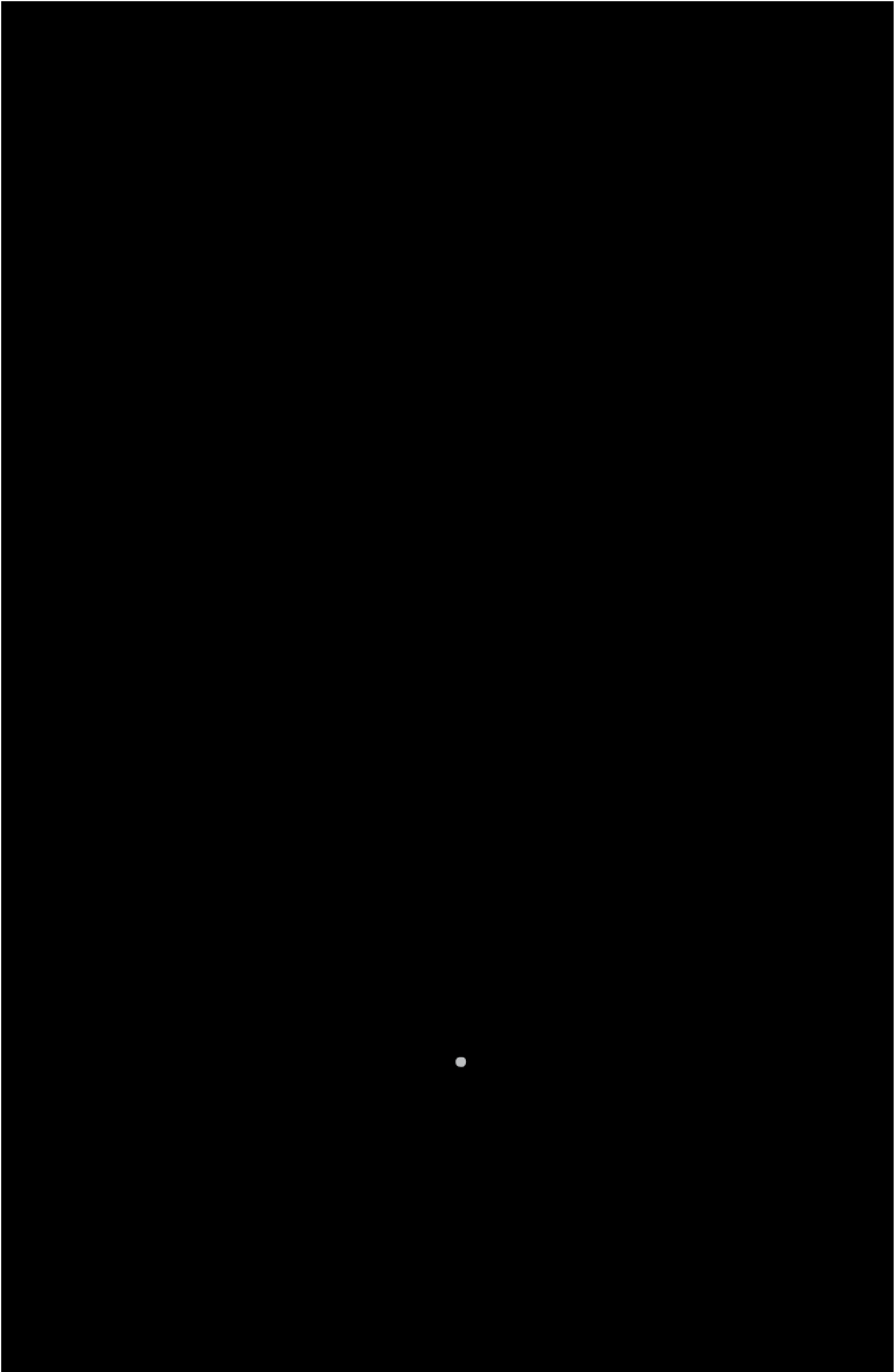
„O poveste despre dragoste și speranță, o demonstrație despre felul în care toate momentele, mari și mici, pot da măsura unei vieți."
JENNA BUSH HAGER

NIKKI ERLICK

LITERA

folio

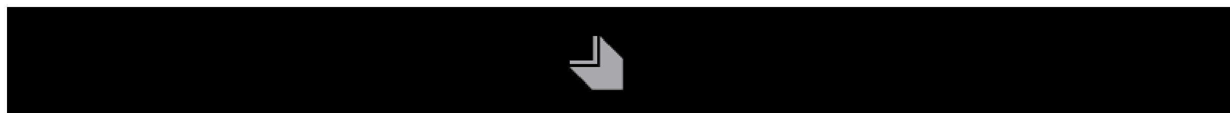

2

No table of contents entries found.

3

The Measure

Nikki Erlick

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Măsura vieții

Nikki Erlick

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Serea

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-630-319-002-0

ISBN EPUB 978-630-319-179-9

4

Pentru bunicii mei,

cu dragoste și recunoștință

5

„Spune-mi, te rog, ce vrei să faci cu unica ta viață aventuroasă și prețioasă?“

Mary Oliver, „Zi de vară“

6

Era greu să-ți închipui o vreme înaintea lor, o lume în care nu sosiseră.

Însă când au apărut prima dată, în martie, nimeni nu avea habar ce să

facă cu ele, cu aceste cutii mici și ciudate care veniseră odată cu primăvara.

Toate celelalte cutii, din fiecare etapă a vieții oamenilor, aveau un înțeles clar, un plan de acțiune stabilit. Cutia de pantofi în care se găsea o pereche nouă și lucioasă ce avea să fie purtată în prima zi de școală. Cutia cu cadoul de sărbători, încununată cu o panglică roșie ca un cârlionț, ondulată

cu pricepere pe tăișul unei foarfeci. Cutiuța în care se găsea diamantul îndelung visat și cutiile mari de carton, sigilate cu bandă adezivă și etichetate de mână, încărcate în spatele camionului pentru mutări. Până și ultima cutie, odihnind sub pământ, al cărei capac, odată închis, nu va mai fi deschis niciodată.

Toate celelalte cutii păreau familiare, ușor de înțeles, ba chiar așteptate. Toate celelalte cutii aveau un scop și un loc anume și se încadrau confortabil în cuprinsul unei vieți obișnuite.

Însă *aceste* cutii erau altfel.

Au sosit la începutul lunii, într-o zi altfel obișnuită, sub o lună altfel obișnuită, prea devreme ca să dai vina pe echinocțiul de primăvară.

Iar când au sosit cutiile, au sosit pentru toată lumea, toate în același timp. Cutii ca niște mici cufere din lemn – cel puțin, *păreau* să fie din lemn –

care au apărut peste noapte, milioane și milioane de cutii, în fiecare oraș și fiecare țară.

Cutiile au apărut pe peluze tunse cu grijă din suburbii, cuibărite între gardurile vii și primele zambile înflorite. S-au așezat pe covorașe bine

călcate în picioare din orașe, unde decenii de locatari trecuseră pragurile caselor. S-au scufundat în nisipurile calde din fața corturilor din deșert și au așteptat lângă cabane singuratice de pe malul lacurilor, adunând pe ele roua dimineții în adierea înălțată de pe apă. În San Francisco și São Paulo, în Johannesburg și Jaipur, în Anzi și pe Amazon, nu exista nici un loc sau nici o persoană care să nu fie găsită de cutii.

Era ceva deopotrivă liniștitor și tulburător în faptul că fiecare adult de pe pământ părea dintr-odată să împărtășească aceeași experiență

suprarealistă, ubicuitatea cutiilor fiind atât motiv de groază, cât și de ușurare.

Asta deoarece, în multe privințe, *era* aceeași experiență. În aproape toate felurile, aceste cutii erau identice. Toate erau de culoare maro-închis, cu nuanțe roșiatice, reci și netede la atingere. Iar pe fiecare cutie era înscris un mesaj simplu, dar criptic, scris în limba maternă a destinatarului său:

„Înăuntru se află măsura vieții tale“.

În fiecare cutie se găsea un singur fir, inițial ascuns de o bucată alb-argintie de material diafan, astfel încât până și cei care ridicau capacul să se gândească de două ori înainte să se uite la ceea ce se afla dedesubt. De parcă

însăși cutia te-ar fi avertizat, încercând să te protejeze de impulsul tău copilăros de a rupe imediat ambalajul. De parcă însăși cutia te-ar fi rugat să

faci o pauză, să te gândești bine la următoarea mișcare. Pentru că aceea nu mai putea fi anulată.

Cutiile variau de fapt în numai două privințe.

Fiecare cufăraș purta numele destinatarului său individual, iar fiecare fir dinăuntru avea o lungime diferită.

Însă când au sosit primele cutii în martie, în frica și confuzia de pe moment, nimeni nu a înțeles prea bine ce înseamnă cu adevărat măsura aceea.

Cel puțin, nu încă.

8

PRIMĂVARA

9

NINA

Când cutia inscripționată cu numele Ninei a apărut în fața ușii, Nina încă dormea, iar pleoapele îi tremurau ușor în timp ce mintea ei somnolentă

se lupta cu un vis dificil. (Era înapoi la liceu, iar profesorul cerea să vadă un eseu care nu-i fusese dat ca temă Ninei.) Era un coșmar familiar pentru cineva predispus la stres, dar nu era nimic pe lângă cel care o aștepta în lumea reală.

Nina s-a trezit prima în dimineața aceea, așa cum făcea de obicei, și s-a ridicat din pat fără zgomot, lăsând-o pe Maura netulburată în somnul ei. S-a strecurat în bucătărie, încă îmbrăcată cu pijamaua în carouri, și a aprins arzătorul de sub ceainicul pântecos de culoare portocalie pe care Maura îl găsise la un târg de vechituri în vara trecută.

Apartamentul era întotdeauna minunat de tăcut la ora aceea matinală, iar tăcerea era întreruptă numai de câte un șuierat ocazional produs de câte o picătură ce scăpa de sub capacul ceainicului și ateriza cu un sfârâit printre flăcările mici ale plitei. Mai târziu, Nina s-a întrebat de ce n-a auzit nici o agitație în dimineața aceea. Nu s-au auzit urlete sau sirene sau televizoare date tare, nimic care s-o alerteze cu privire la haosul ce se desfășura deja în afara locuinței sale. Dacă Nina nu și-ar fi pornit telefonul, atunci poate că ar fi reușit să mai rămână în neclintirea aceea încă puțin, bucurându-se de timpul dinainte.

În schimb, s-a așezat pe canapea și s-a uitat la telefon, așa cum își începea fiecare dimineață, așteptându-se să citească vreo câteva e-mailuri și să răsfoiască diverse buletine informative până ce ar fi sunat alarma Maurei și ar fi dezbătut dacă să pregătească ouă sau fulgi de ovăz. Făcea parte din slujba Ninei ca redactoare să rămână informată, dar numărul uriaș de aplicații și canale crescuse cu fiecare an petrecut la acel job, iar uneori Nina era copleșită de gândul că și-ar putea petrece o viață întreagă tot citind, fără

a reuși vreodată să țină pasul.

În dimineața aceea, nici măcar nu a avut ocazia să înceapă. De îndată ce și-a deblocat ecranul telefonului, Nina și-a dat seama că e ceva în neregulă.

Avea trei apeluri pierdute de la prieteni, iar mesajele se adunaseră de ore întregi, în principal de la ceilalți redactori din grupul lor de mesaje.

CE PLM SE ÎNTÂMPLĂ?!

Toată lumea a primit câte una???

10

Sunt PESTE TOT. Gen în toată lumea. Să-mi FUT una.

Inscripția e pe bune?

NU deschideți până nu aflăm mai multe.

Dar înăuntru e doar un fir, nu-i așa???

Nina simțea cum i se strânge pieptul și capul o furnică de amețeală în timp ce încerca să pună laolaltă piesele întregii povești. A intrat pe Twitter, apoi pe Facebook, și peste tot era la fel, era plin de semne de întrebare și o panică scrisă cu litere mari. Însă de data asta, erau și poze. Sute de utilizatori care postau fotografii cu niște cutii mici de culoare maro, găsite în fața ușii.

Și nu doar în New York, unde locuia ea. Peste tot.

Nina a reușit să distingă inscripția din câteva fotografii. „Înăuntru se află măsura vieții tale.“ Ce naiba însemna asta?

Inima îi bătea alarmant de iute, în ritmul întrebărilor din mintea ei.

Majoritatea oamenilor de pe internet, dând piept cu același mesaj obscur de pe cutie, se adunaseră repede în jurul unei singure concluzii îngrozitoare: orice s-ar fi aflat în cutia aceea susținea că știe cât de lungă va fi viața ta.

Timpul care ți-a fost alocat de cine știe ce forță superioară.

Nina era pe punctul de a țipa și a o trezi pe Maura, când și-a dat seama că și *ele* trebuie să le fi primit.

Cu mâinile tremurând, a lăsat telefonul să cadă pe canapea și s-a ridicat în picioare. S-a dus până la ușa apartamentului, puțin nesigură pe picioare, apoi a tras adânc aer în piept și a tras cu ochiul pe vizor, dar nu vedea până jos. Așa că a descuiat încet broasca dublă și a deschis timidă ușa, de parcă de cealaltă parte ar fi așteptat un străin, cerând să fie lăsat să intre.

Cutiile erau acolo.

Așezate pe covorașul cu citatul din Bob Dylan pe care Maura insistase să-l aducă cu ea când s-a mutat acasă la Nina. „Dacă nu ești mișto, ia-ți valea.“ Probabil că Nina ar fi preferat ceva mai simplu, un covoraș neutru, cu model grilă, dar acel citat o făcea mereu pe Maura să zâmbească, iar după câteva săptămâni de târât picioarele spre casă, unde îl vedea în fața ușii, și Ninei ajunsese să-i placă.

Acoperind cea mai mare parte a literelor albastre scrise de mână pe covoraș, stăteau două cufărașe care păreau făcute din lemn. Câte unul pentru fiecare dintre ele, se pare.

Nina s-a uitat pe hol și a văzut o cutie identică așteptându-l pe vecinul lor de la 3B, un văduv în vârstă care ieșea doar o dată pe zi ca să ducă

gunoiul. S-a întrebat dacă ar trebui să-l avertizeze. Dar ce ar fi putut oare să-i spună?

11

Nina încă se uita lung la cutiile de la picioarele ei, prea agitată ca să le atingă, însă prea șocată ca să plece, când șuieratul ceainicului a trezit-o din transă și i-a amintit că Maura încă nu știa.

12

BEN

Și Ben dormea când au sosit cutiile, doar că el nu era acasă.

Se foia în scaunul lui îngust de la clasa economică, strângând tare din ochi ca să se apere de lumina de la laptopul vecinului, în timp ce milioane de cutii dădeau năvală în țară ca o ceață, la unsprezece mii de metri sub el.

Conferința de arhitectură de trei zile a lui Ben la San Francisco se încheiase la începutul serii, iar el luase avionul de noapte spre New York înainte ca în Golf să ajungă vreo urmă a cutiilor. Avionul lui a decolat chiar înainte de miezul nopții în vest și a aterizat imediat după răsăritul soarelui în est, și nici unul dintre pasageri și nici echipajul nu erau la curent cu ce se întâmplase în timpul acelor ore întunecate dintre cele două momente.

Însă când s-a stins semnalul „cuplați centurile“, iar telefoanele călătorilor s-au aprins toate odată, au fost puși imediat la curent.

Înăuntrul aeroportului se formau mulțimi în fața televizoarelor uriașe, unde fiecare canal oferea o perspectivă diferită.

CUTII MISTERIOASE APAR PE TOT GLOBUL.

DE UNDE AU VENIT?

CUTIILE SUSȚIN CĂ PREZIC VIITORUL.

CE ÎNSEAMNĂ CU ADEVĂRAT FIRUL TĂU?

Toate zborurile următoare erau întârziate.

Un tată care stătea lângă Ben încerca să-și liniștească cei trei copii în timp ce se certa la telefon.

– Abia am ajuns aici! a spus el. Ce să facem? Să ne întoarcem?

O femeie de afaceri care se uita lung la iPad începuse să-i informeze pe ceilalți pasageri cu privire la cele mai noi știri online.

– Aparent au sosit doar pentru adulți, a anunțat ea cu voce tare, către nimeni anume. Până acum nu le-a primit nici un copil.

Dar cei mai mulți oameni strigau aceeași întrebare în telefoane:

– Și *eu* am primit una?

Ben încă mijea ochii la ecranele cu neoane de deasupra, cu ochii uscați și iritați din pricina somnului agitat. Lui Ben, zborul i se părea întotdeauna o ocolire a timpului, orele din avion existând în afara continuumului normal al vieții de pe pământ. Dar până acum nu mai ieșise niciodată atât de clar dintr-o lume pentru a se întoarce în alta.

13

În timp ce mergea iute spre trenul de aeroport cu care avea să ajungă

la metrou, Ben a sunat-o pe iubita lui, Claire, dar ea nu a răspuns. Apoi i-a sunat pe părinții săi acasă.

– Suntem în regulă, suntem bine, l-a liniștit mama lui. Nu-ți face griji pentru noi, întoarce-te în siguranță, atâta tot.

– Dar… *le-ați primit*? a întrebat Ben.

– Da, a șoptit mama lui, de parcă ar fi ascultat-o cineva. Tatăl tău le-a pus deocamdată în dulapul din hol. A făcut o pauză. Încă nu le-am deschis.

*

Metroul ce ducea în oraș era neobișnuit de gol, mai ales pentru ora de vârf a dimineții. Ben era unul din cei doar cinci pasageri din vagon, cu bagajul de mână vârât între picioare. Nimeni nu se ducea la muncă în dimineața aceea?

Probabil e o precauție de siguranță, și-a dat seama. Ori de câte ori era posibil ca vreun cataclism să lovească orașul, newyorkezii agitați evitau metroul. În puține locuri părea mai rău să rămâi captiv decât într-un vagon mic și lipsit de aer sub pământ.

Ceilalți navetiști erau tăcuți, încordați, așezați departe unul de altul și acaparați de telefoanele lor.

– Sunt doar niște cutiuțe, a zis un bărbat tolănit într-un colț. Lui Ben i se părea că e drogat cu ceva. Lumea nu trebe să se crizeze!

Persoana care stătea cel mai aproape de bărbat s-a mutat de acolo.

Apoi bărbatul a început să cânte în delir, dirijând cu mâinile o orchestră nevăzută.

– *Cutiuțe, cutiuțe, cutiuțe prăpădite…*

Abia atunci, în timp ce asculta glasul răgușit al bărbatului și melodia sinistră, a început Ben să-și facă griji cu adevărat.

Tulburat dintr-odată, a ieșit valvârtej la următoarea stație, Grand Central, și a luat-o la goană pe trepte, recunoscător să fie din nou la nivelul străzii, în confortul mulțimilor. Terminalul era mult mai populat decât metroul și zeci de oameni urcau în trenurile spre suburbii. Unde se duceau cu toții? s-a întrebat Ben. Oare chiar credeau că răspunsul la aceste cutii misterioase se găsea în afara orașului?

Poate că fugeau pur și simplu către familiile lor.

Ben s-a oprit lângă intrarea unui peron gol, încercând să-și orienteze gândurile. Cam un sfert din oamenii din jurul lui duceau cutii maro la subraț

și și-a dat seama că și mai multe s-ar putea să se ascundă în rucsacuri și genți. Ben se simțea surprinzător de ușurat că nu fusese acasă când a sosit, sforăind neștiutor în pat, separat de cutia invadatoare doar de un perete 14

scandalos de subțire. I se părea cumva o violare mai puțin gravă, în timp ce a fost plecat.

Într-o zi obișnuită, la gară ar fi fost o mulțime de turiști mișunând încoace și încolo, ascultând ghiduri audio, zgâindu-se în sus la celebrul tavan ceresc. Însă azi nu se oprea nimeni și nimeni nu ridica privirea.

Mama lui Ben i le arătase odată când era mic, constelațiile aurii decolorate de deasupra, explicându-i, pe rând, fiecare semn zodiacal. Oare tot ea îi spusese că stelele erau pictate invers intenționat? Că ideea era să fie văzute din perspectiva divinității, nu a omenirii. Ben s-a gândit mereu că e doar o scuză inventată după aceea, o poveste drăguță care să acopere greșeala cuiva.

– Înăuntru se află măsura vieții tale, enunța un bărbat în căști, vizibil frustrat. Nimeni nu știe ce înseamnă! Eu de unde naiba să știu?

„Înăuntru se află măsura vieții tale." Ben culesese deja destule informații, de la străinii din aeroport și de pe telefonul său la metrou, pentru a recunoaște că aceasta era inscripția de pe cutii. Misterul era vechi de numai câteva ore, însă deja unii oameni interpretau mesajul ca arătând că

firul din cutie prezice lungimea finală a vieții.

Dar cum era *posibil* ca așa ceva să fie adevărat? se gândea Ben. Asta ar fi însemnat că lumea s-a răsturnat cu susul în jos, la fel ca tavanul de deasupra lui, iar acum oamenii vedeau din perspectiva lui Dumnezeu.

Ben s-a sprijinit de peretele rece din spatele lui, ușor amețit. Atunci și-a amintit de perioada de turbulențe din mijlocul zborului care l-a trezit cu o zgâlțâitură, în timp ce avionul se scutura în sus și în jos, aproape vărsând băutura pasagerului de lângă el. De parcă ceva ar fi zguduit scurt atmosfera.

Ben avea să-și dea seama mai târziu că nu toate cutiile au apărut în același timp, ci că au sosit pe timpul nopții, oricând se întâmpla să vină

noaptea într-un loc anume. Însă acolo, stând în gara Grand Central, când detaliile serii precedente încă rămâneau în ceață, Ben nu s-a putut abține să

nu se întrebe dacă acea zgâlțâitură din aer nu cumva a marcat momentul în care cutiile au sosit jos, pe pământ.

15

NINA

Nina nu voia să deschidă cutia.

Citea știrile zi de zi, așa cum făcuse întotdeauna. Studia Twitterul în căutare de noutăți. Își spunea că lucrează ca de obicei. Dar nu căuta numai reportaje.

Căuta răspunsuri.

Online, teoriile concurente care căutau să explice originile inexplicabile ale firelor variau de la un mesager al lui Dumnezeu la o agenție guvernamentală clandestină sau o invazie extraterestră. Unii dintre cei mai mari sceptici declarați s-au trezit că se întorc către spiritualitate sau supranatural pentru a justifica sosirea bruscă a acestor cutiuțe de numai cincisprezece centimetri lățime și șapte centimetri și jumătate adâncime, pe pragul ușii tuturor caselor din lumea întreagă. Până și cei fără locuință, care își ridicau adăposturile în stradă, până și nomazii și autostopiștii, cu toții se treziseră, în dimineața aceea, cu câte o cutie doar a lor, care îi aștepta oriunde își puseseră capul pe pernă în seara precedentă.

Însă, la început, foarte puțini oameni își recunoșteau convingerea că

firele *chiar* pot să reprezinte lungimea vieții cuiva. Era prea înfricoșător să-ți închipui orice entitate externă cu o omnisciență atât de nefirească, și până și celor care își mărturiseau credința într-un Dumnezeu atotștiutor le era greu să înțeleagă de ce comportamentul Lui, după mii de ani, s-ar fi schimbat dintr-odată atât de radical.

Dar cutiile veneau în continuare.

După ce primul val a acoperit toți adulții în viață care aveau vârsta de cel puțin douăzeci și doi de ani, fiecare nou răsărit aducea o cutie și un fir pentru toți cei care împlineau douăzeci și doi de ani în ziua aceea, marcând un nou prag al maturității.

Iar apoi, spre sfârșitul lui martie, au început să se răspândească

poveștile. Știrile circulau ori de câte ori predicția unui fir se adeverea, mai ales când oamenii cu firul scurt mureau pe neașteptate. La talk-show-uri veneau familiile îndoliate ale unor tineri de douăzeci și ceva de ani, perfect sănătoși, dar cu firul scurt, care decedaseră în accidente stupide, iar emisiunile radio luau interviuri pacienților spitalizați care își pierduseră

orice speranță, după care își primiseră firele lungi și dintr-odată se trezeau că sunt candidați pentru studii clinice și tratamente noi.

Și totuși nimeni nu putea găsi dovezi concrete pentru a avea încredere că aceste fire erau mai mult decât niște șnururi împletite din ațe obișnuite.

În ciuda zvonurilor persistente, a mărturiilor tot mai numeroase, Nina tot refuza să se uite la firul ei. Se gândea că ea și Maura ar trebui să-și țină

cutiile închise până când ar fi aflat mai multe despre ele. Nici măcar nu le voia în apartament.

Dar Maura era mai aventuroasă și impetuoasă decât Nina.

– Ei, hai, mormăia Maura. Te temi să nu ia foc? Sau să explodeze?

– Eu știu că râzi de mine, dar nimeni nu știe de fapt *ce* naiba s-ar putea întâmpla, a spus Nina. Dacă e ca plicurile alea cu antrax, doar că la o scară

uriașă?

– N-am auzit să se fi îmbolnăvit nimeni după ce le-a deschis, a spus Maura.

– Poate că am putea să le lăsăm pe scara de incendiu deocamdată?

– Atunci ar putea să le fure cineva! a avertizat-o Maura. În cel mai bun caz, o să fie pline de găinaţ de porumbei.

Aşa că au stabilit să le depoziteze sub pat şi să aştepte mai multe informaţii.

Însă aşteptarea era partea care o irita pe Maura.

– Dacă e adevărat? a întrebat-o Maura pe Nina. Toată chestia cu

„măsura vieţii tale“?

– *Nu are cum* să fie, a insistat Nina. Nu există nici o modalitate ştiinţifică prin care vreun fir de aţă să cunoască viitorul.

Maura a privit-o solemn pe Nina.

– Nu există lucruri pe lumea asta care nu pot fi explicate de fapte sau ştiinţă?

Nina nu ştia ce să spună la treaba asta.

– Şi dacă totuşi cutia asta chiar poate să-ţi spună cât o să trăieşti?

Doamne, Nina, nu te *omoară* curiozitatea?

– Ba da, bineînţeles, a recunoscut Nina, dar faptul că suntem curioase în privinţa unui lucru nu înseamnă că trebuie să ne aruncăm cu capul înainte orbeşte. Ori *nu* e adevărat, şi atunci nu merită să ne agităm pentru nimic, ori *este* adevărat, şi atunci trebuie să fim absolut sigure de ce vrem să facem. S-ar putea să aştepte şi multă durere în cutia aia.

Când Nina s-a întrunit cu ceilalţi redactori şi câţiva reporteri la masa din sala de conferinţe pentru a discuta următorul număr al revistei, principalul corespondent politic a spus ce gândea toată lumea.

– Presupun că trebuie să ștergem tot și să o luăm de la capăt.

17

Numărul fusese planificat inițial ca o serie de interviuri cu noii candidați la alegerile prezidențiale, după ce majoritatea își anunțaseră

campaniile în iarna aceea. Însă evenimentele din martie eclipsaseră de departe orice interes față de o cursă prezidențială care părea dintr-odată la o eternitate distanță.

– Adică, trebuie să vorbim despre firele astea, nu? a întrebat corespondentul. Despre asta vorbește toată lumea, așa că trebuie să fie reportajul nostru principal. Alegerile sunt abia peste un an și jumătate. Cine știe cum o să mai arate lumea până atunci?

– Sunt de acord, dar dacă nu avem fapte, atunci riscăm doar să facem și noi zgomot printre atâția alții, a spus Nina.

– Sau să stârnim frica, a spus altcineva.

– Tuturor le e frică *deja*, a intervenit unul dintre jurnaliști. Unii oameni au încercat să-și verifice imaginile de pe camerele de supraveghere din noaptea în care au apărut cutiile, dar nimeni nu a reușit să vadă prea bine ce s-a întâmplat. Imaginea pare destul de întunecată, iar apoi, după ce se limpezește filmarea, cutia e pur și simplu acolo. E o nebunie, ce să mai.

– Iar cutiile tot n-au apărut încă pentru nimeni sub vârsta de douăzeci și doi de ani, nu-i așa? Asta e cea mai mică vârstă despre care am auzit.

– Da, și eu la fel. Mi se pare un pic nedrept că tinerii nu sunt scutiți de moarte, ci doar de a ști despre ea în avans.

– Păi, încă nu știm *cu siguranță* că prezic când o să mori.

– Măcar suntem la fel de în ceață ca toată lumea, a spus corespondentul, ridicând mâinile învins. Cel mai simplu articol ar fi probabil să întrebăm

câțiva oameni ce fac în privința asta, dacă își construiesc buncăre pentru apocalipsă sau ignoră pur și simplu toată treaba.

– Am văzut un reportaj despre cupluri care s-au despărțit din cauza convingerilor diferite despre fire.

– Suntem o revistă de știri, nu un tabloid. Și cred că majoritatea oamenilor au destule lucruri nasoale pe cap în momentul ăsta, nu au nevoie să mai citească și despre ale altora, a spus Nina. Oamenii vor răspunsuri.

– Păi, nu avem de unde să scoatem răspunsuri dacă nu există. Deborah Caine, redactorul-șef, vorbea pe același ton calm ca întotdeauna. Dar oamenii merită să știe ce fac *conducătorii* lor în privința asta, iar asta e ceva ce chiar le putem spune.

Previzibil, oficiile guvernamentale de la toate nivelurile și din toate țările erau asaltate de un val de telefoane agitate de când au sosit primele cutii.

18

Un grup de lideri financiari de la Rezerva Federală și de la FMI, precum și de la cele mai puternice bănci și corporații multinaționale ale lumii, se întrunise imediat, la doar câteva zile după sosire, pentru a consolida economia globală, sperând că o combinație cunoscută de metode – scăderea ratelor dobânzilor, reducerea impozitelor, împrumuturi cu reducere acordate băncilor – ar putea să evite orice instabilitate cauzată de o amenințare necunoscută.

În același timp, politicienii, confruntându-se cu un număr tot mai mare de întrebări, s-au întors către oamenii de știință pentru răspunsuri. Și, de vreme ce cutiile apăruseră în lumea întreagă, oamenii de știință s-au întors unii către alții.

La spitalele și universitățile de pe fiecare continent, eșantioane din fire erau analizate chimic, în timp ce materialul cutiilor, atât de asemănător cu mahonul ca aspect, era testat și el simultan. Însă nici una dintre substanțe nu și-a găsit corespondentul în nici o materie cunoscută din bazele de date ale laboratoarelor. Și cu toate că firele semănau cu fibrele textile obișnuite, erau

uluitor de rezistente, neputând fi tăiate nici măcar cu cele mai ascuțite unelte.

Frustrate de lipsa concluziilor, laboratoarele au chemat subiecți voluntari cu fire de diferite lungimi, pe care să-i supună unor analize medicale comparate, iar *atunci* au început oamenii de știință să se îngrijoreze. În unele cazuri, nu au găsit nici o diferență perceptibilă între sănătatea „fir-scurților“ și a „fir-lungilor“, cum au ajuns să fie numiți după

scurt timp. Însă, în alte cazuri, analizele efectuate multora dintre cei cu firul scurt au dezvăluit rezultate sumbre: tumori nedescoperite, afecțiuni cardiace neprevăzute, boli netratate. Deși probleme medicale similare apăreau și la subiecții cu firul lung, diferența era alarmant de clară: cei cu firul lung sufereau de boli vindecabile, în timp ce aceia cu firul scurt, nu.

Unul câte unul, ca piesele de domino, fiecare laborator din fiecare țară

a confirmat același lucru.

Fir-lungii aveau să trăiască mai mult, iar fir-scurții aveau să moară mai repede.

În vreme ce politicienii îi îndemnau pe cetățeni să-și păstreze calmul și să mențină o stare de normalitate, comunitatea internațională a cercetătorilor a fost prima care s-a confruntat cu noua realitate. Și oricât de multe acorduri de confidențialitate ar fi fost semnate, ceva atât de monumental nu putea fi ținut în frâu. După o lună, adevărul a început să se scurgă prin crăpăturile din zidurile laboratoarelor, formând mici băltoace de cunoaștere care în cele din urmă s-au transformat în heleșteie.

19

După o lună, oamenii au început să creadă.

20

BEN

– Deci tu chiar crezi că firele astea sunt un fel de linie a vieții? Că ne spun cât de mult o să trăim? a întrebat femeia, cu sprâncenele ridicate. Nu ți se pare că sună complet nebunește?

Ben stătea într-un colț al unei cafenele, studiind planurile celui mai recent proiect al firmei sale, un nou centru științific remarcabil, construit la o universitate din nordul statului. În februarie, Ben nu putea să nu se gândească la acest proiect, imaginându-și toți viitorii studenți care vor învăța și lucra într-o bună zi în sălile și laboratoarele la proiectarea cărora a dat și el o mână de ajutor. Ba chiar poate vor face vreo descoperire care va schimba lumea în clădirea pe care o schițase prima dată pe o pagină de la spatele carnetului său Moleskine.

Însă apoi, în martie, lumea chiar s-a schimbat. Iar acum lui Ben îi era greu și să-și păstreze concentrarea asupra planurilor din fața lui. Când a auzit fără să vrea întrebările femeii de la masa vecină, nu s-a putut abține să

nu asculte.

Femeia era în mod clar o negaționistă convinsă, cum au fost mulți la început.

Însă numărul lor scădea săptămână de săptămână.

– Nu știu, a spus interlocutorul ei, mai puțin sigur pe sine. Adică, simplul fapt că au putut să apară din senin în lumea întreagă trebuie să fie un fel de… magie.

A scuturat din cap, poate fiindcă nu-i venea nici lui să creadă că această

discuție chiar avea loc.

– Trebuie să existe o altă explicație. Ceva *realist*, a spus femeia.

– Păi, presupun că unii încă vorbesc despre grupuri de hackeri justițiari care au mai făcut manevre destul de ample și înainte, a sugerat bărbatul, neconvingător. Dar nu văd cum ar putea să existe un grup atât de mare de tocilari încât să ducă treaba asta la bun sfârșit.

Într-adevăr, unul dintre cele mai populare zvonuri de la început susținea că o rețea internațională de genii puse pe rele s-ar fi adunat să pună

în practică o farsă de proporții uluitoare. Desigur, Ben a înțeles atracția: dacă totul ar fi fost o păcăleală, nimeni nu ar fi fost forțat să accepte existența lui Dumnezeu sau a stafiilor sau a vrăjitoriei sau a oricăreia dintre celelalte teorii mai dificile care circulau în prezent. Și, mai important, nimeni 21

nu ar fi fost nevoit să înfrunte soarta pasămite dictată de o bucată de ață

dintr-o cutie ciudată.

Însă era ceva mult prea amplu ca să fie o farsă făcută de om, se gândea Ben. Și nu exista nimeni care să pară să profite de pe urma sosirii cutiilor, nici o intenție clară în afară de catapultarea locuitorilor lumii într-o stare de frică și confuzie.

– Deci ți se pare în regulă să conchizi că e vorba de *magie*? a întrebat femeia.

Lui Ben i se părea ciudat să audă vorbindu-se despre „magie“ în legătură cu firele. Pentru el, magia erau cele câteva trucuri cu cărți și monede pe care i le arătase bunicul lui în timpul vacanțelor cu familia la plaja din Cape May. Magia era prestidigitație, era „Alege o carte, orice carte“.

Poate că *arăta* uimitor, dar exista întotdeauna o explicație în spatele ei.

Firele astea nu erau magie.

– Atunci poate e Dumnezeu. Bărbatul a ridicat din umeri. Sau mai mulți dumnezei. Grecii antici credeau în Parce, nu-i așa?

– Și îi executau pe necredincioși, a spus femeia.

– Asta nu înseamnă că nu aveau dreptate! Nu ei sunt cei care au inventat algebra? Și democrația?

Femeia și-a dat ochii peste cap.

– OK, bine, atunci cum îți explici toate poveștile alea despre fir-scurții care au murit? a întrebat bărbatul. Incendiul din Brooklyn? Toți trei tipii ăia aveau firul scurt.

– Când dimensiunea eșantionului e lumea întreagă, n-ai cum să nu găsești anecdote care să susțină *orice* teorie, a spus femeia.

Ben s-a întrebat dacă e o primă întâlnire. Dacă da, nu părea să meargă

prea bine.

Ca un reflex, Ben și-a amintit ultima primă întâlnire la care fusese – cu Claire, cu aproape doi ani în urmă, la o cafenea asemănătoare cu aceasta. Cât de agitat fusese. Dar emoțiile acelea de la prima întâlnire, în vremea dinainte, păreau dintr-odată atât de banale: să te temi că s-ar putea să

răstorni o ceașcă de cafea sau să-ți rămână spanac între dinți. Acum te întrebai cât de repede va apărea subiectul firelor, dacă teoriile voastre se potrivesc, când ai putea să aduci în discuție întrebarea sensibilă pe care erai mult prea curios ca să nu o adresezi.

– Te-ai uitat la al tău?

Bărbatul a coborât vocea când a pus întrebarea.

– Păi, da, dar asta nu înseamnă că cred.

Femeia s-a sprijinit din nou pe spătarul scaunului și și-a încrucișat brațele defensiv.

Bărbatul a ezitat.

– Pot să întreb cum era?

Prea direct pentru o primă întâlnire, s-a gândit Ben. Poate era a patra sau a cincea, atunci.

– Era destul de lung, cred. Dar, din nou, asta nu înseamnă nimic.

– Eu încă nu m-am uitat la al meu. Fratele meu încă nu s-a hotărât dacă

vrea, și aș prefera să ne uităm împreună, a zis bărbatul. E singura rudă pe care o mai am, așa că nu știu ce aș face dacă firele noastre ar fi de lungimi diferite.

Vulnerabilitatea lui parcă a mișcat ceva în femeia din fața sa, iar expresia ei s-a înmuiat. A întins mâna și l-a atins cu tandrețe pe braț.

– Nu sunt adevărate, a spus ea. Mai așteaptă puțin și o să vezi.

Ben încerca să se concentreze asupra planurilor din fața lui, dar se gândea numai la propria lui cutie deschisă și la firul scurt dinăuntru care îl aștepta acolo.

Poate că femeia asta avea dreptate, s-a gândit Ben, și firul lui scurt nu însemna o viață scurtă. Se ruga să aibă dreptate.

Dar intuiția lui spunea că femeia greșește.

23

NINA

În aprilie, Deborah Caine a fost prima din biroul Ninei care a primit confirmarea oficială. A chemat un grup mic de redactori într-o sală de conferințe și le-a spus ceea ce tocmai îi divulgase sursa ei de la Departamentul Sănătății și Serviciilor Umane.

– Sunt adevărate, a spus ea încet. Nu știm cum și nu știm de ce, dar se pare că lungimea firului se corelează într-adevăr cu lungimea preconizată a vieții tale.

Toată lumea din sală stătea paralizată în tăcere, până ce unul dintre bărbați s-a ridicat și a început să meargă încoace și încolo prin cameră.

– E imposibil, ce dracu’, a zis el, întorcându-se cu spatele la Deborah ca să nu-i vadă reacția.

Mintea și corpul Ninei au amorțit imediat, însă a reușit cumva să se audă vorbind, iar vocea ei suna surprinzător de relaxată.

– Și sunt *siguri* că așa e? a întrebat.

– Mai multe grupuri operative internaționale au ajuns la aceeași concluzie, a spus Deborah. Știu că e… Dacă-i spunem „știre-bombă“ aproape că sună prea normal. Știu că informația asta s-ar putea să schimbe vieți în cazul multora dintre noi. Președintele urmează să facă un anunț mâine și cred că și Consiliul de Securitate al ONU planifică ceva, dar am vrut să vă

spun de îndată ce am aflat.

Treptat, emoțiile Ninei au părut să revină la locul lor. A început să-și râcâie unghia stângă, ciobindu-și oja roz pal, și simțea că e gata-gata să

izbucnească în lacrimi. Spera că va putea să fugă până la baie înainte să o apuce plânsul.

Bărbatul din spatele Ninei a încetat să se mai fâțâie și a privit-o direct pe șefa lor.

– Și acum ce facem?

– Cu numărul de luna asta? a întrebat Deborah.

– Cu tot.

După ce Deborah i-a lăsat să plece din sală, Nina s-a încuiat într-o cabină de toaletă și a început să plângă, sprijinindu-se de peretele cu faianță

ca să-și păstreze echilibrul. Erau pur și simplu prea multe sentimente de procesat în același timp.

Încă îl vedea limpede în fața ochilor. Cu doar o săptămână în urmă, momentul când ea și Maura și-au deschis în sfârșit cutiile împreună.

În ciuda insistenței Ninei de a le ține închise, în cele din urmă Maura nu s-a mai putut abține. A venit la Nina într-o seară cu un sânge-rece remarcabil.

– Vreau să-mi deschid cutia, a spus ea liniștită.

Nina știa că Maura e hotărâtă. *Amândouă* puteau să fie așa de încăpățânate. Dar asta nu era ceva simplu, cum ar fi să aleagă o canapea, și aici nu exista compromis. Ori se uitau, ori nu. Nu exista nici o cale de mijloc.

Nina se temea să-și deschidă cutia, dar era și conștientă de ceva *și mai* înfricoșător, și anume perspectiva de a-ți deschide cutia singur. Nina era primul copil, sora cea mare cu o tendință de a fi prea protectoare. Iar acum același sentiment, același impuls de a apăra și a avea grijă de toți cei din jurul ei, o cuprindea și pe Maura. Nina nu o putea lăsa pe Maura să se uite singură.

– O să ne uităm împreună, a zis Nina.

– Nu, nu asta îți cer. Maura a scuturat din cap. Nu trebuie să faci asta pentru mine.

– Știu, a răspuns Nina. Dar nu pot să mă opun faptului că lumea pare să se îndrepte cu viteză către momentul în care toată lumea o să se uite. Și aș prefera să mă uit cu tine alături.

Așa că cele două femei s-au așezat turcește pe covorul din camera de zi și și-au deschis cu grijă capacele cutiilor, dând laoparte pânza scânteietoare, subțire ca o foaie de hârtie, care se afla înăuntru.

La momentul respectiv, nu au fost în stare să interpreteze înțelesul exact al lungimii firelor lor, însă le-au luat între degete și le-au ținut unul lângă altul. Un lucru era limpede imediat, și îl resimțea dureros: firul Maurei era abia pe jumătate cât al Ninei.

Abia sărbătoriseră doi ani de relație, iar de curând începuseră să locuiască în aceeași casă. Cu toate că nu discutaseră explicit despre căsătorie, Nina o văzuse pe Maura aruncând o privire în sertarele comodei ei chiar înainte de cina lor aniversară. Amândouă știau prea bine că Nina detestă surprizele și adoră să facă planuri, așa că poate că fiecare a presupus, subconștient, că Nina va fi cea care o va cere în căsătorie.

La fel ca în cazul celor mai mulți oameni îndrăgostiți, Nina simțea că o cunoaște pe Maura de mult mai mult timp decât cei doi ani, dar viața lor împreună abia începea de fapt.

Iar acum Nina știa cu certitudine. Viața femeii pe care o iubea va fi o viață scurtă.

25

Stând în picioare într-o cabină de toaletă înghesuită, Nina nici măcar nu își putea savura bucuria și ușurarea propriului ei fir lung, faptul că știa că avea în față o viață plină. Nu putea sărbători adevărul firului ei fără să jelească adevărul firului Maurei.

Pieptul Ninei a început să urce și să coboare, iar plămânii îi intraseră în hiperventilație. Firul Maurei *părea* scurt, dar ce însemna asta de fapt? Cât timp mai au la dispoziție? Întrebarea inițială care chinuia lumea avea în sfârșit un răspuns: firele erau adevărate. Dar rămâneau atât de multe alte întrebări.

Când Nina a auzit altă femeie cum intră în cabina de lângă ea, a încercat să-și acopere gura și să-și potolească suspinele. Știa că nu o va învinovăți nimeni fiindcă a cedat emoțiilor, dar se simțea jenată să le afișeze în public, de parcă lumea ar fi fost tot normală, și nu schimbată radical.

Nina avea să fie nevoită să-i spună Maurei în seara aceea, pentru ca adevărul să vină de la cineva care o iubea, și nu de la un cap vorbitor de la știri. Va trebui să retragă tot ce i-a spus Maurei în seara în care s-au uitat.

Toate afirmațiile pe care le-a făcut – pe care le-a *crezut* cu adevărat – cum că firele ar fi o făcătură.

– Nu poate să însemne nimic, spusese Nina, încercând să-și păstreze vocea calmă. E doar o bucată de ață.

– Nu asta cred toți ceilalți, șoptise Maura.

– Și ce știu toți ceilalți? Nu trăim într-o lume smintită în care niște cutii magice prezic viitorul, spusese Nina. Trăim în lumea *reală*. Și firele astea *nu sunt* reale.

Dar nimic din ce spusese Nina nu putea risipi tensiunea nevăzută care plana între ele începând cu clipa aceea, exercitând presiune asupra amândurora, în fiecare seară când se duceau la culcare și în fiecare dimineață când se trezeau. Nu mai făcuseră sex de la jumătatea lui martie și aproape toate interacțiunile lor zilnice erau marcate de o anxietate tăcută.

De parcă amândouă ar fi știut în tot acest timp că urma să se întâmple ceva îngrozitor.

După ce femeia cealaltă a plecat din baie, Nina a ieșit din cabină și a umezit un prosop de hârtie sub robinet. Și-a șters fața și ceafa cu compresa umedă, încercând să-și recapete forța în membre și să nu mai respire atât de greu, fiindcă altfel era posibil să-și piardă cunoștința.

După ce îi va spune Maurei adevărul, Nina va trebui să le spună și membrilor familiei același lucru.

Va trebui să-și sune părinții, care încă mai locuiau în suburbiile din Boston unde se născuseră Nina și sora ei, suficient de aproape cât să-și petreacă sărbătorile împreună, suficient de departe cât să respecte faptul că fiicele lor preferau independența. Și va trebui cu siguranță să-i spună lui Amie.

Sora mai mică a Ninei hotărâse cu îndârjire să *nu* își deschidă cutia, și de fiecare dată când vorbeau despre asta, rămânea pe poziții în privința alegerii sale. Dar acum, că firele erau adevărate, oare Amie își va schimba părerea?

Nina a aruncat prosopul de hârtie și s-a privit în oglinda plină cu urme ale stropilor de apă. Nina se machia foarte rar, dar chipul ei părea și mai gol ca de obicei. Arăta roz și crud, și vulnerabil, dezgolit până în esența sa.

Ori de câte ori se uita într-o oglindă, Nina nu putea să nu observe pielea ușor strânsă în jurul ochilor și cele două cute discrete de pe frunte.

(„Poate dacă n-ai fi mereu atât de serioasă, ai fi și tu fără riduri ca mine", o tachinase Maura, mângâindu-și în joacă pielea netedă și închisă la culoare a pomeților.) Nina avea doar treizeci de ani, numai cu un an mai mult decât Maura, dar era clar că începe să îmbătrânească. Și știa acum că firul ei lung însemna că într-o bună zi se va uita în oglindă și va vedea acolo o femeie foarte bătrână privind-o la rândul ei. Până astăzi, Nina presupusese pur și simplu că Maura încă va sta alături de ea.

Dar firele distruseseră acea iluzie într-o singură clipă îngrozitoare, iar viitorul Ninei arăta dintr-odată exact ca reflexia ei din oglindă. Trist, lipsit de apărare și marcat de singurătate.

27

BEN

Ben s-a trezit că traversează stația de metrou din Times Square prima dată de la sosirea firelor.

Făcând transferul între linia 1 și linia Q, a trecut printr-un pasaj rece și umed, unde tavanul picura chiar și atunci când nu ploua, iar coridorul era mereu mărginit de coșuri de gunoi galben-muștar în care se adunau picăturile. Când a ieșit, stătea în intersecția subterană mare unde se revărsau simultan pasagerii de la aproape zece linii diferite de tren.

Cea mai aglomerată dintre toate stațiile de metrou din New York, stația Times Square fusese întotdeauna haotică, traficul perpetuu încurajând o

tribună supremă pentru evangheliști, prăpăstioși și pentru oricine altcineva avea o părere pe care voia s-o strige în gura mare. Însă acum, haosul obișnuit părea și mai puternic cuprins de frenezie.

Două femei îmbrăcate cu fuste până la gleznă îi implorau pe trecători:

– Aveți încredere în Dumnezeu! Domnul vă va salva!

Megafoanele le amplificau vocile pițigăiate la un volum înspăimântător pe care trupurile lor minione nu l-ar fi putut atinge niciodată.

– Domnul are un plan pentru voi! Nu vă temeți de firul vostru!

Femeile credincioase concurau cu cel puțin alți patru predicatori în seara aceea, însă datorită megafoanelor, ele câștigau. Când Ben le-a evitat politicos pliantele și s-a apropiat de intrarea la peronul său, a distins glasul unuia dintre concurenții lor: un bărbat la vârsta a doua, într-o cămașă

pătată, care avea de transmis un mesaj mai puțin optimist.

– Se apropie apocalipsa! Firele sunt doar începutul! Vine sfârșitul lumii!
Ben a încercat să păstreze contactul vizual cu podeaua până când s-a îndepărtat destul de acel bărbat, însă a ridicat privirea spre ecranul de deasupra capului ca să vadă când va sosi următorul tren, și din nefericire a întâlnit privirea vorbitorului tocmai când acesta adresa o întrebare mulțimii.

– Sunteți pregătiți să înfruntați sfârșitul?

Se referea, firește, la sfârșitul lumii, sfârșitul zilelor. Însă cuvintele sale l-au izbit pe Ben cu o forță incomodă. Ben se afla aici, în stația asta, la urma urmei, deoarece se îndrepta spre prima ședință a noului său grup de sprijin, tocmai pe tema pregătirii pentru a înfrunta sfârșitul.

28

„Cum să trăiești cu un fir scurt“, spunea fluturașul grupului. Un titlu care părea mai degrabă ironic decât promițător, se gândea Ben amar, de vreme ce simplul fapt că aveai firul scurt însemna că nu mai aveai de trăit cine știe ce.

În urma sosirii cutiilor, s-au format o varietate de grupuri de sprijin pentru fir-scurți și familiile lor, iar Ben a găsit unul care se întâlnea în fiecare duminică seara de la opt la nouă într-o clasă de la Academia Connelly, o școală privată din cartierul Upper East Side.

În prima seară a sosit devreme, pe când coridoarele încă erau cufundate într-o liniște sinistră.

Crescut de doi profesori de liceu, Ben simțea o nostalgie puternică față

de școli, și a fost nevoie doar să arunce o privire rapidă către un avizier colorat – acesta se întâmpla să fie cu tematică spațială, fiecare dintre fotografiile elevilor fiind lipită într-o stea galbenă – ca să fie adus cu gândul la zilele când era mic și îi însoțea pe părinții lui la școala unde predau amândoi, zgâindu-se la elevii adolescenți care îl priveau de sus ca niște uriași. Întotdeauna era ciudat pentru Ben să-i privească pe părinții lui cum stăpânesc o clasă, să vadă că mai sunt atâția alți copii care trebuie *și ei* să-i asculte, să învețe de la ei, și uneori se simțea gelos sau protector, nevrând să-și împartă mama și tatăl cu acești străini. Dar punctul culminant al vizitelor sale era când stătea în spatele clasei, mâzgălea desene dezordonate cu case minuscule și disproporționate pe carnețelul pe care îl lua cu el peste tot, iar câteva dintre fetele mai mari se gudurau pe lângă el.

– Cine locuiește în căsuța aia? gângureau fetele la el. Un spiriduș, o zână? Ben era tentat, în bravura lui juvenilă, să explice că e mult prea mare ca să mai creadă în spiriduși sau zâne, dar se bucura prea mult de atenția lor ca să riște să o piardă.

Amintirile din sălile *lui* de clasă erau mai puțin liniștitoare. În seara aceea, trecând pe lângă pereții plini de dulăpioare în drum spre grupul de sprijin, Ben s-a întrebat dacă vreunul fusese lăsat deschis, cu o bucată de bandă adezivă lipită peste încuietoare, metoda preferată de elevii care nu aveau chef să-și memoreze cifrul. Ben își lipise ușa dulăpiorului o singură

dată, în clasa a noua, după ce a văzut un grup de fotbaliști că fac asta și le-a cerut o bucată de bandă adezivă, în speranța care acum înțelegea că a fost o încercare ridicolă de a se infiltra în frăția celor cu umerii lați. A fost nevoie

de mai puțin de o oră ca telefonul mobil și haina lui Ben să fie șterpelite din dulăpiorul lui neîncuiat.

29

A ajuns în pragul sălii 204, unde scaunele din plastic fuseseră trase de la pupitre și rearanjate în cerc, dar înăuntru era un singur bărbat.

Stânjenit de faptul că a sosit devreme, Ben a ieșit înapoi pe hol.

– Prea târziu! Te-am văzut deja.

Ben a apărut din nou și și-a forțat un rânjet care putea să concureze cu veselia vocii pe care tocmai o auzise.

– Salut, eu sunt Sean, moderatorul grupului, a spus bărbatul. Cred că

ești unul dintre bobocii din seara asta.

În timp ce îi strângea mâna lui Sean, Ben încerca să-l evalueze pe bărbatul care aparent avea să-l îndrume pe calea spre împăcare și acceptare.

Avea vreo treizeci și ceva de ani, spre patruzeci, o barbă deasă și purta niște jeanși largi. Stătea într-un fotoliu rulant, dar tot dădea impresia că e impresionant de înalt.

– Încântat, eu sunt Ben. Și da, e prima dată, a spus el. Asta înseamnă că

mai vin și alții prima oară?

– Da, tu și încă o tânără v-ați înscris săptămâna asta.

– Sună grozav, a spus Ben, iar palmele lui umede și-au căutat adăpost în buzunare.

Simțea cum timiditatea lui naturală amenință să preia controlul și spera că nu a făcut o greșeală când a ales să se alăture grupului.

Damon, un prieten din facultate și unul dintre puținii oameni cărora Ben le spusese despre firul lui scurt, îl convinsese să încerce grupul de sprijin. (Deși Damon era un norocos fir-lung, tatăl lui învinsese dependența și se baza pe întâlnirile Alcoolicilor Anonimi, așa că Damon credea cu tărie în beneficiile terapiei de grup.)

Ben își dorea să fi putut să-l aducă pe Damon cu el, măcar la prima ședință. Ben nu fusese niciodată priceput la a se deschide în fața unor oameni noi, iar după dezastrul recent cu cea care de-acum era fosta lui iubită, Claire, Ben se temea că încrederea lui a fost amputată definitiv.

– Și, dacă nu te deranjează întrebarea, și tu ai…

Ben nu a reușit să ducă întrebarea la capăt.

– Păi, nu, a zis Sean. Firul meu e puțin mai lung decât al oamenilor din acest grup, dar sunt asistent social clinic autorizat, și întotdeauna mi-am dorit să-i ajut pe oameni să depășească situațiile dificile.

Ben a dat din cap fără un cuvânt, iar o brunetă care se apropia de ei l-a salvat de discuțiile de complezență care ar mai fi urmat.

– Bună, Sean, a spus ea, așezându-și sacoșa pe scaunul cel mai apropiat.

– Ben, Lea. Lea, Ben.

Sean s-a răsucit cu scaunul între cei doi.

– Bun-venit la petrecere! a spus Lea, zâmbindu-i dulce.

Restul grupului a intrat pe rând, destul de repede. Cel mai în vârstă era un medic la patruzeci și un pic de ani. (Cel puțin, Ben presupunea că e medic, de vreme ce câțiva dintre ceilalți participanți l-au salutat cu „Doc", deși el s-a prezentat, simplu, Hank.) Restul păreau mai apropiați de vârsta lui Ben, variind între douăzeci și treizeci și ceva de ani.

Chelsea, o tipă blond-roșcată care arăta de parcă tocmai ieșise de la salonul de bronzat, a intrat în sală în timp ce citea ceva pe telefon, urmată de o serie de bărbați: Carl cel robust și bărbos, cu fața ascunsă parțial de o șapcă cu Mets, Nihal cel deșirat, într-o bluză de trening cu Princeton, și Terrell cel spilcuit, ai cărui pantofi Oxford strălucitori l-au făcut pe Ben să arunce o privire rușinată la tenișii lui din pânză destul de uzați.

Ultima sosită era cealaltă boboacă, o femeie pe nume Maura, care s-a așezat lângă Ben și i-a adresat o jumătate de zâmbet și o jumătate de înclinare a capului, pe care Ben le-a primit ca pe o însumare tăcută a sentimentelor nerostite ale întregului grup: „Ce nasol e să fii unul dintre noi!“

„Dar măcar există un noi.“

31

MAURA

Maura nu vrusese să se alăture grupului de sprijin. I se părea ca și cum și-ar fi acceptat înfrângerea, iar Maura nu era vreo defetistă. A fost de acord numai ca s-o împace pe iubita ei.

Nina nici măcar nu vrusese să se uite la firele lor când au sosit prima dată, ceea ce nu era prea surprinzător. Nina era mereu cea precautǎ.

Însă când și-au deschis în cele din urmă cutiile la insistențele Maurei, ea și-a dorit imediat să n-o fi făcut.

Nina încercase din răsputeri să liniștească fricile Maurei, să o convingă că firele nu sunt adevărate. Însă Maura se lupta cu o senzație de greață, o lipsă de poftă de mâncare și un sentiment general de groază încă din ziua în care s-au uitat la ele.

Iar apoi, cam la o săptămână mai târziu, Nina s-a întors acasă de la birou și i-a spus Maurei să se așeze, fiindcă are ceva să-i spună.

– Deborah a primit azi un telefon, a spus Nina încet. De la cineva de la Departamentul Sănătății.

Ochii îi erau deja sticloși și se lupta să-și găsească următoarele cuvinte, însă Maura a înțeles.

– Spune-o și gata, Nina. Spune-o, ce naiba!

Nina a înghițit în sec.

– Sunt adevărate.

Maura a sărit de pe canapea și a fugit drept în baie, unde s-a prăbușit pe gresia rece. Când a vomitat în toaletă, Maura a simțit-o pe Nina cum îi ține buclele negre la spate și a înțeles că Nina se luptă cu lacrimile.

– O să fie bine, tot spunea Nina, frecând-o ușor cu palma pe spate, în sus și în jos. O să trecem noi și peste asta.

Însă pentru prima dată în cei doi ani de când erau împreună, Maura nu s-a simțit liniștită de cuvintele Ninei.

S-au așezat în fața televizorului în seara următoare, strângându-se de mână, în timp ce președintele a ținut un discurs în care îndemna cetățenii să-și păstreze calmul, iar secretarul Departamentului Sănătății și Serviciilor Umane a evidențiat concluziile cercetătorilor în alt discurs, iar directorul Organizației Mondiale a Sănătății și secretarul general al ONU au ținut și ei discursuri în care făceau apel la solidaritate globală și la compasiune în această perioadă de criză nemaiîntâlnită.

32

Până și papa a ieșit la balconul său din Vatican pentru a se adresa milioanelor de suflete înspăimântate care așteptau fără îndoială îndrumarea sa. – Aș vrea să amintesc tuturor cuvintele pe care le repetăm la fiecare Liturghie: „taina credinței“. Știm că credința, credința *adevărată*, ne cheamă

să acceptăm că unele taine vor rămâne pentru totdeauna dincolo de puterea noastră de înțelegere cât timp ne aflăm aici, pe pământ, a declarat papa, iar cuvintele i-au fost traduse pentru toată lumea. Ceea ce cunoaștem despre Creator va fi veșnic imperfect. După cum citim în Romani 11:33, „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!"1 Astăzi ne confruntăm cu nepătrunsul, cu neînțelesul. Suntem chemați să credem că aceste cutii conțin o cunoaștere care, până acum, i-a fost rezervată numai lui Dumnezeu. Însă

nu e prima dată când suntem chemați să credem în ceva ce a fost odinioară

de necrezut. Nici măcar Apostolii nu au crezut, la început, că Isus Hristos s-a înălțat din mormânt, însă noi știm că e adevărat. Și așa cum nu am nici o îndoială în privința adevărului învierii, nu am nici o îndoială că aceste cutii sunt un dar de la Dumnezeu pentru copiii Lui, fiindcă nu există ființă mai puternică, mai cunoscătoare și mai generoasă decât Domnul Dumnezeul nostru.

Însă Maura nu își vedea cutia ca pe un dar.

În fiecare zi, pe măsură ce sute de mii de oameni își sărbătoreau a douăzeci și doua zi de naștere și se trezeau cu un nou val de cutii, situația devenea din ce în ce mai presantă. Nu mai puteau doar să ghicească ce le prezic firele.

O echipă de analiști din Statele Unite și Japonia a fost prima care a oferit o soluție: un site sponsorizat de guvern care să le permită

utilizatorilor de acasă să-și interpreteze lungimea firelor.

Cercetătorii adunaseră măsurătorile a mii de fire diferite, până la fracțiuni de milimetru. Pe baza primelor date, ajunseseră la concluzia că

lungimea firului unei persoane nu este proporțională, de fapt, cu timpul *rămas* de trăit, așa cum postulaseră unii inițial. Măsura firului reprezenta de fapt întreaga măsură a vieții unei persoane. De la început până la sfârșit.

Presupunând că firul cel mai lung posibil reprezenta durata rară a vieții de aproximativ 110 ani, cercetătorii lucraseră treptat, luând-o în urmă, 1 Biblia sau Sfânta Scriptură a Vechiului și Noului Testament tradusă de Dumitru Cornilescu (1924). Toate traducerile în limba română din Biblie vor fi din această ediție.

pentru a stabili un ghid estimativ al lungimii firelor și al duratei vieții corespunzătoare acesteia. Nu puteau să ofere o dată exactă; știința încă nu era atât de precisă. Însă utilizatorii puteau să viziteze site-ul, să introducă

lungimea firului și – după ce mai treceau de încă trei ecrane proiectate astfel încât să se asigure că sunt absolut siguri că vor să meargă mai departe și sunt de acord să nu dea site-ul în judecată pentru vreo veste proastă –

vedeau în sfârșit rezultatul, scris mult prea clar cu Times New Roman de culoare neagră. Perioada în care viața li se va sfârși, restrânsă la un interval de numai doi ani.

Ceea ce era, la început, o conștientizare vagă că firul Maurei nu era nici pe departe la fel de lung ca al Ninei s-a cristalizat curând în ceva zdrobitor de concret.

Firul Maurei se sfârșea înainte de patruzeci de ani.

Mai avea de trăit mai puțin de zece ani.

În primele zile din aprilie, Nina își dorea să discute cu Maura despre ce se întâmplă, și chiar discuta deseori cu ea, dar își făcea griji că nu îi poate oferi același tip de sprijin pe care i l-ar putea oferi un alt fir-scurt.

– Știi că o să fiu *întotdeauna* aici pentru tine, a spus Nina, dar poate că

există și alții care pot să fie lângă tine într-un alt mod? Sora mea a spus că la școala ei au început să se țină niște grupuri de sprijin pentru cei cu firul scurt. – Apreciez că încerci să mă ajuți, a răspuns Maura, dar nu sunt sigură

că vreau să fiu înconjurată de o mână de oameni care plâng pentru ceea ce le-a rămas neterminat.

– Păi, se pare că au feluri diferite de ședințe în funcție de cât, ăă, cât timp ți-a mai rămas pe fir. Așa că sunt grupuri pentru oamenii care mai au mai puțin de un an și grupuri pentru oamenii care mai au poate vreo douăzeci de ani, și apoi un grup pentru cei între, ca…

Nina părea nesigură dacă să continue.

– Ca mine, a terminat Maura propoziția în locul ei.

– Sigur, trebuie să faci numai ce te simți în largul tău să faci, iar eu o să te susțin oricum.

Maura a privit-o pe Nina, a cărei siluetă micuță părea și mai fragilă în lumina slabă din apartamentul lor de la etajul doi, și a fost de acord să încerce grupul de sprijin, fie și doar ca să șteargă amestecul lăcrămos de vinovăție și durere care se adunase în ochii Ninei când a vorbit.

Peste mai puțin de o săptămână, Maura s-a trezit că merge spre școala care găzduia ședința ei de terapie de grup.

34

Străzile deveniseră o scenă cunoscută; cel puțin câte o firmă din fiecare cvartal era deja cu obloanele trase. Deseori, proprietarii puneau pancarte pe ușile încuiate și porțile metalice ale magazinelor și restaurantelor închise, pe care mâzgăliseră mesaje precum: „Plecat să-mi trăiesc viața“, „Petrec mai mult timp cu familia“ sau „Fugit să-mi fac amintiri“. Maura a trecut pe lângă o hârtie lipită pe un fost magazin de bijuterii. „Închis. Caut alinare.“

Mai tulburătoare decât pancartele, însă, era o altă întâlnire – mai rară, dar nu chiar ieșită din comun –, și anume când dădeai peste cutia unui străin, aruncată la gunoi și care se ițea drăcește peste marginea unui tomberon sau dintr-un morman de mobilă distrusă, scoasă pe marginea drumului.

În zilele și săptămânile ce au urmat dezvăluirii adevărului firelor, cei zdruncinați de adevăr își găsiseră diferite metode de a gestiona cutiile nedorite care le intraseră cu forța în viață. Unii, alegând ignoranța cu bună știință, în speranța de a ajunge la binecuvântarea promisă pentru ea, și-au aruncat cutiile ca să evite tentația. Cei melodramatici le azvârleau în râuri și lacuri sau le încuiau în vreun colțișor îndepărtat al casei. Cei mai nepăsători le aruncau pur și simplu la gunoi.

Alții, însă, încercau să distrugă cutiile într-o criză de furie, însă aceste lădițe rezistente precum cutiile negre ale avioanelor pur și simplu nu puteau fi distruse, indiferent de câte ori erau incendiate sau trântite sau călcate violent în picioare.

Trecătorii care dădeau peste o cutie deschisă care fusese lăsată pe marginea drumului sau poate aruncată de la o fereastră din apropiere aveau tendința de a întoarce privirea și a grăbi pasul, de parcă ar fi trecut pe lângă un cerșetor căruia voiau să-i evite privirea.

Din fericire, Maura nu a văzut nici o cutie părăsită în seara aceea în timp ce se apropia de intrarea în școală. Străzile liniștite din Upper East Side, mărginite de case din piatră de culoare roșiatică, erau fie prea rafinate, fie prea crispate pentru o asemenea afișare a emoțiilor în public, s-a gândit ea. Potrivită cu spațiul în care se afla, clădirea părea veche și elegantă, echivalentul arhitectural al unui filantrop în vârstă, îmbrăcat la patru ace pentru un eveniment caritabil. Avea unul dintre acele exterioare elaborate de dinainte de război, pe care agenții imobiliari adoră să le scoată în evidență, împodobite cu mici gargui în formă de grifoni.

În timp ce urca pe scara largă din interior, pe lângă plăci de marmură cu citate din Platon și Einstein, degetele Maurei au urcat furiș spre față, 35 atingând micul cercel turcoaz din nas pe care îl purta din facultate și care ar fi încălcat cu siguranță codul vestimentar al unui astfel de loc. Sora mai mică

a Ninei, Amie, preda la școala asta de câțiva ani deja, dar Maura nu mai călcase niciodată înăuntru până în seara aceea.

A auzit murmure când a ajuns pe palierul de la etajul întâi și le-a urmărit până în sala 204. Din fericire, a sosit ultima.

36

AMIE

Se părea că nu terminase de citit romanul *Ispășire*[2].

Brațul lui Amie era întins dureros sub pat, cu degetele răsfirate, pipăind după un pix care parcă se rostogolise în uitare, când degetul ei mare a dat pe neașteptate de cotorul unei cărți. A scos volumul broșat, acoperit cu un strat subțire de praf, și a văzut că semnul de carte – placat cu aur și monogramat, cadou de la un fost iubit care nu îi mai amintea de mult de scurta lor legătură – încă se găsea între pagini, la două treimi din carte.

Amie citea romanul în martie și nu-i venea să creadă că a uitat de el, fusese extrem de captivată de poveste. Însă ațipise în seara aceea, în noaptea când au sosit cutiile, cu cartea dormind lângă ea pe pat, iar în agitația din dimineața următoare, romanul probabil că i-a căzut de pe pilotă și s-a pierdut în trecut, o relicvă bruscă a zilelor dinainte.

Dinainte.

Amie ținea cartea în mâini, amintindu-și de dimineața aceea. Dormise până târziu, ca de obicei – un obicei pe care sora ei, Nina, nu îl înțelesese niciodată –, nevrând să se extragă din reveria nopții, inspirată cu siguranță de ceea ce citise. În vis, era studentă la Cambridge în anii ’30, curtată de un tânăr care vorbea ca Hugh Grant, iar Amie și-a amintit că s-a simțit ușor dezamăgită că s-a trezit singură în pat.

Când Amie s-a ridicat din pat în dimineața aceea, Nina îi lăsase deja două mesaje vocale panicate. (Era doar cu un an mai mare decât Amie, dar se

considera de multă vreme vocea autorității.)

„Sună-mă imediat ce primești asta!“, striga Nina în telefon. „Nu ieși afară, nu face nimic. Sună-mă mai întâi! Te rog!“

Nina nu crezuse în inscripția de pe cutii și voia să aștepte până când se întâlnea cu echipa de știri de la muncă. Dar adevărul e că Amie nu s-ar fi uitat oricum. Cutiile astea apăruseră *peste tot* și era evident că aveau o putere de neînchipuit. Lumea se împiedicase și se rostogolise cumva prin oglindă, iar Amie citise destule romane cât să recunoască faptul că aceasta era partea poveștii în care nimeni nu știe ce naiba se petrece, în care 2
Atonement de Ian McEwan, roman publicat în 2001

personajele iau decizii nesăbuite, ale căror consecințe vor fi dezvăluite numai peste câteva capitole.

Din fericire, firele sosiseră în toiul vacanței de primăvară, așa că

nimeni de la Academia Connelly nu a trebuit să ia decizia de ultim moment de a anula orele. (Foarte puține școli anulaseră orele de fapt în ziua aceea, deși Amie a auzit că majoritatea claselor erau pline doar pe jumătate, și nici elevii, nici profesorii nu veniseră cu toții la școală.)

– Elevii voștri vor avea, cu siguranță, întrebări, se adresase directorul personalului în următoarea zi de luni. Și sunt convins că deja v-ați format cu toții propriile opinii. Dar nu putem să ne apucăm să le spunem elevilor noștri nimic din ceea ce nu știm cu siguranță.

Profesoara de lângă Amie se aplecase spre ea și șoptise:

– Deci… practic asta înseamnă că nu putem să spunem absolut nimic?

Trecuse mai mult de o lună de atunci, iar gravitatea se așternuse peste lume. Dar situația de la școală părea în mare parte neschimbată, iar administrația încă mai încerca să-și protejeze elevii pe cât posibil. Accesul la YouTube chiar fusese blocat pe teritoriul școlii, după ce un profesor și-a dat seama că

jumătate dintre elevii din cantină se uitau la filmulețe cu un adolescent care încerca diverse mijloace de a distruge firele părinților săi.

Profesorii s-au uitat mai târziu la unele dintre filmulețe în cancelarie, iar Amie a privit neliniștită cum băiatul încearcă să taie firele cu foarfeca de grădină, cum le înmoaie într-un amestec artizanal care bolborosea, cum se chinuie să tragă de un capăt în timp ce buldogul lui molfăia celălalt capăt.

– Uitați, chiar nu am chef să-i văd pe copii inspirați de manevrele astea sau să se uite la ele în ora mea, își amintea Amie că spusese colega ei. Dar nu putem să ne prefacem că nu se întâmplă. Nu pot să le predau *istorie* în continuare și să mă prefac că nu trăim momente istorice chiar acum.

Într-un fel, se gândea Amie, nu era incredibil?

Era perfect conștientă de durerea pe care o aduseseră firele – iubita Ninei, Maura, avea firul scurt. Dar Amie încă nu-și deschisese cutia, așa că putea vedea lumea cu ochi curați, și cu toate că nu ar fi recunoscut niciodată asta în fața nimănui, era ceva aproape… palpitant… în privința firelor ăstora.

Înspăimântător și derutant, firește, dar și minunat, poate? În copilărie își închipuia cum ar fi luată pe sus de vreo aventură, cum ar păși în șifonierul fermecat, cum ar face turul fabricii de ciocolată, cum ar călători în timp.

(Odată, când și-a julit genunchiul în timp ce se juca afară, chiar și-a atins rana micuță cu degetul și și-a mânjit obrazul cu câteva picături de sânge, văzându-se în chip de prințesă războinică într-un tărâm îndepărtat, spre 38 consternarea Ninei, care era germofobă.) Iar acum, fantasticul, incredibilul, intrase dintr-odată în lumea ei. Iar *ea* era martoră la asta.

Amie s-a ridicat încet de pe podeaua dormitorului, cu romanul *Ispășire* în mână. Mai avea câteva teste de notat, apoi abia aștepta să termine cartea.

Dar și-a dat seama, când a așezat romanul pe comodă, că era prima dată

când lumea din afara cărților ei făcea concurență poveștilor dintre pagini cu răsturnarea ei de situație.

39

NINA

Nina și colegii ei erau șocați, cu ochii lipiți de un ecran de computer în mijlocul sălii din birou. Filmarea arăta un grup de polițiști adunați lângă un pod dintr-un sat parcă medieval, ținând la distanță fotografii și spectatorii curioși.

Un incident din Verona tocmai intrase în ciclul știrilor din New York.

Doi tineri italieni, căsătoriți recent, săriseră împreună de pe un pod, ținându-se de mână, după ce și-au deschis cutiile în noaptea nunții și au descoperit că mireasa avea un fir devastator de scurt. Mirele a supraviețuit tentativei comune de sinucidere, în timp ce soția lui de numai trei zile, nu.

Nina a tresărit când și-a dat seama că actul cel tragic, care avusese loc în frumoasa Veronă, va stârni fără îndoială în tabloide un val de glume nesărate cu aluzie la Shakespeare.

– E înfiorător, a spus unul dintre reporteri.

– Dar știți ce e o adevărată nebunie? a întrebat unul dintre cei responsabili cu verificarea informațiilor. Tipul știa că n-o să *reușească* să se sinucidă. S-au uitat la firele lor, așa că știau că al ei e scurt și al lui e lung.

Chiar făcând ceva periculos, tipul știa că n-o să moară.

– Păi, poate că știa că n-o să *moară*, dar e evident că era destul de dat peste cap din cauza asta. Tot risca să rămână paralizat dacă sărea de pe un pod, ce mama naibii!

– Ah, da, desigur. Dar e ciudat să te gândești la asta.

– Nu știu, pentru mine asta e încă o dovadă în plus că n-ar trebui să se uite nimeni, a spus reporterul. E clar că vederea firelor le-a luat mințile amândurora.

Nu erau *nebuni*, s-a gândit Nina. Erau cu inima frântă.

Dar nu se aștepta să înțeleagă acest lucru și colegii ei. Aceștia nu puteau privi dincolo de spectacolul dramatic pentru a vedea angoasa obișnuită, cotidiană care zăcea imediat sub el.

Echipa lor era mică, scăzând an de an, în tandem cu bugetul revistei, iar din câte știa Nina, ea era singura membră a echipei cu o legătură atât de intimă cu un fir-scurt cunoscut.

Colegii ei fuseseră timizi la început, evitând, cum era de așteptat, să

încalce vreo graniță între viața profesională și cea personală, dar echipa 40

fusese mereu suficient de apropiată cât să discute liber despre despărțiri și nunți, sarcini și decese, iar în cele din urmă au deschis și subiectul firelor.

O treime din redacție nu se uitase în cutii; ceilalți păreau destul de mulțumiți de ce găsiseră. După ce au aflat despre Maura, mai mulți colegi s-au oferit să acopere munca Ninei, dacă ar avea vreodată nevoie să-și ia liber.

Dar pentru Nina nu exista așa ceva.

Înconjurată toată ziua de știri, Nina nu putea să scape nici o clipă de fire. S-a trezit că o imploră pe Deborah să-i aloce alt reportaj, *orice* alt reportaj, dar se părea că nu exista nimic altceva. Peisajul candidaților la prezidențiale începea să prindă formă și temperaturile globale erau în creștere, dar nimic nu captiva cititorii așa cum puteau să o facă firele. Nu exista aproape nici o oră din zi în care Nina să nu se gândească la ele, întrebându-se dacă va ști vreodată adevărul.

Maura o descria adesea pe Nina ca pe o adorabilă obsedată de control, care trebuia mereu să pună bine caserolele de plastic împreună cu capacele lor, care nu-și cumpăra niciodată o fustă nouă dacă nu avea deja o bluză

asortată. O parte din ceea ce îi plăcea Ninei la meseria de redactor erau *regulile*, legile clare și comprehensibile ale gramaticii și lingvisticii, și îi plăcea să mânuiască puterea pixului roșu ca să le pună în aplicare. Înainte de promovare, când încă mai încerca să se afirme ca reporter, se delecta cu căutarea *faptelor*, îngropându-se în mormane de cercetări, electrizată de vânarea adevărului. Însă tot ceea ce ținea de fire scotea la iveală o dorință și mai profundă de cunoaștere, de control. Lipsa răspunsurilor – de unde veneau firele? de ce acum? chiar controlează viitorul sau doar posedă

cunoașterea acestuia? – o împiedicau pe Nina să doarmă o noapte de la cap la cap. Totul era prea tulbure, prea cenușiu. Avea nevoie de lucruri în alb și negru.

Și Nina era forțată să o privească neajutorată pe Maura cum suferă, fiindcă nu era nimic de făcut. Orice aparență a controlului le fusese răpită

violent amândurora.

Nina se simțea neajutorată, de parcă își retrăia una dintre cele mai rele zile din viață, din ultimul an de liceu. Își petrecuse o oră în dimineața aceea cu consilierul de orientare al școlii, cerându-i sfatul despre cum să le spună

prietenilor că e lesbiană, fără să știe că o colegă răutăcioasă trăsese cu urechea la ușă, iar când Nina a părăsit biroul consilierului, nu mai trebuia să

se preocupe să găsească momentul potrivit pentru a-și dezvălui identitatea.

Adevărul era deja cunoscut.

Chiar și acum, ca adultă, Nina încă mai vedea vestiarul sălii de sport cu ochii minții: privirile curioase, gesturile discrete cu capul, șoaptele jenate.

Pentru cineva care refuza să lase fie și o singură propoziție să fie tipărită în ziarul școlii fără acordul ei editorial explicit, intrase într-un nou cerc al infernului. Planificarea meticuloasă a Ninei, săptămânile de dezbateri interioare, totul a fost distrus într-o clipită. Toată puterea ei, tot controlul îi

fusese răpit. Avusese de gând să spună numai câtorva prieteni, dar vestea s-a răspândit iute în mai multe clase.

Desigur, două zile mai târziu, vestea fusese eclipsată când jumătate din echipa de fotbal a fost suspendată pentru că a fumat iarbă în spatele terenului și aproape nimeni nu-și mai amintea bârfele dinainte. Nimeni cu excepția Ninei.

Ea avea să-și amintească *mereu*.

După mai mult de un deceniu, locuind în apartamentul pe care îl închiria împreună cu Maura, Nina încă mai simțea furia și umilința, încă își mai amintea că a jurat să se apere de orice altă agonie, să evite să mai piardă

vreodată controlul.

Amie și Maura o rugau adesea să fie mai puțin autoritară. Să se relaxeze. Să se resemneze.

Însă Nina nu se putea resemna. Nu când trăia într-o lume a trădării și a mâhnirii, a cutiilor misterioase și a firelor dureros de scurte.

Dacă Nina se resemna, atunci orice încerca să protejeze – pe ea însăși când era mai tânără, viitorul ei cu Maura – avea să rămână dezarmat și vulnerabil. Scăpat de sub controlul ei.

Cutiile făceau acum parte din viața ei, Nina nu putea schimba acest lucru. Dar era hotărâtă să-și recapete sentimentul puterii și al transparenței.

Așa că, în orele mici ale dimineții când nu putea să doarmă sau când Maura nu era în apartament, Nina începea să scormonească internetul după

răspunsuri.

Ceea ce începuse ca o simplă căutare pe Google – „De unde au venit cutiile?“ – s-a dezlănțuit iute, după ce Nina a intrat pe Reddit și a ajuns în mijlocul unui nou subreddit popular, r/Fire. Și-a dat seama imediat că acolo

erau *sute* de discuții în desfășurare și că toate încercau să descifreze misterul cutiilor.

În mod normal, Nina era o persoană prea retrasă, prea disciplinată, ca să se bucure de abandonul public al majorității rețelelor sociale, dar s-a surprins pe sine prin ușurința cu care a putut să alunece în conversații și să

piardă dintr-odată două ore online.

Nina a ajuns la o fotografie postată de gordoncoop531957 care arăta o cutie luminată sub o lampă cu ultraviolete și pe care se vedeau amprente strălucitoare pe exteriorul cutiei. „Dovada“ era textul care însoțea fotografia.

42

Postat de u/Matty acum 1 oră

Ce dovadă? Că ești un idiot?

Postat de u/TheWatcher acum 1 oră

Clar extraterestre. De-aia nu se văd amprentele cu ochiul liber.

Postat de u/NJbro44 acum 2 ore

Omule, alea or fi de la degetele tale.

Un alt utilizator, offdagrid774, postase o fotografie cu cutia lui pe care o ținea în cuptorul cu microunde, îndemnându-i și pe ceilalți să facă la fel:

„Nu lăsați Agenția de Securitate să vă asculte!“

Postat de u/ANH acum 1 zi

Ai dreptate, cutiile clar au microfoane. Guvernul spionează nu doar americanii, ci pe toată lumea!! Altfel de unde să aibă numele și adresa ta?

Scoateți-le din casă!!

Postat de u/Fran_M acum 1 zi

Offdagrid774, crezi că e și o cameră de filmat înăuntru?

Contingentul religios ocupa un colț mai mic online, deși era la fel de zgomotos. Un verset din Biblie, distribuit de RedVelvet_Mama, devenise recent viral ca o presupusă dovadă a provenienței divine a cutiilor.

„Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi. Căci cu ce judecată judecaţi, veţi fi judecaţi; şi cu ce măsură măsuraţi, vi se va măsura.“ – Matei 7:1–2

Nina nu credea nimic din ce citea, erau numai supoziții. Însă era liniștitor să știe că mai erau mii de oameni, ba chiar milioane, care erau la fel de descurajați ca ea și la fel de interesați să descopere adevărul, dacă exista măcar așa ceva.

Duminică seară, în timp ce Maura era la grupul de sprijin, Nina s-a gândit la bărbatul din Verona și la ce spusese colega ei. Era un gând tulburător că ești practic imun la moarte până ce nu ajungi la capătul firului, și deosebit de straniu pentru cei care, la fel ca Nina, aveau fire lungi.

Stând în pat, Nina și-a luat laptopul și a căutat „fir lung + moarte“ ca să

vadă dacă apare ceva.

Căutarea a condus-o la un site nou, Nu încercați așa ceva acasă, cu propria discuție în desfășurare. Când a ajuns la forum, acesta era plin de conturi ale unor fir-lungi aparent nesăbuiți, care împingeau limitele conferite de firele lor.

Am un fir lung și acum câteva zile am luat o supradoză de analgezice, dar m-a găsit colegul de cameră și iată-mă aici!! Mersi, firule!!

Eu și iubita mea voiam să încercăm asfixierea de ceva timp și amândoi avem firul lung așa că ne-am gândit că acum e momentul. 10/10 aș

recomanda ;)

43

Azi am făcut 22, la mulți ani mie! Mi-a picat unul lung! :) Caut niște Special K să sărbătoresc

Nina a trebuit să se oprească din citit. Cum puteau atât de mulți oameni să fie dispuși să experimenteze cu viața lor?

Dar faptul că le-a auzit poveștile nu a reușit decât să facă misterul cutiilor și mai tulburător, iar puterea firelor, și mai mare. Era ca și cum firele ar fi *știut* răspunsul tău în tot acest timp, de parcă ar fi fost cumva capabile să țină cont de orice tendințe cutezătoare când îți stabileau măsura finală.

Puteau cumva să *vadă* ce droguri și jocuri și sărituri îți vor fi fatale, și care vor ajunge să fie doar niște rânduri morbide postate online pentru oricine s-ar fi nimerit să le citească.

Ninei i s-a făcut greață. A închis laptopul și și-a ghemuit picioarele sub cearșafuri, sperând că Maura se va întoarce acasă curând.

44

MAURA

În ciuda reticenței sale inițiale de a se alătura grupului, Maura a plecat de la prima ședință așteptând deja cu nerăbdare următoarea seară de duminică. Știa că Nina se abținea voit de la orice discuție despre fire în prezența ei, încercând să mențină un fel de himeră a normalității în viețile lor – iar pentru asta Maura îi era recunoscătoare de obicei –, dar era o eliberare destul de mare și să intre într-un loc în care nici un subiect nu era interzis, în care se renunța la mănușile din catifea.

– Sunt atât de deprimată, a deschis Chelsea o ședință, într-o seară de la sfârșitul lui aprilie.

– Din cauza firului? a întrebat Maura.

– Nu, a oftat Chelsea. Mă rog, da. Dar în seara asta sunt deprimată *și* pentru că tocmai au anulat *Anatomia lui Grey*.

– Serialul ăla nu e de o veșnicie? a întrebat Terrell.

– De-asta e așa o nebunie! S-a terminat ca din senin. Pe TMZ scrie că

cineva important din echipa serialului a nimerit un fir scurt și a renunțat.

– Ei bine, ești binevenită să mă urmărești la spital, i-a zâmbit Hank.

Deși nu-ți pot promite aventuri fierbinți.

– Ați auzit că Spice Girls s-ar putea să se reunească? a întrebat Lea. Se spune că una dintre ele e fir-scurt și vrea să se reunească înainte să… știți voi. Așa curioasă cum era, Maura nu putea să nu-i compătimească pe oamenii despre care discutau. Sigur, aleseseră o viață în lumina reflectoarelor, dar oare situația asta nu era diferită, interzisă? Speculațiile și bârfele erau dezlănțuite deja, și nu numai despre actori și cântăreți. La coadă la casele din magazine, în timpul reclamelor de la cinema, la masa vecină din orice restaurant, era ceva frecvent să-i auzi pe oameni ghicind lungimea firului altcuiva. Dacă îți dădeai demisia, te logodeai, erai neobișnuit de evaziv la o petrecere, orice putea fi interpretat în sprijinul oricăreia dintre variante: ai firul lung sau ai firul scurt. „Zice că nu s-a uitat, dar eu *știu* că nu-i adevărat“, era un refren extrem de popular. O făcea pe Maura să se întrebe ce spunea lumea despre ea, cei care nu știau.

Ce era mai rău, și-a dat seama Maura, era că totul era din vina lor. Ei își abătuseră singuri beleaua pe cap. Încă dinainte de sosirea cutiilor, barierele tradiționale ale intimității se prăbușeau de mult, iar societatea ei era deja o

societate a celor care împărtășesc prea mult. Maura, la fel ca atâția alții, postase poză după poză online – poze cu preparate decadente, cu priveliștea de la biroul ei, cu weekenduri petrecute la plajă cu Nina – fiecare dintre ele încurajându-i pe oameni să-și bage nasul din ce în ce mai adânc în viețile celorlalți, să se aștepte la un anumit grad de transparență. Până când, în cele

din urmă, și simplul act de a te uita la firul tău – ceea ce ar fi trebuit să fie cel mai intim și mai personal dintre momente – a devenit încă o perspectivă asupra vieții tale care nu îți mai aparținea numai ție.

Dacă firele ar fi sosit în orice alt secol, se gândea Maura, nimeni nu ar fi îndrăznit să întrebe ce e în cutia ta, lăsând fiecare gospodărie să jelească sau să sărbătorească în pace, în spatele ușilor închise și dincolo de draperiile trase. Dar nu acum, nu în epoca asta modernă în care conflictele și flirturile se desfășurau online, în care bornele din viața familiei, realizările profesionale și tragediile personale erau toate pe afiș. Vedetele evitau întrebările despre fire din interviuri. Sportivii erau interogați despre „perspectivele lor de carieră“. Versurile cântecelor erau analizate fără milă pentru a descoperi indicii despre vreun mesaj legat de fire. Ieșirile la *happy hour* s-au dovedit a fi neașteptat de periculoase, fiindcă prietenii și colegii încercau să pescuiască mărturisiri la beție. Membri ai familiei regale, copii-vedete, fii și fiice de politicieni – oricine avea nefericirea să împlinească douăzeci și doi de ani în lumina reflectoarelor, se trezea în dimineața aceea fatidică sub privirea băgăcioasă a obiectivelor paparazzilor care își propuneau să surprindă reacția de un milion de dolari. Publicul cerea să știe.

– În seara asta am o idee pentru ceva diferit, a spus Sean, aducându-i brusc atenția Maurei înapoi în prezent. Și aș vrea ca toată lumea să-și păstreze mintea deschisă cât timp explic.

Maura i-a aruncat o privire lui Ben, care era așezat lângă ea.

– Ține-te bine, a șoptit ea.

– Mă țin deja, a zâmbit el.

– Unii dintre colegii mei din alte grupuri au discutat despre faptul că nu toată lumea se simte în largul său să împărtășească lucruri cu voce tare, ceea ce e perfect firesc, a spus Sean. Și deși sper că acesta e un spațiu sigur,

în care nimeni nu se simte intimidat să ia cuvântul, cred că ar putea fi util să încercăm o metodă diferită de procesare a gândurilor.

Sean a scos două carnete galbene din geantă, urmate de o duzină de pixuri albastre.

– Vreau ca toată lumea să ia câte un pix și câteva foi de hârtie și să scrie o scrisoare.

– Scriem cuiva anume? a întrebat Nihal, ca un elev conștiincios.

– Nu. Sean a clătinat din cap. Puteți să vă adresați scrisoarea vouă înșivă din prezent, vouă când erați mai tineri, vouă din viitor. Sau altcuiva căruia ați vrea să-i spuneți ceva. Sau puteți pur și simplu să scrieți zece minute ce vă trece prin cap și să vedeți ce iese.

– Mi se pare o pierdere de vreme, a mormăit Carl.

Carnetele au trecut pe la toți cei așezați în cerc, iar Maura s-a uitat lung la pagina goală din față. Ninei i-ar plăcea mult exercițiul ăsta, s-a gândit Maura. Ea se pricepea mult mai bine să mânuiască cuvintele.

Dragă Nina, a scris ea.

Următorul rând se dovedea a fi mai greu. Într-o lume a zvonurilor și a străinilor băgăreți, Nina era singura persoană care chiar merita să știe totul despre viața Maurei și erau puține lucruri pe care Maura nu i le împărtășise în ultimii doi ani.

Și cu fiecare mărturisire din toiul nopții, au rămas împreună.

Pe Nina nu o deranja firea agitată a Maurei, faptul că în șapte ani avusese cinci slujbe diferite, de la o galerie din centru la o campanie electorală pentru

primărie sau o tură scurtă la un start-up care a făcut brusc implozie. Și avusese la fel de multe iubite pe câte cariere încercase.

În timp ce Maura sărise din carieră în carieră, din idilă în idilă, Nina nu fusese niciodată împovărată de acel sentiment de neliniște. Urcase în ierarhia aceleiași reviste la care lucra din facultate și avusese două relații destul de lipsite de peripeții înainte de Maura, cu zero aventuri de o noapte între ele – toate acestea fiind lucruri despre care Nina vorbea aproape cu rușine, de parcă ar fi făcut-o să pară plictisitoare, neaventuroasă. Dar Maura admira de fapt acest lucru. Nina era fidelă într-un fel care părea destul de rar în zilele noastre.

După ce își deschiseseră cutiile, Maura îi dăduse Ninei ocazia să plece, dar ea a refuzat.

– Știu că mă iubești, a spus Maura, dar mai am mai puțin de zece ani și tu meriți pe cineva cu care să-ți petreci tot restul vieții.

Nina a fost șocată.

– Da, *chiar* te iubesc, și de-asta nici n-o să te părăsesc vreodată.

Maura i-a sugerat Ninei să se gândească o vreme.

– N-ar trebui să te simți vinovată din cauza asta, i-a spus și a luat-o de mână cu tandrețe. Nu te-aș învinovăți.

Dar Nina insistase.

– Nu am nevoie de timp ca să știu ce simt.

Căutându-și încă inspirația pentru scrisoare, Maura dădea roată cu privirea în sala 204. Era evident că e o sală de engleză, decorată cu portrete 47

alb-negru ale unor autori celebri. Îi aminteau Maurei de afișele din fosta ei garsonieră, în care patul ocupa aproape jumătate din spațiu, iar colecția ei de fotografii cu vedete făcute în arest împodobea pereții albi și joși.

La a patra întâlnire, prima dată când Nina venise la ea acasă, Maura o privise cum studiază fotografiile cu atenție: un David Bowie stoic într-o secție de poliție din Rochester. Frank Sinatra la treizeci și ceva de ani, cu părul ciufulit căzându-i pe frunte și dându-i un aer sexy de băiat tânăr. Jane Fonda ridicând pumnul strâns în Cleveland. Bill Gates, arătând ca un membru blond al Beatleșilor, rânjind în portretul lui din anii '70. Și Jimi Hendrix, netulburat, în 1969, cu cămașa descheiată să lase la iveală un colier cu pandantiv.

– Cele mai multe au fost pentru infracțiuni minore, legate de droguri, i-a explicat Maura. Bill Gates a fost arestat pentru că a condus fără permis.

– Mi se par fascinante, a spus Nina. Aproape îmi vine să le pun pe patru pagini în numărul următor.

– Deci ești la întâlnire cu mine și totuși te gândești la muncă? Maura s-a așezat pe pat și și-a încrucișat picioarele cochet. Cum ar trebui să mă facă

asta să mă simt?

– Îmi pare tare rău. Nina a zâmbit și s-a aplecat să o sărute ușor pe Maura. De fapt, mi-e jenă să recunosc că nu știam că mulți dintre oamenii ăștia au fost arestați.

– Cam ăsta e și motivul pentru care le-am pus pe perete, a zis Maura, uitându-se de la un capăt al expoziției la altul. Au rolul să ne aducă aminte că

uneori o dăm în bară și alteori ne-o trage sistemul, dar dacă îți trăiești viața cu destulă pasiune și îndrăzneală, atunci pentru *asta* o să rămâi în amintirea oamenilor. Nu pentru rahaturile care s-au întâmplat pe parcurs.

Trecuseră aproape zece minute, dar scrisoarea Maurei încă era goală.

A aruncat o privire în sală și a văzut că majoritatea celorlalți membri nu încetaseră să scrie de când își primiseră pixurile. Ben își terminase deja scrisoarea și acum desena o schiță a orizontului New Yorkului. Iar Hank părea că măcar se chinuie și el.

*

Dragă Nina,

Ce putea să scrie din ce nu știa Nina deja?

Exista un singur răspuns, dar Maura nu putea să-i spună acum, nu după toate discuțiile și deciziile lor. Nu când Nina credea că subiectul a fost lămurit.

Și *era* lămurit, Maura se convinsese de treaba asta. La ce bun să afle Nina că Maura avea îndoieli?

48

HANK

În prima zi din mai, nimeni de la Spitalul Memorial New York nu ar fi putut să prezică tragedia de amploare care avea să se petreacă acolo peste doar două săptămâni. La începutul lunii, medicii, asistenții și pacienții încă

erau preocupați, ca de obicei, de tragediile ce se desfășurau la o scară mai mică pretutindeni în jurul lor.

Numai în dimineața aceea, Hank văzuse trei oameni care au intrat în spital cu lacrimi în ochi, cu fețele palide de frică, implorând cu disperare să

stea de vorbă cu un medic despre firele lor scurte.

În primele săptămâni, în martie și aprilie, Hank și colegii săi îi invitau pe acești fir-scurți în spital și le făceau o serie de teste: analize de sânge, RMN-uri, ecografii, EKG-uri. Uneori găseau ceva îngrijorător și pacientul se putea întoarce acasă, dacă nu cu speranță, atunci măcar cu un răspuns. Era mult mai dificil să trimiți pe cineva la plimbare fără nici o explicație.

Însă fir-scurții apăreau cu o frecvență mai mare pe măsură ce treceau săptămânile și tot mai mulți oameni deveneau convinși că firele sunt adevărate. Așa că, la întâi mai, după ce guvernul a confirmat temerile tuturor, consiliul de administrație al spitalului a hotărât că fir-scurții care nu

prezintă simptome nu mai pot fi „răsfățați“. Bolnavii și răniții nu aveau să fie refuzați niciodată, bineînțeles, dar cei care altfel erau sănătoși nu mai puteau fi internați numai din cauza firului lor, care putea sugera deopotrivă

un accident iminent sau o boală. Secția de urgențe era deja prea aglomerată, iar echipa juridică se temea că medicii care îi externau pe fir-scurți cu aviz favorabil ar putea cocheta cu un proces.

Hank tocmai intrase în holul de la urgențe ca să discute despre rezultatele unui pacient cu familia sa, când a văzut cum sosește un bărbat cu cutia în mână și se apropie de asistenta de triaj care verifica pacienții la intrare.

– Mă numesc Jonathan Clarke, a spus bărbatul, cuprins de frenezie. Am nevoie de ajutor.

– Puteți să-mi spuneți ce vă supără? a întrebat asistenta, privindu-i circumspectă cutia.

– Nu, dar… e atât de scurt, a implorat-o Jonathan. E atât de repede.

Trebuie s-o opriți.

– Aveți *vreun* simptom în momentul acesta, domnule?

– Nu știu. Nu. Nu cred, se bâlbâia Jonathan. Dar nu înțelegeți, e aproape gata. Cineva trebuie să mă ajute!

– Domnule, dacă nu aveți simptome, din păcate trebuie să vă rog să

plecați. Asistenta a arătat spre ieșire. Avem pacienți aici care au nevoie imediat de atenție.

– *Eu* am nevoie imediat de atenție! a strigat Jonathan. Nu mai am timp!

– Domnule, vă înțeleg situația, dar din păcate nu avem ce să facem. Vă

recomandăm să vă faceți o programare la medicul de familie.

– Cum puteți să spuneți așa ceva? Suntem într-un spital, ce dracu'!

Trebuie să-i ajutați pe oameni!

Câțiva dintre pacienții și familiile care așteptau la urgențe se întorseseră să urmărească scena, pironiți ca niște gură-cască la marginea drumului, dar cei mai mulți rămăseseră cu ochii ațintiți în podea, deopotrivă

jenați și întristați din cauza omului.

– Domnule, vă rog să vă calmați, a spus asistenta ferm.

– Nu-mi mai spuneți așa! Jonathan a scuturat cutia în aer. O să mor!

Unul dintre agenții de pază din apropiere, un fost luptător, venea în ajutorul asistentei.

– Cum puteți să-mi faceți asta? striga Jonathan. Cum puteți să mă lăsați să mor?

– Domnule, știm că e o situație grea, a spus agentul, și nu vrem să

sunăm la poliție, dar dacă nu plecați, va trebui să o facem.

Mâna îi plutea deasupra bastonului de la brâu.

Jonathan a tăcut, iar ochii lui au scrutat holul, oprindu-se în cele din urmă asupra lui Hank, singura persoană cu halat din sală.

– Bine, a zis Jonathan. Plec. I-a aruncat o ultimă privire asistentei și agentului de pază masiv. Nu vreau să-mi trăiesc ultimele zile într-un căcat de celulă de pușcărie, a spus el. Poate că alt spital o să aibă suflet, ce mama dracului.

De la postul său din secția de urgențe, Hank se simțea de parcă ar fi urmărit lumea cum trece prin etapele doliului, apropiindu-se din ce în ce mai mult de o anumită formă de acceptare, un nou concept al normalității.

Dar i se părea că, la fiecare etapă, tot mai mulți oameni fuseseră lăsați în urmă, captivi în fiecare fază, incapabili să treacă mai departe.

Unii erau prinși în mrejele timpurii ale negării: la câteva străzi de apartamentul lui Hank, o duzină de protestatari se adunau deseori ca să-și strige afirmațiile că firele sunt o farsă, o păcăleală a guvernului, și că orice previziune corectă a firelor este doar o profeție care se adeverește prin 50

propria forță de sugestie, o dovadă a spiritului omenesc slab și atât de ușor de clătinat.

Cei aflați în etapa de negociere îl implorau pe Dumnezeu să le lungească firele, promiteau că își vor schimba viața. Și poate că aceia care încă refuzau să-și deschidă cutiile erau implicați la rândul lor într-un fel de negociere, se gândea Hank. În fiecare zi în care nu se uitau la firul lor, își cumpărau singuri mai mult timp într-o viață neschimbată.

Însă oamenii întemnițați în etapele mai emoționale, împotmoliți în furie sau depresie, erau cel mai ușor de identificat și dureros de privit.

Jonathan Clarke aparținea categoriei celor furioși.

Hank a așteptat până ce bărbatul ursuz a ieșit din spital, iar sentimentul care creștea în el de când începuse toată povestea asta – o senzație virulentă a propriei neputințe – părea să dea în clocot în momentul acela.

La sfârșitul turei, Hank i-a spus superiorului său că își va da demisia de la spital la sfârșitul lunii.

51

AMIE

Luna mai era neobișnuit de călduroasă în anul acela, iar lumina din zorii zilelor sugera căldura lipicioasă a verii ce avea să vină, așa că Amie a hotărât să o ia pe jos prin Central Park până la școala de pe latura de est în loc să aștepte autobuzul care traversa orașul.

Parcul era unul dintre puținele locuri care părea oarecum neschimbat.

Alergătorii și bicicliștii încă treceau în goană pe lângă ea, în timp ce oamenii ieșiți cu bebelușii la jogging împingeau cărucioare și o ocoleau pe Amie pe alee. Copiii urcau pe echipamentele de la locurile de joacă și se dădeau pe tobogane galbene din plastic, în timp ce părinții și bonele lor îi supravegheau de pe băncile din apropiere.

Din păcate, vremea frumoasă nu a trecut neobservată de elevii lui Amie. – Putem să ținem ora afară azi?

De îndată ce Amie a intrat în clasă, întrebarea cea previzibilă a venit de la un suspect previzibil, un băiat precoce cu obrajii stropiți cu pistrui.

Cererile lui constante – Azi putem să mâncăm de prânz la oră? Azi putem să

ne uităm la un film la oră? – îi stârneau mereu și pe ceilalți, deși, în secret, Amie îi admira tenacitatea.

S-a uitat la ochii rugători ai copiilor de clasa a cincea.

– Nu cred că ar fi o idee bună, fiindcă polenul de afară îi poate face pe unii dintre colegii tăi să strănute și să tușească, și nu ne dorim asta, a spus ea.

Explicația ei a fost de ajuns pentru cei mai mulți, deși câțiva au pufnit pe nas ori și-au dat ochii peste cap.

Adevărul e că n-ar fi deranjat-o să țină ora afară. Uneori se visa profesoară de engleză la facultate, inspirând devotamentul studenților așa cum o făcea Julia Roberts în *Zâmbet de Mona Lisa*. Se vedea înconjurată de un cerc de bursieri înflăcărați, așezați în curte cu romane deschise în mână, cu caiete și pahare de cafea împrăștiate pe iarbă.

Dar să aducă un grup de copii gălăgioși de zece ani afară pur și simplu nu era o opțiune.

– Bun, acum cine vrea să vorbească despre cum se termină *Darul lui Jonas3*? a întrebat Amie.

A numit-o pe Meg, care era așezată ca de obicei lângă fereastră, deși banca de lângă ea, ocupată odinioară de prietena ei cea mai bună, Willa, era acum goală. Amie fusese informată de directorul școlii că mama Willei, când a aflat că mai are doar câțiva ani de petrecut cu fiica ei, a retras-o pe Willa de la școală pentru un an sabatic nedeterminat pe care să-l petreacă în străinătate.

– Păi, cred că m-am simțit… plină de speranță, a zis Meg. Lumea lui Jonas e înfricoșătoare și nedreaptă și te derutează, dar în cele din urmă

ajunge să scape din ea. Și chiar dacă nu știm de fapt ce îl așteaptă la poalele dealului, luminile alea de jos mă fac să cred că e un loc drăguț. Așa că, poate, nu știu, mereu când lucrurile ni se par înfricoșătoare și nedrepte, și derutante, poate că există un alt loc mai drăguț pe care l-am putea găsi și noi. Amie nu știa ce să spună. Elevii ei erau mici, nu foloseau cuvinte elevate sau figuri de stil, nu citau filozofi sau istorici, dar uneori o lăsau pur și simplu fără cuvinte.

– Ce frumos, Meg, mulțumesc! Și voi, restul, ce părere aveți?

Pe drumul de la școală spre casă, Amie a sunat-o pe sora ei. Chiar și atunci când Nina era ocupată, mereu îi răspundea lui Amie.

– La ce lucrezi? a întrebat-o Amie.

– Ăă, un articol despre răspunsul industriei aviatice la fire, a spus Nina vag.
– E un moment prost?

Amie simțea că sora ei e distrasă și că ochii îi parcurg razant paginile de pe birou. Amie s-a întrebat care *anume* era răspunsul industriei aviatice la fire. Poate că acum companiile aeriene vor avea de suferit, fiindcă prea mulți fir-scurți s-ar teme de o prăbușire în flăcări. Sau poate că firele îi îndeamnă pe mai mulți oameni să călătorească, să exploreze lumea cât timp mai pot să o facă.

– Scuze, nu, e în regulă acum, i-a spus Nina.

Dar Amie încă se gândea la avioane.

– Mai ții minte când voiam să ies cu un pilot?

– Bineînțeles, a râs Nina. Ai ieșit la două întâlniri, dacă nu mă înșel, cu tipul de la Delta…

3 *The Giver* de Lois Lowry, carte pentru adolescenți apărută în 1993

– Pentru că am sperat că a treia întâlnire o să fie la Paris, a răspuns Amie visătoare.

– Presupun că nu de-asta m-ai sunat.

– Încerc să mă gândesc la o carte pe care copiii s-o citească în vacanța de vară, i-a explicat Amie. Preferabil ceva istoric, dar cu care să se identifice.

– Hmm, păi, *noi* ce citeam în clasa a cincea? Ceva despre procesele vrăjitoarelor din Salem? Sincer, acum s-ar putea să fie un moment bun să

discutați despre cum reacționează oamenii la ceva ce nu înțeleg.

– Cred că sunt cam sceptică și nu vreau să-i bombardez prea tare cu chestii legate de fire, a spus Amie. Știu că conștientizează mult mai mult decât îi credem în stare, dar… sunt totuși doar niște copii.

– Înțeleg, a spus Nina, apoi amândouă surorile au tăcut.

– Mi-ai, ăă, mi-ai spune dacă te-ai răzgândit, da? a întrebat Nina timid.

– Normal, tu ai fi prima care află. Dar probabil nici nu trebuie să mă uit, a spus Amie veselă. Al tău era super lung, și tu și cu mine cred că împărțim cea mai mare parte din ADN, așa că sunt sigură că al meu e destul de asemănător.

– Ah, da, clar, a spus Nina. Și pe mama și tata încă nu-i oprește nimic.

Amie a zâmbit cu gândul la părinții ei, încă sănătoși la șaizeci și ceva de ani, din fericire, care aleseseră, la fel ca Amie, să nu se uite la firele lor. Să se concentreze în schimb pe binecuvântările din a doua jumătate a vieții, să-și umple sfârșiturile de săptămână cu grădinărit și cluburi de carte și tenis, acele plăceri simple devenind cu atât mai plăcute fiindcă păreau atât de obișnuite în aceste vremuri neobișnuite.

– Păi, te las să te întorci la treabă, a spus Amie. O să mă opresc pe la librărie să văd dacă mă lovește inspirația. Salut-o pe Maura din partea mea.

*

Amie a intrat în librăria din apropierea apartamentului ei, unde a sunat clopoțelul de la ușă când a intrat. Micul televizor montat deasupra capetelor reda un interviu cu unul dintre cei mai noi candidați prezidențiali, Anthony Rollins, un congresmen arătos și cu vorba mieroasă din Virginia care ținea fără îndoială predici despre motivele pentru care *el* ar trebui să

fie omul care să conducă țara în vremurile astea fără precedent. Amie încă

era supărată pe proprietarul librăriei fiindcă instalase televizorul anul trecut. Venea la librărie ca să scape de ciclul nesfârșit al știrilor, de stresul din lumea exterioară.

A încercat să-l ignore pe bărbatul de pe ecranul luminos de deasupra ei și s-a strecurat pe lângă masa cu titluri populare din față, unde *Iliada* și *Odiseea* își făcuseră amândouă loc în ultimele săptămâni, datorită

interesului reînnoit față de mitologia greacă și Parce, pe lângă un pâlc de cărți de dezvoltare personală și meditații despre mortalitate scrise de medici, filosofi și teologi. *Cei cinci oameni pe care îi întâlnești în rai4* era din nou bestseller.

Odată ajunsă în sala principală, înconjurată de bibliotecile înalte din lemn și de mirosul cunoscut a mii de pagini, Amie a simțit cum se relaxează.

Erau puține locurile în care se simțea mai mulțumită decât într-o librărie.

Avea uneori o tendință copleșitoare de a dispărea în reveriile ei, așa că Amie se consola să fie înconjurată de visurile la fel de prolifice ale altora, păstrate pentru totdeauna pe hârtie.

Când ea și Nina erau mici, mama lor le ducea adesea la librăria din zonă după școală, unde pe proprietar nu îl deranja dacă își petreceau o oră

citind pe covor înainte să cumpere ceva. Pe atunci Amie era deja atrasă de genurile *fantasy* și *romance*, în timp ce Nina prefera biografiile pline de date concrete ale unor femei precum Marie Curie sau Amelia Earhart (deși dispariția ei nerezolvată a tulburat-o pe Nina vreme de săptămâni întregi).

Când citeau împreună, Nina și-a dezvoltat obiceiul de a arăta cu mândrie orice greșeli de scriere pe care le găsea într-o carte tipărită, ceea ce reușea mereu să o enerveze pe Amie. Își dorea întotdeauna ca sora ei să se poată

lăsa dusă de val și să se lase cuprinsă de poveste.

Pe măsură ce au crescut, Amie și Nina au pornit chiar o tradiție de a-și da una celeilalte cărțile pe care le citeau, de îndată ce terminau. Inițial a fost sugestia lui Amie, o alinare pentru temerile ei că pe măsură ce amândouă

vor înainta în vârstă, iar viețile lor vor începe să se îndepărteze una de alta –

Nina a anunțat că e lesbiană, apoi fiecare s-a dus la un colegiu diferit –

diferențele lor descoperite recent le-ar putea amenința apropierea. În cei cinci ani pe care i-au petrecut departe una de cealaltă, fiecare dintre cele două surori i-a trimis celeilalte prin poștă zeci de cărți broșate, cu tot cu notițe adezive lipite peste pasajele lor preferate și glume pe care le înțelegeau doar ele, mâzgălite pe margini. Nina a râs de smiorcăiala lui Amie când a primit exemplarul ei din *Să nu mă părăsești5*, cu ultimele

pagini încrețite de lacrimi, iar Amie s-a plâns că Nina i-a trimis *Excepționalii.*

Povestea succesului6 cu o cantitate de secțiuni subliniate care îi distrăgea atenția.

4 *The Five People You Meet in Heaven* de Mitch Albom, carte publicată în 2003

5 *Never Let Me Go* de Kazuo Ishiguro, roman publicat în 2005

6 *Outliers: The Story of Success* de Malcolm Gladwell, carte de non-ficțiune publicată în 2008

În librărie, Amie s-a oprit la secțiunea cu ficțiune distopică, unde dăduse peste *Darul lui Jonas* în ianuarie și, inundată de amintiri plăcute de la clubul de carte la care participase ea însăși în clasa a cincea, a hotărât să le-o dea de citit elevilor ei – înainte ca totul să se schimbe în primăvara aceea.

Alături, *Povestea slujitoarei7* stătea fix lângă *Jocurile foamei8*, două cărți pe care își amintea că le-a citit cu o bucurie înflăcărată în adolescență. A stat de multe ori întinsă în pat până după miezul nopții, neputând să adoarmă, închipuindu-se în rol de tribut în Jocuri, nevoită să se descurce într-o pădure întunecată și deasă crescută în mintea ei.

Cel puțin viitorul care le fusese oferit părea mai promițător decât cel de pe rafturile din fața lui Amie, în care corpurile femeilor erau reduse exclusiv la capacitățile lor reproducătoare și copiii se omorau unii pe alții la televizor, la ordinul guvernului. Fiecare roman părea să imagineze o lume mai sumbră decât cel de dinainte. Dacă acelea erau opțiunile, s-a gândit Amie, poate că ar trebui să se simtă norocoși că tot ce au primit au fost firele. Însă Amie se întreba, așa cum o făcea aproape în fiecare zi, dacă nu cumva lua decizia greșită refuzând să-și deschidă cutia și respingând cunoașterea care le oferise atâtora dintre prietenii și colegii ei – aproape toți aveau fire lungi – o liniște sufletească fără precedent, cel mai important dar pe care l-ar fi putut cere vreodată. Până și Nina, ale cărei gânduri erau atât de des măcinate de

griji pentru Maura, recunoscuse în fața lui Amie că nu a putut să nu se simtă ușurată când și-a văzut propriul fir lung.

Însă mintea lui Amie era constant în mișcare, prezentându-se în tot felul de scenarii diferite. Își închipuise cu detalii vii toate rezultatele posibile

– un fir lung, un fir scurt, o lungime pe la jumătate, ba chiar și-a imaginat odată și o cutie *goală* – și s-a gândit că alegerea cea mai sigură e pur și simplu să-și ascundă cutia în fundul dulapului, după o pereche de ghete de iarnă pătate de sare pe care le purta numai în timpul viscolelor.

Luni dimineață, Amie a sosit la școală înarmată cu două duzini de exemplare din *Bărbatul în costum galben9.*

– Scuzați-mă, domnișoară Wilson.

Amie s-a întors și l-a văzut pe unul dintre îngrijitorii școlii cum scoate o hârtie galbenă împăturită din buzunar.

7 *The Handmaid's Tale* de Margaret Atwood, roman publicat în 1985

8 *The Hunger Games* de Suzanne Collins, roman publicat în 2008

9 *Tuck Everlasting* de Natalie Babbitt, roman pentru copii publicat în 1975

– Am găsit asta pe podeaua clasei dumneavoastră când făceam curat aseară și n-am știut dacă să o arunc sau să o pun bine undeva. Presupun că e scrisă de unul dintre elevii dumneavoastră.

– O, mulțumesc.

Amie a luat foaia de hârtie, pe spatele căreia era desenat în miniatură

orizontul din Manhattan. A aruncat o privire la numele menționate în bilet.

Nici unul nu era dintre elevii ei.

– Unde spuneați că ați găsit-o?

– Pe jos, sub unul dintre scaune, lângă bibliotecă.

– Presupun că îi aparține cuiva, a zis ea. Mulțumesc că ați păstrat-o.

– Pentru puțin, a spus el dând aprobator din cap.

Amie a zâmbit și a intrat în sala 204, așezându-se la catedra dezordonată, pe care se aflau două caiete, un cactus minuscul (un cadou de la Nina care era „mai practic decât florile“), două căni de cafea goale, un capsator aproape gol și un calendar de birou cu tema „cărți interzise“ pe care i-l oferise catedra de istorie. Luna mai era *De veghe în lanul de secară10*, deși calendarul lui Amie era deschis la mai încă de pe 3 aprilie, când a hotărât că prea mulți dintre elevii ei întrebau despre ce e vorba în *Lolita11*.

A așezat foaia de hârtie peste un mic teanc de eseuri, nesigură dacă să

o citească.

Amie și-a întors atenția către lecția de gramatică din ziua respectivă, despre virgulă și punct și virgulă, dar privirea îi tot zbura către foaia de hârtie până când a luat-o în sfârșit de pe teancul de eseuri și a așezat-o pe catedră în fața ei.

Sean ne-a spus că trebuie să scriem o scrisoare, așa că hai să vedem.

Câteva urme discrete după punct trădau nerăbdarea cu care autorul bătuse cu pixul în foaie.

Carl tot mai crede că e un exercițiu stupid și arată de parcă ar face găuri în hârtie cu vârful pixului, spre stupoarea lui Sean. Iar Chelsea cred că

desenează ceva, e greu să-mi dau seama.

Amie nu recunoștea pe nimeni.

Zece minute e mai mult decât credeam. În plus, a trecut ceva timp de când am scris ultima dată o scrisoare așa, cu pixul pe hârtie. Mă simt ca unul dintre soldații dintr-o dramă epică de război, cocoșat deasupra unui carnețel ca să-i scrie un mesaj iubitei sale de acasă.

10 *The Catcher in the Rye* de J.D. Salinger, roman publicat în 1951

11 Roman controversat de Vladimir Nabokov, publicat în 1955

De fapt, îmi amintește de muzeul dedicat celui de-Al Doilea Război Mondial pe care l-am vizitat într-o călătorie în sud. Aveau niște scrisori de la soldați înrămate pe pereți. Normal că am petrecut vreo 20 de minute bune uitându-mă la toate, iar acum nu îmi amintesc decât una singură. Tipul îi scria mamei lui și o ruga să-i facă o favoare și să-i spună lui Gertrude: „Orice s-ar întâmpla, sentimentele mele rămân la fel".

Nu sunt sigur de ce mi-a rămas tocmai aceea în minte. Poate că din cauză că e ceva neobișnuit să vezi un sentiment atât de intim afișat atât de public. Aproape mi s-a făcut rușine că l-am citit. Sau poate că din cauza numelui Gertrude.

Pe Amie a cuprins-o un sentiment brusc de vinovăție fiindcă citea gândurile acestui străin, dar scrisoarea fusese găsită în clasa *ei*. Trebuia să

fie scrisă de unul dintre elevii ei, nu-i așa? Doar că nu se gândea la nici unul dintre copiii de zece ani din clasa ei care să știe să scrie cu acest nivel de conștientizare de sine – sau cu o caligrafie atât de ordonată. Și totuși părea că autorul scrie un fel de temă pentru școală? Doar că, din câte știa ea, nu era nici un profesor pe nume Sean în școala lor.

Atunci Amie și-a amintit ce îi spusese o colegă luna trecută, că școala va găzdui grupuri de sprijin pentru fir-scurți seara și la sfârșitul săptămânii.

I s-a pus un nod în stomac când și-a dat seama ce a citit și a simțit un val de compătimire pentru autor, ale cărui cuvinte probabil au fost scoase din el ca un fel de terapie.

În timp ce ținea strâns în continuare marginile hârtiei, neștiind ce să facă cu ea, Amie s-a întors cu gândul la Gertrude. Era mai ușor să se gândească la un nume dintr-un muzeu îndepărtat decât la fir-scurtul care stătuse în clasa ei cu doar câteva ore în urmă și uitase acolo scrisoarea. Așa că, în schimb, și i-a imaginat pe Gertrude și pe drăguțul ei la război, la fel ca Robbie și Cecilia din *Ispășire*, și pe biata femeie verificându-și neliniștită cutia poștală în speranța că va găsi acolo misivele pătate de lacrimi trimise de un băiat care se afla undeva pe un vapor. Orice s-ar întâmpla, sentimentele lui rămân la fel.

58

BEN

O săptămână mai târziu, duminică seara, chiar înainte ca ședința să înceapă, Maura i-a arătat-o lui Ben: foaia de hârtie galbenă, împăturită frumos în formă de pătrat și așezată pe podea lângă biblioteca din sala 204.

Pe fața din sus era o schiță a orizontului din New York.

– Nu e a ta? l-a întrebat Maura.

– Oh, uau, ba da, a spus Ben. Chiar mă întrebam dacă nu mi-a scăpat pe undeva. Care sunt șansele să fi rămas aici în tot acest timp și nimeni să n-o arunce?

Maura părea la fel de surprinsă.

– Poate că au văzut desenul și s-au gândit că o să vină cineva după ea. Chiar ești destul de talentat.

– *Chiar?* a râs Ben, iar Maura a zâmbit în timp ce și-a tras scaunul.

Ben a strecurat foaia în buzunarul jeanșilor, însă abia când a ajuns acasă, după ședință, a deschis-o în sfârșit ca s-o recitească.

Sub scrisoarea lui originală, mai era scris ceva.

Un răspuns.

Ai aflat vreodată ce s-a întâmplat cu Gertrude și soldatul? Întreb doar pentru că m-am gândit mult la ei și m-a apucat curiozitatea cu privire la înțelesul real al cuvintelor lui.

Întâi, am interpretat scrisoarea lui ca pe promisiunea romantică

supremă – că indiferent ce i s-ar întâmpla în război, iubirea lui față de Gertrude nu va păli niciodată. Dar dacă nu e așa? De vreme ce nu am citit toată scrisoarea, nu am de unde să știu cu siguranță, dar dacă a scris de fapt numai: „Orice s-ar întâmpla, sentimentele mele rămân la fel", atunci poate cuvintele lui înseamnă tocmai opusul? Poate că o respinsese deja pe biata Gertrude, și indiferent ce orori fizice și emoționale avea să înfrunte, sentimentele lui nu aveau să se schimbe. Tot nu avea să o iubească așa cum îl iubea ea. Și avea nevoie să apeleze la mama lui pe post de intermediar fiindcă

nu avea curajul să-i spună el însuși lui Gertrude.

Sigur, asta e doar supoziția mea neîntemeiată (și poate ar trebui să mă

îngrijoreze că încerc să găsesc tristețea în ceea ce este foarte probabil o frumoasă exprimare a iubirii?), dar mă interesează să aflu dacă știi altceva despre Gertrude și soldatul ei.

A

59

HANK

Hank nu l-a văzut pe bărbat când a intrat, dar a auzit focurile de armă din spatele perdelei verde-deschis în timp ce examina un pacient în vârstă, cu dureri severe în piept, primit la urgențe la Spitalul Memorial New York.

Hank era medic de mai bine de cincisprezece ani. Văzuse cele mai intense exprimări ale anxietății la pacienții săi în timp ce aceștia își descriau simptomele sau își așteptau rezultatele. Însă niciodată nu mai văzuse o frică inconfundabilă ivindu-se atât de iute pe chipul unei persoane ca în clipa aceea, în dimineața de 15 mai, când amândoi au auzit împușcăturile. Unul dintre cele mai grave lucruri, avea să-și dea seama Hank mai târziu, a fost că nici unul dintre ei nu a trăit nici măcar o secundă de confuzie. Amândoi văzuseră destule reportaje de știri și citiseră destule articole cu privire la această teroare anume. Amândoi știau exact ce se întâmplă.

Preț de o clipă, Hank a înțepenit complet, nici nu știa dacă mai respiră.

Apoi s-a gândit: „ABC“.

Un ofițer de la NYPD vizitase spitalul cu câteva luni în urmă și le spusese ce să facă în cazul unui atacator activ. *ABC. Ascunde-te. Baricadează-te. Confruntă-te*. În ordinea preferințelor. Ascunderea e cea mai bună, baricadele trebuie construite numai dacă e necesar, iar confruntarea, preferabil când ești într-un grup mare, trebuie utilizată numai în ultimă instanță.

Până când a treia și a patra împușcătură au fost trase în succesiune rapidă, Hank se gândise că par destul de departe, aproape de intrarea din stradă a

secției de urgențe, astfel încât să poată să-și evacueze pacienții din saloanele din spate.

Zeci de oameni înfricoșați în halate albastre de hârtie goneau spre ieșirile de urgență, în timp ce medicii și asistenții împingeau frenetic fotolii rulante și tărgi în urma lor. A cincea și a șasea bubuitură au reverberat în sală, iar oamenii au ridicat instinctiv brațele ca să-și apere capetele și fețele, în ciuda faptului că zgomotul venea tot de după un set de uși duble închise.

Hank se deplasa cât de repede putea în timp ce transporta stativul de perfuzie al unei femei care nu a avut timp să-și deconecteze tuburile care coborau din punga cu medicament în venele de la încheietura ei.

Șapte, apoi opt.

60

A dus-o pe femeie în siguranță după ușile de la ieșire, împreună cu un băiat îmbrăcat în negru de sus până jos, care clipea și căruia i se zbăteau ochii atât din cauza terorii, cât și din pricina concentrației ridicate de metamfetamină din organismul lui care îl adusese aici de fapt. Hank i-a închis pe amândoi după uși, apoi s-a întors și a luat-o la fugă spre locul din care se auzea zgomotul.

Însă ratase ce fusese mai rău și a sosit la timp doar cât să vadă

urmările.

Trupurile de pe podea, tremurând și sângerând, erau ridicate pe paturile cele mai apropiate. Oamenii care ajutau victimele țipau. Un agent de pază ridica arma atacatorului de pe jos, unde căzuse probabil când paznicii reușiseră în sfârșit să tragă, omorându-l pe ucigaș. Era o armă de calibru mic, iar Hank și-a dat seama că se așteptase să vadă o pușcă de asalt.

Când s-a ghemuit ca să apese cu palmele rana unei victime și să

oprească fluxul de sânge, nu s-a putut abține să nu arunce o privire de două

secunde la chipul bărbatului responsabil de o asemenea oroare.

Un chip pe care Hank l-a recunoscut imediat.

61

NINA

Trecuseră două zile de când Deborah Caine ieșise în fugă din biroul ei ca să-și alerteze colegii cu privire la atacul armat de la Spitalul Memorial New York.

Nina și câțiva reporteri își petrecuseră dimineața aceea discutând despre cele mai noi știri din Coreea de Nord, unde toate cutiile trebuiau predate acum guvernului. Toți cei care nu își deschiseseră cutia încă nu mai aveau voie să se uite în ea, iar toate cutiile noi primite de cei care împlineau douăzeci și doi de ani trebuiau predate nedeschise funcționarilor statului.

Era primul dintr-o serie de ordine similare care au fost adoptate.

În martie și aprilie, guvernele lumii fuseseră prea preocupate să

confirme veridicitatea firelor, să împiedice economia globală să scape de sub control, să înțeleagă că nu sunt complet lipsite de putere. Nu puteau controla sosirea cutiilor, dar poate că *puteau* controla felul în care le foloseau oamenii.

În primăvara aceea, mai multe națiuni din Uniunea Europeană

trimiseseră discret trupe suplimentare la frontierele cu probleme, anticipând că migranții fir-scurți înspăimântați s-ar putea să caute să intre în țările cu un acces mai larg la asistență medicală, la un ultim crâmpei de speranță. Se spunea că și Poliția de Frontieră din SUA este la fel de pregătită.

Însă această decizie nord-coreeană era ceva *nou*, ce depășea granițele politicii obișnuite. Se zvonea că directiva este rezultatul tensiunilor crescânde și al fricii în rândul celor din cercul liderului suprem că o mână de

fir-scurți înflăcărați care nu mai aveau nimic de pierdut ar putea instiga la insurecție.

– Evident că e o tactică extremă, dar poate că știu ei ceva, a spus unul dintre jurnaliști. Dacă nimeni nu se mai uită în cutii, atunci viața poate să

revină la normal.

– Mai puțin pentru cei care s-au uitat deja, a spus Nina. Pentru ei este prea târziu.

– Păi, presupun că tot ce putem face e să sperăm că fir-scurții de *aici* n-o să devină o amenințare.

Nina a fost surprinsă de comentariul de rău augur.

– De ce să devină o amenințare?

Înainte ca jurnalistul să poată răspunde, Deborah a venit în fața birourilor lor, cu o expresie chinuită pe față.

– Au fost raportate împușcături la Spitalul Memorial New York, a zis ea. Victime multiple.

Patruzeci și opt de ore mai târziu, numărul final al decedaților, în afara atacatorului, se oprise la cinci, iar victimele variau ca vârstă între douăzeci și trei și cincizeci și unu de ani. Cinci fir-scurți care poate că nici măcar nu știau că sunt fir-scurți sau care veniseră la spital căutând ajutor, fără să știe că tocmai soarta pe care sperau să o evite îi aștepta în spatele ușilor de la urgențe. O soartă care a sosit sub forma unui alt fir-scurt înarmat, identificat drept Jonathan Clarke din Queens, New York.

Reporterul specializat în relatări despre crime a deschis discuția de dimineață:

– Ce idei aveți pentru reportajul detaliat despre spital? „Din culisele tragediei de la Memorial“?

– Posibil. Ce părere avem despre cuvântul „tragedie“?

– Am mai avut discuția asta. N-am hotărât că ar trebui să-l folosim în funcție de numărul deceselor? Parcă a spus cineva că trebuie să fie zece sau mai multe decese ca să fie considerată o „tragedie“. Aici au fost mai puțin de zece. – Cred că am numit „tragedie“ spargerea aceea din urmă cu două

săptămâni, și atunci a murit numai o persoană.

– Da, probabil n-ar fi trebuit să facem asta. Tragediile personale nu sunt același lucru ca tragediile de la știri.

– Păi, ăsta a fost un atac armat în masă, iar astea sunt mereu niște tragedii.

– Ăsta se califică precis drept atac armat *în masă*?

– Dacă folosim criteriul a cel puțin patru victime, atunci da.

– Sigur că e o tragedie. Atacurile ca ăsta pot fi împiedicate de obicei.

Nenorociții ăștia bolnavi se laudă aproape întotdeauna online înainte despre convingerile lor cretine. Un lucru e o tragedie dacă l-am fi putut împiedica.

– Mi se pare că ne pierdem în detalii aici. Nu e vorba de vreun atacator neonazist cu un manifest online. Adevărata poveste de aici sunt firele.

– Parcă spitalul a refuzat să-l interneze pe atacator, chiar dacă susținea că urmează să moară.

– Am auzit că nu-și mai permit să facă CT-uri la toți fir-scurții care se prezintă într-o stare perfectă de sănătate.

– Mă întreb dacă spitalul ar fi putut prezice că urmează să se întâmple ceva rău dacă ar fi știut că sala de așteptare e plină de oameni care au ajuns la

capătul firului.

Cei de la masă au rămas tăcuți o clipă.

– Uite ce e, singurii câștigători de aici sunt lobbiștii armelor și politicienii pe care-i finanțează ăștia, a spus cineva. E primul atac armat din țara asta de care se pot spăla ușor pe mâini: nu dați vina pe arme, nici pe legi, nici pe sistemul de sănătate. Un fir-scurt a făcut-o. Dați vina pe fire.

– Asta e perspectiva noastră, a intervenit Deborah în sfârșit, după ce i-a observat discret pe redactorii ei cum dezbat natura tragediei și numărul de vieți omenești pierdute pentru a satisface o definiție juridică.

Deborah îi mărturisise odată Ninei, după al treilea pahar la petrecerea de sărbători, că ori de câte ori echipa discuta despre un atac armat sau un dezastru natural, era frapată de cât de ușor jonglau cu cuvintele. În cele trei decenii de lucru ca jurnalist, pe măsură ce titlurile păreau să devină din ce în ce mai sumbre, Deborah văzuse cum cuvintele se leapădă de greutate puțin mai mult cu fiecare eveniment, până ce abia dacă mai semănau cu substantivele dense și adjectivele grele care apăsau odinioară oamenii din săli întregi. Dar asta era singura cale de a continua să lucrezi, se gândea Nina, să-ți ferești sufletul să nu se frângă.

– E primul atac armat din noua ordine mondială, a spus Deborah în fața colegilor. Ce îl face să fie diferit? Cum ne schimbă acest lucru reacția pe care o avem la el?

S-a ridicat să plece din sală, apoi s-a întors o clipă.

– Și au murit cinci oameni, a spus ea pe un ton obosit. Puteți s-o numiți o tragedie, ce mama naibii!

*

În seara aceea, acasă, Nina se uita lung la pagina deschisă pe laptopul ei, la articolul pe care trebuia să-l redacteze. În schimb, se gândea la Jonathan Clarke.

Ce s-ar fi întâmplat dacă *Maura* s-ar fi dus acum la spital? Amândouă închiriau deseori biciclete și mergeau de-a lungul râului. Dacă Maura s-ar fi ciocnit cu un taxi și ar fi fost dusă la urgențe? Oare doctorii ar fi avut voie să întrebe despre firul ei?

Nina știa că iubita ei, ca femeie de culoare, avea deja un risc crescut în sistemul medical, că exista un istoric lung de ignorare și diagnosticare greșită a durerii femeilor și a durerii persoanelor de culoare. Și acum *asta*?

Nedreptatea reușea întotdeauna să o uluiască.

Firește, Maura nu ar fi fost *obligată* să le spună despre firul ei. Ar fi putut să mintă și să spună că nu s-a uitat. Dar ar fi tratat-o oare altfel, dacă ar fi știut adevărul?

Poate că nu era o decizie conștientă, și-a dat seama Nina. Sigur, dacă un medic trebuia să aleagă între a salva un pacient de opt sau de șaptezeci și opt de ani, ar salva mai întâi copilul, nu-i așa? Poate că și asta era la fel? Să-l ajute mai întâi pe cel cu firul lung?

Nina era îngrozită de gândul că Maura ar putea fi abandonată drept o cauză pierdută pur și simplu din cauza firului ei. Însă partea care stârnea cu adevărat haosul în creierul ordonat al Ninei era întrebarea care izvora din toate astea: oare o pacientă primea mai puține îngrijiri deoarece firul ei era scurt sau firul unei paciente era scurt *pentru că* primea mai puține îngrijiri?

Părea să fie cea mai de rahat versiune din lume a problemei cu oul sau găina.

Nina a închis articolul și a trecut la tabul cu Outlook, unde i se adunaseră o mână de e-mailuri noi în căsuța cu mesaje. A șters mesajul de la campania prezidențială a lui Anthony Rollins care solicita donații. Nici măcar nu știa cum de ajunsese pe lista lui. Câțiva dintre colegii ei tocmai discutaseră

despre Rollins de curând, deplângând faptul că averea familiei sale și carisma lui șireată aparent îl calificau să conducă țara. Nina îl considera prea înfumurat și văzuse un interviu din februarie cu un fost coleg de facultate al lui Anthony care susținea că acesta fusese președintele sexist al unei frății dubioase.

Dar, bineînțeles, asta se întâmplase înainte de sosirea firelor. Acum Nina avea alte lucruri pe cap.

A răspuns la câteva e-mailuri de la muncă și apoi nu s-a mai putut abține. A tastat „fir scurt + spital" în bara de căutare. Însă ce căuta de fapt?

Vreo confirmare că Maura nu va fi trimisă înapoi acasă încă de la ușă?

Majoritatea primelor rezultate erau despre atacul armat recent, dar pe a doua pagină, Nina a dat peste un nou site care se numea Teoria firelor.

Părea să fie un forum de discuții public, dar comentariile de aici păreau altfel. Nu erau postări despre extratereștri sau Dumnezeu sau Agenția de Securitate. Problemele păreau mai stringente, mai reale.

Mai sunt și alți fir-scurți care au observat un impact asupra asigurării lor de sănătate? Mi-am informat compania de asigurări cu privire la fir și mi-a fost refuzată acoperirea costurilor analizelor care credeam că vor fi acoperite! Am auzit și zvonuri că primele unor fir-scurți au crescut brusc.

Vă rog să-l ajutați pe fratele meu: e un bucătar-șef excelent, e VISUL lui să-și deschidă propriul său restaurant la New York și mai are doar 3 ani la 65

dispoziție. Dar banca i-a refuzat cererea de împrumut din cauza firului scurt!

Vă las link la campania noastră GoFundMe ca să-l ajutăm să strângă banii.

I-am mărturisit unui coleg că am firul scurt și acum tocmai am fost dat afară de la muncă, pasămite în cadrul „planificării fiscale pe termen lung".

Adică viața mea nu e destul de „pe termen lung" pentru ca firma să mă

păstreze angajat?? Dacă există avocați care citesc asta, am vreun temei pentru un proces de reziliere abuzivă a contractului?

Nina derula în continuare prin listă.

Ce face guvernul ca să-i ajute pe fir-scurți?? Zici că au făcut toate cercetările, au dovedit că firele sunt adevărate, iar acum ne-au lăsat pe cont propriu. Avem nevoie de protecție juridică!

A strâns cineva date despre lungimea firelor comparativ cu datele demografice? Mă întrebam dacă nu cumva prevalența firelor scurte e mai mare în rândul persoanelor de culoare sau al grupurilor cu venituri reduse.

Asta ar putea fi dovada reală că generații de abuzuri sistemice + lipsa oportunităților OMOARĂ oamenii din aceste comunități!

Unul dintre răspunsurile la ultima postare câștiga deocamdată teren.

NU te apuca să sapi după datele astea. N-o să se întâmple altceva decât că o să fie răstălmăcite și o să se întoarcă împotriva ta. Grupurile pro-arme deja dau vina pe fire pentru atacul armat de la spital. Ce urmează? „Nu e vina NOASTRĂ că sunteți săraci și bolnavi și șomeri – e vina firelor! Nu stă în puterea noastră!“

Poate că Maura avea dreptate, s-a gândit Nina. Poate că nu mai conta *de unde* veniseră firele. Chiar dacă ar fi fost trimise din rai sau proiectate din spațiul cosmic sau dacă ar fi călătorit înapoi în timp din viitorul îndepărtat, acum *oamenii* erau cei care hotărau ce să facă cu ele.

66

După ce adevărul firelor a fost recunoscut de toată lumea, cu excepția ultimilor sceptici, care erau foarte puțini, noua lume a început să prindă

contur: o grădină în care mulți locuitori mâncaseră mărul, în timp ce restul erau în continuare prea speriați ca să muște.

Povara acestei revelații, a acestei cunoașteri inimaginabile odinioară, a continuat să se închege în inima și mintea oamenilor. A devenit din ce în ce mai grea, aplicând din ce în ce mai multă presiune, până când, inevitabil, unii au cedat.

S-au vândut case și bunuri, s-au părăsit locuri de muncă – toate acestea în speranța de a profita la maximum de timpul rămas. Unii voiau să

călătorească, să locuiască pe plajă, să-și petreacă timpul cu copiii, să picteze, să cânte, să scrie și să danseze. Alții au plonjat într-un abis al furiei, invidiei și violenței.

În Texas, la o săptămână după incidentul de la Spitalul Memorial, alt atacator cu firul scurt a deschis focul într-un centru comercial.

Două atacuri armate unul după altul înfăptuite de fir-scurți au declanșat o frenezie în presă. AR TREBUI SĂ NE TEMEM DE MAI MULTE

ATACURI DIN PARTEA FIR-SCURȚILOR? titrau burtierele.

În Londra, trei informaticieni care se apropiau de sfârșitul firului au spart conturile unei bănci importante și au fugit cu zece milioane de lire, probabil în speranța că își vor trăi ultimii ani pe o insulă izolată cu care nu exista acord de extrădare.

Pe rețelele de socializare circulau povești despre cupluri care își anulau nunta cu doar câteva zile înainte, atunci când aflau unul de soarta celuilalt, în timp ce alții alegeau o escapadă în Las Vegas, nunțile lor grăbite fiind un fel de deget mijlociu ridicat împotriva cutiilor de la ușa lor.

Un număr mic de fir-scurți au hotărât să-și folosească timpul rămas pentru a se răzbuna pe cei care le-au făcut rău. Atunci când ținta furiei cuiva avea firul lung, orice eforturi criminale se dovedeau inevitabil a fi inutile, așa că se găseau alte moduri de a provoca durere. Oamenii obișnuiți se purtau ca niște mafioți. Se spărgeau geamuri, se incendiau case, se rupeau picioare, se furau bani. Deopotrivă amărâți și încurajați de cunoașterea faptului că nu vor trăi să sufere o pedeapsă lungă cu închisoarea, unii fir-scurți se simțeau aproape invincibili. Nu aveai de ce să te temi de pedeapsa cu moartea dacă

te aflai deja pe culoarul morții.

Iar asumarea riscurilor de către oamenii cu firele cele mai scurte era egalată de cei cu firele cele mai lungi. Încurajați de asigurarea că vor trăi până la adânci bătrâneți, făceau *skydiving* și *drag racing* și experimentau cu drogurile de mare risc. Uitau faptul că a avea firul lung nu le promitea decât

supraviețuirea. Nu îi scutea de răni sau boli. Nu însemna că vor scăpa nepedepsiți. Reporterii de știri, medicii, gazdele talk-show-urilor și politicienii îi îndemnau pe fir-lungi să-și aducă aminte că nu sunt invulnerabili. Vi s-a oferit darul suprem al unei vieți lungi, spuneau ei, nu vă doriți să o petreceți în comă sau în închisoare.

Dar în ciuda acțiunilor dramatice ale celor cu firul lung, tot fir-scurții erau cei care alarmau cel mai mult oamenii. Sigur, cei care alegeau violența reprezentau doar o fracțiune minusculă din întreaga populație a fir-scurților, însă infracțiunile au crescut suficient de brusc încât să alimenteze neliniștea publică. Și, cu toate că majoritatea fir-lungilor puteau să înțeleagă furia și durerea fir-scurților, nu aveau cum să nu devină tot mai speriați.

Oamenii au început să șușotească despre cei cu „fire periculos de scurte“ – o comunitate deosebit de blestemată, cu membri în fiecare oraș și fiecare țară, care se trezeau că privesc către un viitor a cărui scurtime îi asigura că acțiunile lor vor avea consecințe reduse sau inexistente și al căror sfârșit care se apropia cu repeziciune servea drept o amintire directă și brutală că nu va exista nici o răsplată cosmică pentru comportamentul etic, nici o binecuvântare apărută târziu în viață, nici un motiv concret pentru care să facă fapte bune.

Această caricatură a fir-scurtului extremist căruia nu-i păsa nici de legea publică, nici de ordinea morală a pătruns în sălile de clasă și sălile de ședință, în spitale și locuințe. Și în cele din urmă s-a strecurat și în birourile politicienilor de rang înalt din țările de pe tot globul.

În America, unde populația se dovedise iar și iar deosebit de susceptibilă la paranoia, suspiciunile au prins iute rădăcini adânci. Se estima că numărul fir-scurților – cei ale căror fire se terminau până la vârsta de cincizeci de ani – varia undeva între cinci și cincisprezece la sută din populația totală a țării. Un număr mic, da. Dar nu suficient de mic pentru a fi ignorat.

Fuseseră adoptate câteva măsuri pe termen scurt, un bandaj aplicat peste o rană larg deschisă. Mai multe state au înființat linii de asistență

dedicate, sub sloganul „Nu te uita singur“, încurajându-i pe localnici să

discute cu un profesionist instruit în timp ce își deschideau cutiile.

Congresul a dezbătut un pachet de ajutoare speciale pentru fir-scurți –

interzicerea evacuărilor? plăți unice? – dar în cele din urmă s-au împotmolit, deoarece detaliile s-au dovedit a fi imposibil de gestionat. (*Cât de scurt* trebuie să fie un fir pentru a fi eligibil? Și există oare un risc în oferirea unui stimulent financiar pentru a te uita în cutie, presându-i pe cei care au ales să

nu o facă?)

68

Însă nimic nu putea opri zvonurile din ce în ce mai umflate, alimentate de fiecare act de violență, până ce primarii, guvernatorii și senatorii au început să discute discret o *altă* chestiune, diferită de eforturile anterioare de a ajuta. Cu toate acestea, abia după evenimentele de pe 10 iunie avea să

decidă președintele că „chestiunea fir-scurților“ a ajuns la punctul de fierbere și trebuie luate măsuri semnificative.

69

ANTHONY

Când au apărut firele în martie, cei mai mulți americani au uitat pentru o scurtă vreme despre alegerile prezidențiale din anul următor, despre

campaniile pentru care tocmai se pregăteau. Multe dintre revistele și ziarele importante chiar și-au anulat articolele planificate despre candidați.

Însă Anthony Rollins nu a uitat.

Un congresmen democrat din Virginia, cu cifre neinteresante în sondaje, Anthony Rollins a văzut firele ca pe o binecuvântare de la Dumnezeu.

La sfârșitul lui februarie, înainte de sosirea firelor și imediat după ce Anthony și-a anunțat candidatura, o fostă colegă de facultate a apărut la CNN ca să afirme că l-a auzit odată pe Anthony făcând niște comentarii grosolane și sexiste la beție despre fetele care participau la petrecerile frăției lui. A povestit și că fetele din anul întâi erau avertizate să nu bea din punciul de la căminul frăției lui Anthony, după mai multe incidente în care câteva femei au suferit pierderi de memorie după câte o petrecere, iar un student chiar a murit de intoxicație cu alcool.

Echipa lui Anthony a pregătit repede un răspuns în care se amintea că

Anthony, în calitate de fiu și nepot al mai multor femei remarcabile, a tratat întotdeauna persoanele de genul opus cu cel mai mare respect. Declarația confirma că Anthony a participat la diverse evenimente găzduite de frăția de la facultatea sa, ocazii cu care toată lumea a consumat alcool, dar că nu își amintea nimic despre vreun „punci“ anume.

Înainte să poată să apară și alți colegi la alte canale de știri naționale, au apărut cutiile ca prin mister, și orice interes față de ștrengăriile lui Anthony din facultate s-a risipit peste noapte.

În dimineața aceea, cu aproape trei luni în urmă, Anthony și soția lui, Katherine, și-au adus cele două cutiuțe în camera de zi și au dezbătut ce să

facă. Anthony și-a chemat managerul de campanie, care l-a sfătuit să nu o deschidă pe a lui. La urma urmei, Anthony era o persoană publică, iar dacă

mesajul din cutie chiar era adevărat, atunci orice informație sensibilă referitoare la viața lui Anthony risca să fie furată și dezvăluită în presă.

Katherine le-a sunat pe prietenele ei de la biserică, iar acestea au sfătuit-o la rândul lor să nu deschidă cutia, avertizând-o că se apropie cu siguranță sfârșitul lumii.

70

– Chiar crezi că asta se întâmplă? l-a întrebat Katherine pe soțul ei, strângând la piept Biblia Regelui Iacob. Scrie chiar aici în Apocalipsă: „Iată

Cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El Își va întinde Cortul în mijlocul lor, iar ei vor fi poporul Lui. Și Dumnezeu Însuși va fi cu ei și va fi Dumnezeul lor“12.

Poate cutiile astea sunt un fel de corturi? Dumnezeu care se află printre noi?

Anthony era sceptic.

– Nu vorbește și despre valuri de distrugere și apa care se preface în sânge? O lume cu totul nouă care răsare?

– Păi, atunci cum altfel îți explici asta?

Anthony a luat Biblia din mâinile soției sale și a așezat-o pe masă, lângă cutiile lor nedesfăcute.

– Acum câteva zile, campania noastră era atacată, a spus Anthony.

Acum oamenilor puțin le pasă despre ce *crede* femeia aia că își amintește din facultate. Eu cred că aceste cutii sunt un semn de la Dumnezeu că El are grijă

de campania asta și ne apără de rău.

Katherine nu era convinsă pe deplin, dar a tras aer în piept și și-a lăsat umerii să se relaxeze.

– Sper că ai dreptate.

Anthony a zâmbit și și-a sărutat nevasta.

– În plus, chiar *dacă* lumea s-ar sfârși, a spus el, eu și cu tine vom fi salvați cu siguranță.

Nu a durat mult până ce Anthony și Katherine, odată cu restul lumii, au înțeles adevărul firelor lor. Când și-au deschis cutiile în cele din urmă și au găsit acolo fire de o lungime considerabilă, care le promiteau cel puțin optzeci de ani la amândoi, au știut că au fost binecuvântați cu un dar minunat, răsplata credinței lor.

Duminica următoare, la biserică, au mulțumit pentru norocul lor și au cerut îndrumare pentru campania lungă care îi aștepta. Katherine chiar și-a purtat costumul norocos – o fustă stacojie și un sacou asortat care se potriveau cu culoarea cravatei preferate a lui Anthony și o făceau să arate ca Nancy Reagan în tinerețe. Era aceeași ținută pe care o purtase în dimineața rece de ianuarie când Anthony depusese jurământul pentru a intra în Congres, și aceeași ținută pe care o scotea senzual de pe ea ori de câte ori se jucau de-a domnul și doamna președinte în pat.

În timp ce bărbatul de la amvon își asigura credincioșii că Dumnezeu îi va conduce prin aceste vremuri tumultuoase, iar Katherine aproba 12
Apocalipsa lui Ioan 21:3

ascultătoare din cap, Anthony a formulat o rugăciune proprie – ca firele lor lungi să fie doar începutul, un semn al unor lucruri și mai mărețe care vor veni. Pe tot parcursul lunilor martie, aprilie și mai, mica echipă de campanie a lui Anthony a continuat să analizeze și să posteze pe Twitter și să lanseze sondaje, în timp ce majoritatea oamenilor erau ocupați să decidă cum să

reacționeze la schimbările irevocabile din jurul lor. Și, în ciuda participărilor dezamăgitoare, Anthony a insistat să continue cu mitingurile și angajamentele. (La urma urmei, familia *soției* lui era cea care semna majoritatea cecurilor.)

Anthony se căsătorise cu iubita lui din facultate, Katherine Hunter, pe proprietatea de un kilometru pătrat a familiei ei din Virginia, cu aproape

douăzeci și cinci de ani în urmă, pe când era doar un tânăr procuror la Procuratura Districtuală și ea era o nouă membră a consiliului Fiicelor Revoluției Americane, dar amândoi erau la fel de flămânzi după ceva mai important.

Iar acum se aflau pe punctul de a-l obține.

Anthony și Katherine nu aveau copii, dar de la începutul campaniei din februarie, membrii familiei Hunter participaseră la aproape toate evenimentele lui Anthony. (Era deosebit de util când Katherine reușea să-l convingă pe nepotul ei timorat, Jack Hunter, să apară alături de ei pe scenă, îmbrăcat în uniforma impecabilă a unui cadet de douăzeci și doi de ani din armată, amintindu-le alegătorilor că Anthony sprijină cu tărie armata.) Însă chiar și cu ajutorul familiei Hunter, Anthony știa că, în continuare, campania lui se lupta să fie auzită peste gălăgia legată de fire și vocile candidaților mai cunoscuți, iar pe măsură ce primăvara înainta, Anthony a început să aștepte ceva, *orice*. Catalizatorul de care avea atâta nevoie campania lui.

Iar la sfârșitul lui mai, l-a primit.

Una dintre voluntarele campaniei, o femeie mai în vârstă pe nume Sharon, i-a spus supraveghetoarei sale că trebuie să discute direct cu Anthony și Katherine.

Când s-au adunat într-un birou, Sharon le-a explicat că fiica ei merge la facultate cu Wes Johnson Jr, fiul de nouăsprezece ani al senatorului de Ohio Wes Johnson Sr, care era întâmplător candidatul plasat momentan în sondaje chiar deasupra lui Anthony.

– Ce mică e lumea! a spus Katherine, fascinată.

– Ei bine, fiica mea e prietenă cu iubita lui Wes Junior și așa a auzit că

tatăl lui Wes se apropie de sfârșitul firului, a spus Sharon. Wes e devastat.

Fiul, nu tatăl. Deși îmi închipui că și tatăl trebuie să fie devastat.

Anthony și-a mijit ochii, parcurgând deja opțiunile în minte.

– Firește, e o veste îngrozitoare, a spus el, sobru.

– Tragică, a zis Katherine.

– Dar apreciem că ne-ai împărtășit-o.

Anthony i-a scuturat mâna lui Sharon.

După ce Sharon și supraveghetoarea ei au plecat, Katherine s-a întors către soțul ei.

– Nu știu tu ce părere ai, dar eu cred că este de datoria noastră să-i informăm pe cetățenii noștri că dacă îl aleg pe Wes Johnson președinte, e foarte posibil să moară în funcție.

– Va trebui să călcăm cu grijă, a avertizat-o Anthony. Dar odată ce se va afla, Wes va trebui cu siguranță să se retragă.

Katherine a înconjurat cu brațele mijlocul soțului ei.

– Ai avut dreptate, dragul meu, a spus ea. Dumnezeu e de partea noastră.

73

BEN

Ben reușea în sfârșit să se concentreze din nou asupra muncii.

Poate că amicul lui, Damon, avusese dreptate, iar grupul de sprijin îi oferise supapa de care avea nevoie, un mod de a-și compartimenta viața.

Duminică seara, Ben era un fir-scurt, însă de luni până vineri, aflat la adăpost între pereții din sticlă ai biroului său, încă era arhitectul în ascensiune care fusese întotdeauna, înainte să apară cutiile.

Luni dimineață, Ben a trecut pe lângă macheta centrului științific universitar, pentru care aveau să înceapă săpăturile în curând, și s-a așezat în biroul său privat cu toate simbolurile succesului: scaunul ergonomic, biroul reglabil pe înălțime, priveliștea de la etajul douăzeci și șase. Ben avea o echipă de tineri arhitecți înflăcărați care îi erau subordonați, sperând să

devină ca Ben peste cinci ani. Și tot ce făcuse el pentru a ajunge în locul acesta – să repete tabla înmulțirii în bucătărie împreună cu tatăl lui, să plece de la bar înainte de zece seara ca să-și termine dosarele de candidatură

pentru masterat, până și orele numeroase pe care le-a petrecut singur cu carnetul de schițe din copilărie – toate acestea au meritat. Dacă pe Ben l-ar fi întrebat cineva într-un interviu unde ar vrea să fie până la treizeci de ani, acesta i-ar fi fost răspunsul.

Însă era straniu ca această bucată din viața lui Ben să pară atât de *închegată*, ba chiar triumfătoare, în timp ce restul vieții sale se făcuse fărâme. Blatul biroului încă îi părea gol, acum că fotografia înrămată cu el și Claire nu mai stătea acolo. Uneori Ben avea impresia că vede imaginea fantomatică cu coada ochiului: amândoi zâmbind naiv pe digul din Coney Island.

Ben s-a aplecat sub birou și a scos o foaie de hârtie din compartimentul interior al servietei, strângând-o între degete. Era scrisoarea pe care el și Maura o descoperiseră în spatele clasei în seara precedentă, cu răspunsul misterios de la „A".

Într-o măsură, Ben se întreba dacă nu cumva e ținta unei farse. Ceva din întoarcerea într-o școală generală îl făcea să se simtă deosebit de suspicios că scrisoarea ar putea să fie doar o farsă răutăcioasă din partea unui alt membru al grupului, ca atunci când câțiva jucători de lacrosse scoseseră toate bateriile din calculatoarele lui Ben și ale colegilor săi de echipă chiar înainte de concursul de la Liga Matematicii. Însă Ben nu mai era 74

tocilarul de atunci. O privire superficială în jurul biroului său îi putea aminti de acest lucru. Și pur și simplu nu putea să creadă că vreun membru al grupului de sprijin s-ar juca vreodată cu el așa. Legătura lor era deosebită.

Așa că singura explicație, a conchis Ben, era că altcineva din școală îi găsise scrisoarea pe parcursul săptămânii și a hotărât să-i scrie un răspuns.

Când formula lucrurile așa, aproape păreau normale.

Ceea ce l-a făcut pe Ben să aibă o părere mai bună despre decizia *lui* de a scrie înapoi.

Dragă A,

Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu știu mai mult decât tine. Mi-ar plăcea să cred că prima ta interpretare este corectă și că nimic, nici măcar războiul, nu ar fi putut interfera cu iubirea soldatului față de Gertrude. Însă

după ultimele luni pe care le-am îndurat (inclusiv o despărțire urâtă, e o poveste lungă), nu știu sigur dacă sunt cea mai potrivită persoană pe care să o întrebi ceva despre dragoste.

Sincer, aș prefera să mă gândesc la război. Te întrebi vreodată ce s-ar fi întâmplat dacă firele ar fi apărut înainte de Al Doilea Război Mondial? Sau înainte de orice război important? Dacă milioane de oameni din toată lumea –

generații întregi, în anumite țări – și-ar fi văzut firele scurte, și-ar fi dat seama că vine un război? Și ar fi fost suficient pentru a-l împiedica?

Poate ar fi presupus că urma să izbucnească doar vreo pandemie, iar războiul s-ar fi întâmplat oricum.

Dar asta mă pune pe gânduri. De ce n-au venit firele atunci? De ce acum?

Sigur, dacă aș avea răspunsul la oricare din întrebările astea, tot nu m-ar ajuta cu întrebarea la care îmi doresc cel mai mult un răspuns.

De ce eu?

B

Lui Ben îi era surprinzător de ușor să-și împărtășească gândurile pe hârtie, mult mai ușor decât să vorbească în fața grupului. Dar când și-a recitit scrisoarea, și-a dat seama ce scrisese – practic mărturisise că e un fir-scurt – și s-a întrebat dacă n-ar trebui să o ia de la început, să scoată partea aceea de la final. Străinul de la celălalt capăt sigur nu trebuia să știe despre firul lui Ben. Însă era ceva la actul fizic și intim de a scrie o scrisoare care îl făcea să vrea să fie sincer. Dacă faptul că știa despre firul lui Ben l-ar fi speriat pe acest corespondent anonim, atunci așa să fie.

În plus, Ben avea nevoie de exercițiu cu spusul adevărului dacă avea de gând să le spună părinților lui în weekendul următor.

La fel de dificilă ca lupta lui Ben cu firul său era și decizia de a le spune vestea părinților săi. Timp de săptămâni întregi păstrase secretul, nevrând 75

să-i împovăreze cu adevărul oribil care nu ar fi făcut decât să le macine anii de aur.

Lea, de la grupul de sprijin, a fost cea care l-a convins să procedeze altfel. – Știu exact prin ce treci, a spus ea. Te temi că dacă le spui lucrul ăsta, o să strici restul timpului pe care îl aveți împreună. Dar dacă *nu* le spui și trăiești cu secretul ăsta care o să te roadă pe dinăuntru, plus vinovăția că le ascunzi ceva atât de important, *asta* o să vă strice timpul pe care îl mai aveți împreună.

– Cum au reacționat părinții tăi? a întrebat Ben.

Lea a făcut o pauză.

– Au plâns o grămadă.

Ben a dat din cap înțelegător.

– Când eram mică, a spus ea, mi se părea cel mai rău lucru din lume să-i văd pe părinții mei plângând. S-a întâmplat doar de câteva ori, de exemplu la o înmormântare sau la vreo criză națională rară, dar e ceva extrem de tulburător să-ți vezi părinții plângând. Și se pare că nu-ți trece niciodată. Lea

și-a tras puloverul peste pumn și și-a șters colțul ochiului. Dar tot cred că ar trebui să le spui, a zis ea. E o povară prea mare ca s-o porți singur.

I'll take your part when darkness comes, and pain is all around.

Ritmul tulburător bubuia în stație, rostit de o voce ca a lui Ray Charles, reducându-i la tăcere pe toți cei care îl auzeau, iar Ben a rămas neliniștit pe peronul metroului, inspirând vocea profundă de bas a cântărețului ambulant.

Like a bridge over troubled water, I will lay me down.[13]

O femeie în vârstă de lângă el a închis ochii și a început să se legene.

Like a bridge over troubled water, I will lay me down.

Cântecul bărbatului a fost înghițit în cele din urmă de scârțâitul trenului care se apropia de stație, iar femeia în vârstă a lăsat să cadă câteva monede în șapca de la picioarele cântărețului înainte să urce după Ben în vagonul metroului și să se așeze pe un scaun gol.

Privirea lui Ben a trecut de la un pasager la altul în timp ce trenul gonea prin tuneluri, revenind în cele din urmă la femeia în vârstă de vizavi, care mormăia acum pentru sine.

13 „Îți voi lua partea când va veni întunericul și durerea va fi peste tot... Ca un pod peste ape tulburi mă voi întinde" – versuri din cântecul *Bridge Over Troubled Water* de Simon & Garfunkel

Ben a întors privirea, nevrând să pară nepoliticos, dar îi auzea încă

propozițiile șoptite, distorsionate, care păreau să câștige viteză și convingere. A observat că și alți pasageri se uitau lung la ea.

– Acuma sunt și mai mulți nebuni decât înainte, a spus un bărbat de lângă Ben, oftând.

Însă lui Ben îi părea rău pentru femeie, a cărei conversație neclară cu ea însăși a continuat până la stația lui.

Când a ieșit din metrou, a aruncat iute o privire în poala femeii, unde își odihnise mâinile în spatele poșetei, ascunse de privirile tuturor.

Degetele ei treceau de la o mărgea la următoarea. Recita Rozariul.

Părinții lui Ben locuiau într-un apartament cu două camere din Inwood, în partea cea mai nordică din Manhattan, unde chiriile erau mai mici și ritmul vieții mai lent, exact ce își doreau la pensie. Tatăl lui își petrecuse mai bine de patru decenii predând analiză matematică la clasa a douăsprezecea, iar mama lui, același număr de ani, însă cu istorie la clasa a noua. Le plăcea să glumească zicând că fiul lor a devenit arhitect ca o cale de a-i mulțumi pe amândoi: clădirile sunt dovezi fizice ale istoriei unui oraș și ai nevoie de calcule matematice corecte pentru a le face să rămână în picioare.

Când Ben s-a așezat la masă cu părinții lui, și-a dat seama, dureros, că ultima dată când a luat cina în acest apartament a fost cu Claire, cu vreo lună înainte de despărțire, înainte de sosirea firelor, înainte ca totul să se prăbușească într-o cascadă catastrofală a evenimentelor. Dar și-a alungat acea amintire, concentrându-se pe mâncarea din fața lui.

Părinții lui Ben aleseseră amândoi să nu se uite la firele lor, și abia după ce și-a terminat lasagna și ultima lingură de înghețată cu cafea se topea într-o baltă în castronașul lui, Ben și-a adunat suficientă forță cât să le spună despre al lui.

A lăsat jos lingura și a ridicat privirea, dar mama lui i-a luat-o înainte.

– O, Ben, am uitat să-ți spunem cea mai frumoasă veste! a zis ea. Îi mai ții minte pe soții Anderson de pe etaj?

Mama lui Ben crescuse într-o localitate mică din Vestul Mijlociu și refuza să devină genul de femeie de la oraș care nu își cunoaște vecinii.

– Cuplul acela care avea un fiu cu o tulburare de sânge rară, i-a amintit lui Ben.

– Ah, da, desigur, a dat Ben din cap. Și-a adus aminte că mama lui le pregătise în urmă cu o lună o prăjitură cu aluat fraged. Ce mai face?

77

– Păi, tocmai asta e. A împlinit douăzeci și doi de ani săptămâna trecută, și bietului băiat îi era groază să-și deschidă cutia, dar a hotărât s-o deschidă și… firul lui e lung!

Mama lui Ben și-a împreunat mâinile, entuziasmată.

– Ce… uau, a zis Ben, încercând să-și ascundă surprinderea și, sincer vorbind, invidia.

– Medicul le-a spus să nu renunțe, că tratamentul s-ar putea să

funcționeze totuși, și acum știu că așa va fi!

Mulțumit, tatăl lui Ben s-a lăsat pe spate în scaun, iar cadrul din lemn a scârțâit sub greutatea lui.

– Familia plănuiește o petrecere mare weekendul ăsta și ne-au invitat și pe noi, a spus el.

– Asta e dovada, a adăugat mama lui Ben. Că se întâmplă și minuni.

Zâmbea când s-a ridicat să strângă farfuriile goale, iar Ben s-a trezit că

se gândește la femeia cu rozariul. Știa că părinții lui cred în Dumnezeu, dar nu fusese crescut deosebit de credincios, nu se spuneau rugăciuni la cină. Se părea că orice fervoare pioasă care ar fi existat vreodată de oricare parte a familiei se stinsese din ce în ce mai mult cu fiecare generație. Dar poate că

părinții lui aveau mai multă credință decât își dădea el seama.

– Chiar crezi în astea? a întrebat Ben. În minuni?

Mama lui a strecurat ultima farfurie în mașina de spălat vase și și-a îndreptat spatele.

– Da, cred, a spus ea. Adică, poate că nu în cele de genul mersului pe apă, dar… *chiar* se întâmplă lucruri inexplicabil de minunate, în fiecare zi.

Mai ții minte când te-ai răsturnat cu bicicleta și nu ți-ai rupt nici un os?

Ben a zâmbit și a încuviințat din cap spre mama lui. Însă acum își regândea dintr-odată decizia de a le spune, de a-i zdrobi pe părinții lui cu adevărul devastator că cel mai probabil vor trăi mai mult decât copilul lor.

Era mai bine, s-a gândit Ben, să creadă în minuni.

78

MAURA

Foarte multă vreme, Maura s-a gândit rareori la copii. Îi era greu și să

se vadă mamă.

La vârsta de douăzeci și nouă de ani, încă se vedea doar puțin mai matură decât adolescenta care se furișa afară din casa părinților ca să

meargă la concerte *underground* și care a lăsat-o odată pe o prietenă să-i dea găuri în urechi. (Infecția a durat săptămâni întregi.) Acea fată încăpățânată

și iresponsabilă nu avea cum să fie părinte. Nu voia să schimbe serile târzii în care lâncezea pe la vreun bar cu alăptatul dimineața devreme. Cu siguranță nu voia să treacă prin nouă luni de sarcină și Dumnezeu știe câte ore de travaliu dureros, și nici nu i-a dorit așa ceva vreuneia dintre iubitele ei de-a lungul anilor. Își dorea libertatea să stea acasă toată ziua în pantaloni de trening și să nu facă absolut nimic sau să-și dea demisia și să călătorească

în toată lumea, să aibă într-o bună zi un al doilea apartament la Londra sau Madrid.

Mai mult, rarele junghiuri care ai fi zis că semănau măcar cu dorința maternă apăreau atât de rar – numai când vedea câte un sugar deosebit de adorabil sau afla despre sarcina nouă a unei prietene – încât Maura le putea alunga cu ușurință ca pe o bătaie de cap biologică minoră. Dacă *chiar* și-ar fi dorit copii, ar fi știut asta până acum. Avea aproape treizeci de ani, la urma urmei.

Când Maura a cunoscut-o pe Nina, s-a temut că lipsa instinctelor sale materne s-ar putea să provoace o fisură în relația lor, însă Nina, concentrată

numai pe a deveni redactor-șef, simțea din fericire la fel ca ea. Nu se jucase de-a casa la fel ca sora ei și rareori visa la viitoarea ei familie, mai ales după

ce și-a dat seama că bucuria domestică pe care o vedea la televizor – soțul și soția din sitcomuri – nu reflectau dorințele ei. Tot ce își dorea de fapt era o parteneră în viață, a spus Nina, cineva cu care să-și împartă călătoria. Iar Maura a fost mulțumită, viitorul lor era aliniat.

Asta până când și-a deschis cutia.

Junghiurile au devenit mai frecvente, mai intense. Maura ar fi presupus că a tânji după un copil e ceva pur emoțional, însă pentru ea a devenit cumva fizic, o senzație palpabilă în corpul ei.

Când se gândea la a avea un copil, simțea cum i se strânge stomacul, cum i se ghemuiește în jurul unui gol. În mâini și brațe simțea furnicături 79

discrete, o neliniște care se întindea până în degetele ei, vrând să atingă ceva ce nu era acolo și să strângă în brațe ceva ce nu exista.

În drum spre casă, într-o seară din primăvara aceea, Maura a dat colțul tocmai când o mamă tânără ieșea dintr-o casă din piatră de culoare roșiatică

împreună cu fiul ei. Băiețelul, care avea vreo patru sau cinci ani și purta pe umeri un ghiozdănel albastru imposibil de mic, a luat-o iute de mână pe mama lui când a sărit pe trepte în jos și a coborât pe trotuar, chiar în fața Maurei.

A înclinat capul către mama lui și a zis:

– A fost drăguț la joacă, nu?

Mama lui a încuviințat.

Băiatul a făcut o pauză o clipă, după care a îndrăznit să întrebe:

– Crezi că putem să-l chemăm la noi acasă odată?

Poate că a fost sunetul surprinzător de ascuțit al vocii băiețelului sau felul în care părea atât de timid și nesigur, de parcă nu știa dacă toată lumea s-a distrat la fel de bine ca el sau dacă mama lui i-ar da voie să se mai întâlnească altă dată la joacă. Maura nu știa ce a fost. Însă picioarele ei s-au oprit brusc și a simțit cum începe să plângă, chiar acolo în mijlocul trotuarului.

Băiețelul și mama lui nu au observat și au mers mai departe, în timp ce Maura a rămas acolo să plângă, fără nici un motiv în afara inocenței scenei la care tocmai fusese martoră.

Mai târziu în seara aceea, în timp ce Maura încerca să doarmă, junghiurile erau atât de puternice încât s-a întors pe o parte și aproape a bătut-o pe Nina pe umăr ca s-o întrebe dacă s-ar putea răzgândi în privința copiilor. Cu două mame care au două culori diferite ale pielii, decizia ar fi cu siguranță pe mai multe planuri: vor adopta sau vor folosi un donator? Vor alege sexul? Vor alege rasa?

Însă toate acele întrebări amenințătoare parcă erau dintr-odată atât de mărunte, când le comparai cu firul Maurei, cu realizarea care a izbit-o ca o lovitură cumplită.

Copilul ei va avea șapte sau opt ani, iar Maura deja va fi decedată.

Și-a petrecut o noapte fără somn întrebându-se *de ce* și-ar dori așa ceva acum. Era vreun act de altruism, ca să n-o abandoneze pe Nina, să n-o lase singură de tot? Spera că Nina își va aminti de ea ori de câte ori se va uita la copilul lor? Era vanitate? O moștenire? O bucată din ea care să trăiască

mai departe? Căzuse victimă mitului sexist cum că *trebuie* să-și dorească un copil? Sau suntem pur și simplu condamnați să ne dorim ceea ce nu putem avea?

80

Simpla prezență a tuturor acestor întrebări, care îi înotau în minte, s-a dovedit în cele din urmă a fi răspunsul. Maura știa că nu poate aduce un copil în lumea aceasta, în condițiile *acestea*, dacă nu se simte sigură. Și nu era sigură.

Dar știa și că junghiurile nu vor dispărea niciodată cu totul, iar când se uita la curbura spatelui Ninei, care urca și cobora în timp ce ea dormea, Maura se întreba dacă nu cumva e o lipsă de sinceritate să-i ascundă aceste gânduri Ninei, cu care jurase să împartă absolut totul.

Dar Maura pur și simplu nu-i putea spune despre junghiuri sau despre băiatul cu ghiozdănelul imposibil de mic.

Oricât ar fi încercat, Nina n-ar fi putut înțelege niciodată.

În dimineața următoare, tumbele emoționale ale Maurei și lipsa de somn au conspirat ca să construiască o mahmureală infernală. Nina se spăla deja pe dinți când Maura s-a întors în pat și a mijit ochii în lumina puternică din baie.

– Ești bine? a întrebat Nina.

– Nu mă simt grozav în dimineața asta, a spus Maura.

– Vrei să-ți aduc ceva? Să sun la doctor?

– Nu, nu, sunt bine, a liniștit-o Maura.

De când aflaseră despre firul scurt al Maurei, orice aparență a unei boli, oricât de minoră, putea stârni agitația Ninei.

– Ești sigură? a întrebat Nina, încruntându-se îngrijorată.

– Da. Îmi iau liber și dorm până îmi trece, a zis Maura.

S-a uitat în jur după telefonul ei, dar nu l-a găsit, apoi a văzut laptopul Ninei la picioarele patului.

– Pot să folosesc laptopul tău ca să scriu la muncă? a întrebat ea.

– Sigur că da, a zis Nina, întorcându-se să se clătească deasupra chiuvetei.

Maura a tras laptopul peste pilotă și s-a sprijinit de perne. După ce a trimis un mesaj șefului ei, a deschis Facebookul să piardă puțin vremea. Dar a fost bombardată repede cu o serie de reclame ciudate pe care nu le mai văzuse niciodată.

O agenție de turism își promova agresiv „Excursii pentru lista de dorințe a fir-scurților“, în care te luau repede în jurul lumii în doar câteva luni, în timp ce doi avocați slinoși se lăudau cu reducerile pentru fir-scurți la procesele civile. „Ați fost nedreptățit în trecut? Îndreptați lucrurile cât mai puteți!“

De ce primea Nina aceste reclame dubioase care vizau în mod clar fir-scurții? Oare chiar căutase vreo vacanță standard pentru fir-scurți? Un avocat?

În mod normal, Maura încerca să adopte o atitudine *laissez-faire* când era vorba de activitățile online ale partenerelor ei. Nu o deranja dacă se uitau la filme porno când ea era plecată sau le trimiteau e-mailuri ocazionale fostelor iubite, atât timp cât erau sincere când le întreba. Dar la reclamele astea era ceva suspect.

Acum Nina se îmbrăca lângă șifonier, iar Maura trecea cu cursorul peste istoricul accesărilor de pe laptopul iubitei ei. Ezita, conștientă că nu trebuie să facă asta, dar era prea curioasă să nu intre acolo. Era ca și cum și-ar fi deschis cutia din nou.

Cele mai recente linkuri accesate de Nina acopereau o serie obișnuită

de site-uri de știri, dar mai jos în listă, conținutul se schimba. Erau zeci de pagini de Reddit, cu diferite grade de bizarerie vizibilă, plus un număr de vizite pe un site intitulat Teoria firelor, care părea să fie un fel de forum pentru fir-scurții nemulțumiți. Nimic din toate astea nu semăna cu o zi obișnuită de navigat pe internet, mai ales pentru Nina.

După ce a terminat cu pregătirile, Nina s-a întors lângă pat.

– Ești sigură că ești bine? Stau cu drag acasă cu tine dacă vrei.

– Ce e Teoria firelor? a întrebat-o Maura.

– Cum adică?

– Adică site-ul ăsta, a spus Maura, întorcând laptopul astfel încât Nina să vadă ecranul. Și toate celelalte pagini pe care le-ai vizitat.

– Nu e nimic, a ridicat Nina din umeri.

– Nu pare să nu fie nimic.

– Știu că arată dubios, a zis Nina, începând să roșească. Dar căutam un pic pe Google și cred că lucrurile au scăpat puțin de sub control.

Poate sperând să evite un interogatoriu, Nina i-a întors spatele Maurei și a început să-și strângă lucrurile în geantă, verificând de două ori să aibă

toate lucrurile obișnuite la ea: câteva pixuri de rezervă, șervețele, un carnet.

Maura s-a ridicat și a înfruntat-o pe iubita ei.

– Sunt *ore* de căutări acolo, Nina. Ca și cum te-ai fi lăsat complet dusă

de val, ce naiba!

Nina a ridicat privirea din geantă, dându-și părul laoparte de pe față cu un gest iritat.

– Cred că exagerezi, a spus ea.

– Știi ceva, pentru o persoană cu un fir foarte lung, a zis Maura, ești îngrozitor de interesată de necazurile fir-scurților.

82

Nina a tresărit.

– Ce vrei să spui cu *asta*?

– Nimic, a zis Maura, dintr-odată conștientă că se apropie șovăielnic de o margine periculoasă. Presupun că sunt doar surprinsă că n-ai pomenit niciodată de… obsesia asta.

– Nu e o *obsesie*, a insistat Nina. Doar că… nu știu… căutam răspunsuri.

– Și le-ai găsit?

Nina și-a dat ochii peste cap.

– Așa mă gândeam, a spus Maura aspru, întorcându-i spatele Ninei și pornind pe hol.

– Unde te duci? a strigat Nina după ea.

Când Maura nu a răspuns, Nina a luat-o la fugă pe hol și a întins mâna după brațul Maurei, a răsucit-o și a prins-o lângă ea în spațiul îngust dintre pereți.

– De ce ești așa enervată din cauza asta? a întrebat-o Nina.

Maura s-a uitat lung în ochii panicați ai Ninei. Știa că o face să sufere pe Nina și nu își dorea asta. Dar era epuizată și irascibilă și încă se gândea la seara trecută. În timp ce Maura se confrunta cu una dintre cele mai mari provocări din viața ei, Nina era cu nasul în cine știe ce conspirații demente.

– Nu înțeleg de ce ești atât de fixată pe firele astea, când nu *tu* ești aia cu viața complet fututută! a strigat Maura.

Ninei i s-a tăiat răsuflarea, iar roșeața stânjenelii dinainte i s-a scurs într-o clipă din obraji. Mâna ei a căzut moale de pe brațul Maurei.

– Poate că n-am firul scurt, a zis ea încet, dar tu și cu mine ne *împărțim* viețile acum, așa că orice lucru prin care treci tu mă afectează și pe mine.

– Nu-mi vine să cred că faci chestia asta să fie despre tine, a zis Maura cu amărăciune.

– Nu asta încerc să fac!

Nina a ridicat brațele, frustrată. Încerca din răsputeri să nu se înfurie.

Maura simțea că vede practic mintea Ninei cum caută o cale de a dezamorsa situația, înainte să fie prea târziu.

– Uite, știu că uneori pot să devin un pic compulsivă și da, mă omoară

că nu știu adevărul despre firele astea, a spus Nina. Și poate că așa a început toată chestia asta, dar jur că e doar pentru că mă gândeam la *tine* și la siguranța ta. Îmi făceam griji pentru tine. *Mereu* îmi fac griji pentru tine.

– Păi, nu prea contează ce găsești pe site-urile astea, că oricum n-o să

schimbe nimic, a spus Maura ferm. Ce-o să se întâmple… tot o să se întâmple. Nu faci decât să-ți pierzi vremea.

Maura se uita cum Nina se luptă cu lacrimile.

– Și n-am nevoie să-ți faci griji pentru mine tot timpul. Maura a oftat, în sfârșit gata să cedeze. Așa n-o să facem decât să înnebunim *amândouă*. Ce îmi trebuie e să-ți păstrezi calmul. Pentru mine. Crezi că poți să faci asta?

Nina a încuviințat din cap.

– Bun, a spus Maura. Pentru că în apartamentul ăsta e loc doar pentru ca *una* dintre noi să înnebunească și, date fiind circumstanțele, sper că *eu* pot să-mi

rezerv dreptul ăsta.

84

Dragă B,

Mi-aș dori să am un răspuns pentru tine. Un coleg de-ai mei (ca să fiu sinceră, un fir-lung) și-a petrecut întreaga pauză de prânz încercând să ne convingă pe toți de la masă că firele sunt de fapt un dar adus omenirii. A spus că am fost întotdeauna inundați de cântece și poeme, și perne cu goblen care ne îndeamnă să ne amintim că viața e scurtă și că trebuie să trăim fiecare zi de parcă ar fi ultima, și totuși nimeni n-a făcut asta vreodată.

Așa că poate că are dreptate, iar firele chiar ne oferă șansa să trăim cu mai puține regrete, pentru că știm exact cât timp mai avem la dispoziție. Dar nu e totuși prea mult să le cerem asta oamenilor? Nici nu sunt în stare să

număr viețile pe care le-am avut în mintea mea – călăreț, romancieră, actriță, călătoare prin lume – și totuși știu că sunt destul de incapabilă să le pun în practică pe cele mai multe dintre ele.

Presupun că acum ar trebui să-ți spun că nu mi-am deschis cutia și că nu am de gând să o fac.

De când au sosit firele, atâtea dintre conversațiile noastre sunt despre idei așa mari și grele, literalmente chestiuni de viață și de moarte. Și mi-e dor să stau de vorbă despre lucrurile mărunte, mai ales într-un oraș plin cu atât de multe lucruri mărunte și minunate.

Aseară, de exemplu, așteptam un taxi în fața apartamentului, iar vizavi am văzut un bătrân care se apleca la geam, făcându-i cu mâna unei femei în vârstă de jos, de pe trotuar, când ea ieșea din clădire. I-a tot făcut cu mâna cât timp ea s-a îndepărtat, iar ea se tot întorcea și îi tot făcea cu mâna la rândul ei. Iar și iar, amândoi au continuat să facă cu mâna ca niște copii, până ce femeia aproape a ajuns la capătul străzii. Și chiar și atunci când femeia nu s-a mai întors și și-a văzut de drum, bărbatul tot a rămas cu capul scos pe geam, uitându-se la colțul după care a dispărut ea.

Gertrude și soldatul ei, poate. Reuniți și fericiți, la pensie, în Manhattan. A Dragă A,

Uite un lucru mărunt: acum vreun an, mergeam spre casă în jur de miezul nopții, când a început să se audă din senin un cântec vechi: „Que Será, Será“. Versiunea originală, a lui Doris Day. Îl fredona bunica uneori. Cântecul s-a auzit din ce în ce mai tare, până când m-am întors și am văzut un biciclist care mergea pe mijlocul străzii goale, îmbrăcat într-o jachetă mov extravagantă, cu un stereo legat de spatele bicicletei. Și omul pedala încet și a trecut pe lângă mine, cu muzica aia în casetofon, de parcă ar fi fost un biciclist oarecare.

Uitasem de el până când, acum câteva luni, am auzit aceeași muzică pe stradă, din nou în toiul nopții. „Que será, será. Whatever will be, will be…“[14] *Și l-am văzut din nou: același bărbat, același cântec, ba chiar și aceeași jachetă.*

Poate că unii au impresia că New Yorkul e un loc egoist, lacom și agresiv, și nu pot să spun că greșesc în totalitate, dar e și un loc plin de oameni generoși care își împart spiritul cu restul lumii. Poate că omul acesta e într-un fel de tură și își petrece orele liniștite ale fiecărei seri aducând muzica în câte un alt colț al orașului. Și o dată la câteva luni, ajunge în colțul meu de oraș.

E posibil să-și fi schimbat cântecul între timp, după ce au sosit firele, acum că putem vedea, măcar parțial, viitorul. Dar îmi place să cred că încă o face. Că poate încă mai crede în muzică, în puterea ei de a exalta și de a uni.

Poate că știe că întotdeauna am avut nevoie de asta – și că acum avem nevoie de asta mai mult ca oricând.

B

14 În traducere: Ce va fi va fi.

86

JACK

Mama lui Jack iubea muzica. Era unul dintre puținele lucruri pe care și le amintea despre ea, faptul că fluiera pentru sine în bucătărie și îi cânta seara, iar amândoi erau la fel de fermecați de sunetul vocii ei tandre și liniștitoare.

După ce ea a plecat, tatăl lui Jack a spus că e prea mare pentru cântece de leagăn și a refuzat să-i mai facă pe plac. Mătușa lui, Katherine, încerca măcar să-i cânte, în serile în care îl ducea ea la culcare, dar ea nu știa decât vreo cinci-șase imnuri de la biserică, pe care le tot repeta, și în cele din urmă

Jack n-a mai rugat-o să-i cânte.

Dar chiar și așa, acele amintiri cu mătușa lui, așezată politicos pe marginea patului său și fredonând, cu o voce ascuțită, cântări despre iubirea lui Dumnezeu și sacrificiul lui Isus, au fost cele care l-au făcut pe Jack să

simtă că *trebuie* să accepte când ea l-a rugat să participe la mitinguri.

– Eu și unchiul Anthony am aprecia *atât de mult* dacă ai putea să vii alături de noi pe scenă, spusese ea. O să arăți atât de bine acolo în uniforma ta de cadet.

Iar Jack fusese de acord, în pofida nodului din stomac. În familia Hunter, „da“ era singurul răspuns acceptabil.

De obicei, pe scenă i se alăturau mai mulți veri sau alte rude prin alianță, dar Jack era singurul membru al clanului Hunter care părea stânjenit să se afle acolo sus, foindu-se în cizmele lui militărești. În mod normal, încerca să se așeze direct în spatele mătușii sau unchiului său, ferit de obiectivele

băgăcioase ale aparatelor de fotografiat, dorindu-și să fie cât se poate de invizibil.

Spre deosebire de restul familiei sale, pe Jack nu-l interesa absolut deloc să transpire în lumina reflectoarelor naționale. Încerca, pur și simplu, să supraviețuiască ultimului an la academia militară fără să atragă *și mai multă* atenție asupra sa. Iar Anthony Rollins nu-i era deloc de ajutor.

Javier, colegul de cameră al lui Jack, era singura persoană căreia putea să-i mărturisească aceste lucruri.

– Pur și simplu nu știu cum să scap, se plângea Jack, când cei doi au intrat în sala de sport să exerseze cursa cu obstacole.

– De ce nu poți să le spui că te simți incomod? a întrebat Javier, trăgând spre el cele două frânghii care se legănau din tavan. Nu poți să le spui că ai trac sau ceva?

Amândoi băieții și-au ridicat corpurile pe frânghii și au început să urce.

– Pentru ei, frica nu e o scuză.

Jack gâfâia în timp ce fibrele aspre ale frânghiei i se adânceau în palme.

– Dar sunt *familia* ta, a spus Javier.

Jack a oftat, uitându-se în sus la tălpile pantofilor lui Javier care urcau treptat pe frânghie deasupra lui, aflându-se deja cu șaizeci de centimetri mai sus față de Jack.

– Da, tocmai din acest motiv *știu* că n-o să înțeleagă.

Javier a lăsat frânghia, urcând pe platforma din lemn de deasupra, și i-a făcut un semn cu capul lui Jack, tocmai când doi membri ai echipei de rugby au intrat în sală.

– Hei, Hunter! Nu te uita în jos! și-a bătut joc de el unul dintre băieți.

– Da, păcat că unchiu-tău încă nu e președinte, a zis celălalt. Poate te-ar fi scutit de cățăratul pe frânghie.

Jack a simțit cum se înfurie, iar pumnii i s-au încleștat în jurul frânghiei, dar Javier i-a aruncat o privire descurajatoare de pe platforma de sus: *Nu merită.*

Nu era prima dată când familia lui Jack îi făcea probleme și cu siguranță nu avea să fie nici ultima. Reputația familiei Hunter era foarte cunoscută atât în campus, cât și în afara lui. Aveau privilegiul rar de a se lăuda cu un adevărat soldat din Războiul de Independență printre strămoși – căpitanul Hunter cel originar – și fiecare generație începând cu anii 1770 își trimisese cel puțin un membru al familiei în armată. Numai o rotulă zdrobită într-un meci de fotbal din liceu îl împiedicase pe tatăl lui Jack să se înroleze și el.

Într-adevăr, singura pată din istoria familiei Hunter era chiar mama lui Jack, care i-a părăsit când el era mic. Din frânturile de informații căpătate de la familia sa – și din propriile sale amintiri împrăștiate –, Jack ajunsese la concluzia că mama lui a fost întotdeauna prea independentă, un spirit prea liber pentru familia Hunter. Poate că l-a iubit odinioară pe tatăl lui Jack, poate chiar l-a mai îmblânzit puțin, dar viața *lui* nu era viața pe care și-o dorea ea. O sarcină accidentală și o căsătorie grăbită au adus-o pur și simplu cu forța în familia lui. Când i-a spus în cele din urmă că pleacă, tatăl lui Jack a refuzat să renunțe la moștenitorul său, iar avocatul ei nu i-a putut face față celui cu care familia Hunter lucra de o viață. Tatăl lui Jack a primit custodie exclusivă, iar mama lui Jack și-a primit libertatea. Ultima dată când Jack a

auzit ceva de ea, era pe undeva prin Spania, locuia cu alt expat și încerca să dea lovitura ca muziciană. Iar tatăl lui Jack i-a pus în vedere foarte clar că înscrierea fiului său la academie nu a fost niciodată pusă sub semnul întrebării.

Familia Hunter a fost dintotdeauna respectată în societatea din Virginia și în cercurile militare – cei care nu se înrolau în armată deveneau senatori de stat și președinți de consilii – dar incursiunea lui Anthony și Katherine în politica națională înălțase profilul familiei pe culmi neașteptate.

Și cu toate că Anthony surprinsese pe toată lumea declarându-și candidatura la prezidențiale înainte de a obține cine știe ce recunoaștere în afara statului său natal, familia Hunter a jurat în mod colectiv să-l ajute să fie ales.

– Știu că i-am promis mătușii Katherine că o să merg, dar chiar e necesar să fiu la *toate* mitingurile astea? l-a întrebat Jack pe tatăl său în seara aceea la telefon. Mă tem că o să rămân în urmă cu studiile, a explicat el, și am jurat că dau mai des pe la sală semestrul ăsta, și…

– E vorba de familia ta, Jack. Și într-o familie ne sprijinim unii pe alții, a spus tatăl lui. *Mai ales* într-o familie ca a noastră.

Jack o iubea pe mătușa Katherine, voia să o sprijine, dar nu înțelesese niciodată ce vedea ea la Anthony, în afara unui maxilar puternic și a capacității de a-i oferi urmași. Anthony fusese cel care îi dezvăluise fără să vrea că a fost conceput fără intenție, când un Jack mai tânăr ascultase din capul scărilor în timp ce mătușa și unchiul său discutau cu tatăl lui, la scurt timp după ce plecase mama sa. Era una dintre puținele amintiri din copilăria lui Jack care rămăseseră limpezi până în ziua aceea, întărindu-se cu timpul, cu cât se întorcea mai mult la ea.

– Hai să păstrăm treaba asta în familie deocamdată, fără să facem vâlvă, insistase tatăl lui Jack, neștiind că fiul lui trăgea cu urechea. Nu vreau să vorbească lumea.

– Sincer, ți-e mai bine fără ea, a spus Katherine. N-a fost niciodată tocmai… *aliniată* cu restul familiei. Și măcar îl ai pe micul Jack, dulcele de el.

– Doar ai grijă să nu fie *prea* dulce, a râs Anthony, iar Katherine l-a mustrat pe soțul ei plesnind din limbă. Ai dreptate, sunt sigur că Jack o să fie bine, a

adăugat el. Și cine ar fi crezut că singurul lucru bun pe care o să-l facă

femeia aia vreodată e să rămână cu burta la gură? Ne făceam așa de multe griji să nu fie o povară, dar… acum ai un moștenitor.

Jack era prea mic pentru a înțelege pe moment, dar mai târziu l-a rugat pe vărul lui să-i explice ce a vrut să spună Anthony. În anii ce aveau să vină, ori de câte ori Jack se simțea ca un străin în propria lui familie, putea urmări 89

senzația aceea până în momentul când stătuse în capul scărilor, iar Anthony îl batjocorise cu dezinvoltură, îi încadrase întreaga existență ca un accident.

De atunci, Jack îl detesta pe unchiul său.

Și adevărul e că o parte din Jack a fost întotdeauna invidioasă că

Anthony câștigase acceptarea – ba chiar aprobarea – neamului Hunter cel extrem de critic fără a lua măcar în calcul înrolarea în armată, în timp ce Jack se chinuia la o școală militară la care nu vrusese niciodată să se înscrie.

Pe măsură ce unchiul lui câștiga importanță politică, Jack îl găsea din ce în ce mai abraziv și lipsit de sinceritate, în vreme ce orgoliul lui creștea cu o viteză nemăsurată. De fiecare dată când venea să-l roage să-i facă o favoare pentru campanie – sau, mai probabil, o ruga pe Katherine să sune în numele lui – Jack se gândea la comentariile lui, la râsul lui, din seara aceea când stătuse de vorbă la parter cu tatăl lui Jack.

Până în primăvară, Jack ajunsese să se agațe de două crâmpeie de speranță: absolvirea iminentă a academiei și recenta sosire a firelor.

Deși momentul apariției lor a deviat atenția de la mulțimea de articole nefavorabile lui Anthony, Jack era convins că firele vor reprezenta în cele din urmă sfârșitul campaniei unchiului său – și sfârșitul proximității lui Jack față de lumina reflectoarelor. Ceva atât de cataclismic, atât de înfiorător de necunoscut avea să necesite în mod inevitabil o față cunoscută la Casa Albă, un candidat trecut prin ciur și prin dârmon pe care să-l recunoască toată

lumea, suficient de instruit cât să gestioneze acest moment neobișnuit și să

calmeze nervii națiunii. Cu siguranță, așa ceva avea să necesite un secretar de stat experimentat, poate chiar un fost vicepreședinte, cineva cu decenii de experiență în a rezista unor astfel de vremuri marcate de schimbări periculoase precum cele cu care se confrunta acum lumea.

Anthony Rollins era un novice în Congres, care se agăța de pilele familiei Hunter. Nu fusese niciodată la război, nu condusese niciodată pe timp de criză. Nu avea cum să câștige acum.

Iar Jack se simțea ușurat.

90

JAVIER

Jack Hunter și Javier García erau colegi de cameră încă din primul an la academie, perechea potrivită, de vreme ce amândoi erau mai introvertiți decât restul cadeților – ca să nu mai vorbim de cei câțiva centimetri lipsă în înălțime și câteva kilograme bune în minus.

La început, Javier se bazase pe Jack pentru îndrumare. Javier era primul din familia lui care mergea la colegiu măcar, în timp ce medaliile militare atârnau ca ornamentele de brad de fiecare ramură a arborelui genealogic al lui Jack. Verișoara de gradul doi a lui Jack tocmai absolvise academia de curând, iar Jack cunoștea istoria și tradițiile, dedesubturile campusului, așa cum numai o familie cu istorie le putea cunoaște.

Abia în a treia sau a patra săptămână a început Javier să-l vadă pe Jack *cel adevărat*, să-și dea seama că toate acele decorații atârnau de fapt greu pe ramuri, aproape făcându-le să se frângă.

Atunci când o mână de cadeți noi și-au anunțat planurile de a-și tatua

„Mai bine mort, decât dezonorat“ pe antebraț, Jack i-a crezut nebuni.

– Nu ești fan al tatuajelor? l-a întrebat Javier.

– Nu sunt fan al sentimentului, a răspuns Jack.

La antrenamentele zilnice, era dureros de clar că Jack nu era la fel de iute, la fel de puternic sau la fel de disciplinat din naștere ca majoritatea celorlalți cadeți, iar mulți dintre ei erau mult prea dornici să-și dovedească

superioritatea față de un membru al eminentului trib Hunter.

Într-o seară, la începutul toamnei, unul dintre tipii mai musculoși a recunoscut numele de familie al lui Jack de pe o plăcuță din școală în cinstea străbunicului său și l-a provocat la luptă cu pumnii.

– Haide, Hunter! l-a tachinat el. Nu vrei să se uite străbunicu-tău la tine și să creadă că ești un pămpălău!

Încăierarea a durat două minute, iar Jack s-a prăbușit după trei pumni duri, dar rânjetele și chicotelile zeflemitoare au fost și mai rele decât loviturile.

După aceea, Javier l-a condus pe Jack cel dezumflat înapoi în cameră, apoi s-a furișat în bucătărie ca să găsească o pungă cu gheață pentru nasul umflat al colegului său.

– Mulțumesc, Javi, a gemut Jack, lipindu-și punga rece de fața care i se învinețea rapid.

– N-ai pentru ce, a spus Javier ridicând din umeri.

– Nu mă refer doar la gheață, a zis Jack. Mă refer la tot. Că mă tratezi ca pe orice alt tip.

– Adică pentru că *nu* te-am provocat la vreun concurs de pișat în public?

– Pentru că nu mă tratezi deloc diferit față de ceilalți tipi din campus și nu mă interoghezi niciodată despre familia mea, a spus Jack. Iar asta e ceva nou pentru mine. Și e plăcut.

– Păi, îmi pare rău să-ți lezez orgoliul, omule, dar *chiar* ești la fel ca ceilalți tipi, a spus Javi. Sigur, te ajută foarte mult că știi cum merg lucrurile pe aici, dar eu n-am crescut în lumea asta. Pentru mine, numele tău nu înseamnă nimic, a spus și a zâmbit cu blândețe.

Și vorbea serios. Javier nu înțelegea de ce ar trebui să-l urce pe Jack pe un piedestal construit din realizările strămoșilor săi. Însă nu era nici inconștient de poziția unică a lui Jack. Javi înțelesese destul de mult din istoria familiei amicului său pe baza câtorva frânturi de informații oferite cu reticență de către Jack și din bârfele celorlalți cadeți: cele *nouă* generații Hunter care luptaseră pentru patrie încă de la înființarea ei, toate onorurile pe care le primiseră și donațiile pe care le făcuseră, an după an după an.

Iar Javi a înțeles povara cu care se confrunta colegul său de cameră –

cercetarea mai atentă, pretenția de a avea succes – fiindcă și el cunoștea acea presiune, însă într-un fel diferit. Numai 10% din cadeții din campus erau latino-americani. Nu-și permiteau să fie văzuți ca niște ratați.

– *De ce* e lumea atât de interesată de colegul tău de cameră? a întrebat tatăl lui Javi la telefon.

– Păi, familia lui e destul de cunoscută în anumite cercuri, a încercat să-i explice Javier. Presupun că se consideră un fel de Kennedy.

– Iar acum fiul *meu* e în aceeași școală ca al lor, a spus tatăl lui.

Javi simțea uluirea din glasul lui.

Părinții lui Javier erau incredibil de mândri de tot ceea ce realizase fiul lor, de bărbatul care devenea cu pași repezi, și cu toate că înscrierea la academie fusese decizia lui Javi, aceasta era clar influențată de cei optsprezece ani în care îi ascultase pe părinții lui prezentând în detaliu virtuțile libertății americane în timp ce sortau donații alimentare la biserică.

Lucrau multe ore în timpul săptămânii și în weekend la magazinul tatălui său, făcând economii, astfel încât copilul lor să se bucure de educația pe care nu o primise nici unul dintre ei. Dar întotdeauna își făceau timp pentru

slujba de duminică și făceau voluntariat la cantina săracilor ori de câte ori puteau, dând exemplul unei vieți de muncă, de sârguință și de familie, o 92

viață care nu părea posibilă decât într-un loc precum America, unde, în ciuda imperfecțiunilor ei, un băiat precum Javier era liber să învețe, să se joace, să avanseze, să *aleagă*.

Javi voia să aleagă o cale pe care părinții lui să o admire, ceva care să

cinstească lecțiile pe i le-au dat aceștia și felul în care și-au trăit viața.

Când Javi le-a spus că a fost acceptat la academie – și a primit o bursă

integrală – au sărbătorit cu prima lor vacanță în familie după mulți ani.

Așa că Jack și Javi au îndurat patru din cei mai duri ani din viața lor, dar au supraviețuit împreună, iar în luna mai îi despărțeau doar câteva săptămâni de a deveni oficial cei mai noi membri ai Armatei Statelor Unite, marcând finalul unui semestru foarte ciudat. Unchiul lui Jack își anunțase campania încă din februarie, spre nemulțumirea lui Jack și a lui Javi. (Javier îl întâlnise o singură dată, la o cină în familia Hunter, dar a simțit imediat că

Anthony e obsedat de putere.) Iar apoi, în martie, două cutiuțe maro au sosit în fața camerei de cămin a lui Jack și Javier.

Nici unul dintre cadeți nu a îndrăznit să deschidă capacul după ce a citit inscripția de pe cutie și a presupus că e un fel de test din partea academiei, să vadă dacă tentația și curiozitatea îi înving în ultimele luni dinaintea absolvirii. Însă chiar și după ce au aflat că nu e un test, că toată

lumea a primit de fapt aceleași cutii, băieții tot au ales să nu se uite. Profesia lor era una periculoasă, iar riscul care îi aștepta era mult mai ușor de acceptat când asta era tot: un risc, nu o garanție.

Iar în zilele fericite din mai, ultimele dinaintea absolvirii, în timp ce aruncau discuri Frisbee pe gazon și ciocneau în cinstea sfârșitului ultimelor examene, nici Jack și nici Javier nu aveau nici cea mai mică idee că

evenimentele din iunie aveau să schimbe totul.

93

HANK

Restul lunii mai a trecut ca o ceață pe lângă Hank, iar ultima lui zi la spital, o zi pe care crezuse odinioară că o va prinde abia când părul i se va fi făcut argintiu și degetele îi vor fi fost prea mâncate de artrită ca să mai sutureze o plagă, a sosit în cele din urmă. Anika, una dintre doctorițe, l-a invitat la prânz ca să marcheze ocazia.

– Nu e tocmai ceva de sărbătorit, a spus Hank, când amândoi s-au așezat în cantină.

– Păi, nu sărbătorim faptul că *pleci*. Sărbătorim toate realizările tale din perioada cât ai lucrat aici.

Anika a zâmbit și a ridicat ceașca de cafea.

Hank era bucuros că el și Anika se puteau despărți ca prieteni. Dată fiind povestea lor, nu ar fi fost neobișnuit să se evite cu strictețe unul pe celălalt. Dar acum, că părăsea spitalul, Hank se întreba dacă o va mai vedea vreodată pe doctor Anika Singh, cel mai talentat chirurg din câți a cunoscut vreodată și a doua mare iubire a vieții sale (după Lucy, iubita lui timp de trei ani din facultatea de medicină, care a acceptat un post de rezident în San Diego când Hank s-a mutat la New York). În mintea lui Hank, el și Anika erau perechea perfectă. Fiecare înțelegea cerințele modului în care celălalt își câștiga existența, erau la fel de ambițioși și se îndemnau unul pe altul să devină medici mai buni. Poate că Hank o îndemnase puțin cam tare, de vreme ce Anika a considerat în cele din urmă că nu se poate dedica lui așa cum se dedica meseriei sale.

Cel puțin decizia ei părea să dea rezultate pentru ea. Anika era pe drumul cel bun pentru a deveni într-o bună zi șefa secției de chirurgie. În plus, nu renunțase *complet* la Hank.

Cel puțin o dată pe lună de când se despărțiseră, cu doi ani în urmă, ori Hank, ori Anika profitau de prietenia lor continuă când aveau nevoie de o anumită eliberare. Era atât de simplu între ei. Toată jena și pudoarea, și stânjeneala dispăruseră demult și nici unul nu era jignit dacă celălalt primea un telefon urgent de la spital în toiul acțiunii.

Dar, stând acum la masă cu Anika, Hank nici măcar nu se putea gândi la acele legături de seară fără să-și amintească noaptea din aprilie. Noaptea când Anika a aflat adevărul.

Sexul fusese deosebit de plăcut în seara aceea, genul de intensitate disperată și lacomă la care ai acces abia când mizele par mai mari, când lumea exterioară se duce pe apa sâmbetei. Iar în primăvara aceea, lumea chiar s-a dus pe apa sâmbetei.

Când au sosit cutiile, Hank nu și-a deschis-o imediat.

Era circumspect în privința inscripției și a vrut să aștepte până când vor exista mai multe informații. Dar odată ce firele au fost confirmate oficial, Hank tot nu se putea hotărî ce să facă. O parte din el vedea cutiile ca pe o analiză medicală de rutină: dacă se întâmplă ceva cu corpul tău, atunci ar trebui să vrei să știi adevărul. Chiar dacă nu poți schimba rezultatul final, e posibil să existe *ceva* ce poți face pentru a-ți îmbunătăți viața. Însă cealaltă parte din el, partea care se confrunta zi de zi cu furia și durerea pacienților și ale familiilor, se întreba dacă poate n-ar fi mai bine să amâne orice durere cât mai mult cu putință.

În cele din urmă, însă, omul de știință din Hank a câștigat. Pur și simplu nu putea fugi de cunoașterea care îi era oferită.

Așa că și-a deschis cutia și și-a măsurat firul cu calculatorul de acasă și a aflat că a dat de naiba, complet și irevocabil. Intrase deja în ultimul interval, felia subțire de timp în care viața avea să i se sfârșească.

Ar fi trebuit să țină nenorocita aia de cutie închisă.

Hank s-a gândit o clipă să-și dea demisia ca să-și petreacă ultimele luni călătorind, dar era suficient de norocos să fi văzut deja mare parte din lume, petrecându-și două veri în Europa și anul dinainte de facultatea de medicină, cu rucsacul în spate prin Asia. Și, în plus, slujba lui era tot ce avea.

Pereții de un alb steril ai spitalului erau hotarele vieții sale, iar colegii erau singurii lui prieteni. Dar pe Hank nu îl deranjase niciodată prea tare faptul că își petrecea majoritatea orelor la urgențe. Îi plăcea slujba lui. Îi plăceau adrenalina și provocarea și faptul că salva vieți, un lucru la care aspiră mulți oameni, dar puțini o *fac* cu adevărat.

Știa că uneori e egoist, că găsea poate un pic cam multă plăcere în recunoștința pacienților pe care îi ajuta, dar se gândea că dacă există raiul sau ceva echivalent, probabil și-a câștigat un loc acolo sus. Și nu era rău să

salveze în continuare vieți, cât timp mai avea la dispoziție.

Hank nu prea ieșise la întâlniri în cei doi ani de după Anika, tatăl lui decedase deja și nu voia să-i provoace un șoc mamei sale de șaptezeci și șase de ani, așa că a hotărât să nu spună nimănui despre firul lui. Nu voia să

împovăreze pe altcineva cu această veste și nu își dorea milă sau caritate. Își dorea numai să rămână puternic, și nu ar fi reușit dacă toată lumea ar fi început să-l trateze ca pe o victimă.

Hank văzuse destule tragedii și pierduse destui pacienți – destui fir-scurți, înainte să fie *numiți* fir-scurți – încât nu s-a obosit să întrebe: „De ce eu?“ Hank nu era cu nimic diferit de pacienții care îi fuseseră aduși în cărucioare cu rotile la urgențe în fiecare zi, în ultimele două decenii. De ce *ei*, înainte? Și de ce *el*, acum? Acestea erau întrebări fără rost care nu făceau decât să alimenteze suferința.

La vreo săptămână după ce și-a deschis cutia, Hank se schimba în vestiarul spitalului la sfârșitul unei ture de o zi întreagă, gata să pornească

spre casă, unde avea să petreacă trei zile libere, prima lui pauză reală după

câteva luni de zile, când și-a dat seama dintr-odată că nu vrea să meargă

acasă. Șaptezeci și două de ore fără pacienți, fără muncă, fără nimic care să-i distragă atenția sunau ca un coșmar. Nu își putea petrece atât timp singur cu gândurile lui.

Hank a simțit cum înțepenește de groază, la gândul zilelor pline de anxietate care îl așteptau. A trântit ușa vestiarului și a plesnit-o aspru cu palma.

– Așa rea ți-a fost ziua?

Hank s-a întors și a văzut-o pe Anika, încă în halat, uitându-se lung la el cu o privire îngrijorată. Și în el a cedat ceva.

– Vrei să bem un pahar? a întrebat.

Un pahar s-a transformat în mai multe pahare și, nu după mult timp, Anika era la apartamentul lui Hank, unde cei doi s-au bucurat de sexul deosebit de plăcut, și, preț de o clipă extrem de scurtă, Hank chiar a uitat de cutia din bucătărie în care se găsea firul scurt.

După ce au terminat, Anika l-a lăsat pe Hank să se relaxeze ațipit pe perne și și-a tras pe ea unul dintre tricourile lui din comoda de lângă pat, umblând prin apartamentul lui de parcă ar fi fost al ei.

– Mă duc să-mi iau un pahar cu apă, a zis ea, iar Hank nu s-a gândit să o oprească.

Dar când a intrat din hol în bucătărie, a văzut-o.

Stând pe masă, expusă.

Cutia lui Hank, cu capacul deschis. Și firul, chiar lângă ea.

Pe toată durata lunii martie, Anika rămăsese o negaționistă cu gura mare. În ciuda tuturor dovezilor anecdotice, Anika era un om de știință, și în lipsa vreunei explicații *științifice* pentru puterile predictive ale firelor, ea nu putea accepta așa ceva. Reușise să se țină pe poziții până când Departamentul

Sănătății a prezentat rezultatele studiului său, apoi a cedat în sfârșit și s-a uitat la firul ei, care se sfârșea undeva pe la optzeci și ceva de ani, aproape nouăzeci. Nu putea spera la ceva mai bine.

96

Dar când Anika a văzut firul lui Hank scos pe masă, a împietrit. De ce era acolo? Îl măsurase chiar în dimineața aceea?

Știa, firește, că ar trebui să facă stânga-împrejur, să uite de paharul cu apă și să se întoarcă în pat. Dar nu a putut. Doar trei, poate patru pași stăteau între Anika și firul lui Hank.

Ea și Hank nu discutaseră niciodată de fapt despre cutiile *lor* înainte de asta, conversațiile lor fiind pline, în schimb, de pacienți și proceduri, fiindcă

amândoi se simțeau mult mai comod să discute despre alții decât să se cerceteze pe ei înșiși. Dar Hank își lăsase firul la vedere, s-a gândit ea.

Practic o invita să se uite. În plus, Anika și Hank își petrecuseră aproape trei ani împreună, împărtășindu-și fiecare secret, și *încă* erau apropiați și acum, chiar dacă într-un aranjament diferit. Erau momente când Anika chiar se întreba dacă nu cumva făcuse o greșeală când pusese capăt relației lor.

Toate sentimentele ei neclare față de Hank păreau să conspire cu curiozitatea ei teribilă în clipa aceea, când a hotărât să facă acei patru pași finali. Iar când i-a făcut, a dus imediat mâinile la gură și degetele agile de chirurg i-au înăbușit țipătul.

Anika își măsurase firul de curând, așa că a recunoscut imediat că al lui Hank era cam pe jumătate cât al ei. Ceea ce însemna că va muri la patruzeci și ceva de ani.

Iar Hank avea *deja* patruzeci și ceva de ani.

În stare de șoc, Anika și-a dat seama de ce o invitase probabil Hank în seara aceea și de ce sexul fusese mai intens ca oricând, marcat de ceva mai

important decât ei doi. Hank știa că se apropie sfârșitul – și că se apropie destul de curând.

Când Anika a intrat înapoi în dormitor, Hank stătea în șezut, și în lumina slabă abia distingea expresia neobișnuită de pe chipul ei. Ea s-a așezat pe pat lângă el și și-a pus palmele calde pe antebrațul lui.

– Îmi pare tare rău, Hank.

– Pentru ce? a întrebat el.

– Nu trebuie să mai fii stoic. Sunt *eu*.

Hank s-a foit incomod pe perne.

– Serios, Anika, despre ce vorbești?

– Știu că n-ar fi trebuit să mă uit, dar… m-am uitat, a șoptit Anika. Și nu știu ce să zic, doar că… îmi pare rău. Și sunt aici pentru tine, pentru orice ai nevoie.

Hank a avut nevoie de o secundă ca să pună totul cap la cap, să lege compasiunea ei bruscă de firul pe care îl lăsase atât de neglijent pe masă. Se *uitase*, iar acum îi părea rău și se uita la el cu o milă inconfundabilă.

– Rahat! Hank și-a smuls brațul din mâinile ei. De ce naiba te-ai uitat?

Anika l-a privit înapoi neajutorată.

– Era *acolo*, când m-am dus în bucătărie. Nu e ca și cum m-am dus să-l caut! – Păi, n-am plănuit exact să te aduc aici! a strigat el. Ai fi putut să te îndepărtezi! Nu trebuia să te uiți. Intimitatea mea nu înseamnă nimic pentru tine? Hank simțea cum bătăile inimii îi prindeau viteză, iar sângele îi zvâcnea în vene. Corpul lui intra în modul luptă sau fugi, un sentiment cunoscut pentru un veteran al Unității de Primiri Urgențe. Însă de așa ceva nu putea fugi; Anika știa deja asta.

– A fost o greșeală, a spus Hank furios. Seara asta a fost o greșeală

imensă.

Chipul Anikăi s-a schimonosit tresărind plin de remușcare, iar ochii au început să i se umple de lacrimi.

– Poate că n-ar fi trebuit să zic nimic, dar eu te *cunosc*, Hank. Știu că tu ai alege să treci singur prin asta, gândindu-te că îi scutești pe toți ceilalți, a zis ea. Așa că am vrut să știi că *nu ești* singur. Asta dacă nu vrei să fii.

Hank încă simțea hormonii stresului cum îi gonesc prin corp, pregătindu-l de luptă. Încă simțea furia din el. Dar când i-a auzit cuvintele Anikăi și a văzut-o cum se ghemuiește rușinată la marginea saltelei, cu tricoul lui larg atârnat peste silueta ei tremurândă, Hank a înțeles că de fapt nu pe ea era furios.

Era furios pe firul lui.

O parte din Hank încă o iubea pe Anika. Ba chiar existase o vreme, cu câțiva ani în urmă, când crezuse că într-o bună zi o va lua de nevastă, acceptându-i imperfecțiunile la bine și la greu. În seara asta, când ea s-a uitat la firul lui în loc să se întoarcă și să plece, era cu siguranță „la greu". Însă

Anika nu a plecat după ce s-a uitat. S-a întors în pat. I-a spus că nu e singur.

Hank nu voia să se certe. Nu voia să-și facă dușmani din oamenii pe care îi iubea, nu când mai avea atât de puțin timp cu ei. A scos un oftat lung și obosit, apoi a întins mâna și a așezat-o pe mâna ei.

Iar Anika a ridicat privirea spre el, recunoscătoare, mușcându-și buza de jos ca să nu-i mai tremure.

– Știu că n-ar fi trebuit să mă uit, Hank. Dar *chiar* nu aveai de gând să-mi spui?

– Nu aveam de gând să spun nimănui.

Ochii Anikăi erau roșii și îndurerați.

– Dar cred că e oribil să faci asta de unul singur.

98

– Nu la fel de oribil ca privirea asta pe care mi-o arunci acum, a spus Hank.
– Poate că nu e adevărat! Anika încerca să pară plină de speranță. Știu că *eu* le-am spus pacienților că mai au doar câteva luni de trăit, și apoi i-am văzut cum o mai duc încă niște ani buni.

– Știi că acum e altfel, a zis el.

Anika a oftat adânc.

– Bine, promit că n-o să spun nimănui, dacă chiar asta vrei.

Hank încă mai credea în păstrarea secretului, cu toate că știa că

demisia lui de la spital incitase deja câteva zvonuri. (El insista că pur și simplu are nevoie de o pauză, că valul de fir-scurți care căutau răspunsuri l-a epuizat rapid.) Însă acum că vorbea cu Anika și rostea cuvintele cu voce tare, a simțit de fapt un mic sentiment de ușurare că măcar *o* persoană știa despre firul lui. Era chinuitor să-l ascundă de toată lumea, să-și tot facă griji că ceva ce ar putea să spună sau să facă ar dezvălui adevărul fără să vrea.

Acum, măcar, putea să lase garda jos în preajma Anikăi. Nu trebuia să

pretindă că totul e perfect în regulă.

– Știi, am fost atât de concentrat să nu las pe nimeni de la spital să afle și să nu le spun alor mei, a zis Hank. Iar între timp, n-am plâns, n-am țipat și n-am făcut nimic altceva din ce se presupune că trebuie să faci.

– De ce nu?

Hank știa de ce nu plânsese la înmormântarea tatălui său, când încercase să rămână puternic pentru mama lui, și de ce nu plânsese când Anika s-a despărțit de el, când vrusese să păstreze aparențele în fața femeii pe care o admira. Însă de data asta, nu știa ce îl reține.

Anika a luat una dintre perne și i-a oferit-o lui Hank.

– Vrei să dau cu pumnul în ea sau ceva? a întrebat el.

– Poți să faci ce vrei cu ea, a zis ea. Nu ți-ai da seama când mă vezi în sala de operații, dar am apelat deseori la un plâns sănătos în pernă.

Hank a luat reticent perna de la Anika și s-a uitat tăcut la ea.

– Vrei să te las singur? a întrebat Anika.

Hank a privit-o cu ochii încețoșați. Părul negru care îi cădea pe umăr, și mai negru pe fundalul alb al tricoului lui. Rămășițele umede de rimel întinse sub ochii ei căprui. Bărbia ascuțită pe care și-o odihnea peste palme de fiecare dată când încerca să rezolve o problemă.

Dintr-odată Hank și-a vârât fața în pernă și a început să urle violent în materialul moale. Anika a privit cum venele de pe fruntea lui zvâcneau sub piele, de parcă și ele urlau la fel de tare ca el.

După ce s-a extenuat total, Hank a lăsat perna să-i cadă în poală.

– Crezi că ai putea să rămâi? a întrebat.

Anika i-a înconjurat umerii lați cu brațele, iar Hank și-a îngăduit în sfârșit să se lase purtat de valurile somnului, în timp ce suspinele pline care apăreau și îl copleșeau îi storceau tot aerul din el, iar apoi dispăreau, lăsându-l calm și liniștit, dându-i o clipă să-și recapete suflarea, înainte ca următorul val să-l tragă inevitabil la loc sub ape.

Și printre toate astea, Anika nu i-a dat drumul nici măcar o clipă, până

când Hank, în cele din urmă, s-a retras.

Când Hank s-a întâlnit întâmplător cu ea la spital săptămâna următoare, Anika l-a întrebat ce mai face.

– Păi, de obicei le spun pacienților mei aflați în situația asta să încerce un fel de terapie sau grup de sprijin, a zis el, așa că mă gândesc să-mi urmez singur sfaturile.

Anika i-a dat adresa Academiei Connelly, o școală de lângă

apartamentul ei unde se întâlneau mai multe grupuri, iar Hank s-a prezentat în duminica aceea, cu o jumătate de oră întârziere după o tură aglomerată la urgențe.

A tras cu ochiul în sala 201, unde se adunaseră cei care se apropiau de sfârșitul firului. Cu toții plângeau, se băteau pe spate unii pe alții, își pasau o cutie cu șervețele. Arăta deprimant ca naiba. Hank își dorea ca grupul să-l facă să se simtă mai bine, nu mai trist decât înainte.

Era gata să plece când a auzit râsete slabe venind de la o sală aflată trei uși mai încolo, sala 204, care îi găzduia pe fir-scurții care încă mai aveau ceva timp, care încă își măsurau ce le mai rămăsese din fir în ani, nu în luni.

Iar Hank a decis să încerce să intre acolo. Nimeni nu trebuia să știe că de fapt locul lui nu era printre ei.

100

MAURA

– În seara asta, aș vrea să vorbim despre secrete, a spus Sean, deschizând discuția serii.

– Oh, ce bine! N-am mai avut de mult o temă, i-a șoptit Maura lui Ben.

– Și pare destul de picantă, a adăugat el.

Apropierea dintre Ben și Maura din prima seară dusese la un obicei frecvent de a se așeza unul lângă altul. Maura aprecia receptivitatea lui Ben față de comentariile ei de tușă, iar Ben părea recunoscător că Maura nu lua niciodată ședințele prea în serios. Fiecare dintre remarcile ei fără griji făcea o gaură în carapacea de gânduri negre care altfel s-ar fi dovedit sufocantă.

– Sunt convins că mulți dintre noi consumă o grămadă de energie emoțională ținând lucrurile ascunse, a zis Sean. Dar atunci când vă

confruntați deja cu ceva atât de… semnificativ, cum sunt firele voastre, poate că ar fi de ajutor să mai ușurați din povară. Dacă vă simțiți confortabil, desigur.

– Nu suntem la spovedanie, ce dracu'! a mormăit Carl.

Gândurile Maurei s-au întors o clipă la cearta cu Nina, la obsesia online pe care o avea de săptămâni întregi. Dar nu îi ascunsese și Maura ceva? Nu i-a spus niciodată Ninei despre junghiurile din toiul nopții, despre băiețelul cu rucsăcelul și mama lui.

– Ei bine, *eu* am ceva de care aș vrea să-mi descarc sufletul, a zis Terrell.

Vizibil mulțumit, Sean i-a făcut semn să continue.

– E toată povestea asta cu Ted, a zis Terrell.

– Cine e Ted? a întrebat Nihal.

– Fostul meu iubit, a spus Terrell. I-am furat un ceas de opt sute de dolari.

Toată lumea aștepta o explicație.

– Păi, mai întâi dați-mi voie să spun că mă consider o persoană foarte respectabilă, a zis Terrell, și că asta e singura mea abatere rușinoasă, ca atunci când mănânci salată toată viața și apoi într-o bună zi înfuleci un tort de ciocolată întreg. Dar, ca să nu mai lungesc vorba, Ted și cu mine eram împreună de aproape un an când a decis să mă înșele în modul cel mai lipsit de inspirație.

– Cu prietenul tău cel mai bun? a ghicit Chelsea.

– Cu un coleg, la birou, când a stat mai mult seara să lucreze. Ca un idiot, a venit acasă de la birou cu cureaua greșită, deoarece se pare că era întuneric și toți bărbații din finanțe poartă curele negre la fel de urâte. Așa că evident că am aflat și ne-am despărțit, și eu am decis să mă răzbun luându-i ceva la care ține.

– Ceasul era foarte important pentru el? a întrebat Ben.

– Nu era moștenire de familie sau ceva de genul ăsta. Era doar un ceas extrem de scump. Iar nenorocitul mi-era dator. A trebuit să mă răzbun pe el că mi-a irosit ultimele zece luni din viață. El mi-a furat tot *timpul* ăsta, așa că

nu m-am putut gândi la nimic mai potrivit decât să-i fur ceasul.

Terrell și-a suflecat mâneca și și-a răsucit încheietura cu un rânjet sfios, iar ceasul de aur a strălucit în lumina fluorescentă din clasă. Nici măcar Sean nu s-a putut abține să nu zâmbească.

– Mamă, mi-aș dori să mă fi gândit și eu la asta, a zis Chelsea. Când fostul meu a avut tupeul să-mi dea papucii printr-un mesaj, n-am făcut decât să-i sparg oglinda retrovizoare cu o bâtă de baseball.

– De ce v-ați despărțit? a întrebat Nihal.

– Păi… a aflat, a zis Chelsea, și fiecare membru al grupului a putut să

umple spațiile goale.

Aflase despre firul ei.

– Dar nu am doar vești proaste, a zis Terrell, salvând cu pricepere grupul de la disperare. Practic, *și asta* e secret, dar se întâmplă să știu că se pregătește un nou spectacol pe Broadway și toată distribuția și echipa sunt formate din fir-scurți. Scenariști, regizori, lumini, coregrafie… toată lumea!

Toți sunt fir-scurți. Vin oameni din toată țara ca să lucreze la spectacolul ăsta. Și, cel mai tare, *subsemnatul* va fi în echipa de producție.

– Asta e incredibil, a zis Ben.

Maura nu era surprinsă.

– Poți să te bazezi oricând pe artiști să iasă la înaintare, a spus ea, mai ales pe timp de criză.

– *Și* să facă asta cântând, a zâmbit Terrell.

– Asta mi-a amintit că niște foști amici din facultate lansează un program de schimb de case exclusiv pentru fir-scurți, a adăugat Nihal. Poți să faci pereche cu cineva din alt stat sau chiar din altă țară și să faci schimb de case cu el pentru un timp. Se presupune că așa le e mai ușor fir-scurților să călătorească și să vadă lumea.

– *Trebuie* să ne lași să fim testeri beta! a chițăit Chelsea.

102

– De fapt, și eu am un secret destul de mare, a zis Lea, însuflețită de schimbarea de dispoziție. Dar trebuie să promiteți cu toții că nu spuneți nimănui… încă.

Câțiva dintre membrii grupului s-au aplecat în față pe scaune.

– Sunt însărcinată, a zis ea.

– O, Doamne!

– Vai de mine!

– Felicitări!

Grupul a copleșit-o pe Lea cu exclamații de șoc și entuziasm.

Maura era singura membră a grupului care a rămas tăcută, deși nimeni nu a părut să observe. Sigur că era încântată peste măsură pentru Lea, dar nu se putea abține să nu se simtă uluită. Lea era și ea un fir-scurt. Oare ea nu

suferea de aceleași frici, de aceleași poveri? Maura s-a întrebat dacă Lea nu cumva a făcut aceleași calcule, dar a ajuns la un răspuns diferit.

– Vă mulțumesc, a spus Lea. M-am gândit că o să trebuiască să vă spun tuturor curând. Sunt *gemeni*, deci o să se vadă imediat.

Gemeni, s-a gândit Maura, măcar asta era bine. Măcar o să se aibă unul pe altul.

– Cine e tatăl? a întrebat Chelsea, iar câțiva i-au aruncat o privire alarmată. Ce e? E tabu să întrebi?

– Nu-ți face griji! a spus Lea. De fapt, sunt mamă surogat pentru fratele meu și soțul lui, așa că practic cumnatul meu e tatăl. Dar ovulele au fost ale mele, așa că sperăm că gemenii o să semene măcar un pic și cu fratele meu.

Un „Oooo“ colectiv a străbătut grupul, însă dezvăluirea a avut un efect straniu asupra Maurei. O parte din ea se simțea ușurată, nu era nevoie să fie invidioasă. Dar altă parte se simțea puțin tristă.

– Fratele tău și soțul lui cred că îți sunt foarte recunoscători, i-a spus Hank Leei.

– Ei bine, au zis că dacă sunt băiat și fată, le pun numele Lea și Leo, a râs ea. Sincer, eu sper că glumesc.

Terrell a atins ușor mâna Leei.

– Le oferi darul cel mai frumos, a zis el.

Lea a zâmbit.

– Asta e exact ce mi-au spus și ei. Și-a odihnit palmele pe burtă. E

ciudat, pentru că fratele meu și soțul lui au amândoi fire destul de lungi, așa că mie mi se părea că *au* deja darul cel mai frumos, a spus ea. Dar poate că ei nu vedeau lucrurile așa. Iar acum se pare că *eu* am fost cea care a putut să li-l ofere.

Maura își amintea când apăruse papa la balcon, declarând că cutiile sunt un dar de la Dumnezeu. Poate că pentru unii oameni – ca fratele Leei, sau Sean, sau Nina – așa și erau. Dar pentru toți ceilalți, pentru oamenii din sala 204, cel puțin existau alte daruri, după cum spunea Lea. Problema era pur și simplu să le recunoști.

Musicalul pe care îl pomenise Terrell – ca visurile a o sută de fir-scurți să se desfășoare pe scena teatrală de pe Broadway – chiar suna ca un dar.

Clipa din fiecare dimineață în care Maura se trezea lângă femeia pe care o iubea, o femeie care avea toate motivele să plece.

Faptul că ea și Nina puteau măcar să se iubească, liber și deschis.

A hotărât, chiar în clipa aceea, să-i spună Ninei adevărul.

O oră mai târziu, Maura stătea pe marginea patului, uitându-se la iubita ei.

– Ar trebui să-ți spun ceva, a zis ea. Știu că n-am planificat niciodată să

avem copii. Și firul meu a făcut *și mai* limpede faptul că nu ar trebui s-o facem. Dar, sincer, uneori… mă lupt cu asta.

Nina părea gata să intervină, să ofere vreun comentariu blând și încurajator, poate chiar să redeschidă subiectul. Dar Maura a scuturat din cap. – Nu e nevoie să intrăm mai în profunzime în treaba asta, a zis ea. Asta e. Dar nu voiam să am nici un secret față de tine. Voiam doar să știi ce simt.

Că aparent e posibil să regreți ceva, sau măcar *să-ți pui întrebări* în legătură

cu ceva, chiar dacă știi că a fost alegerea corectă.

– Nici măcar n-am știut că te preocupă, a spus Nina.

– Păi, pot să mă ascund destul de bine, a mărturisit Maura. Știu că am noroc, nu mi-a lipsit niciodată încrederea. A schițat un zâmbet. Dar uneori tocmai

de aceea mi-e greu să mă știu… vulnerabilă.

Nina s-a așezat lângă Maura.

– Mă bucur că mi-ai spus, a zis ea. Poți să fii mereu vulnerabilă cu *mine.*

– Ți se întâmplă vreodată… să te răzgândești? a întrebat Maura.

– Sincer, nu știu, a zis Nina încet. Nu e ca și cum am luat vreodată

decizia să *nu* am copii. Pur și simplu, n-am luat niciodată decizia să *am* copii, știi ce zic? Și apoi, după ce te-am găsit pe tine, m-am simțit… completă.

Maura a încuviințat și a tras aer în piept.

– Știu ce simți, a zis ea. Dar nebunia e că nici măcar nu era ceva ce să-mi doresc, până când nu am înțeles că probabil n-o să pot să am parte de așa ceva. E ca și cum s-ar fi trântit o ușă în fața mea înainte să apuc măcar să

arunc o privire la ce se află înăuntru. Și poate că nici măcar nu e vorba *de fapt* despre copii. Poate că e faptul că acum nu pot să nu mă gândesc și la

toate *celelalte* uși care s-ar putea să se închidă. Gen, dacă nu găsesc niciodată

o slujbă care să-mi placă cu adevărat? Dacă nu ajung să văd așa de mult din lume? Dacă n-o să fac niciodată ceva care… să aibă un impact?

Nina a înconjurat-o pe Maura cu brațul.

– Tu ai un impact asupra tuturor oamenilor pe care îi întâlnești, a zis ea. Ești pur și simplu genul ăla de persoană. Ești aproape *enervant* de

„impactantă“, a zâmbit Nina.

Iar Maura a râs și ea, încet și întrucâtva reținut, dar un râs care a făcut-o să-și dea seama că e bine. Că amândouă sunt bine.

– Păi, poate Amie se grăbește și face niște copii, ca să putem să fim noi mătușile cool, a rânjit Maura. Sau măcar *eu* pot să fiu mătușa cool și tu poți să fii cea care le citește ziarul la culcare.

Și amândouă au izbucnit din nou în râs, un hohot mai copios de data asta, până când Nina a sărutat-o adânc pe Maura, și s-au lăsat să cadă

amândouă din nou pe pat.

Dragă B,

Astăzi, în timpul unei lecții de vocabular, una dintre elevele mele a definit „nesăbuit“ ca „amuzant“, iar eu a trebuit să-i spun că greșește. Arăta atât de nedumerită, după care a spus: „Îmi pare rău. Credeam că înseamnă ce vreau eu să însemne“. Nu am mai auzit nici un elev să formuleze lucrurile astfel până acum și m-am gândit toată ziua la asta.

Poate că și cutiile sunt așa. Nimeni nu poate oferi nici o explicație infailibilă pentru ele, așa că ajung să însemne orice vrem noi să însemne –

indiferent că e Dumnezeu, soarta sau magie. Și oricât de lung ți-ar fi firul, și asta poate să însemne orice vrei tu să însemne – permisiunea să te comporți oricum ai chef, să nu mai ții regim, să cauți să te răzbuni, să-ți dai demisia, să-ți asumi un risc, să călătorești prin lume. Eu nu am nici un fel de dorință să-mi părăsesc elevii, dar uneori mă văd petrecând un an în străinătate, în pelerinaj la locurile mele literare favorite, cutreierând landele dramatice ale lui Emily Brontë, scăldându-mă pe plaja din Riviera lui Fitzgerald, într-un cocon de haine groase în iarna rusească a lui Tolstoi (deși probabil mi-aș pierde curajul și m-aș duce vara).

În fiecare dimineață, mă întreb dacă azi va fi ziua în care cedez și o deschid.

Dacă nu e prea personal, pot să te întreb: regreți că te-ai uitat?

A

105

BEN

Ben nu știa de ce era surprins. Trebuia să se aștepte la întrebarea asta în cele din urmă.

Însă a avut nevoie de ceva timp să alcătuiască un răspuns. A încercat să-l amâne ocupându-se cu o schiță a unei clădiri noi, până când a șters și a redesenat proiectul de atâtea ori încât a ajuns înapoi la cel original, și atunci și-a dat seama că trebuie să înceapă să scrie. Dar era mult mai complicat decât o făcea să pară simpla întrebare a autorului – *Regreți că te-ai uitat?* Și asta amenința să-i aducă la suprafață toate emoțiile din seara aceea, seara în care a aflat că are firul scurt. Tot șocul și tristețea, și frica. Expresia de pe chipul lui Claire în timp ce plângea.

Ben credea că străinul de la celălalt capăt al corespondenței a fost mereu sincer cu el și voia să fie și el sincer la rândul său, dar a descoperit că

nu-și poate face curaj să-i împărtășească povestea în întregime. Prefera să

nu retrăiască seara aceea. Cel puțin, nu încă.

Dragă A,

Simt că a existat o vreme înainte ca această cutie să fie deschisă și o vreme după, iar cele două sunt complet separate. Nu există cale să mă întorc vreodată la vremea dinainte. Știu că sună ca un clișeu, dar e adevărat. Odată

ce știi ceva, uiți cum era să nu știi.

Și da, în cele mai multe zile, regret că știu. Dar încerc să-mi spun că acest regret inițial o să treacă și că, într-o bună zi, s-ar putea chiar să fiu

recunoscător că știu.

Firește, dacă se dovedește că mor brusc în cine știe ce accident, atunci poate că ar fi fost mai bine să nu știu dinainte și să fiu pur și simplu azvârlit în uitare instantaneu, fără să am timp să mă gândesc la greșeli sau la cum ar fi fost dacă. Dar dacă se dovedește a fi un sfârșit lent, cu timp berechet pentru reflecție, atunci trebuie să mă consolez cu faptul că nu va fi o surpriză

îngrozitoare și sper să fi petrecut cei 14 ani dinainte trăind așa cum îmi doresc, asta ca să pot să privesc în urmă și să mă simt cât de mulțumit poți spera să fii.

Ben se simțea stors după ce a terminat scrisoarea, de parcă ar fi putut să adoarmă pe loc. Dar mai era ceva ce voia să spună.

106

Trebuie să presupun din cea mai recentă scrisoare că predai și, acum că

e luna iunie, poate urmează să pleci în vacanța de vară undeva, departe de oraș. Ben nu știa cum să încheie. Să-și dezvăluie numele? Să-și lase adresa?

Să sugereze să se întâlnească în persoană?

Sincer, era surprins până și că scrisorile duraseră atât de mult. Singura lui experiență asemănătoare mai fusese după o tabără, când colegii lui de cameră au jurat să rămână prieteni prin corespondență pe toată durata anului școlar, ba chiar și-au pecetluit promisiunea scuipându-și în palmă și dând mâna. Până în iarnă, însă, când viața băieților era din nou mistuită de ore și sport, și lecții de muzică, aproape toată corespondența s-a stins. Ben a fost cel care a scris ultima scrisoare și n-a mai primit nici un răspuns.

Din ultima scrisoare era clar că „A“ preda la școală, dar Ben nu știa dacă noul său prieten prin corespondență e bărbat sau femeie, tânăr sau bătrân. Poate ar fi trebuit să cerceteze, acum că avea mai multe informații, poate să vină în vizită la școală pe nepusă masă într-o zi din săptămână și să

întrebe ce profesori folosesc sala 204. Dar nu ar fi părut suspect? Un bărbat de treizeci și unu de ani care își bagă nasul unde nu-i fierbe oala?

În plus, Ben nu era sigur că vrea să știe. Nu era pregătit să piardă

misterul care făcea aceste scrisori atât de speciale. Știa că pentru „A“ s-ar putea să fie doar o distracție măruntă. Poate că pur și simplu îl compătimea.

Dar nu voia ca „A“ să dispară.

Cei câțiva prieteni cărora Ben le încredințase vestea despre firul său –

fir-lungi cu toții – ținuseră legătura cu el frecvent, la început, îl sunau sau îi scriau mereu ca să vadă ce mai face. Dar în ultimul timp, conversațiile începeau să se răcească încet. Până și Damon, care îl încurajase pe Ben să se alăture grupului în aprilie, îl întreba în fiecare luni dimineață cum a fost ședința din seara precedentă, dar acum ratase ultimele două săptămâni la rând. Poate că se simțeau cu toții lipsiți de puterea să-l ajute pe Ben, sau incomod în durerea lor, sau vinovați din pricina propriilor fire lungi. Poate că pur și simplu nu știau ce să spună.

Dar eu tot o să vin în sala asta în fiecare duminică seară, în caz că te afli pe aici vara asta.

Și, dacă nu, atunci îți urez noroc și sper să-ți găsești liniștea cu decizia ta, fie că te uiți la firul tău, fie că nu.

B

Ben a așteptat până ce grupul s-a dispersat și a rămas singur în clasa goală. A scos foaia de hârtie din geantă, a împăturit-o în două, cu litera *A* 107

scrisă pe față. Apoi s-a aplecat să o așeze ca pe un cort miniatural ridicat la picioarele bibliotecii.

Când Ben s-a întors, Hank stătea în spatele lui, nedumerit.

– Cred că mi-am uitat căștile, a explicat Hank.

– A, ăă, pot să te ajut să le cauți, s-a oferit Ben.

Cei doi bărbați au umplut tăcerea stânjenitoare foindu-se prin cameră, cu capetele aplecate în jos.

– Te superi dacă te întreb ce făceai cu hârtia aia? a îndrăznit Hank în cele din urmă.

Ben s-a gândit o clipă.

– Asta s-ar încadra la confidențialitatea dintre medic și pacient?

– Sigur, de ce nu? a râs Hank.

Așa că Ben i-a spus lui Hank despre scrisoarea pe care o uitase la o ședință anterioară și răspunsul misterios pe care l-a primit.

– Iar acum conversez cumva cu cineva complet necunoscut, a explicat Ben. Ceea ce îmi dau seama că sună ridicol când o spun cu voce tare.

Hank a mijit ochii curios către Ben.

– Chiar nu ai idee cine îți scrie?

Ben a scuturat din cap.

– Presupun că e cineva din personalul școlii, a zis el. Dar cred că aici se țin și niște întâlniri ale Alcoolicilor Anonimi și ale altor câteva grupuri în seri diferite, așa că presupun că poate fi și vreunul dintre acei membri.

Hank a ridicat din umeri și a zâmbit liniștitor.

– Păi, presupun că singura cale să afli vreodată e să scrii în continuare.

– Mersi, a zis Ben.

– Pentru ce?

– Pentru că nu mă faci să mă simt ca un nebun.

– Cu toţii navigăm prin ape necunoscute aici. E greu să spui că vreo reacţie e de om nebun.

Hank a tras cu ochiul sub masa pe care Sean aranjase nişte gustări.

– Lucrezi la Spitalul Memorial, nu? Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acolo.

– De fapt, mi-am dat demisia la sfârşitul lui mai. Dar îmi dădusem deja preavizul înainte de atacul armat, a zis Hank. Tocmai mi-am dat seama că nu-mi amintesc cu ce te ocupi.

– Sunt arhitect, a zis Ben.

– Ah, uau. Ai proiectat vreo clădire pe care aş recunoaşte-o?

– Nu încă, a spus Ben visător. E una în construcţie, dar în nord.

Hank s-a aşezat la loc pe unul dintre scaunele din plastic.

– Ce te-a făcut să vrei să devii arhitect?

Uşor surprins, Ben s-a aşezat lângă el.

– Nu sunt sigur, a zis el. Dar nu am avut fraţi şi amândoi părinţii mei lucrau, aşa că mi-am petrecut o bună bucată de timp mâzgălind căsuţe şi oraşe şi imaginându-mi oamenii care locuiesc acolo.

Hank s-a încruntat la el cu un gest de milă.

– O, nu, nu mă înţelege greşit, s-a bâlbâit Ben. Părinţii mei sunt grozavi şi nu e ca şi cum aş fi fost singur tot timpul. Doar că îmi plăcea mult de tot să desenez lumile alea minuscule.

– Şi acum vrei să creezi lumi mai mari?

Ben a râs.

– Să spunem doar că la școală nu mi-a fost mereu ușor, iar pe vremea aia mă gândeam că dacă aș putea să creez ceva la fel de mare ca un zgârie-nori din New York, ar fi imposibil să mă mai simt vreodată mic.

– Și acum?

Ben s-a uitat afară pe geam, unde apartamentele impunătoare din Upper East Side se amestecau laolaltă, pe fundalul cerului care se întuneca.

– Acum vreau să creez ceva permanent. Ceva care să rămână în picioare după ce…

Hank a scos un oftat complice, iar cei doi au rămas tăcuți un minut, nesiguri dacă discuția va continua. Însă Ben era curios.

– Atunci, dacă n-a fost din cauza atacului armat, de ce ți-ai dat demisia?

– Cred că eram obosit, a spus Hank. Obosit să văd oamenii cum vin la spital plângând, speriați, complet disperați și implorându-mă să le ofer răspunsuri pe care nu puteam să le ofer.

– Sună îngrozitor.

Hank și-a strâmbat gura într-o parte, gândindu-se.

– Știi ceva, de fapt n-a fost ăsta singurul motiv. Asta le-am spus șefului meu și colegilor mei, dar adevărul e că pur și simplu nu mai voiam să fiu medic. Stăteam eu așa liniștit și mă gândeam că am adus sute de oameni înapoi din pragul morții. Că am înfruntat moartea și am învins. Și apoi am descoperit că poate nu a fost așa. Poate că nu i-am salvat decât pe cei care oricum nu aveau să moară, pe cei cărora le mai rămăsese timp pe fir. Cât despre ceilalți pe care am încercat să-i salvez și n-am reușit, poate că ei n-ar fi putut fi salvați. Nu i-ar fi putut ajuta nici un medic.

– Mi se pare mie sau asta sună aproape liniștitor? a întrebat Ben.

– Doar că e greu să te tot lupți cu ceva odată ce ai înțeles că nu e o luptă

dreaptă, a spus Hank. Și presupun că oricine altcineva și-ar fi putut schimba perspectiva mai bine ca mine. Chiar dacă nu putem afecta longevitatea cuiva, 109

măcar putem avea totuși un impact asupra calității vieții sale. Și știu că au dreptate, dar eu nu pot trece peste asta. Am lucrat la urgențe. Mi-am petrecut toată cariera evitând moartea. Dar e singurul lucru pe care nu-l putem înfrânge.

– Păi, asta nu era adevărat și înainte să apară firele? a întrebat Ben.

– Ba da, a răspuns Hank. Dar înainte să apară firele, încă mă mai puteam amăgi că am totuși o șansă.

– Îmi pare rău, a spus Ben, încuviințând sumbru din cap.

– Îmi pare rău că n-o să ajung să-ți văd acel zgârie-nori.

Ben s-a prefăcut a fi jignit.

– Hei! Încă mai am ceva timp la dispoziție să-l construiesc.

Hank a privit în jos, la picioare.

– Eu nu sunt ca voi, a spus el.

– Cum adică?

– Eu sunt mult mai aproape de sfârșitul firului, a zis Hank. Dar n-am vrut să particip la ședințele grupului pentru fir-scurții care mai au doar un an de trăit. E mult prea deprimant. Așa că am venit aici.

– Îmi pare tare rău.

Vocea lui Ben abia dacă era o șoaptă.

– Păi, unele zile pot să fie destul de sumbre, a zis Hank, dar în altele, încerc doar să-mi amintesc că am dus o viață bună. Am făcut tot posibilul să ajut oamenii. M-am îndrăgostit de câteva ori. Am încercat să fiu un băiat bun pentru părinții mei. Hank s-a lăsat încet pe spate în scaun. Știi, am urmărit o grămadă de oameni care ajungeau la final, iar toți cei din jurul lor îi tot implorau să lupte. E nevoie de o forță adevărată ca să lupți în continuare și da, uneori ăsta e răspunsul corect. Să lupți în continuare, să te ții tare, orice ar fi. Dar uneori am impresia că uităm că e nevoie de forță și ca să fii în stare să renunți.

110

Dragă B,

Nu-ți face griji, o să rămân prin preajmă. Predau la școala de vară și dau meditații.

Dar chiar și dacă nu aș face-o, am descoperit că abia aștept scrisorile tale, suficient cât să-mi pun în pericol slujba și să mă furișez în școală după program – aș detesta să ratez fie și o singură săptămână.

Atât timp cât vrei să mai scrii, eu îți promit că nu plec nicăieri.

A

111

HANK

Pe 9 iunie, Maura a întrebat dacă grupul de sprijin s-ar putea întâlni cu o oră mai devreme, astfel încât ședința să se încheie la timp cât să

urmărească prima dezbatere a sezonului pentru alegerile primare.

Lui Hank nu-i păsa cine știe ce de politică. Îi păsa, desigur, într-un sens larg referitor la chestiunile care îl afectau pe el și munca lui în mod direct –

asigurările medicale, rata criminalității, impozitele –, dar nu avea timp să

petreacă ore în șir dezbătând amănuntele politicii sau citind articole de opinie lungi despre politică. Dar Hank auzise zvonurile cum că un candidat din Virginia, Anthony Rollins, avea de gând să facă un anunț major în timpul dezbaterii. Pentru Hank, acesta era doar un alt milionar agreabil, desprins de realitățile vieții celor mai mulți americani, realitățile pe care Hank le văzuse cu ochii lui zi de zi în Unitatea de Primiri Urgențe. Însă tot era destul de curios cât să urmărească dezbaterea.

Sorbea dintr-o bere pe canapeaua din piele maro când moderatorul a adresat întrebarea pe care Hank nu-și dăduse seama că aștepta s-o audă.

– În seara asta aș vrea să încep cu subiectul care îi frământă pe toți alegătorii: firele. După cum am auzit cu siguranță cu toții, China tocmai a pus în aplicare un nou ordin la nivel național, adoptând o abordare opusă față de hotărârea recentă din Coreea de Nord, impunându-le în schimb tuturor cetățenilor să-și *deschidă* cutiile la primirea acestora și să depună un raport la guvern, în care să indice lungimea firului. Deși majoritatea eforturilor Congresului de a aborda problema firelor aici, în Statele Unite, trenează în mare parte, cu siguranță am urmărit cu toții evenimentele tragice din ultimul timp, inclusiv atacurile armate de luna trecută de la un spital din

New York și dintr-un centru comercial din Texas, care par să fie legate de sosirea firelor. Așadar, dragi candidați, apariția firelor v-a făcut să vă

regândiți vreunele dintre pozițiile sau propunerile *dumneavoastră*?

Anthony Rollins era pregătit. A ignorat cea mai mare parte a întrebării și a sărit drept în discursul pe care era clar că îl repetase.

– Președinția este cea mai înaltă funcție din stat și ne așteptăm ca oricine este ales să-și servească țara timp de patru ani plini, poate chiar *opt* ani. Candidatura la președinție este o promisiune făcută poporului acestei națiuni mărețe, că ești dispus și capabil să-ți iei angajamentul de a-ți duce mandatul la bun sfârșit, și poate chiar *două* mandate, în Biroul Oval. Din 112

acest motiv, vă supun umil spre examinare, vouă, poporului – alături de declarațiile mele financiare și istoricul postărilor de pe Twitter –, ceva și mai important: firul meu.

Acestea fiind spuse, Anthony a scos o cutiuță din spatele tribunei, i-a deschis capacul și a ridicat un fir pe care toată lumea era deja capabilă să-l recunoască repede ca fiind unul de o lungime considerabilă.

– Dacă voi avea onoarea de a deveni candidatul dumneavoastră, vă

asigur că voi sluji țara atât de mult cât îmi veți permite. Și îi rog pe ceilalți candidați, în spiritul transparenței, să-și prezinte la rândul lor firele, astfel încât alegătorii să poată merge la urne înarmați cu cât mai multe informații referitoare la persoana care poate ajunge să ne conducă țara în anii care vor veni.

Publicul nu a știut cum să reacționeze. În timp ce mulți aplaudau și dădeau din cap în semn de aprobare, s-au înălțat câteva huiduieli și întreruperi deasupra aplauzelor.

– În regulă, în regulă. Moderatorul a liniștit mulțimea. Haideți să auzim ce au de spus și ceilalți candidați.

– Eu am luat decizia, împreună cu soțul meu, ca nici unul dintre noi să

nu se uite la fir, a spus dr. Amelia Parkins, profesoară de științe politice la Harvard, care candida din afara Washingtonului. Cred că este o alegere cu totul personală să te uiți sau nu și a le cere candidaților să împărtășească un lucru atât de intim pare nedrept și neetic, ca să nu mai spun și neamerican.

Cererea congresmenului Rollins pare mai degrabă în rând cu regimurile autoritare menționate mai devreme.

– Mulțumim, doamnă Parkins, a spus moderatorul. Domnule guvernator Russ, opinii?

– Cred că ceea ce nu reușește să înțeleagă domnișoara Parkins este că

pentru a fi un funcționar public eficient și de încredere, trebuie să accepți că

mare parte din viața ta privată va *deveni* publică, a spus guvernatorul. Cu siguranță, aceasta este situația în cazul președintelui. Chiar dacă toți candidații ar refuza să-și arate firele, puteți fi siguri că tabloidele o să sape oricum după informații. Și văd deja titlurile: „Poporul alege un președinte care va muri în funcție“.

În acord cu reputația ei de candidată susținătoare a „valorilor familiei“, Alice Harper, membră a Congresului din Kentucky, a adăugat:

– Mi-ar plăcea să cred că orice candidat care a avut ghinionul să aibă

un fir scurt se va retrage din cursă pentru a-și petrece timpul rămas cu cei dragi, nu pe drumuri, făcând campanie pentru o slujbă pe care oricum nu o va putea păstra prea multă vreme.

În timp ce vorbeau ceilalți candidați, senatorul Wes Johnson Sr se gândea.

Era singurul afroamerican de pe scenă și probabil știa că vorbele lui vor fi examinate de două ori mai atent, s-a gândit Hank. Johnson a așteptat până când ceilalți au spus, pe rând, ce aveau de spus, iar moderatorul l-a întrebat dacă are ceva de adăugat.

– Da, am, a spus Johnson. Poporul american ar trebui să aleagă

persoana cu valorile căreia se identifică, a cărei poziție o susțin și despre propunerile căreia cred că vor îmbunătăți națiunea. A avea un fir scurt nu șterge acele calități, iar a alege să *nu* votezi un candidat calificat pentru simplul fapt că are firul scurt este ca și cum l-ai pedepsi pentru un lucru care este complet în afara controlului său. Am făcut ilegală discriminarea pe baza rasei, a genului, a dizabilităților și a vârstei, dar a forța candidații să-și prezinte firele ar însemna că trecem cu vederea un criteriu de discriminare cu totul nou.

Câteva aplauze izolate au făcut moderatorul să se aplece spre microfon, dar Johnson nu încheiase.

– Unii dintre cei mai mari conducători ai noștri au murit când încă erau în funcție, a continuat el, iar unii dintre cei mai puțin eficienți politicieni ai noștri au fost binecuvântați cu longevitate. Dacă John F. Kennedy și-ar fi arătat firul, iar alegătorii l-ar fi pedepsit pentru asta, criza rachetelor din Cuba ar fi putut să ducă la un război nuclear cu sovieticii. Dacă Franklin Roosevelt și-ar fi arătat firul, iar alegătorii l-ar fi pedepsit pentru asta, naziștii poate n-ar fi fost înfrânți niciodată. Iar dacă Abraham Lincoln și-ar fi arătat firul, atunci bărbații și femeile care arată ca mine și copiii mei ar putea să fie sclavi în continuare, iar țara noastră poate că ar fi fost sfâșiată în două pentru totdeauna. Mă cutremur când mă gândesc cum ar putea arăta lumea în momentul de față dacă acelor oameni le-ar fi fost refuzată șansa de a guverna pur și simplu din cauza ghinionului pe care l-au avut și sper că și ceilalți americani văd pericolul pe care îl prezintă propunerea congresmenului Rollins.

Hank a răsuflat ușurat când publicul a ovaționat ca răspuns la cele auzite, iar Rollins privea înainte fără nici o expresie. Abia în ultimul cadru cu chipul lui Wes Johnson, chiar înainte ca aparatul să treacă mai departe, Hank ar fi putut jura că a văzut cum ochii senatorului scânteiază de lacrimi pe care nu-și permitea să le lase să curgă la televizor.

Iar atunci Hank a înțeles că el și Wes Johnson probabil împart aceeași soartă.

Hank și-a pierdut repede interesul față de restul transmisiunii, a luat telefonul și s-a uitat în schimb la reacțiile oamenilor online. Deși mulți susțineau poziția lui Johnson, Rollins stârnise… *ceva*. Răsăreau tweeturi și postări de bloguri din toate colțurile țării, îndemnându-i pe candidați să-și arate firele, argumentând că unui fir-scurt nu îi poate fi încredințată cea mai importantă slujbă din țară. Fir-scurții sunt prea distrași, spuneau. Prea neliniștiți, prea deprimați, prea volatili.

Nu a durat mult și controversa a trecut dincolo de președinție. Poate că

toate funcțiile politice ar trebui să impună divulgarea firului? întrebau oamenii. Și cum rămâne cu directorii executivi ai marilor companii? Păreri despre medicii rezidenți? De ce ar vrea un spital să consume timp cu instruirea unei persoane care nu va putea să-i asigure randamentul investiției?

Hank și-a aruncat telefonul pe canapea.

*

În dimineața următoare, pe 10 iunie, în jurul orei 9, la aproximativ trei luni după sosirea cutiilor, un fir-scurt a detonat o bombă artizanală chiar în fața Capitoliului, omorând mai mulți trecători. Iar Hank știa că undeva, într-o cameră ternă de hotel dintr-un stat din Vestul Mijlociu, Anthony Rollins probabil că e mulțumit.

VARA

ANTHONY

Suspectul atacului cu bombă de pe 10 iunie a fost ucis în explozie –

luând cu el încă niște fir-scurți –, însă a lăsat un mesaj pe care să-l găsească autoritățile când aveau să-i percheziționeze apartamentul mai târziu: „Poporul suferă și moare în timp ce conducătorii noștri nu fac nimic“.

Un grup operativ de urgență de elită, întrunit la cererea președintelui pentru a gestiona urmările atacului, a convenit destul de repede că guvernul nu poate face nimic pentru a împiedica fir-scurții să sufere și să moară. Însă comitetul a hotărât că trebuie să se facă ceva pentru a împiedica fir-scurții sălbatici să mai provoace și alte pagube.

La o săptămână după atac, Anthony Rollins s-a întors acasă în D.C., lăsând-o pe nevasta lui să bea ceai Earl Grey și să mănânce biscuiți cu nuci și merișoare la un ceai de după-amiază cu câțiva donatori importanți din Charleston.

A doua zi, grupul operativ de urgență al președintelui se pregătea să-și întâmpine cel mai nou membru.

Echipa era alcătuită deja din trei senatori cu experiență, doi funcționari de top din FBI și Departamentul pentru Securitate Internă și președintele Comitetului Șefilor de Stat Major.

– Știm că este o situație fără precedent să aducem un congresmen întrun grup cu o vizibilitate atât de mare, și mai ales un candidat la alegerile primare, a fost informat Anthony de către președintele grupului. Dar trăim vremuri fără precedent, iar președintele țării nu va mai rămâne în funcție prea multă vreme. Trebuie să se gândească pe termen lung la cine va conduce poporul de mână prin următorii patru ani de coșmar. Se pare că prestația ta la dezbatere a aprins niște idei în unele eșaloane ale partidului.

– Și sunt convins că ați văzut că cifrele mele urcă rapid, a adăugat Anthony. Știa că unii comentatori îl numiseră deja o modă, prevestindu-i arderea iminentă, însă această numire îi putea consolida ascensiunea. Se pare că întreaga *țară* mă ascultă.

Până în după-amiaza aceea, și grupul operativ ajunsese să îl asculte.

În dimineața următoare, cei nouă membri ai comitetului s-au adunat în Biroul Oval să-și prezinte ideile cu privire la așa-numita „situație a fir-scurților“ în fața președintelui însuși.

117

Divulgarea firului ar trebui să fie obligatorie pentru funcțiile guvernamentale de rang înalt, susțineau ei. Ar trebui tratată la fel ca o verificare a antecedentelor sau un examen fizic. Dacă urmează să ai o funcție cu autoritate, trebuie să dovedești că ești devotat, că ești capabil din punct de vedere fizic și psihic. Sincer, un fir-scurt este un dezavantaj, afirmau ei.

Nu știi niciodată dacă o să cedeze nervos, ca atacatorul cu bombă și cei dinaintea lui.

Agenta Breslin de la FBI era singura femeie din sală, și cea mai mare parte a ședinței a rămas tăcută, lăsându-i pe bărbați să continue să

gândească cu voce tare în timp ce ea își procesa gândurile la nivel intern.

– Mai e un lucru la care nu ne-am gândit încă, a intervenit ea în cele din urmă. Dacă putem să verificăm firele fiecărui candidat la funcțiile de agent pe teren sau la serviciul militar activ și să-i trimitem *doar* pe cei cu fire mai lungi pe teren sau în luptă, atunci putem elimina practic orice risc de deces.

Cu toții vor supraviețui garantat.

Agenta a dat roată cu privirea în sala plină de bărbați, care înclinau din cap în semn de aprobare uluită, apoi a zâmbit.

– Doar că supraviețuirea e doar atât, supraviețuire, a spus un senator mai în vârstă. Nu înseamnă că n-o să-i trimitem pe băieții noștri acasă în comă sau cu un braț sau un picior lipsă.

– Mai bine decât în sicriu, a ripostat ea.

– Limităm acest lucru la funcțiile militare și federale? a întrebat altcineva. Îmi închipui că secțiile de poliție și alte posturi cu risc ridicat vor vrea să urmeze exemplul.

Președintele ascultase atent în tăcere, dar grupul său operativ părea să

se repeadă spre un consens puternic. Trebuia să-și spună și el părerea.

– În regulă, a spus el, ridicând mâna precaut. Sunt de acord cu ce spuneți, dar nu trebuie să existe limitări. Suntem Statele Unite, nu China sau Coreea de Nord. Nu vom reuși niciodată să le impunem tuturor să-și deschidă cutiile și să ne spună ce e înăuntru. În plus, dacă permitem revărsarea acestei directive în fiecare industrie, mă tem că nu vor mai rămâne posturi pentru fir-scurți.

– Ce propuneți, domnule președinte?

– Un compromis, a spus acesta. Impunem divulgarea firelor pentru personalul din serviciul militar activ, agenții de teren FBI și funcționarii guvernamentali cu cea mai înaltă autorizație de securitate. Dar în rest, totul rămâne la fel. Cel puțin deocamdată.

118

Câteva zile mai târziu, Katherine s-a alăturat soțului ei în zona suburbană a orașului McLean, unde cumpăraseră o casă relativ modestă, cu patru dormitoare, după ce Anthony a fost ales ca membru al Congresului.

– Tot nu-mi vine să cred că te-a chemat însuși președintele, a spus Katherine, cu răsuflarea tăiată. Probabil crede că o să câștigi.

– Hai să nu ne grăbim, a zis Anthony. Mai e mult de lucru. Președintele pur și simplu a recunoscut adevărul, că eu am fost singurul suficient de curajos cât să spun public ce gândeau deja mulți alții.

În siguranță, între pereții livingului lor, Anthony i-a divulgat cât putea soției sale curioase, fără a-i da prea multe detalii specifice.

– O să fie niște schimbări, a zis Anthony. Dar oamenii ca noi o să fie bine.

– O să fim mai mult decât bine, a spus Katherine, zâmbind larg.

Iar Anthony nu avea cum să nu fie de acord cu ea.

119

MAURA

Schimbările au fost anunțate într-o conferință de presă televizată a Casei Albe într-o seară de vineri, la sfârșitul lui iunie.

Maura și Nina așteptau să înceapă conferința amânată de două ori, distrăgându-și atenția uitându-se la unul dintre acele seriale polițiste cunoscute pentru faptul că se inspirau de la știri pentru intrigile episoadelor. Acesta tocmai ajunsese pe prima pagină a ziarelor deoarece devenise primul serial de televiziune care a introdus firele în universul său ficțional, iar Maura era uluită să vadă cum se desfășoară episodul, cum echipa de polițiști vânează doi fir-scurți feroce care porniseră într-o febră a infracțiunilor, ducând în cele din urmă la împușcăturile din punctul culminant al episodului, în care amândoi și-au pierdut viața. O portretizare care nu avea să facă nici un bine fir-scurților din lumea reală, s-a gândit ea.

Nina părea la fel de tulburată de poveste, foindu-se pe canapea până să

schimbe canalul, unde președintele Statelor Unite a apărut în sfârșit pe ecran în timp ce reporterii tușeau înăbușit și câteva camere fotografiau cu bliț. Flancat la tribună de câțiva membri cu experiență ai armatei și din FBI, a anunțat cel mai cuprinzător ordin executiv de până atunci: Inițiativa privind securitatea și transparența în angajare și recrutare, sau, pe scurt, Inițiativa „STAR“. Un proiect de lege similar avea să fie probabil introdus în Congres în curând, însă atacul asupra Capitoliului a arătat foarte clar, a afirmat președintele, că se impune adoptarea unor măsuri imediate.

– Probabil știu că oamenii o să se înfurie, a zis Nina după ce conferința s-a încheiat. De-asta au anunțat-o într-o seară de vineri. Speră că o să fie mai puține relatări în presă la sfârșit de săptămână și că poate oamenii n-o să

acorde atât de multă atenție. De parcă asta s-ar putea întâmpla vreodată.

Maura a rămas tăcută, încercând să proceseze cele auzite, în timp ce Nina turuia mai departe neliniștită.

– Adică, am auzit că dezbaterea pentru alegerile primare a schimbat direcția conversației în Congres, a spus ea, dar nu-mi vine să cred că s-a ajuns atât de departe, atât de repede.

Nina s-a uitat la Maura.

– Ești bine? a întrebat încet.

– Dacă sunt *bine*? a întrebat Maura. Mai întâi a trebuit să urmăresc campania asta de defăimare împotriva fir-scurților deghizată într-un serial 120

TV, și acum *asta*? Președintele tocmai a creat două clase de cetățeni, în funcție de lungimea firului.

Era clar că Nina nu știa cum să reacționeze.

– Știu că serialul polițist n-a fost… un lucru bun, dar nu cred că

Inițiativa asta STAR e chiar așa de rea, a spus ea, liniștitor.

Maura s-a ridicat brusc de pe canapea.

– Totul face parte din aceeași problemă! a strigat ea.

– Păi, poate că anunțul *pare* mai extrem decât e cu adevărat, a sugerat Nina.
– Tocmai mi-au spus că numai și numai din cauza firului meu nu pot să

fiu soldat sau agent FBI sau să lucrez cu chestii de nivelul Agenției de Securitate. Cum dracu' pot să facă așa ceva? a izbucnit ea și a început să

măsoare camera cu pasul. Parcă ne-am întoarce înapoi în timp. Ce mai urmează? „Nu întreba, nu spune"15despre firul tău?

– Sincer, nici mie nu-mi vine să cred, a spus Nina. Dar practic, nu e vorba că *nu poți* să lucrezi în armată sau la FBI, doar că ești limitată în ce privește ce poți să *faci* în funcțiile respective.

– Serios, Nina? Încerci să le iei apărarea?

– Nu, sigur că nu, a zis ea repede. E oribil.

– Toată lumea spunea că ce se întâmplă în celelalte țări nu s-ar putea întâmpla niciodată *aici*, a zis Maura. Și acum ia te uită!

– Probabil e o reacție stupidă și pripită la atacul cu bombă, a spus Nina.

Și o să renunțe la ea după ce își dau seama că a fost o greșeală.

Dar Maura a oftat și a clătinat din cap.

– Nu așa văd eu lucrurile.

Maura o iubea pe Nina, dar încerca mereu să o liniștească, să-i arate calea către partea luminoasă a vieții. Poate că faptul că era cu Nina era umbrela Maurei, dar asta nu împiedica ploaia să cadă, iar uneori avea pur și simplu nevoie de spațiu să se enerveze.

Toată viața ei, Maura fusese conștientă de acel stereotip dezgustător și nu și-a îngăduit niciodată să pară prea furioasă, prea zgomotoasă. Știa că

oamenilor le place să-i laude pe cei cuminți ca niște sfinți, pe cei care își 15 *Don't Ask, Don't Tell* (Nu întreba, nu spune) a fost politica oficială a Statelor Unite între anii 1994 și 2011 privind serviciul militar efectuat de persoanele care nu sunt heterosexuale, care le interzicea acestora să-și declare orientarea sexuală sau să vorbească

despre relațiile între persoanele de același sex câtă vreme erau active în forțele armate ale SUA, interzicând în același timp discriminarea și hărțuirea persoanelor homosexuale sau bisexuale care nu au declarat acest lucru.

acceptau greutățile în pace, nu cu furie sau cu nemulțumire. Dar atunci când ceva era atât de aleatoriu, atât de nedrept, cum puteai să învinovățești pe cineva că simte durere și că și-o exprimă?

Între pereții sălii 204, cel puțin, Maura se putea scălda în acea furie, înconjurată de cei care simțeau la fel.

În duminica de după conferința de presă, a intrat în sală, unde alți câțiva participanți discutau despre știre, și și-a lăsat geanta să cadă pe podea.

– E toată lumea enervată?

Murmure cu „Ba bine că nu“ și „Normal“ au răsunat dintre membrii grupului.

– Sunt sigur că emoțiile tuturor sunt intense și o să discut cu plăcere despre sentimentele fiecăruia, pe rând, a zis Sean, atent ca ședința să nu se transforme în niște critici dezorganizate.

– Poate că reacționăm cu toții exagerat, a zis Nihal.

– Eu cred că există un *singur* fel de a reacționa, a zis Maura.

– Ce credeți că înseamnă asta pentru noi? a întrebat Lea, căutând cu privirea un răspuns în rândul grupului.

Hank i-a întâlnit privirea Leei.

– Din păcate, înseamnă că lucrurile s-ar putea să se înrăutățească.

– Nu văd cum ar putea ca lucrurile să devină și mai rele decât sunt deja. Ce rahat! a zis Carl. Nu e ca și cum ne pot face firele scurte și mai scurte.

– Dar nici măcar nu mai avem timp să ne simțim aiurea din cauza firelor sau furioși din cauza vieții noastre, a spus Maura. Nu atunci când se întâmplă atâtea alte căcaturi în lumea asta pentru care trebuie să ne enervăm.

– Și nu e vorba doar de guvern, a spus Chelsea. E *toată lumea*. Am auzit despre o nouă aplicație de întâlniri care e doar pentru fir-scurți și se cheamă „Împarte-ți timpul“. Poți chiar să filtrezi în funcție de lungimea firului. O promovează ca pe o modalitate de a găsi oameni care sunt la fel ca tine, dar e clar un șiretlic ca să ne scoată de pe aplicațiile obișnuite, ca, Doamne ferește, să nu se îndrăgostească accidental vreun fir-lung de vreunul dintre noi.

– Ca un fel de tentativă darwiniană țicnită de a ne exclude, s-a cutremurat Terrell. De fapt, îmi amintește de o poveste destul de tulburătoare de la niște prieteni de-ai mei care încearcă să adopte. Nici unul dintre ei nu și-a deschis cutia, dar se pare că agenția îi presează să se uite.

Sună ca și cum ar fi la întrecere cu cuplurile care se laudă cu firele lor lungi de parcă asta i-ar califica să fie părinți buni.

– Asta e deja *exagerat* de tâmpit, a zis Chelsea.

– Bănuiesc că fir-scurții care încearcă să adopte sunt noile cupluri gay, a spus Terrell. Nu e imposibil, dar cu siguranță n-o să fie ușor.

– Ei bine, eu aș vrea să cred că oamenii o să înțeleagă cât de greșită e abordarea asta și că o să ceară o schimbare, a zis Lea, frecându-și neliniștită mijlocul umflat.

– Dar asta au făcut oamenii dintotdeauna, a spus Maura, fierbând de mânie. Ne segmentăm în funcție de rasă sau clasă sau religie sau naiba știe ce alte distincții mai decidem să inventăm, apoi insistăm să ne tratăm diferit unii pe alții. N-ar fi trebuit să le permitem niciodată să eticheteze oamenii „fir-lungi“ sau „fir-scurți“. Am făcut totul prea ușor pentru ei.

Hank a încuviințat solemn din cap.

– Nimănui nu pare să-i pese că arătăm cu toții la fel când suntem desfăcuți pe masa de operație.

În sală s-a lăsat liniștea o clipă.

– Dar chiar crezi că e corect să compari firele diferite cu rasele diferite?

a întrebat Terrell.

– De ce nu? a spus Maura. Am auzit cu toții știrile. Tocmai ni s-a interzis să deținem cele mai puternice funcții din țară. Nu-i nevoie de candidați fir-scurți! E ca și cum am trăi într-o buclă temporală de căcat în care nimeni n-a învățat nimic din istorie! Din momentul în care oamenii încep să creadă că un anumit grup își propune să-i termine – că imigranții le fură slujbele, cuplurile gay subminează căsătoria și feministele îi acuză pe nedrept de viol –, nu mai durează mult până ajungem să ne întoarcem unii împotriva altora.

– Păi, măcar o grămadă de oameni nu simt altceva decât milă față de noi, a zis Ben. Asta ar trebui, să sperăm, să-i facă mai plini de compasiune.

– Doar că nu e doar milă sau compasiune, l-a întrerupt Hank. Asta e altceva. Încă de la primul incident de la spital. Acum, de fiecare dată când apare un act de violență în care e implicat un fir-scurt, compasiunea se diluează din ce în ce mai mult cu frica. Și frica e o emoție mult mai puternică.

– Dar de ce să le fie *lor* frică de *noi*? a întrebat Nihal. Ei au totul și noi nu avem nimic.

– Nimic de pierdut, a răspuns Hank.

Și-a amintit de seara dezbaterii pentru alegerile primare, când publicul a aplaudat propunerea dură de acțiune a lui Anthony, iar el și-a petrecut ore în șir trecând prin discuții online în care lumea întreba dacă discriminarea împotriva fir-scurților era justificată.

– Se spune că nu poți avea încredere în fir-scurți, a explicat el. Că

prezentăm un risc prea mare, suntem prea imprevizibili. Și bineînțeles că toate sunt niște porcării, dar Maura are dreptate. Așa au mers lucrurile întotdeauna. Tot ce ne mai trebuie e încă un atac armat sau cu bombă sau cine știe ce altceva, și nici nu vreau să mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla.

Nihal avea o expresie abătută, iar Lea arăta de parcă era gata să izbucnească în plâns.

Carl s-a întors spre Hank.

– Știi ceva, pentru un medic, nu te prea pricepi să dai vești proaste.

– Dar ăsta e adevărul, a zis Maura. Și dacă nu vorbim în continuare despre el – și dacă nu ne *enervăm* în continuare –, atunci n-o să se schimbe niciodată nimic.

– Deci asta înseamnă că mai există speranță, nu-i așa? a întrebat Lea.

– Uitați, poate că nu știu cum e să ai firul scurt, a spus Sean. Dar am trăit toată viața în scaunul ăsta, așa că știu câte ceva despre cum te simți când oamenii te văd cumva… *altfel.* Știu că uneori viața poate părea o luptă de a fi recunoscut pentru cine ești, nu pentru circumstanțele tale. De-asta m-am înscris să conduc acest grup de la bun început. Și eu sunt dovada vie că măcar *un* fir-lung din lumea asta poate să empatizeze cu voi toți. Așa că eu cred că ăsta e măcar *un* motiv să nu renunțați la speranță.

JAVIER

Când președintele a anunțat Inițiativa STAR la televiziunea națională, Jack Hunter și Javier García – împreună cu toți ceilalți membri ai armatei – au știut instantaneu că viețile și carierele lor s-au schimbat pentru totdeauna.

Cei doi prieteni au absolvit academia într-o zi înăbușitoare de joi de la sfârșitul lunii mai, au fost angajați oficial ca sublocotenenți în Armata SUA, și s-au mutat în apartamentul din Washington D.C. pe care tatăl lui Jack îl cumpărase pentru venirile sale ocazionale din Virginia. Sosirea firelor fusese deosebit de șocantă pentru cei din armată. Liderii aveau nevoie de timp să

se regrupeze. Așa că Jack și Javi și ceilalți absolvenți au căpătat vara aceea ca pe o scurtă amânare înainte de a începe formarea ca ofițeri.

Sperând să se bucure de ultimul sezon de libertate, veneau acasă în fiecare seară la beri reci și pizza rece și jocul *Madden NFL.* Au adus în camera de zi o masă de fusbal aruncată pe marginea drumului. Și făceau cu schimbul pentru a-l ajuta pe celălalt să agațe în barurile din Georgetown în fiecare sâmbătă.

Dar apoi, într-o seară de vineri din iunie, pământul s-a mișcat sub ei.

– Ce înseamnă mai exact chestia asta cu STAR? a întrebat Javi.

– Cred că înseamnă că trebuie să ne uităm, a zis Jack. Că nu mai avem de ales.

Înainte de sosirea firelor, repartizarea pe arme a noilor sublocotenenți se făcea în funcție de interesele absolvenților, în combinație cu nevoile armatei. Dar în ultimele trei luni lumea se schimbase. Acum erau informații noi de luat în calcul.

După anunțul președintelui că toate funcțiile militare vor impune divulgarea firului – de efectuat personal, prezentându-ți cutia comandantului responsabil de regiunea ta geografică – s-a răspândit repede vestea în rândul foștilor colegi ai lui Jack și Javi că anumite funcții, cum ar fi cele care presupuneau lupta activă în zone de risc înalt, nu vor mai fi disponibile soldaților cu firul scurt. Deși se credea că majoritatea celor deja desfășurați vor avea șansa să beneficieze de o dispensă, să-și termine serviciul militar oricum, recruții cei mai noi urmau să fie plasați în funcție de lungimea firului.

– Ne obligă să ne uităm la fire, chiar dacă nu voiam asta, a izbucnit Jack.

Și pentru ce? Au impresia că pot să schimbe soarta? De parcă dacă n-ai trimite un fir-scurt în luptă i-ai salva cumva viața? Pun pariu că încearcă doar să se salveze pe ei.

– Nu știu, a zis Javi, mai ambivalent ca prietenul lui. Poate că se simt vinovați să trimită o trupă de fir-scurți într-o zonă de luptă fără să *încerce* măcar să facă ceva în privința asta.

Dar nici unul dintre ei nu a avut timp să se plângă prea mult sau să-și clarifice cum trebuie sentimentele, fiindcă li s-a alocat repede data la care să se prezinte la cel mai apropiat oficiu de recrutare, fiecare cu cutia lui după el. Recomandarea era ca aceia care încă nu s-au uitat la firul lor să o facă înaintea prezentării la oficiu, pentru a evita șocurile în sală.

Aveau două săptămâni până să fie chemați.

Jack și Javier stăteau pe canapea cu cele două cutiuțe pe perna dintre ei și calculatorul de fire deschis pe iPadul lui Jack.

Corpul și mintea fiecăruia depășiseră o mulțime de provocări în ultimii ani: curse dificile cu obstacole, „botezul“ noilor cadeți, meciuri de box, orientarea pe terenuri deluroase, mlăștinoase sau împădurite doar cu o busolă în mână. Dar sarcina cu care se confruntau acum era de departe cea mai grea de până în momentul acela.

– Crezi că o să încerci să renunți? a întrebat Jack. Dacă e scurt?

– Păi, am muncit din greu ca să ajung până aici, a spus Javi. Și mi-am luat un angajament – în fața armatei *și* în fața mea. Așa că eu cred că trebuie să merg mai departe. Indiferent ce e înăuntru.

Părinții lui Javier erau amândoi catolici devotați, așa că a trimis o rugăciune mută în cinstea lor, apoi i-a făcut semn cu capul lui Jack. Era pregătit.

Pentru că *trebuia* să fie.

Când Jack și-a măsurat firul, a oftat prelung de ușurare și apoi a zâmbit larg.

Javier, însă, a tăcut.

Javi a ales să nu le spună părinților lui. Erau prea încântați să-l vadă în uniformă, absolvent al unuia dintre cele mai bune colegii din țară și o persoană care impunea respect tuturor celor pe care îi întâlnea. Era tot ce își doreau pentru fiul lor.

*

Jack și-a petrecut săptămâna următoare având grijă de colegul lui care își jelea soarta, aducându-i mâncare în dormitor și întrebându-l constant dacă are nevoie de ceva.

Câteva zile mai târziu, singurul lucru de care avea nevoie Javier era să

iasă din apartament și să alerge.

Cei doi băieți și-au urmat traseul obișnuit de-a lungul câtorva cvartale unde majoritatea magazinelor și restaurantelor aveau obloanele trase încă

din aprilie, dând străzilor un aer sinistru și pustiu, cu toate că drumurile mai libere erau mai potrivite pentru alergat, fără atâtea mașini sau clienți de ocolit. Iar băieții puteau folosi un graffiti deosebit de furios mâzgălit pe una dintre vitrinele goale – „Muie firelor!!“ – ca marcaj la cinci kilometri.

Mare parte din drum, Jack a rămas tăcut, iar singurul zgomot era tropăitul greoi al pantofilor lor sport pe asfalt. Abia când au ajuns la jumătatea traseului, Jack a spus ceva.

– Javi?

Javi își concentra în continuare privirea înainte.

– Da?

– Dacă… dacă am face schimb?

Javi tot nu și-a pierdut concentrarea.

– Ce schimb? a întrebat.

– Să facem schimb de fire, a zis Jack.

Atunci Javi s-a oprit brusc.

– Ce-ai zis?

Un biciclist din spatele lor a început să sune frenetic din sonerie, dar Javi a rămas împietrit pe șosea.

– Atenție! a strigat biciclistul, iar Jack l-a tras repede pe Javi din drum, chiar înainte ca bărbatul să treacă în goană pe lângă ei, arătându-le degetul mijlociu.

– Ești bine? a întrebat Jack. Era să te lovească!

Dar Javi nu se putea concentra pe nimic altceva.

– Chiar ai zis să *facem schimb* de fire?

Jack a aprobat din cap.

– Sunt țicnit de-a binelea să zic așa ceva?

„Da, ești“, s-a gândit Javier.

– Dar… n-ar schimba nimic de fapt, a zis el.

– Poate că n-o să schimbe sfârșitul, a spus Jack, dar o să schimbe sigur toate celelalte chestii.

Javier tot nu înțelegea.

– De ce ai vrea *tu* să te prefaci că ai firul scurt?

Jack s-a oprit o clipă, vizibil incomod.

127

– Uite, mă simt de rahat să spun asta, pentru că evident că mă bucur de firul meu, dar… mă ia și panica. Adică, știu că le datorez câțiva ani într-o funcție *oarecare*, dar dacă armata vrea să mă trimită în luptă pe viață?

Toate spaimele pe care academia încercase să le alunge din mintea lui Jack se pare că veniseră înapoi ca un tăvălug. Nu își făcea iluzii legate de îndemânarea lui fizică, abia reușea să se țină pe picioare într-o încăierare stupidă cu un coleg. Cum să lupte el într-un război adevărat?

– Și poate că dacă armata crede că am firul scurt, a zis Jack, o să mă

înfigă la un birou de aici din D.C. o vreme. Practic, aș putea să dispar.

Javier doar încuviința din cap. Părea improbabil că cea mai mare teamă

a lui Jack se va adeveri – armata nu îl putea *forța* să lupte la nesfârșit, orice i-ar fi prevestit firul – dar după patru ani de prietenie, Javi nu era tocmai surprins de reticența lui Jack de a fi trimis în luptă, de instinctul lui de autoconservare. Acum cea mai șocantă era îndrăzneala obraznică a propunerii lui Jack. Să facă schimb de fire? Era posibil măcar așa ceva?

– Mă gândeam la ce spuneai, că îți ești dator ție însuți să mergi mai departe, a adăugat Jack. Și amândoi știm că ai fost mai bun ca mine la cursuri *și* pe teren, așa că dacă numai unul dintre noi ar putea primi șansa să se afirme cu adevărat, atunci ăla ar trebui să fii tu.

Javi încă procesa cele auzite, dar nu putea să mai stea în picioare degeaba. Picioarele îi erau la fel de agitate ca mintea. S-a întors și a început iar să alerge, lăsându-l pe Jack să-l prindă din urmă.

Iar în timp ce Javier alerga, concentrându-se asupra ritmului respirației, a început să-și evalueze opțiunile.

Jack îl ruga să *mintă* intenționat Forțele Armate ale Statelor Unite, să-i mintă tocmai pe oamenii care îl educaseră și îl instruiseră. Nu doar că *părea* ceva greșit, dar sigur era și ilegal. Inițiativa STAR spunea că orice membru al armatei care refuza să se conformeze – să-și arate firul – putea să fie exclus din armată. Cine știe ce s-ar putea întâmpla cu cineva care prezenta un fir care de fapt nu era *al său*?

Era clar că Jack o luase razna ca să propună un lucru atât de ridicol, s-a gândit Javi.

Și totuși… Jack *avea* dreptate când vorbea despre tot timpul și efortul depuse deja de Javi, despre nopțile în care și-a sacrificat somnul ca să învețe, despre zilele când simțea în gură sudoarea sărată și gustul metalic al sângelui.

Javi își *câștigase* șansa. Iar acum mai avea doar câțiva ani la dispoziție să profite de ea.

128

Tălpile lui Javier păreau imponderabile, transportându-l înainte, în timp ce endorfinele zvâcneau în corpul lui. Știa că el nu s-ar mulțumi niciodată cu slujba sedentară de birou care îi făcea cu ochiul lui Jack. Dar dacă nu avea firul lung – sau măcar *aparența* unuia – atunci asta era tot ce avea să primească Javier.

Se întreba ce i-ar spune părinții lui acum, dacă ar ști la ce se gândește.

Că e un păcat să minți, oricare ar fi motivul? Că nu s-au spetit muncind doar ca să crească un infractor?

Sau i-ar spune aceleași cuvinte ca atunci când au băut în cinstea absolvirii lui? „Suntem atât de mândri de tine, Javier."

Când au ajuns la ușa casei, Javi tot nu vorbise încă, iar Jack a spart tăcerea, neliniștit.

– Evident că ar trebui să faci ce vrei tu să faci, a spus el, încă gâfâind după ultimul sprint. E doar alegerea *ta*. Dar voiam doar să-ți spun că ai și altă opțiune.

Doar că Javi nu simțea că are și altă opțiune, simțea că are o bombă cu ceas pe care Jack i-o aruncase în poală. Acum mai rămăsese mai puțin de o săptămână până la programarea lui Javier. Doar trei zile în care să ia o decizie de care depindea tot viitorul lui.

Javi a vârât cheia în broască.

– Am nevoie să dorm înainte de a mă hotărî; noaptea e un sfetnic bun, a spus el.

Dar nu a dormit.

A închis ochii, a plâns în fața de pernă, s-a uitat lung în tavan, s-a întins pe burtă, s-a foit de pe o parte pe alta, dar tot nu l-a luat somnul. I-au venit în schimb viziuni somnoroase și delirante, hrănite de propunerea lui Jack care îi răsuna în minte.

Cel mai rău a fost când Javi și-a imaginat propria înmormântare.

Culorile drapelului american întins peste sicriul lui păreau și mai vii pe fundalul hainelor negre ale celor îndoliați. Drapelul avea să fie singura consolare pentru părinții lui în ziua aceea.

Sigur, avea să se discute despre cum a murit. Poate că preotul avea să

spună povestea dacă părinții lui nu ar fi putut rosti cuvintele. Aceea era partea pe care Javi se trezea că o derulează și o reia în timp ce ținea ochii închiși și se ruga să adoarmă.

„Mașina a venit de nicăieri“, spunea preotul, clătinând trist din cap.

Derulează.

„În cele din urmă, a pierdut lupta cu boala.“ Același gest trist din cap.

Derulează.

129

„Era un înotător bun, dar valurile erau prea mari.“

Derulează.

„Stătea pur și simplu la birou când a explodat bomba.“

Derulează.

„A fost un adevărat erou american, până în ultima clipă“, spunea preotul cu fermitate.

Pentru prima dată, nu a clătinat din cap.

130

BEN

Aparatul de aer condiționat din sala 204 era stricat temporar, iar Carl a deschis toate geamurile ca să lase înăuntru briza de afară. Dar seara de vară

era neclintită, prea neclintită, iar căldura inertă care umplea sala părea să

inducă grupului o stare mult mai gânditoare ca de obicei.

– Sunt curios, a spus Sean, cine nu le-a spus încă membrilor familiei sale? Ben a ridicat timid mâna, oarecum jenat, în timp ce Hank a ridicat degajat degetul arătător, de parcă ar fi făcut semn să primească nota.

– E în regulă, a spus Sean. Fiecare se mișcă în ritmul său.

– Eu le-am zis părinților mei săptămâna asta, a spus Nihal.

Tocmai se întorsese dintr-o vizită la Chicago, unde locuiau părinții lui de trei decenii, de când tatăl lui Nihal fusese acceptat la un program doctoral la Universitatea Northwestern și cei doi proaspăt căsătoriți emigraseră din India.

– Cum a fost? a întrebat Lea.

– Sincer? Greu, a oftat Nihal. Dar amândoi cred că trupurile noastre sunt vase temporare pentru suflet și că aceste fire se aplică doar corpurilor noastre fizice actuale, așa că sufletul meu va renaște după asta, probabil cu un fir nou-nouț. Altă șansă.

– Și tu nu le împărtășești convingerile? a întrebat Sean.

– Uite ce e, îmi place religia mea. Are atâta… *bucurie*. Și libertate. Noi nu suntem încătușați de toate regulile astea, de foc și pucioasă, a zis Nihal. Și până la sosirea firelor, nici măcar nu mă gândeam atât de mult la renaștere.

Era pur și simplu mereu acolo, undeva în fundal, în timp ce eu mă

concentram pe școală sau alte lucruri. Și știu că părinții mei nu fac decât să

încerce să mă ajute, dar acum… îmi doresc mai mult timp în viața *asta*, nu în cine știe ce viață *nouă*, înconjurat de oameni noi.

Câțiva dintre membrii grupului au dat aprobator din cap, înțelegători.

– Părinții mei cred că face parte dintr-un tipar mai mare în care eu întorc spatele moștenirii mele, a explicat Nihal. Și da, uneori le purtam pică

părinților mei când cineva nu reușea să-mi pronunțe numele de familie ca lumea sau făcea comentarii despre mâncarea cu care veneam la școală. Dar am fost *întotdeauna* mândru că sunt fiul lor.

– Sunt convins că și ei știu asta, a zis Hank.

– Dar urăsc să mă cert cu ei, pentru că de fapt *mi-aș dori* să văd lucrurile așa cum le văd ei, a spus Nihal. Poate că mi-ar fi mai ușor dacă aș fi convins că asta nu e singura noastră șansă la viață.

În timp ce îl asculta pe Nihal, Ben și-a adus aminte de șeful lui, unul dintre arhitecții cu experiență de la birou, căruia îi plăcea să spună că

clădirile au „mai multe vieți", poate ca un fel de a îndulci vestea ori de câte ori o clădire iubită pierdea șansa la conservare și urma să fie refăcută.

Teoria reîncarnării arhitecturale formulată de șeful lui l-a inspirat pe Ben să-și formeze obiceiul de a include un fel de omagiu la adresa fostei clădiri –

poate un model din piatră sau forma unei ferestre – în proiectele sale de înlocuire. Îi plăcea ideea că până și clădirile pot avea amintiri și că, la rândul lor, pot să facă parte din amintirile noastre.

– Faza e că simt că părinții mei au făcut totul cum trebuie, a zis Nihal.

Au venit în țara asta și și-au construit o viață. Iar eu i-am ascultat, m-am spetit să intru la Princeton și apoi am învățat în continuare cât timp am fost acolo, chiar și atunci când jumate din colegii mei păreau să-și dea licența în ping-pong cu pahare de bere. Credeam că și *eu* am făcut totul cum trebuie.

– Iar firul tău nu anulează asta, a spus Sean. Crezi că eu am făcut ceva ca să ajung în scaunul ăsta? Sau că oricare dintre oamenii din sala asta a făcut ceva ca să-și scurteze firul?

– Nu, sigur că nu, a răspuns Nihal.

– Atunci de ce să te privești pe tine însuți cu mai puțină compasiune?

Mai multe grupuri și-au încheiat ședința în același timp în seara aceea, iar membrii tuturor s-au revărsat pe trotuarul din fața școlii. Hank, Maura și Ben au rămas împreună la colț.

– Ce ședință grea, a zis Hank.

– Păi, a fost un an destul de greu, a spus Maura.

– Voi ce faceți în mod normal ca să faceți față? a întrebat el.

– Hm… Nu știu exact. Maura a ridicat din umeri. Presupun că îmi văd de viață în continuare.

– Vreunul dintre voi are vreun fel de supapă? O modalitate de a vă

descărca?

– Nu asta trebuie să fie grupul? a întrebat Ben.

– Păi, ba da, dar discuțiile au și ele limitele lor, a spus Hank. Poate că e din cauză că sunt obișnuit să lucrez cu mâinile, dar eu am avut mereu nevoie și de ceva… *fizic*. Pe chipul lui Hank parcă a trecut o idee. Haideți cu mine data viitoare când mă duc!

– Unde? a întrebat Ben.

132

– Aveți încredere în mine. Hank a zâmbit. Weekendul viitor. Cel mai bine e când te duci pe la asfințit.

Sâmbăta următoare, Ben aștepta la adresa pe care Hank i-o trimisese printr-un mesaj, un centru sportiv uriaș care se întindea de-a lungul malurilor râului Hudson.

În hol, un ecran de televizor era plin de flăcări, iar reporterul relata despre focurile de tabără de Midsummer[16] care se aprindeau în momentul de față în toată Europa. Tradiția obișnuită de la sfârșit de iunie fusese cooptată anul acesta de o mișcare din întregul continent, care îi încuraja pe oameni să-și arunce cutiile și firele în foc. De vreme ce nici unele nu puteau fi distruse cu adevărat, gestul era mai degrabă simbolic decât practic, dar mii de oameni răspunseseră oricum la apel.

Ben era fascinat de filmările cu plaje aglomerate din Croația, Danemarca și Finlanda, unde sute de tineri săreau desculți pe nisip în timp ce flăcările le înghițeau cutiile. Respingerea firelor părea o sfidare și mai mare având în vedere inițiativa recentă a Americii de a le interzice fir-scurților să ocupe anumite posturi de autoritate. În timp ce unii se încovoiau sub forța înfricoșătoare a firelor, alții le dădeau foc, se gândea Ben.

– Trebuie să recunosc că nu mă așteptam să ne întâlnim *aici*, a zis Maura, care a apărut brusc lângă Ben. Oh, Doamne, crezi că Hank o să ne pună să facem escaladă? Ca un fel de metaforă pentru depășirea obstacolelor?

Ben a râs, dar Hank a sosit tocmai atunci, cărând trei crose de golf.

– Oh, eu n-am mai jucat niciodată golf, a spus Maura prudentă.

– Nici eu, a zis Ben.

– Ei bine, obișnuiam să salvez vieți de dimineața până seara, a zis Hank, așa că cred că sunt în stare să vă învăț pe amândoi cum să mânuiți o crosă. – Bine, Doc, a cedat Maura. Dar tre’ să zic că nu mi-a trecut prin cap că

ai avea un hobby așa de burghez.

– Știu că *pare* foarte dichisit și manierat, a zâmbit Hank. Dar să știți că

e foarte bun ca să te eliberezi. Eu veneam aici după zilele grele la urgențe. Și apoi, aici am venit de fapt după ce mi-am deschis cutia.

16 Sărbătoare care celebrează solstițiul de vară, ținută pe 24 iunie, cu diferite variații în funcție de țară

Pentru o secundă, Ben s-a întrebat dacă Hank îi va spune Maurei adevărul despre firul lui. Dar Hank i-a condus pe amândoi la lift fără să mai rostească un cuvânt.

Terenul de antrenament era suspendat deasupra râului Hudson, înconjurat de plase care să împiedice mingile rătăcite să aterizeze în apă.

Ben, Hank și Maura au luat liftul trei etaje până în punctul cel mai de sus, iar când Ben a pășit pe platforma înălțată, prinsă în consolă deasupra parcursului normal al terenului, primul lucru pe care l-a văzut au fost straturile de culori vii care acopereau cerul. Hank avea dreptate despre asfințit, acum norii de culoare indigo se întrepătrundeau treptat cu cei de culoarea piersicii și de nuanțele cele mai intense de portocaliu.

Hank le-a ținut amândurora un tutorial rapid, apoi fiecare s-a apropiat de semnul său.

Maura s-a dovedit a fi surprinzător de pricepută, trimițând mingea drept în mijlocul terenului.

„Poate că mama a avut o aventură cu Tiger Woods", s-a gândit ea.

Prima lovitură a lui Ben a fost o ratare stângace, iar când a făcut în cele din urmă contact cu mingea, aceasta a sărit într-o parte, în plasă.

– O să te obișnuiești, a zis Hank. Gândește-te că e terapie, nu golf.

Maura a început să lovească minge după minge, monologul ei cathartic auzindu-se ca o melodie suprapusă peste șuieratul fiecărei lovituri și pocnetul crosei lovind plasticul.

– Mingea *asta* e pentru că n-am fost niciodată invidioasă pe cineva.

Niciodată, a spus ea. Iar acum sunt invidioasă pe fiecare om care merge pe stradă, să mor eu. *Poc.*

– Și mingea *asta* e pentru că nici nu pot să mă enervez pe treaba asta, pentru că dacă sunt mereu nervoasă n-o să fac decât să-mi distrug ce mi-a mai rămas din viață.

Poc.

– Iar asta mă face extrem de nervoasă!

Poc.

Ben încă se lupta să-și conecteze mintea la mișcările brațelor.

Hank a apărut dintr-odată lângă Ben și i-a pus mâna pe umăr.

– Nu suntem la turneu, Ben. Cui îi pasă unde ajunge mingea? E vorba de *tine* și de orice simți acum, și ideea e să transporți chestia asta prin braț, până în minge, și s-o scoți din tine.

– Acum vorbești ca Sean, l-a tachinat Maura.

– Ai înțeles? l-a întrebat Hank pe Ben.

– Așa cred.

134

Hank a făcut câțiva pași în spate, lăsându-l pe Ben singur pe platformă.

Ben a strâns crosa mai bine, cu spatele ușor cocoșat, și și-a dat seama că ultima dată când a stat exact în poziția asta a fost la a doua întâlnire cu Claire, când au jucat minigolf pe Governors Island, stricând fără să vrea petrecerea unui copil de nouă ani. Pe drumul cu feribotul înapoi spre Manhattan, părul zburlit de vânt al lui Claire i se tot lipea de balsamul de pe buze, iar Ben a sărutat-o pentru prima dată în scurtul interval când a avut buzele libere.

Dar asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă. Înainte ca ea să strice totul.

Ben încă o auzea pe Maura cum izbește mingile de golf, dar acum era cu mintea altundeva.

Stătea la masa din bucătărie. Era în jur de ora șapte. La o lună după ce au sosit cutiile.

Nu e nevoie să mori și să renaști ca să treci dintr-o viață într-alta, s-a gândit Ben. Seara aceea din bucătărie a fost clipa în care existența lui parcă a început să crape, vechea lui viață s-a sfârșit și a început cea nouă.

S-a întâmplat în timp ce mâncau mâncare comandată, ceea ce acum l-a frapat pe Ben ca un detaliu ridicol. Dar amintirea începea mereu cu Claire care se foia pe scaun în timp ce Ben despacheta bețișoarele.

L-a lăsat să înceapă să mănânce. De ce l-a lăsat să înceapă să mănânce?

De ce nu i-a zis, pur și simplu, și gata?

Claire împingea o găluscă încolo și încoace pe farfurie.

– Cum a fost azi la muncă? a întrebat Ben.

– Am ceva să-ți spun, dar nu știu exact cum să spun.

Chipul lui Claire era serios, îngrijorător.

– OK.

Ben și-a șters gura cu un șervețel de hârtie și și-a îndreptat spatele, pregătindu-se.

– Nu cred că ar trebui să rămânem împreună.

Cuvintele sale au aterizat în spațiul dintre ei, s-au împrăștiat pe masa din bucătărie, iar Ben le-a lăsat să se așeze o clipă, hotărând cum să

reacționeze.

– Ești sigură? a întrebat.

I-a părut rău imediat, ce tâmpenie a spus. Și-a dorit să-și poată retrage cuvintele.

Dar apoi buzele lui Claire au început să tremure și nu după mult timp a început să plângă, iar Ben a simțit cum îi arde fața.

– Ce s-a întâmplat? a reușit să întrebe.

Mintea i-a parcurs fulgerător toate certurile cele mai grave din ultimul an și jumătate, care au culminat cu cea din săptămâna precedentă, când îl ascultaseră pe președinte cum declară că firele sunt adevărate și Claire a insistat să se uite împreună în cutiile lor. Ben i-a spus că nu e pregătit.

– Am deschis cutia, a zis Claire, cu fața udă de lacrimi.

Propoziția aceea a fost ca un glonț în burtă. Și-a deschis cutia. Fără el.

Ben i-a văzut lacrimile și a presupus că plânge de mila ei. Că și-a văzut firul scurt.

– Oh, nu, Claire, nu.

Apoi a venit ceva și mai rău.

– Nu de al meu e vorba, a zis ea, un pic mai tare decât o șoaptă.

– Cum adică?

– Al meu e lung, a zis ea. Al tău e…

Cuvintele lui Claire s-au topit în suspine puternice.

– Stai așa… Stai să înțeleg.

Lui Ben i se învârteau gândurile în timp ce vorbea. Ce a făcut mai exact? S-a uitat la firul ei, atâta era clar. Dar a spus că al ei e lung.

Al *lui* o făcea să plângă.

– O, Doamne!

I-a venit să verse.

– Te rog să nu te superi pe mine, a scâncit Claire. Când am văzut că al meu e lung, am presupus că și al tău trebuie să fie la fel! Sincer, nici măcar nu m-am gândit că e posibil să nu fie.

Ben a închis ochii și a încercat să respire uniform, dar a simțit că se sufocă.

– Cum naiba ai putut să faci așa ceva? a strigat el. Nu și-a dat seama că

vocea lui poate cuprinde atâta furie. Una e să te uiți la al tău, dar n-aveai dreptul să te uiți la al meu!

– Știu, a zis ea. Îmi pare tare rău.

Ben a rămas tăcut mai multe minute, în timp ce Claire plângea pe scaunul din fața lui, strângându-se singură în brațe, tare. Erau pur și simplu prea multe lucruri care se întâmplau, prea multe lovituri pe care să le proceseze.

Încerca să se concentreze asupra trădării ei.

Acela era un teren mai sigur decât să se gândească la ce a văzut Claire.

– Mi-am dorit atât de tare să fie la fel. Să ne împărțim viața împreună, a zis Claire. Sper că știi asta.

Până la urmă a trebuit să întrebe.

– Cât de scurt era?

– Patruzeci și cinci, cam așa, a zis ea, cu o voce răgușită și spartă. Site-ul ăla nou nu e tocmai… exact.

Patruzeci și cinci.

Asta îi mai dădea paisprezece, poate cincisprezece ani.

Dar la asta avea să se gândească mai târziu. Avea să calculeze mai târziu.

Deocamdată trebuia să se ocupe de criza actuală, de faptul că relația lui se rupea drept în fața ochilor săi.

– Dacă chiar mă iubești, atunci de ce pleci? Mai ales acum? a întrebat Ben.

– Te rog…

Claire și-a ascuns fața în palme.

Ben se uita lung la ea, cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

– Nu-mi datorezi nici măcar atât?

Claire a tras aer în piept, încercând să-și recapete cumpătul.

– Nu pot s-o fac, pur și simplu nu pot, a zis ea. Nu pot să rămân cu tine și să stau cu un cronometru care ticăie tot timpul. O s-o iau razna. A aruncat o privire spre el, cu ochii chinuiți. Știu că nu merit să mă ierți, dar chiar îmi pare rău, Ben.

Ben se simțea ca o bărcuță în mijlocul unei furtuni tot mai violente și avea nevoie de ceva solid, o ancoră de care să se agațe mintea lui, fie și doar o clipă. S-a uitat la mâinile lui Claire care tremurau pe masă. Le ținuse de atâtea ori în ultimul an și jumătate, în plimbări lungi și în pat, unde își întrepătrundeau atât de ușor degetele. A recunoscut oja mov ciobită ca una dintre preferatele ei. Lucky Lavender, sau poate Lucky Lilac. Una din două.

Claire probabil că a observat că îi privește degetele, fiindcă s-a uitat și ea la ele. Și amândoi au rămas să se uite la mâinile ei care tremurau, fiindcă

nu se puteau uita unul la celălalt.

*

Dar acum Ben se uita la mâinile lui, care țineau mânerul crosei.

– Ești bine acolo, Ben? a strigat Maura peste umăr.

Un alt bărbat și-ar fi imaginat chipul lui Claire pe mingea de golf și ar fi lovit-o cu toată puterea. Dar Ben nu voia să facă asta. Nu voia să-i facă rău lui Claire. O putea învinovăți că l-a trădat, că nu i-a dat șansa să aleagă singur.

Dar nu o putea învinovăți de fapt că plecase.

Claire o spusese cu gura ei, nu era suficient de puternică. Avea nevoie de siguranță, de stabilitate. O garanție pe viață. Pur și simplu așa era ea, și o grămadă de alți oameni ar fi reacționat la fel. Poate că *majoritatea* oamenilor 137

ar fi reacționat așa. Asta nu-i făcea oameni răi. Iar să-și petreacă restul vieții fierbând la foc mic în amărăciune și ranchiună nu avea să facă bine nimănui.

Acum, Ben trebuia să privească înainte, nu înapoi.

A mijit ochii spre orizontul întunecat, unde ultimele fărâme de soare se stingeau într-un mic vârtej de foc deasupra râului, ca focurile de tabără de pe plajele din Europa, care înghițeau firele în flăcările lor.

Apoi Ben și-a îndreptat umerii, și-a legănat brațele și a trimis mingea în aer, până la râu.

HANK

După ce le-a arătat lui Ben și Maurei elementele de bază, Hank nu mai era la fel de interesat să joace și el. Așa că s-a așezat pe una dintre băncile cu vedere la teren și a început să privească punctulețele albe cum țâșnesc peste iarbă ca stelele căzătoare. Asfințitul îmbrăca totul într-o nuanță mistică, și până și râul Hudson de dedesubt, atât de des luat în râs de localnici, i s-a părut acum destul de frumos lui Hank, cu undele întunecate scăldate în trandafiriu.

Apa îi amintea lui Hank de o tânără pe care o văzuse la un moment dat la Spitalul Memorial New York, care stătea așezată pe un pat într-una din sălile preoperatorii. Vârfurile părului ei lung și negru erau vopsite în roz aprins, așa cum își înmuiau părul în suc Kool-Aid câteva dintre fetele de pe strada lui Hank, când era mic.

– Așteaptă un transplant, i-a spus Anika, venind din spatele lui și oferindu-i o cafea.

Era sfârșitul lui mai, una dintre ultimele lui zile la spital și prima care părea o întoarcere la normalitate după atacul armat de pe cincisprezece.

Secția de urgențe rămăsese goală câteva zile după aceea, chiar și după ce poliția își terminase cercetările la fața locului, fiindcă majoritatea pacienților preferau să mai meargă câteva minute până la alt spital unde nu avusese loc o crimă. Dar memoria orașului s-a dovedit a fi remarcabil de scurtă, și sala de așteptare era din nou plină până la sfârșitul lunii, iar Hank reușea să

găsească doar câte un scurt interludiu să-i facă o vizită Anikăi la etaj.

– Încă nu e în capul listei, i-a explicat Anika, dar s-a întâmplat să fie aici pentru un control când am primit un telefon legat de un plămân care *s-ar putea* să fie compatibil.

– Ce noroc! a spus Hank. Sper să iasă bine.

– *Tu* ce mai faci? l-a întrebat Anika, tocmai când pagerul de la șold a început să-i sune. La naiba, trebuie să mă ocup de asta. Poți s-o iei și pe a mea. Anika i-a întins cafeaua ei, cu capacul încă nedesfăcut.

– N-am nevoie de atâta cofeină! a spus Hank zâmbind, dar ea deja o luase la fugă.

– O iau eu, dacă n-o vreți.

Hank s-a întors și a văzut o femeie în vârstă care arăta spre al doilea pahar. – Ah, da, sigur, a zis și i-a întins-o.

– Mulțumesc, a fost o dimineață grea, a expirat femeia, întorcând fața spre căldura aburului. Acolo e fata mea, așteaptă vești despre plămân.

– Nici nu-mi pot imagina, a zis Hank. Dar se pare că azi s-ar putea să fie veşti bune.

– Dacă s-ar fi întâmplat asta cu câteva luni în urmă, m-ar fi terminat nervii, a spus femeia, apoi s-a aplecat mai aproape de Hank. Dar ştiu că ceva o să meargă bine. Dacă nu acum, atunci data viitoare.

Hank era uşor nedumerit, dar îi admira credinţa. Spera doar că e în stare să suporte dezamăgirea.

– Fata mea nu s-a uitat la firul ei. Şi ne-a rugat pe toţi să promitem să

nu ne uităm nici noi, dar… eu a trebuit să mă pregătesc, a zis femeia, uitându-se în spate la fiica ei, care se sprijinea de pernele de pe patul de spital şi citea o carte. Era lung. Femeia a zâmbit. Firul puiului meu e lung.

– Asta e extraordinar, a zis Hank. Serios.

– Doar să nu-i spuneţi că v-am zis!

Femeia a luat o gură din cafea.

– Staţi, nu i-aţi spus fiicei dumneavoastră că are firul lung?

– M-a pus să *jur* că nu mă uit. Femeia a scuturat energic din cap. O să

mă urască dacă află că m-am uitat.

Hank s-a gândit o clipă la faptul că Anika a tras cu ochiul la firul lui în bucătărie, la cât de trădat s-a simţit, fie şi doar câteva clipe. Şi Hank îşi formulase în secret o teorie, din felul în care Ben vorbea despre propria lui experienţă – mereu „când mi-a fost deschisă cutia“ şi niciodată „când am deschis cutia“ – că poate el a suferit o trădare şi mai mare.

– Sunt convins că fiica dumneavoastră v-ar ierta, a zis Hank. Mai ales după ce aude vestea cea bună.

– Nu o cunoaşteţi, a răspuns femeia. Când îşi pune ceva în cap, poate să

facă orice. Chiar și să țină ranchiună. O să primească în curând o nouă șansă

la viață. Nu trebuie să știe că m-am uitat pe la spatele ei. Acum tot ce contează e că o să trăiască.

Ce lume nouă stranie au făurit firele astea, s-a gândit Hank. Pentru toată tristețea și înșelăciunea și încrederea distrusă, pentru toate dățile când Hank a văzut pe cineva cum sosește la spital, strângându-și cutia cu teamă, măcar era și asta: speranță pentru mama unui copil bolnav. Bunăvoința pe care o simțeai când știai că rugăciunile îți vor fi ascultate.

Câteva zile mai târziu, Hank a luat legătura cu Anika și a întrebat-o dacă operația fetei a avut loc.

– Din păcate, am aflat de la sora donatorului că a fost tratat pentru cancer anul trecut, a zis ea. Așa că n-am putut folosi plămânul.

Și totuși, nu avea rost să disperi. Hank auzea parcă vorbele mamei.

Dacă nu acum, atunci data viitoare.

Și-a lăsat greutatea corpului pe bancă, liniștit de ritmul sacadat al croselor care loveau țintele. Cât de straniu, s-a gândit Hank, să fii femeia cu părul cu vârfuri roz, agitată și deloc conștientă de salvarea, de darul care o aștepta.

Dar Hank a observat atunci că Ben încă se chinuie la ținta lui. Așa că s-a ridicat și s-a apropiat de Ben dintr-o parte, atent să evite crosa pe care o mânuia în aer, și i-a pus o mână pe umăr, gata să-i ofere puțină consolare.

JACK

De obicei, Jack nu își amintea visele, dar în dimineața de după ce a propus schimbul de fire, s-a trezit, amețit și obosit, după ce îl visase pe bunicul său.

Bunicul Cal era singurul membru al familiei lui Jack care nu-l făcuse niciodată să se simtă ca un străin, care îi tratase atât pe Jack, *cât și* pe Javier cu respectul datorat unui alt soldat.

Jack le făcuse cunoștință la un meci de fotbal din primul an de facultate, când Cal avea părul alb și rar și spinarea cocoșată a oricărui bărbat trecut de nouăzeci de ani, dar încă se putea lăuda cu limpezimea minții a oricărui om cu mulți ani mai tânăr. Jack a ascultat cum bunicul lui relata povestea cunoscută a minciunii pe care o spusese cam la vârsta lui ca să se poată înrola în Al Doilea Război Mondial, când era un adolescent impresionant de înalt, dar cu fața încă plină de coșuri.

– Ce faceți voi doi este o vocație nobilă, le-a spus Cal lui Jack și Javi, în timp ce stăteau toți trei înghesuiți ca să se ferească de vântul ce sfâșia tribunele înainte de începerea meciului. De obicei, auzim povești doar despre cei răi, dar bărbații pe care i-am cunoscut eu în armată au fost unii dintre cei mai de treabă oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

Jack mai auzise toate astea, la aproape fiecare reuniune de familie, dar era bucuros să-l vadă pe Javi atât de fascinat.

– Înainte să intrăm în luptă, a continuat Cal, ne-am petrecut șaisprezece săptămâni făcând antrenamente în Noua Anglie, și câțiva dintre tipii mai mari m-au adoptat cumva în grupul lor. Îmi strecurau din trabucurile lor și mă luau la filme în serile libere. Băiatul ăsta anume, Simon Starr, m-a luat de-a binelea sub aripa lui. N-a lăsat niciodată pe cineva să-mi spună un cuvânt urât.

– Dar când ne-au anunțat în cele din urmă detașările, s-a dovedit că eu urma să plec în Pacific, iar tipii mai mari erau trimiși în Europa. Și sunt sigur că Jack ți-a povestit că majoritatea bărbaților din familia mea au fost în serviciul militar într-un fel sau altul, așa că întotdeauna lumea s-a așteptat de la mine să mă înrolez la un moment dat, însă războiul m-a tras în mreje la o vârstă mult mai fragedă decât am fi putut anticipa oricare dintre noi, și indiferent cât de pregătit crezi că ești, n-ai cum să nu te temi înainte să pleci.

Javi a dat din cap în tăcere.

– Ei bine, Simon a văzut că sunt destul de supărat că urma să fiu separat de grup, așa că m-a luat deoparte și a vârât mâna în buzunar ca să caute un cartonaș de rugăciune pe care îl avea mereu la el. Spunea că e Hashkiveinu, o rugăciune evreiască prin care îl rogi pe Dumnezeu să te apere pe timpul nopții. I-o dăduse logodnica lui de acasă. Și vă vine să credeți că el mi-a dat cartonașul acela mie? Mi-a spus că o să mă apere de toate cele.

Cal scutura din cap, de parcă încă nu-i venea să creadă ce s-a întâmplat cu atâtea decenii în urmă.

– Iar eu sunt creștin de fel, dar am ținut rugăciunea aia vârâtă în uniformă zi de zi, iar Simon a avut dreptate. M-a apărat de toate cele.

– Ați mai păstrat legătura cu Simon și cu ceilalți după război? l-a întrebat Javi.

De fiecare dată când bunicul lui ajungea la partea aceasta, Jack vedea rușinea și remușcarea de pe chipul lui. Povestea bunicului Cal – despre panica resimțită înainte să pornească singur peste ocean și despre regretele sale cu privire la ce s-a întâmplat după aceea – era una dintre puținele ocazii când Jack văzuse vreodată un membru al familiei Hunter cum renunță de bunăvoie la fațada de oțel și își arată vulnerabilitatea.

– Nu sunt mândru să recunosc lucrul ăsta, a zis Cal, dar de fapt nu știu ce s-a întâmplat cu Simon sau cu oricare dintre ceilalți. Am vrut să-i caut când am ajuns în sfârșit acasă, dar, sincer să vă spun, mi-a fost frică. Atât timp cât nu știu ce s-a întâmplat, pot să mi-i imaginez pe fiecare dintre ei bătrân și zbârcit ca mine, înconjurat de copii și nepoți. La naiba, pot chiar să mi-i imaginez în tribunele astea, făcând galerie azi pentru echipa noastră. Și mi-ar plăcea să cred că de-asta nu a venit nici unul dintre ei să mă caute.

Jack și Javier au rămas tăcuți amândoi în timp ce Cal arunca o privire în tribune.

– Uite ce e, băieți, oi fi eu bătrân, dar orb nu sunt, a zis Cal. Știu că acum lucrurile sunt altfel. Am știut că vremurile s-au schimbat când am văzut cât de oribil i-am tratat pe oamenii aceia care s-au întors din Vietnam. Și găsesc că e o onoare și un privilegiu să-mi fi slujit țara alături de tovarășii mei soldați. Cred că îi datorez lui Dumnezeu viața și norocul de care am avut parte. Dar li le datorez și acelor bărbați.

Jack și Javi știau exact la ce se referă. Nici nu puteau să numere dățile când stătuseră treji până târziu ca să se asculte unul pe altul înainte de un examen sau când își făcuseră galerie reciproc prin noroi și ploaie. Era singurul fel în care au reușit să meargă mai departe.

143

Pe bancheta din spate a unei furgonete negre, în drum spre înmormântarea lui Cal în vara următoare, tatăl lui Jack i-a înmânat un plic.

Pe față scria „Pentru nepotul meu“. Jack s-a întors cu fața într-o parte ca tatăl lui să nu-i vadă lacrimile.

Nevrând să se ridice încă din pat, Jack s-a răsucit și s-a întins pe burtă.

Într-un fel straniu, era recunoscător că bunicul Cal nu a trăit să vadă firele.

Chiar și după toate ororile pe care trebuie să le fi văzut în război, Cal era un om cu o credință atât de nestrămutată – credință în Dumnezeul lui, credință

în țara lui. Cine știe cum l-ar fi afectat lumea asta nouă care te aducea la exasperare?

Jack a oftat și și-a întors capul pe pernă, zgâindu-se la raza subțire de soare care ocolea jaluzeaua și se izbea de comodă, unde stătea un cartonaș

vechi și decolorat cu rugăciunea Hashkiveinu în sertarul de sus.

Firește, Jack era și mai recunoscător că bunicul lui nu mai era prin preajmă ca să afle că și el avea de gând să mintă în fața armatei – doar că minciuna lui Jack avea rolul să-l facă să *nu* intre în luptă.

144

JAVIER

Javier s-a trezit și s-a uitat lung la data de pe ceasul deșteptător. Mai avea doar două zile la dispoziție să se hotărască.

A închis strâns ochii, întrebându-se dacă ar trebui să se roage, până când aparițiile din noaptea precedentă s-au întors plutind către el în întuneric. Viziunile care i se desfășuraseră iar și iar în minte în timp ce el călărea hotarul dintre somn și veghe, în timp ce mintea lui încerca să proceseze oferta lui Jack.

Drapelul și preotul, și capul lui trist, din care clătina.

„A fost un adevărat erou american, până în ultima clipă.“

– Cum rămâne cu tatăl tău? l-a întrebat Javi pe Jack. O să trebuiască să-i spui că am făcut schimb de fire, altfel o să creadă…

– Știu, a zis Jack.

A hotărât să-i spună tatălui său că schimbul a fost ideea lui Javi, că a fost de acord doar ca să-și ajute un camarad de arme. Tatăl lui avea să deteste faptul că urmau să inducă în eroare armata, dar spera că va respecta loialitatea fiului său față de un prieten.

Tatăl lui Jack era singura persoană care avea să afle despre schimb.

Nimeni altcineva nu putea să știe. Mai ales nu mătușa Katherine, care era undeva prin centrul Americii, sau poate chiar deja în Florida, încercând să

convingă un comitat de alegători nehotărâți să doneze pentru campania unchiului său. Cu siguranță nu era momentul pentru un scandal în familie.

Va trebui, pur și simplu, să creadă toți că firul lui Jack e scurt *cu adevărat.*

– Și… după? a întrebat Javi. N-o să fie toată lumea nedumerită?

– Presupun că mai avem câțiva ani să rezolvăm treaba asta, a zis Jack.

Deși planificase ce să-i spună tatălui său, Jack nu se gândise mult mai departe de atât. Și, cine știe, poate că firele n-o să mai fie oricum așa mare scofală până atunci.

Javier ezita. Să se arunce cu capul înainte într-o situație atât de încâlcită, fără o strategie de ieșire, părea să fie tot ce îi învățase academia să

nu facă.

Însă fuseseră instruiți și să fie curajoși, chiar și în fața incertitudinilor.

– OK, a zis Javi. Mă bag.

145

Dragă B,

Când mă plimb prin cartierul meu, trec adesea pe lângă o clădire de apartamente spectaculoasă care se numește Van Woolsey. Cu siguranță ai văzut-o – e superbă și ocupă un cvartal întreg pe Broadway. Intrarea e păzită

nu doar de o poartă din fier masiv, pe care scrie numele clădirii cu litere aurii, ci și de un paznic în carne și oase care stă într-o gheretă mică, astfel încât doar cei care au norocul să locuiască acolo pot să intre. Ca un Palat Buckingham din Upper West Side. De pe trotuar, poți să tragi cu ochiul printre barele porții și să vezi curtea din centru, un părculeț cu tufișuri perfect aranjate și bănci din piatră albă care înconjoară o fântână în trepte.

Presupun că toată lumea din New York are un loc anume care devine un simbol al vieții lor alternative, al vieții visurilor lor. Poate e teatrul din Times Square unde ești disperat să urci pe scenă sau cârciuma din Brooklyn pe care strângi bani s-o cumperi. Van Woolsey e locul meu.

De fiecare dată când trec pe lângă clădire, îmi închipui cum ar fi să

locuiesc acolo, într-unul dintre apartamentele acelea de milioane de dolari pe care nu mi le-aș permite niciodată din salariul meu de la școală. Și aș putea să

stau pe banca de lângă fântână și să rememorez toate locurile fantastice în care am călătorit și oamenii pe care i-am întâlnit și cărțile pe care le-am citit și elevii cărora le-am predat. Și aș putea să ridic privirea de pe bancă și să văd în apartamentul meu, câteva etaje mai sus, unde soțul și copiii mei imaginari gătesc cina împreună, o cină căreia îi simt mirosul când vântul adie așa cum trebuie și poartă aromele pe fereastra deschisă.

Mă simt superficială și fraieră de fiecare dată când mă gândesc la asta, mai ales acum, că totul s-a schimbat și că viitorul pare mult mai fragil. Și știu că de fapt e un vis atât de plictisitor și că nu e deloc unic. Dar pentru mine nu e vorba de bani sau de opulență sau de aparența succesului. Acea versiune a mea care locuiește în Van Woolsey are totul aranjat la locul său și pe dinăuntru. Se uită la viața ei și pur și simplu se simte mulțumită. Nu mai are nevoie să-și piardă timpul cu visuri, fiindcă deja trăiește un vis.

Și presupun că de-asta nu pot să mă uit la firul meu, pentru că atât timp cât nu m-am uitat, încă îmi pot imagina ziua când voi fi acea femeie de pe banca din curtea clădirii Van Woolsey. Oricare dintre visuri încă mai poate deveni realitate.

A

146

NINA

Duminică seară, în timp ce Maura participa la ședința săptămânală a grupului, Nina a rugat-o pe Amie să ia cina împreună cu ea la un restaurant nou din centru.

Sora ei întârzia, așa că Nina s-a așezat singură la o masă. Citise cu câteva zile în urmă despre deschiderea restaurantului și recunoscuse povestea: bucătarul cu firul scurt căruia i-a fost refuzat un credit și fratele care îi făcuse rost de bani cu o campanie de strângere de fonduri. O văzuse mai întâi pe Teoria firelor, pe vremea când încă se mai uita frecvent pe site.

Nina nu mai intrase pe site de ceva vreme, nici nu mai citise vreunul dintre celelalte bloguri sau forumuri, în ciuda faptului că zi de zi mai apăreau altele noi. Încetase destul de brusc să mai caute pe internet după

cearta cu Maura, evitând chemarea sirenelor din mediul online.

Nina a observat un fluturaș de hârtie lipit de meniul de pe masa ei, care făcea reclamă la o seară de *open mic* în săptămâna următoare, iar în spatele sălii a văzut un mic podium și un suport de microfon. Nu putea să nu și-o imagineze pe Maura pe scena aceea, cu chipul parțial ascuns de microfon, deși vizibil frumoasă, interpretând un omagiu plin de entuziasm, chiar dacă puțin acut, pentru Amy Winehouse. Era greu de crezut că

trecuseră mai bine de doi ani de când Nina stătea la bar cu Sarah, colega ei de cameră din facultate, și a zărit-o prima dată pe Maura.

Barul de karaoke fusese ideea lui Sarah. De fiecare dată când venea în vizită la New York, îi plăcea să retrăiască zilele tinereții în care făcea teatru muzical – când realizarea supremă fusese repartizarea în rolul Adelaide în

spectacolul *Guys and Dolls* montat la liceul ei – mergând la o piesă pe Broadway și cântând la karaoke în centrul orașului.

După ce Maura a coborât de pe scenă cu o plecăciune, Sarah a insistat ca Nina să se prezinte.

– Ar trebui să te duci să stai de vorbă cu ea. E drăguță.

– Nu pot să fac asta, a obiectat Nina.

– De ce nu? a întrebat Sarah.

– Păi, una la mână, nici măcar nu știu dacă e gay.

– Mă lași, numai lesbienele cântă „Valerie“.

– Asta e ridicol, a zis Nina. E doar o piesă foarte populară. Și inițial a fost scrisă de un *bărbat*.

Sarah și-a dat ochii peste cap.

– Nu-i nevoie să verifici și să răsverifici totul.

– Bine, chiar dacă *ar fi* gay, a spus Nina, eu nu mă duc la necunoscute în baruri așa cum faci tu.

– Vrei să spui că sunt o curvă?

Sarah s-a prefăcut jignită.

– Nu! Vreau să spun că tu ai încredere în tine. Ceva ce mie mi-a cam lipsit întotdeauna.

– Ai destulă încredere cât să faci praf orice text cu pixul ăla roșu al tău.

Cu lucrările mele sigur ai făcut-o destul de des.

– Asta e altceva. E muncă.

– Și asta e muncă, a spus Sarah. Și să te prezinți înseamnă deja optzeci la sută din succes.

O gură de votcă cu suc de merișoare i-a punctat gândul.

Cu toate că nu se mai văzuseră de șase luni, de la ultima venire a lui Sarah din Los Angeles, au reintrat cu ușurință în vechiul lor ritm, în care Sarah îi dădea sfaturi în dragoste și Nina se întreba dacă s-o asculte.

Când au fost repartizate aleatoriu să fie colege de cameră în primul an de facultate, Nina nu a crezut niciodată că se va împrieteni cu Sarah, o blondă exuberantă cu un păr care avea puterea supranaturală de a se usca în cârlionți netezi și lucioși. Dar în a treia săptămână de împărțit paturile suprapuse, Nina i-a dezvăluit că e gay, iar Sarah, bucuroasă că avea o fată mai puțin cu care să concureze pentru atenția celor mai tari tipi din campus, a hotărât să o ia pe Nina cea tăcută sub aripa ei îmbrăcată de la J.Crew.

Pentru Sarah, întâlnirile erau un joc, flirtul o modalitate de a ațâța interesul unui bărbat și de a-l ispiti cu o provocare. Îi împărtășea metoda și Ninei: inițiezi o conversație, sugerezi că ești interesată, dar întotdeauna, întotdeauna, îl faci pe *el* să te invite în oraș. Iar Nina s-a agățat de regula aceea ca de un scut. Dacă le lăsa pe celelalte femei să preia conducerea, atunci nu trebuia niciodată să se expună *prea* mult. Nu trebuia niciodată să se simtă vulnerabilă.

Și simplul fapt că o privea pe Maura pe scenă – încrederea ei, strălucirea ei, felul în care captiva întregul public fără să fie măcar *atât* de pricepută la cântat – o făcea pe Nina să se simtă deosebit de vulnerabilă. Se simțea de-a dreptul ștearsă prin comparație.

Până și-a făcut Nina curaj să vorbească, Maura se retrăsese deja la bar, așezându-se într-un grup format din oameni care păreau să-i fie colegi, încă

în pantaloni eleganți și fuste. Din fericire, era cocoțată pe un scaun în marginea grupului, ușor de abordat.

148

„Fă-o și gata“, și-a spus Nina. Nu mai ieșise la o întâlnire de mai bine de un an – faptul că lucra ore suplimentare ca să câștige o promovare era scuza pe care o oferea ori de câte ori era descusută de Amie sau de mama lor – iar imboldul din partea lui Sarah era probabil cea mai bună șansă de a obține una.

Nina și-a dres glasul.

– Foarte tare interpretarea.

– Oh, mersi! Cântăreața a înclinat capul și a zâmbit. Ai de gând să ne cânți și tu o serenadă în seara asta?

– O, nu, sufăr de un trac cumplit.

– Ei bine, e încă devreme. Ai timp să treci peste.

– Nina, îmi pare bine.

Femeia a râs când Nina a dat să-i strângă mâna, protocolar.

– Maura.

– Ești aici cu colegii?

Maura a dat aprobator din cap.

– Sărbătorim. Lucrez la o editură și tocmai am câștigat o licitație fioroasă pentru o serie importantă de cărți pentru adolescenți. Practic, următorul *Harry Potter*.

– O, uau, felicitări! La ce editură lucrezi?

– Ei, *asta* nu pot să-ți spun, a zis Maura cu falsă modestie. Practic, n-am voie să spun nimic până nu iese comunicatul de presă.

– Păi, asta probabil e cel mai bine, fiindcă eu lucrez la o revistă.

– Ah, la naiba! Probabil n-ar fi trebuit să spun nimic. Maura a râs din nou. – E în regulă, a zâmbit Nina. Promit să-ți păstrez secretul.

Cu Maura, lucrurile erau imediat altfel. Nina s-a trezit, pentru prima dată, că își dorește să fie ea cea care urmărește în loc să aștepte să fie urmărită, la naiba cu sfaturile lui Sarah. Poate că ar fi fost dispusă să-și riște fostele relații de dragul de a-și păstra scutul, dar acum simțea instinctiv că s-a schimbat ceva. Nina era uluită că o femeie ca Maura, îndrăzneață și mândră și deloc temătoare, ar fi interesată vreodată de o persoană atât de simplă și de neliniștită cum era ea. Așa că și-a schimbat apartamentul izolat pe concerte în Brooklyn, cursuri de hot yoga, degustări de vinuri și petreceri de lansare de carte.

La întâlnirile ei cu femeile dinaintea Maurei, Nina a avut întotdeauna grijă să fie a doua care sosește, fiindcă nu voia niciodată să aștepte agitată

sau să pară prea dornică.

Cu Maura, însă, venea mai devreme.

– Îmi pare *atât* de rău că am întârziat! și-a cerut scuze Amie, prăbușindu-se stângaci pe scaunul din fața surorii ei. Iar am uitat să cobor.

– Ce mai citeai de data asta? a întrebat Nina.

– *Lady Susan*, a mărturisit Amie. Aveam chef de un roman epistolar, de când, mă rog, nu contează…, dar apoi mi-am dat seama că e ultima carte de Austen pe care o citesc, ceea ce e destul de trist.

Nina a zâmbit, amintindu-și de momentul din facultate când i-a trimis lui Amie un exemplar din *Mănăstirea Northanger* cu o etichetă cu un fals

avertisment lipită pe copertă: „Vezi unde pot duce toate fanteziile tale nestăvilite?!“

Amie a ridicat privirea din meniu.

– Ai auzit despre tâmpenia aia de bază de date? a întrebat ea. Vecinii mei vorbeau despre ea la spălătorie.

– Ce bază de date?

– Se pare că e o foaie de calcul uriașă încărcată pe Google, care susține că urmărește lungimea firelor tuturor celor din New York, a explicat Amie. Și e ca Wikipedia, oricine poate s-o editeze cu ce informații are, despre el însuși sau… altcineva. Cică ieri au ajuns la șaizeci de mii de nume.

– Dumnezeule! Glasul Ninei a scăzut până la șoaptă. Asta e…

– Înspăimântător, a terminat Amie propoziția în locul ei. Cred că poliția încearcă să găsească inițiatorul, dar deja a căpătat o viață proprie. Mi-a arătat vecinul pe telefon. Mi-a dat fiori.

– Ce încălcare a intimității, a zis Nina. Dacă nu știi că cineva ți-a pus numele acolo? A expus ceva atât de personal despre tine?

Un tremur neliniștit a șerpuit prin corpul Ninei, amintindu-i de ziua când a fost deconspirată la școală că e lesbiană. Era aproape prea speriată

să-i adreseze întrebarea lui Amie, dar trebuia să audă răspunsul.

– Știi dacă Maura…

Amie a înțeles.

– Am căutat niște nume în document pe telefonul lui și n-am văzut pe nimeni cunoscut.

– O, slavă Domnului, a zis Nina.

Apoi a vrut cu disperare să schimbe subiectul. Își dorea o singură seară

care să nu fie încărcată de stres și tristețe. O cină plăcută cu sora ei, ca în vremurile de altădată.

Nina s-a oțelit trăgând aer în piept.

– Ei bine, într-o notă mai veselă, ăsta ar fi un loc destul de bun pentru o întâlnire, nu? Să împarți tapas e foarte romantic. Nina i-a făcut semn din 150

sprâncene surorii ei. Poate poți să aduci pe cineva aici, și atunci mama n-o să

mă mai sâcâie *pe mine* că n-ai o viață amoroasă.

Amie a scuturat din cap prefăcându-se frustrată în timp ce se întindea după o felie de pâine.

– Habar *nu are* cât de ciudat e să ieși în oraș în momentul de față. De parcă nu era deja destul de greu! Acum, plutește tot timpul în aer o întrebare legată de mărimea firului.

Nina a dat din cap înțelegător. Vremurile de altădată nu mai erau, și era naivă să-și dorească altceva.

– Deci, presupun că deocamdată nu există nimeni special? a întrebat Nina. – Numai tu, draga mea surioară. Amie rânjea în timp ce mușca din felia de pâine.

– Păi, poate dacă n-ai mai acapara coșul de pâine și ai învăța să

împarți…, a tachinat-o Nina, trăgând coșul mai aproape.

– Hei! Amie și-a înmuiat două degete în paharul cu apă și a aruncat un strop spre sora ei, de parcă ar fi fost două fetițe pe vremuri în bucătăria părinților lor, certându-se pe ultimul cartof prăjit din farfurie.

– Nu mă face de râs! a zâmbit Nina. E un restaurant drăguț.

Amie a râs.

– Bine, mama.

Vremurile de altădată chiar *nu* mai erau, s-a gândit Nina. Dar asta măcar mai rămânea.

151

JACK

Lui Jack îi era dor de vremurile de altădată. Dinainte de absolvire, dinaintea firelor, dinainte ca el și Javi să fie obligați să-și deschidă cutiile și să-și dezvăluie firele în fața armatei. Dinainte ca unchiul lui să devină un nume cunoscut de toată lumea.

Anthony nu ar fi trebuit să ajungă atât de celebru. Nu ar fi trebuit să

ajungă să aibă atâția fani – și un număr îngrijorător de adversari. După ce au sosit firele, Jack a presupus că toată campania fără vlagă a lui Anthony abia dacă va rezista până la sfârșitul primăverii. Dar acum, în august, la mai puțin de un an până la convențiile partidelor, nu făcea decât să câștige avânt.

Încă de la dezbaterea din iunie, discursurile lui Anthony căpătau din ce în ce mai multă atenție, iar Katherine îl tot presa pe Jack să participe la evenimentele lor. (Se părea că era fundamental, în urma controversatei Inițiative STAR, ca Anthony să-și demonstreze sprijinul față de armată.) Katherine tocmai îl invitase pe Jack să participe la un miting uriaș din Manhattan, dar el încă se gândea dacă să meargă sau nu. Încă nu le spusese mătușii și unchiului său despre „firul lui scurt" și nu era sigur cât de mult va mai putea să tragă de timp. În cele din urmă, cineva o să întrebe.

Jack încerca să amâne acea discuție cât mai mult cu putință. Îndurase deja o recunoaștere falsă, la biroul de recrutări al armatei luna trecută, iar amintirea acelui moment încă îl bântuia: Jack stând pe scaun în fața maiorului Riggs, cu coapsele începând să-i transpire, îngrijorat că picăturile o să-i treacă prin materialul pantalonilor și o să-l demaște drept un impostor oribil. Încercase să-și ridice ușor picioarele, imperceptibil, astfel încât să nu se lipească atât de tare de scaun.

– Ai deschis deja cutia? l-a întrebat maiorul.

– Da, să trăiți.

– Și?

– E destul de scurt, să trăiți. Cinci sau șase ani, cel mult.

Maiorul Riggs a tras fără zgomot cutia spre el – cutia care purta numele lui Jack Hunter, dar care adăpostea soarta lui Javier García – și a măsurat la rândul lui firul, cu buzele strânse, concentrat. Nu părea să-i facă plăcere această sarcină anume, să invadeze viața celorlalți soldați. Dar avea pe chip o expresie dură.

– Îmi pare foarte rău, a spus maiorul, înregistrând lungimea oficială în notițele sale.

Și atunci Jack și-a dat seama că nu conta dacă era vizibil neliniștit. Nici măcar nu conta că pixul aproape i-a scăpat din mână când s-a străduit să semneze declarația pe proprie răspundere. Maiorul Riggs avea să presupună pur și simplu că era tulburat din cauza firului.

Jack a pornit televizorul din apartament, disperat să-i distragă ceva atenția de la gândurile despre unchiul lui și amintirile cu maiorul Riggs, și a ajuns bucuros la meciul echipei Washington Nationals. Dar abia începuse turul al patrulea când meciul a trecut pe reclame și a început un nou spot cu „Rollins pentru America“.

Fața unei femei blonde minione a umplut ecranul.

„Numele meu este Louisa“, a spus femeia, „și mă plimbam pe lângă

Capitoliu în dimineața de 10 iunie, când a explodat bomba. Când un fir-scurt a detonat explozibilul pe care îl pregătea de săptămâni întregi."

Camera de luat vederi s-a retras ca să arate că femeia era așezată și îi lipsea un picior.

„Înțeleg durerea pe care a simțit-o omul acesta după ce și-a văzut firul scurt. Dar de ce a trebuit să arunce aceeași durere asupra atâtor alți oameni?" Ochii Louisei sclipeau în timp ce vorbea. „Am încredere în congresmenul Anthony Rollins că ne va garanta siguranța orașelor, așa încât să nu mai existe alți trecători nevinovați care să treacă prin ce am trecut eu."

Anthony chiar exagera, s-a gândit Jack. Ce i s-a întâmplat acelei femei era îngrozitor, fără îndoială, dar nu era tocmai un eveniment cotidian. Iar țara nu fusese tocmai un bastion al păcii *înainte* să sosească firele.

Spre sfârșitul reclamei, Anthony însuși a apărut pe ecran. „Din acest motiv, sunt mândru să fac parte din grupul operativ al președintelui, creat ca răspuns la fire, precum și un susținător încă de la bun început al Inițiativei STAR și al legislației viitoare care va proteja toți americanii, precum Louisa, de alte violențe", a spus el. „Sunt Anthony Rollins și aprob acest mesaj."

Jack era șocat. *Anthony* făcea parte din grupul operativ al președintelui? *Anthony* contribuise la crearea Inițiativei STAR?

– Rahat! a strigat Jack.

Chiar unchiul lui era motivul pentru care Jack și Javi au fost nevoiți să

se uite în cutiile lor. Motivul pentru care au fost nevoiți să facă schimb de fire și să mintă pe toată lumea din jurul lor. Motivul pentru care Jack a trebuit să se semneze, depunând de bunăvoie mărturie mincinoasă în fața privirii compătimitoare a maiorului Riggs.

Jack a luat sticla de apă de pe perna de lângă el și a azvârlit-o spre fața lui Anthony.

– Rahat! Rahat!

Sticla de plastic s-a izbit zgomotos de ecran, împrăștiindu-și în aer restul picăturilor tocmai când s-a reluat meciul de baseball.

Slavă Domnului că Javi n-a fost aici să vadă reclama, s-a gândit Jack, ca să-și dea seama cât de vinovat era de fapt Anthony – alături de restul familiei lui Jack, care îl sprijinea.

Iar acum Anthony voia ca Jack să i se alăture în New York, să stea acolo pe scenă ca un prost, în timp ce unchiul lui se lăuda că a elaborat exact decretul care le-a distrus pentru totdeauna viețile lui Jack și Javi.

„Într-o familie ne sprijinim unii pe alții“, a auzit vocea tatălui său. „Mai ales într-o familie ca a noastră.“

ANTHONY

Anthony era pregătit.

Avea discursul notat cu liniuțe pe o serie de cartonașe pe care le ținea în poală și se lăsa pe spate pe scaunul bej capitonat în timp ce autocarul lui de campanie, cu mesajul „Rollins pentru America“ întins pe laterale, înainta constant dinspre D.C. spre un parc din centrul Manhattanului, unde se aduna deja o mulțime numeroasă ca să-l audă pe Anthony vorbind și o mulțime la fel de numeroasă se strângea ca să protesteze.

Managerul de campanie al lui Anthony îi avertizase cu privire la demonstranți.

– Ar trebui să ne îngrijorăm? întrebase Katherine.

– O să fie destulă pază, a spus managerul. Iar câinii polițiști au adulmecat deja locul.

– Mă refeream la optică, a zis Katherine, încruntându-se.

– Păi, știam că asta e o posibilitate când am decis să folosim firele ca subiect de discuție, a zis managerul. Dar, sincer, mi se pare un semn că steaua soțului dumneavoastră se înalță. N-ar veni atâta lume pentru oricine.

„Poate chiar o să avem noroc și niște protestatari țicniți o să se ia la pumni“, s-a gândit Anthony. „Nimănui nu-i place o mulțime furioasă.“

Iar în timp ce autocarul se îndrepta către parcul aglomerat, era într-adevăr dificil pentru Anthony și Katherine să discearnă care dintre hoardele gălăgioase era alcătuită din susținătorii lor și care era acolo ca să facă probleme.

155

HANK

Hank era pregătit.

Urma să se întâlnească cu niște prieteni de la grupul de sprijin la protestul din centru, unde avea să vorbească Anthony Rollins, și simțea că în sfârșit *face* ceva, pentru prima dată de când plecase de la spital.

În timp ce își termina cafeaua, a dat drumul la știri, unde reporterii încă relatau despre ultima săptămână de demonstrații din China.

„Pentru telespectatorii care tocmai au deschis televizorul, urmărim a patra zi de proteste la Beijing“, a anunțat prezentatorul. Filmările arătau câteva mii de oameni care blocau străzile din districtul central de afaceri al orașului.

„Acum câteva luni, guvernul chinez le-a cerut tuturor cetățenilor să raporteze lungimea firelor în cadrul unui registru național de date, afirmând că acest lucru este pentru protecția publicului și menținerea unor registre oficiale“, a explicat prezentatorul. „Și deși au existat câteva obiecții

internaționale cu privire la ambiguitatea acestor motive, în special la nivelul UE și al SUA, abia arestările neașteptate de la începutul lunii a trei locuitori din Beijing care au refuzat să respecte ordinul au inspirat aceste proteste de amploare pe care le vedem acum.“

Hank a presupus că reportajele de la Beijing au inspirat în parte mulțimile așteptate astăzi la New York. Era greu să auzi discursurile lui Anthony Rollins și să nu te temi că America se apropie tot mai mult de ordinele extinse ale Chinei.

Se zvonea că Anthony Rollins era unul dintre membrii-cheie din spatele celor mai recente politici guvernamentale, iar manevra lui de la dezbaterea din iunie era considerată de multă lume scânteia care a aprins discriminarea actuală împotriva fir-scurților, care se răspândea dinspre Congres aproape în fiecare comunitate. Potrivit paginii evenimentului de pe Facebook, aproape douăsprezece mii de participanți aveau de gând să se adune în micul parc din Manhattan unde se ținea mitingul lui Anthony, cu afișe și megafoane și steaguri care să le exprime indignarea.

Hank și-a adus aminte când Anika l-a luat cu forța la Marșul pentru Știință. Inițial nu voise să meargă. Nu era convins că va avea vreun impact.

– Poate că n-o să aibă, a spus Anika. Dar o să-ți zic același lucru pe care l-am zis prietenelor mele la Marșul Femeilor. Nu participăm la marș *doar* 156

pentru că sperăm că o să declanșeze o schimbare. Mergem la marș ca să le reamintim cât de mulți suntem. Ca să le reamintim că nu pot să uite de noi.

Hank a oprit televizorul și a ieșit.

În parc, Hank era înconjurat de pancarte. „Fir-scurți, uniți-vă!“ „Un fir lung compensează ceva mic.“ „Egalitate pentru toți.“ „Suntem mai mult decât firele noastre!“

Era surprins de cât de copleșit se simțea. Era o priveliște frumoasă

acest caleidoscop de afișe în culori neon, de cuvinte arțăgoase și sincere deopotrivă.

Sentimentul care a pus stăpânire pe Hank în momentul acela l-a transportat într-o altă perioadă și un alt loc, cu vreo două decenii în urmă, când fosta lui iubită, Lucy, l-a luat de mână și l-a condus la secția de maternitate în prima lor săptămână de stagiu la spital, și cei doi s-au uitat prin geam la șirurile de nou-născuți, care dormeau, se foiau, căscau, plângeau. Lui Lucy i-au dat lacrimile, dar Hank nu voia să plângă în fața fetei pe care încă mai încerca să o impresioneze. Așa că a stat acolo nemișcat, zgâindu-se la viitor. La douăsprezece coli albe în pătuțuri, încă nepătate de lumea din afara secției. Douăsprezece motive să ai speranță.

Mulți dintre colegii lui Hank spuneau că și-au dorit să devină medici ca să fie o parte din ceva mai mare decât ei înșiși. Hank aprobase mereu din cap în timp ce ei vorbeau, dar nu a înțeles niciodată de fapt la ce se refereau.

El voia doar să ajute oamenii.

Însă aici, în mijlocul mulțimii, în timp ce privirea lui trecea de la un chip la altul, a înțeles.

În fundal, Hank îl auzea pe Rollins sosind pe scenă într-un amestec de urale și huiduieli, dar nu voia să se întoarcă deocamdată. Voia să mai privească o clipă tot câmpul acela de protestatari.

Până ce ochiul rătăcitor al lui Hank a focalizat imaginea.

O femeie cu părul roșcat se mișca iute prin mulțime, izbindu-se de oameni și dându-i grăbită laoparte în timp ce se ducea în față, cu mâna dreaptă vârâtă în haină, de parcă ascundea ceva.

„La naiba!“ Hank a simțit-o în stomac. Aceeași reacție instinctivă, același sentiment îngrețoșător de siguranță pe care îl simțea când un pacient era adus la urgențe cu șanse minime de supraviețuire. Corpul lui se pricepea să-și dea seama când urma să se întâmple ceva îngrozitor.

Cineva îl prezenta pe Rollins la microfon în spatele lui, lăudând curajul și convingerea, și credința congresmenului, dar Hank abia auzea cuvintele. O

urmărea pe femeie, apropiindu-se de ea din ce în ce mai mult, încercând să-157

și dea seama ce plănuia. Poate că era doar o pancartă deosebit de incisivă

sau o sticlă cu sânge de porc. Orice ar fi fost, era foarte hotărâtă.

Era doar la un metru și ceva de ea când femeia a scos în cele din urmă

un pistol.

Hank fusese condus de un impuls instinctiv întreaga viață, ceea ce îi permitea să rămână în alertă în timpul turelor de douăsprezece ore, să vâre mâna într-o rană din care gâlgâia sângele și să strângă artera cu degetele, să

alerge în direcția împușcăturilor în dimineața aceea de mai la Spitalul Memorial New York. Era același impuls care l-a îndemnat să se miște și acum.

Nu s-a gândit la pericolul evident la adresa lui. Nu s-a gândit la firul lui.

S-a gândit doar la momentul prezent, la oamenii aflați în pericol în jurul lui.

Nu i-a putut salva pe cei de la urgențe de atacatorul din mai. De data asta avea să fie altfel.

Hank a văzut mâna femeii pe armă.

Degetele i-au tremurat ușor, două secunde întregi de ezitare. Suficient timp pentru ca Hank să sară în fața pistolului, tocmai când femeia a luat decizia să apese pe trăgaci.

158

ANTHONY

Anthony abia percepuse sunetul unui pistol declanșat când a fost zdrobit dintr-odată de un roi de bodyguarzi și polițiști și tras de pe scenă

într-o dubă care stătea în așteptare. Urletele panicate ale mulțimii au fost reduse instantaneu la tăcere când ușa antiglonț s-a trântit în urma lui.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat pe șofer.

– Încă nu știm sigur.

– Unde e Katherine?

– E în siguranță. Au băgat-o în cealaltă mașină.

Anthony a încuviințat din cap și s-a uitat la costumul lui, care se șifonase în timpul ieșirii sale haotice.

Era în siguranță.

Katherine era în siguranță.

Tocmai supraviețuise unui atac armat îndreptat, cel mai probabil, împotriva lui. O tentativă de asasinat. Împotriva vieții *lui*.

„Să fiu al naibii“, s-a gândit Anthony. Cineva voia să-l omoare.

Întotdeauna avusese câțiva dușmani: frăția rivală de la colegiu, un adversar insuportabil la facultatea de drept, un coleg de la procuratură care își dorea aceleași promovări. Dar acum era altfel. Acum era periculos.

O clipă, Anthony s-a simțit înfricoșat de-a dreptul.

Dar apoi și-a adus aminte de firul lui lung și de cele trei decenii pe care i le mai promitea, și de faptul că, deși i se mototolise costumul Armani, scăpase complet nevătămat.

Un al doilea gând a urmat imediat după aceea.

Acesta era probabil cel mai bun lucru care se putea întâmpla campaniei sale.

Lumea avea să-l compătimească, să fie inspirată de el, să-l vadă ca pe un supraviețuitor triumfător. Oare câți lideri politici sfidaseră comploturi care

să-i dea laoparte? Teddy Roosevelt, Richard Nixon, Ronald Reagan. Iar el, Anthony Rollins, congresmen de Virginia, tocmai intrase în rândul acestei elite. Datorită unui pistolar care nu ştia să ţintească, era mult mai aproape de Biroul Oval.

În zilele următoare, avea să elaboreze cu siguranţă un discurs emoţionant în care să condamne violenţa şi ura care căutau să-l doboare, să

deplângă victimele tragediei şi să-i cheme pe americani să mărşăluiască în faţa fricii.

„O să înghită găluşca“, s-a gândit Anthony. „O să fiu un erou, să fiu al naibii.“

HANK

Femeia încerca să-l ajute, măcar atât îşi dădea seama. Îl împuşcase, iar acum voia să-l salveze.

– Nu, nu, nu, nu, nu, nu, implora ea iar şi iar. Nu pe dumneavoastră vă

ţinteam!

Atacatoarea apăsa cu putere cu palmele pe gaura din abdomenul lui, iar lacrimile îi curgeau iuţi şi grele. Faţa ei era atât de aproape de a lui Hank încât el vedea lacrimile care îi brăzdau obrajii şi balonaşele care i se formau în nări. Şuviţe desfăcute de păr roşcat atingeau în treacăt nasul lui Hank.

– Îmi pare rău, hohotea ea. Îmi pare atât de rău!

Braţele ei încă erau întinse către el când o mână de spectatori curajoşi au coborât şi au tras-o de lângă el.

Femeia a fost înlocuită de alte chipuri cunoscute, Lea și Terrell, care au îngenuncheat ca să-i ia locul și să aplice presiune pe rana lui Hank, care dintr-odată îl durea ca naiba, fiindcă adrenalina începea să i se ducă, pielea îl ustura și urechile îi țiuiau.

– O să fii OK, a șoptit Lea.

– E în regulă, o să fie în regulă! striga Terrell, încercând să calmeze pe toată lumea. Mai are câțiva ani, ca noi toți!

Hank a înclinat capul și l-a zărit pe Ben, tremurând din tot corpul în timp ce o ținea strâns de mână pe Maura. Ben va trebui să le explice tuturor.

Apoi a apărut al treilea set de chipuri. Tehnicienii de pe ambulanță, cu o targă și o mască de oxigen.

Ca medic, Hank fusese martor la ultimele clipe a 129 de pacienți. Pe fiecare și le amintea mai viu decât pe oricare dintre amintirile lui cu Lucy sau Anika, ori cu părinții lui, în copilărie. Clipele liniștite și cele violente. Cele așteptate și cele șocante. Putea să evoce fiecare linie dreaptă de pe monitor.

Un fir bine întins pe ecran.

Hank își dorise întotdeauna ca momentul lui să fie unul liniștit, dar agitația mulțimii și sirenele ambulanței au avut grijă să nu fie așa.

În timp ce curelele de cauciuc ale măștii de oxigen îi erau trase peste cap, Hank s-a întrebat ce urmează. Era înspăimântat ca naiba și avea numai speranța de care să se agațe. Speranța că va fi un loc frumos. Speranța că

tatăl lui va fi acolo, așteptând. Speranța că mama lui va fi bine și că, în timp, va ajunge și ea acolo.

Chipul lui Ben a fost ultimul pe care l-a văzut Hank înainte să închidă

ochii. Ben fugise evident după ambulanțieri, în pas cu targa, reușind să

ajungă la Hank tocmai înainte să-l urce în ambulanță.

– Toți oamenii ăia cu firul lung pe care ai crezut că i-ai salvat, i-a spus Ben, *chiar* i-ai salvat. Firele lor erau lungi pentru că tu erai *menit* să-i salvezi.

Firele lor erau lungi datorită *ție*.

Chipul lui Ben s-a micșorat repede în depărtare, izolat după ușa ambulanței, iar Hank a închis ochii, singur cu speranța lui.

JACK

Jack trebuia să fie la acel miting din Manhattan. Katherine îl rugase să

participe, dar Jack a mințit și i-a spus că e bolnav.

Slavă Domnului că n-a fost acolo ca să fie martor la așa ceva. Să vadă

un om nevinovat *ucis* la evenimentul unchiului său, cu trupul sfâșiat de glonțul menit lui Anthony. Nu putea să înțeleagă cum de s-a ajuns aici, cum de acțiunile familiei sale au devenit fatale. Cum de, într-o zi fierbinte de la sfârșitul lui august, Jack s-a trezit că se uită lung la fotografia bărbatului care a murit la doar câțiva metri de mătușa și unchiul lui.

În fotografie, medicul avea părul scurt și negru, riduri adânci în jurul zâmbetului larg, o ușoară umbră de barbă pe obraji, un stetoscop atârnat în jurul gâtului. Probabil era portretul lui oficial, s-a gândit Jack, cel din registrul spitalului.

Jack l-a întrebat pe tatăl lui cum rezistă Anthony și Katherine.

– Evident că mătușa ta e tulburată că au fost ținta acestei maniace, a spus tatăl lui. Dar per total, cred că se descurcă remarcabil. Cifrele unchiului tău arată și mai bine după atac.

Se descurcă remarcabil? Au început din nou să se concentreze pe sondaje? N-au văzut cum a fost împușcat un om?

Jack nu voia să creadă că propria lui familie ar fi putut cauza moartea acestui bărbat. Sigur, multe dintre rudele lui luptaseră în războaie, dar asta era altceva. Era un parc din Manhattan, nu o zonă de luptă. Și, până în vara aceea, Jack crezuse sincer că cel mai mare păcat al familiei sale a fost săvârșit împotriva celor care erau sânge din sângele lor, împotriva membrilor familiei precum Jack și mama lui, care nu se potriveau în tiparul creat de strămoșii lor.

Jack știa, în multe privințe, că avea noroc că e un Hunter, cu tot confortul și toate pilele familiei. Însă campania lui Anthony dezlănțuise ceva nou, ceva mai întunecat, ceva care făcea toate celelalte defecte ale familiei să

pară neînsemnate.

Majoritatea reportajelor despre atacul armat exclamau că medicul „a salvat" viața congresmenului Rollins, dar Jack a citit un articol online în care un prieten explica faptul că victima, Hank, participa de fapt la manifestația împotriva lui Rollins.

Oare ura lui Hank față de Anthony să fi fost cea care a dus la moartea sa? Înflăcărarea lui pentru cauza fir-scurților? Jack își dorea să identifice rațiunea, motivația pentru care Hank părea să fi simțit că merită să sară în fața unui pistol. Oricât de mult ar fi încercat – iar la academie chiar a încercat iar și iar – Jack tot nu-și putea imagina să simtă *orice* atât de puternic încât să-și pună de bunăvoie viața în pericol pentru asta. Văzuse acel angajament la ceilalți cadeți și îl vedea la Javier, care încă își urmărea plin de zel calea serviciului militar chiar și după ce și-a primit firul. Jack se întreba cum o fi să fii atât de convins, atât de devotat. Să simți că nimic din tine nu e o greșeală.

*

Jack a parcat în fața casei mătușii și unchiului său, inspirând adânc.

Trebuia s-o facă astăzi. Oricât de multe ore și-ar fi petrecut rumegând defectele familiei sale, totuși era familia lui. Nu se putea ascunde la nesfârșit de ei. Și le spusese deja celor din armată despre „firul lui scurt“, așa că

trebuia să facă lucrurile să pară reale.

Dar alesese conștient după-amiaza, când Anthony era la lucru și trebuia să dea ochii numai cu mătușa lui.

– Slavă Domnului că n-ai fost la mitingul cu protestul ăla îngrozitor, a spus Katherine, trăgându-l pe nepotul ei în brațe.

Tatăl lui Jack se cutremura la orice manifestare fizică intimă, dar Katherine era mereu gata să-l îmbrățișeze.

– Știu că a fost o perioadă haotică pentru tine și unchiul Anthony, dar eu, ăă, am venit pentru că trebuie să vă spun ceva, a zis Jack, în timp ce Katherine îi turna o ceașcă de cafea. Sunt sigur că știți că a trebuit să

efectuez o divulgare a firului pentru armată, așa că voiam să auziți de la mine că… e scurt.

Mâna lui Katherine a tremurat când a pus jos cafetiera.

– Cât de scurt? a șoptit ea.

– Pare să se sfârșească undeva între douăzeci și șase și douăzeci și opt de ani, a zis el. (Jack se referea mereu la firul scurt ca la ceva independent, complet detașat de el. Nu putea să rostească niciodată cuvintele „eu“ sau „al meu“.)

– O, Jack, nu, nu știu ce să spun. Îmi pare așa de rău!

Glasul lui Katherine s-a spart, întrerupt de lacrimi.

– E OK. Te rog să nu plângi pentru mine, a stăruit Jack, dintr-odată

incomodat de reacția ei.

Dar la ce altceva se așteptase? Știa că mătușa lui poate fi la fel de orbește de ambițioasă ca unchiul și că îi va rămâne alături indiferent ce s-ar 164

întâmpla. Dar tot ea era și cea care îi dăduse lui Jack figurinele cu G.I. Joe și Captain America pe când era copil, care îi aducea preparate congelate acasă

după plecarea mamei lui. Sigur că avea să plângă la auzul veștii.

Doar că el nu îi merita lacrimile.

– Serios, sunt bine, a liniștit-o el, deși nu putea să nu se gândească la faptul că toată dilema lui era opera soțului ei. Măcar de-ar fi putut spune ceva în numele lui Javier, poate chiar să-i încredințeze adevărul.

După ce l-a părăsit mama lui, Jack se uitase la mătușa lui, sora mai mică a tatălui său, pentru a umple golul rămas. Și, uneori, Katherine reușea să facă asta. Dar ea nu și-a dorit niciodată să fie mama lui Jack. Și-a dorit să

fie doamna Rollins.

Și-a dorit căsnicia ca în povești, statutul social râvnit de atâta lume, și-a dorit să domnească peste dineuri și strângeri de fonduri și cluburi de iaht și, poate, într-o bună zi, peste toată țara. Iar cei din familia Hunter obțineau mereu ceea ce își doreau.

– Ești foarte curajos, a spus Katherine în cele din urmă. Toată familia ar fi mândră de tine.

Iar asta e posibil să fi fost mai rău decât lacrimile.

Un „Mulțumesc“ lipsit de vlagă a fost tot ce a reușit Jack să spună.

– Dar ar trebui probabil să mă întorc, a zis el. Să încerc să înving traficul.

– Păi, sunt aici dacă ai nevoie de mine, a adăugat Katherine. Și unchiul tău la fel.

Cumva, Jack se îndoia de ultima parte.

Katherine i-a zâmbit când a deschis ușa, iar Jack s-a strecurat afară din casă și a urcat în mașină, ușurat să fie singur.

*

Înapoi în apartamentul său, Jack s-a trântit pe pat, epuizat și îngrețoșat de vinovăție.

Era destul de greu să mintă; mai trebuia și ca mătușa lui să-i laude curajul stoic? Vitejia clasică a celor din neamul Hunter? Faptul că și-a făcut familia mândră?

Nu îi câștigase admirația și cu siguranță nu îi merita mila. Lui Jack i se făcea rău la gândul că plângea pentru el, pentru firul scurt pe care credea că

îl are nepotul ei, în timp ce pentru Javier nu plângea nimeni. *El* era cel care se dovedea cu adevărat curajos, nu Jack.

Când s-a ridicat, Jack s-a uitat direct în șifonierul lui, cu ușa întredeschisă prin care ieșeau la iveală teancurile dezordonate de haine de pe jos, jachetele atârnate aiurea pe umerașe. Armata nu ar fi tolerat 165

niciodată asemenea dezordine. Și cu siguranță nu ar fi tolerat minciunile pe care i le-a spus mătușii lui, neadevărurile născute din frică.

Când Jack și-a zărit uniforma atârnată în spate, proaspăt călcată și încă

protejată de punga de plastic de la curățătorie, ceva s-a declanșat înăuntrul lui. S-a dus în grabă la șifonier și a început să-și înfigă unghiile în haine –

bluzele de trening de pe umerașe, tricourile de pe rafturi, o pereche de pantaloni de trening împăturiți – orice articole de la academie sau din armată, orice dovadă că a încercat odată să se integreze. Apoi și-a adunat în brațe toate hainele ofensatoare într-un morman mototolit, s-a întors din nou spre cameră și le-a vârât pe toate sub pat.

ANTHONY

Era exact așa cum se așteptase Anthony, cifrele i-au urcat amețitor după miting. Mesajul lui rezona cu oamenii. Oamenii erau speriați. Și se uitau la el pentru ajutor.

Tocmai când Anthony credea că lucrurile nu pot sta mai bine, poliția a găsit o cutie cu un fir scurt în timp ce percheziționa apartamentul pretinsei sale asasine, dezvăluind că femeia mai avea doar câțiva ani de trăit. Trebuie că a luat-o razna, a conchis publicul. Încă un motiv pentru care în fir-scurți nu poți avea încredere, încă un motiv pentru care Anthony a avut mereu dreptate.

Știrile au făcut Twitterul să explodeze.

Încă un fir-scurt psihopat!! Nici o surpriză!

Spitalul, mallul, atacul cu bombă, acum asta. Nu putem lăsa oamenii ăștia să ne mai terorizeze țara!

Învățătoarea fiicei mele are firul scurt. Ar trebui să mă tem pentru siguranța ei la școală?

Pentru toți cei care o tot apărați pe atacatoare și dați vina pe congresmenul Rollins: rușine să vă fie! Un fir scurt n-ar trebui să fie o scuză

pentru crimă.

Și până la urmă ce cretin a lăsat o feminazistă cu firul scurt să pună

mâna pe un pistol??

Lui Anthony nu-i prea păsa de ce se certa plebea internetului, dar managerul său de campanie era deosebit de mulțumit. Discuția la nivel național părea să se încline și mai mult în favoarea lor.

Firele încă erau un fenomen relativ nou, așa că orice violențe apărute ca urmare a sosirii lor erau un fel *nou* de violențe. Faptul că atacatorul de la miting s-a dovedit a fi o femeie nu a făcut decât să sprijine cauza lui Anthony. Înaintea firelor, era rar să vezi în țară atacatori femei, dar acum *oricine* avea firul scurt putea fi văzut ca o potențială amenințare. Vechile metode de impunere a legii și ordinii pur și simplu nu mai erau de ajuns. Iar Anthony era singurul candidat care se poziționa ca un războinic pregătit de luptă. Cu toate că Wes Johnson încă mai încerca să facă apel la bunătatea sufletească a oamenilor, majoritatea celorlalți candidați fuseseră împiedicați de câte un stereotip: profesorul de la Ivy League era prea deconectat, 167

guvernatorul impertinent prea necioplit, candidata conservatoare prea mămoasă. Anthony fusese deștept să se agațe de fire, să se asocieze cu problema cea mai vizibilă înainte să-l poată eticheta cineva și pe *el*, sau, mai rău, să-l considere irelevant.

A fost nevoie doar de câteva zile pentru ca oamenii să înceapă să

solicite ca fir-scurților să le fie interzisă cumpărarea de arme, iar Anthony și-a asumat să înceapă elaborarea legii. Până și știința părea să fie de partea lui. În aceeași săptămână în care Anthony s-a apucat de lucru la proiectul de lege, o echipă de cercetători japonezi și americani au aruncat o bombă

asupra lumii: o versiune actualizată a site-ului unde îți puteai măsura firul.

Gata cu ferestrele de câțiva ani, gata cu estimările sau intervalele. Acum exista un singur număr. O vârstă anume pentru moartea fiecăruia.

Deoarece fuseseră adăugate datele din ultimele șase luni, oamenii puteau acum să-și măsoare lungimea firului până la ultima lună.

Cu cât devenea mai precisă tehnologia, se gândea Anthony, cu atât mai ușor vor putea fi reglementați fir-scurții.

– Ce zi grozavă a fost! Anthony zâmbea când și-a dat jos sacoul. Nu a observat-o imediat pe soția lui. Noua interdicție a fir-scurților de a cumpăra arme s-ar putea să fie primul act legislativ pe tema armelor care să treacă de Congres după o grămadă de ani. E incredibil.

– Nu sunt atât de convinsă că ar trebui să ne mai luăm de ei, a spus Katherine, iar vocea ei a ajuns până în hol.

– De cine să ne luăm?

– De fir-scurți.

Anthony era uluit. A intrat în camera de zi ca să o vadă pe soția lui, abătută, pe canapeaua de epocă.

– Ce te-a apucat? a întrebat el.

– Păi, era să fii împușcat din cauza asta de curând și pur și simplu nu cred că ne-am gândit bine la toate consecințele.

Anthony știa că atacul armat o tulburase, în ciuda faptului că glonțul nu s-a apropiat de nici unul dintre ei. Poate nu își dăduse seama cât de mult se îngrijora Katherine.

– Amândoi avem firele foarte lungi, a zis el, încercând din răsputeri să

adopte un ton liniștitor. O să fim bine. Firele sunt dovada.

– Asta nu e deloc atât de liniștitor pe cât pari să crezi că e, a zis Katherine. Nu înseamnă decât că n-o să fim *omorâți*. Sunt o grămadă de alte lucruri rele care i se pot întâmpla unei persoane.

– Amândoi am ales o viață în politică, a spus el. Știam în ce ne băgăm.

– Ei bine, poate calea asta anume… să ne folosim de fire… nu mai e ce trebuie.

– Uiți că a fost ideea *ta* să ne luăm de firul lui Wes Johnson de la bun început? *Eu* doar m-am luat după tine. Și de ce pui la îndoială ceva ce a funcționat atât de bine pentru noi până acum?

– Azi a venit Jack în vizită, a spus Katherine în cele din urmă. Mi-a spus că are firul scurt.

Anthony a oftat și s-a așezat lângă soția lui, luându-i mâna cu blândețe.

– Asta e îngrozitor. E un băiat bun.

– Știu că e, și de-asta nu pot să înțeleg de ce i s-ar întâmpla așa ceva!

Sau fratelui meu. Familia mea n-a făcut decât lucruri bune pentru țara asta, și așa suntem răsplătiți? Fratele meu trebuie să-și piardă singurul copil?

După ce hipioata aia l-a părăsit deja și l-a lăsat să-l crească singur pe Jack! Și, după toții anii ăia de muncă grea să ducă mai departe moștenirea tatălui meu, Jack ajunge retrogradat în cine știe ce colț jalnic al armatei până ce moare înainte să facă măcar treizeci de ani? Ți se pare corect?

Anthony a lăsat-o pe soția lui să plângă un minut, timp în care s-a gândit ce să spună.

Nu putea lăsa chestiunea asta să le strice socotelile, mai ales acum, când avântul lui ajungea la cote maxime. Avea nevoie de Katherine lângă el.

Încă de când s-au cunoscut la colegiu, când el era în ultimul an și avea deja facultatea de drept în vizor și ea era doar în anul al doilea, a știut că e perechea lui potrivită. Avea aceleași visuri și ambiții ca el, iar familia ei era cu adevărat neîntrecută. Neamul ei își putea urmări sângele până la Revoluția Americană, ce naiba! De-asta i-a tolerat pudibonderia de la început, sentimentele ei ocazional copleșitoare că i se cuvine totul. Avea pedigriul potrivit și grațiile sociale ca să reușească, plus stomacul necesar ca să facă ce se impune. După ce ea și-a vărsat „accidental“ cafeaua pe adversarul lui cu două minute înainte de finala dezbaterilor de la colegiu, Anthony i-a spus că o iubește.

Katherine credea în el. Credea în *ei*. Întotdeauna fusese un avantaj.

Anthony nu avea de gând să o lase să devină acum un dezavantaj.

– Familia ta e foarte puternică, a spus el. O să treceți peste asta.

Katherine s-a întins după un șervețel cu care să-și șteargă nasul.

– Dar dacă e un semn că ar trebui să… reevaluăm lucrurile?

– Acum doar ești supărată. Și te înțeleg foarte bine, a continuat Anthony cu calm. Dar asta nu schimbă nimic. Suntem atât de aproape de Casa Albă, că parcă îi simt gustul. Merităm asta. *Amândoi*.

– Și tu crezi că Jack *merită* ce i se întâmplă? a întrebat Katherine, tulburată de aparenta lui indiferență.

– Nu, sigur că nu, a scuturat Anthony din cap. Dar cred că *noi* ne-am câștigat succesul. Noi apărăm viitorul țării. Noi le dăm oamenilor ceea ce vor. Îți mai amintești prima noastră întâlnire la cafeneaua din campus? Ți-am zis că visul meu e să fiu președinte, și tu ai spus doar: „OK. Putem să facem asta“. Și apoi te-ai întors să bei din latte de parcă n-ar fi fost mare chestie. Nu mi-am dat seama dacă ești nebună sau glumești sau ce naiba. Dar nu glumeai. Tu vorbeai serios, a spus Anthony zâmbind.

– Îmi amintesc.

– Aveai atât de multă încredere în noi, chiar și atunci, când eram doar doi copii.

Anthony a atins-o pe soția lui pe obraz, pe pielea moale și umedă sub degetul lui mare. A privit-o drept în ochi.

– Ai încredere în noi acum?

– Știi că am, a zis ea.

– Și ai încredere că Dumnezeu își dorește asta pentru noi?

– Da.

– Ei bine, și eu am. Suntem *meniți* să facem asta.

Anthony a înconjurat umerii soției sale cu brațul, iar Katherine și-a lăsat capul pe pieptul lui, relaxându-se în confortul familiar al corpului său solid.

– Calea pe care ne aflăm acum… știu că e una grea, a zis Anthony, mângâind părul soției sale. Dar e singura cale prin care vom câștiga.

Abia după ce Katherine a adormit, Anthony s-a gândit la Jack.

Anthony și soția lui nu și-au dorit niciodată copii. Copiii cu siguranță

nu s-ar fi încadrat în programul nici unuia dintre ei, iar Katherine părea perfect mulțumită să joace rolul mătușii afectuoase la zilele de naștere și absolviri, să ajute ori de câte ori fratele ei era deosebit de împovărat, iar apoi să se întoarcă la viața captivantă pe care și-o construia împreună cu Anthony.

Bineînțeles, lui Anthony îi părea rău pentru nepotul său cu firul scurt.

Întotdeauna i s-a părut că Jack pare un pic nelalocul lui, puștiul costeliv de la reuniunile de familie, ales de obicei ultimul ca partener la cursa în trei picioare. Niciodată nu a avut același simț al luptei în el, s-a gândit Anthony.

Probabil a moștenit prea mult de la ciudata de maică-sa, care a fugit în Europa ca ultima socialistă. Anthony spera doar ca firul scurt al lui Jack să

nu-l împingă să facă vreun lucru necugetat, ceva ce ar putea păta renumele lui și al lui Katherine.

Și atunci i-a venit ideea. Protestele și atacul armat arătaseră alarmant de clar, deși deloc surprinzător, că Anthony avea o problemă de popularitate în rândul alegătorilor fir-scurți. Poate că Jack tocmai i-a oferit o soluție.

MAURA

Reportajele despre atacul armat au durat zile întregi: „Medic local comemorat ca un erou“. Prezentatorii jeleau martiriul unui medic devotat care a salvat un congresmen și o mulțime de spectatori de o potențială dezlănțuire a furiei. Puține reportaje au menționat că Hank era la miting doar ca să protesteze față de acțiunile congresmenului.

În zilele și săptămânile care au urmat decesului său, Maura s-a simțit neliniștită, în derivă. Dar tot trebuia să-și seteze alarma în fiecare dimineață și să ia metroul până la muncă și să stea în biroul ei înghesuit, zgâindu-se la o foaie de calcul, ascultând pocnetul gumei colegei sale. Departamentul Maurei se micșora, fiecare echipă trebuia să-și reducă bugetele, și cu toate că Maura nu lăsa niciodată vreo slujbă să o definească, mereu îi plăcuse rolul ei din lumea editorială – să croșeteze texte istețe pentru postări de pe rețelele de socializare, să caute idei pentru noi strategii de publicitate, toate adunările interesante ale unor minți creative – până acum. Hank era mort, viața ei se rostogolea aiurea pe lângă ea, toată *lumea* părea în flăcări, și totuși de la ea se așteptau ceilalți să trimită în continuare comunicate de presă și să găsească cheltuieli în exces pe care să le taie, de parcă nu s-ar fi schimbat nimic?

Firește, Maura avea nevoie de un salariu. Nu putea să-și dea demisia doar din cauza firului ei. Și nu putea nici măcar să contemple vreo *singură* mișcare fără să audă avertismentele în buclă: „Ești un fir-scurt. Ai opțiuni limitate. Timpul tău e valoros. Alege cu înțelepciune“.

Atunci a înțeles Maura de ce moartea lui Hank fusese atât de tulburătoare. Nu era doar pierderea profundă sau violența șocantă. Era faptul că Hank a fost primul.

Nu primul om pe care îl cunoștea Maura și care murise, desigur, ci primul *fir-scurt* pe care îl cunoștea Maura și care ajunsese la capătul firului.

Care rămăsese fără opțiuni, fără timp.

Și asta a făcut-o pe Maura să se întrebe cum o să i se întâmple ei. Cum va arăta foarfeca aceea care îi va tăia firul.

Nina, cu firul ei glorios de lung, primise de fapt două daruri: o viață lungă *plus* capacitatea de a presupune că moartea o va prinde din urmă natural, poate în somn, când va fi bătrână și obosită, și pregătită. Sfârșitul

liniștit pe care îl merităm cu toții, dar de care numai câțiva norocoși au parte. Maura nu avea norocul acesta.

Știința se ascuțea rapid, măsurătorile deveneau mai precise. Intervalul în care avea să ți se sfârșească viața se scurta pe minut ce trece, iar fir-scurții și fir-lungii deopotrivă se întorceau la site-ul actualizat ca să-și modifice așteptările. Însă precizia nu făcea decât să alimenteze frica, deoarece perioada care odată fusese de câțiva ani devenea acum un anotimp, devenea o lună.

Iar Maura auzea poveștile despre fir-scurții care se apropiau de sfârșit, fără vreo boală vizibilă, hăituiți de groază și nesiguranță, ezitând înainte să treacă strada, ținându-se departe de șinele de metrou. Părea incredibil de stresant. Un sentiment îngrozitor, neputincios. Maura nu era surprinsă că unii fir-scurți formaseră aparent o rețea ca să facă rost de niște pastile speciale, fie de la doctori înțelegători, fie de la dealeri din străinătate, alegând să se scufunde blând în somnul de veci, avându-i alături pe oamenii lor preferați, în loc să mai aștepte câteva zile un accident potențial dureros.

Era o chestiune destul de complexă – revista Ninei tocmai scrisese despre această tendință – de vreme ce acești fir-scurți erau aparent sănătoși, iar acțiunile lor încă erau ilegale. Dar nu aveau oare aceleași drepturi ca bolnavii în fază terminală? se întreba Maura. Șansa să-și exercite puterea, libertatea, în ceasul de pe urmă al vieții lor?

Maura a ales să nu se întoarcă pe site ca să-și măsoare din nou un interval de timp mai precis.

Știa deja suficient.

Iar întrebarea care o rodea în mod deosebit – singurul lucru pe care *nu* îl știa – încerca să o vâre adânc înăuntrul ei, împingând-o cât de tare putea.

Dar tot ieșea la suprafață, din când în când, iar în rarele ocazii când își îngăduia să-i cedeze, încerca să se concentreze în schimb asupra versiunilor care cu siguranță nu aveau să se întâmple niciodată.

Atac de rechin. Parașută nefuncțională. Măcar pe astea le putea elimina. Și nu găsea o alinare în asta?

Șarpe veninos. Lovitură de trăsnet. Malnutriție. Toate improbabile.

Și totuși, moartea lui Hank – împușcat fatal la un protest – părea și ea extraordinar de rară în sine. Cu un an în urmă, dacă i-ar fi spus cineva lui Hank că o să moară la un „miting al fir-scurților“, nici măcar nu ar fi înțeles despre ce e vorba. Cine ar fi ghicit că va fi împușcat de o femeie care îl avea în vizor pe politicianul corupt din spatele lui?

173

Sau poate că era evident, a înțeles Maura în cele din urmă, că va muri la fel cum a trăit, potrivit jurământului depus – salvând viețile celorlalți, chiar și ale celor care păreau să nu merite.

Când Maura a sosit la școală duminică seară, Chelsea stătea pe treptele de la intrare, fumând leneș o țigară, transpirând în căldura înăbușitoare a verii care abia se domolea după asfințit. Mai erau câteva minute până la începutul ședinței, așa că Maura s-a așezat lângă ea.

Chelsea i-a întins țigara ca pe o ofrandă.

– Fumezi?

– Doar de câteva ori, la colegiu, a spus Maura. Sigur, era *iarbă*…

Chelsea a râs, după care a mai tras o dată din țigară.

– Știi, dacă Doc ar fi aici în momentul ăsta, probabil ar țipa la mine că

nu m-am lăsat, a zis ea. Dar uneori mi se pare că *singurul* lucru bun la faptul că am firul scurt e că pot să fumez liberă din nou. Orice o să-mi aducă

sfârșitul vine deja, că o fi cancer la plămâni sau altceva.

În ședințele de la început, din aprilie, Maura se uitase lung la Chelsea și își pusese niște întrebări despre ea, cu nuanțele de portocaliu natural din păr care i se asortau cu bronzul portocaliu destul de nenatural. Pe Maura o fascina că, până și după ce și-a primit firul scurt, Chelsea continua să-și prioritizeze ședințele bisăptămânale de bronzat artificial. Însă acolo, pe prag, în timp ce o privea pe Chelsea cum își savurează ultimele fumuri din țigară, Maura îi admira de fapt hotărârea. Și ce dacă avea firul scurt? Tot voia să-și trăiască viața. Tot voia să fie bronzată.

– Și, te-ai mai uitat? a întrebat Chelsea. La site-ul nou?

Maura a negat din cap.

– Probabil a fost o idee bună, a zis Chelsea. E mult mai ușor să te ia crizele când e mai concret. Măcar Hank n-a trebuit să se trezească în dimineața aia și să gândească: „Asta *chiar* poate să fie ultima zi".

Chelsea a aruncat chiștocul pe jos, strivindu-i vârful aprins sub călcâiul sandalei cu platformă, și s-a ridicat apoi încet.

– Mergem?

Când cele două femei au intrat în clasă, restul grupului stătea deja de vorbă.
– Ar fi trebuit să ne spună adevărul despre firul lui, a zis Lea.

Era prima ședință după înmormântarea lui Hank.

– Tipa aia, doctorița Singh, a ținut un discurs drăguț, a remarcat Terrell. Să spună că Hank a inspirat-o să se alăture Medicilor fără Frontiere?

Mă îndoiesc că vreunul din foștii mei ar fi atât de amabil.

– Au aflat mai multe despre atacatoare? a întrebat Sean.

– Se pare că țintea *de fapt* spre Rollins, a zis Ben. Așa că probabil nu ar fi fost vreun atac în serie.

– Un singur lucru e cert, a spus Nihal. Firul ei aproape a ajuns la sfârșit.

Chelsea a mârâit sonor.

– Mai întâi, ne ucide prietenul, și acum ne face *tuturor* o reputație proastă.

Însă *Anthony* fusese cel care legase de fapt atacul armat de cutia femeii, s-a gândit Maura, arătând că motivația ei era furia unui fir-scurt. Foarte puține detalii ieșiseră la iveală despre atacatoare. Era la vreo patruzeci și ceva de ani, necăsătorită, fără copii. Nu au existat rude sau prieteni care să

iasă în față în public, nici ca s-o apere, nici ca să-și exprime șocul.

Însă Maura era convinsă că atacul armat – la fel ca și celelalte acte de violență dinaintea sa – avea să hrănească fără îndoială prejudecățile inconștiente care mocneau în atât de multe creiere. Data viitoare când cineva o să facă cunoștință cu un fir-scurt, oare o să se oprească, fie și doar o clipă? Oare o să se întrebe: „Pot să am încredere în omul ăsta? Cu toate chestiile prin care trece? Toată durerea? Tot bagajul ăla?

Cum ar putea oare să fie… *normal*?“

TOAMNA

AMIE

Unii elevi nu s-au întors în toamna aceea.

Câțiva părinți și-au retras copiii de la școala privată, neputând să

justifice cheltuiala suplimentară când un fir mai scurt prevestea o viitoare pierdere de venituri. Mai multe familii au plecat din Manhattan, dureros de conștiente acum că viața e scurtă și întrebându-se dacă nu cumva calitatea vieții s-ar putea îmbunătăți în afara orașului. Alți câțiva au părăsit țara cu totul.

De fapt, până în septembrie, la șase luni după prima apariție a firelor, ziarul *The Times* a strâns destule date cât să dezvăluie că un procentaj foarte mic din populația americană, dar semnificativ din punct de vedere statistic, a părăsit țara de la sosirea cutiilor. Mulți dintre emigranți au trecut doar granița cu Canada, în timp ce alții au călătorit și mai la nord, în Scandinavia, unde reputația construită în ani de zile în presă – clasificată printre cele mai fericite regiuni din lume și cele mai devotate promovării egalității – părea să

cântărească mai greu decât orice frică de o iarnă nesfârșită.

Chiar și cu mult înainte de sosirea firelor, Amie cochetase la rândul ei cu ideea de a se muta, de a-și găsi o casă nouă unde viața de zi cu zi să fie un pic mai ieftină și un pic mai puțin dificilă. Dar orașul reușea mereu să o facă

pe Amie să se răzgândească, o trăgea din nou în mrejele sale. Pentru fiecare șobolan maroniu cu blana încâlcită care îi fugea pe la picioare, era câte o grădină de cartier care oferea o explozie de culoare. Pentru fiecare jaf din toiul nopții de la știri, era câte o plimbare de după-amiază prin parc, unde muzicienii și cântăreții de la fiecare colț compuneau o altă coloană sonoră.

Pe unele lucruri nici măcar firele nu le puteau schimba.

Măcar de-ar fi fost și școala ei unul dintre ele.

În august, la o săptămână după atacul armat de la mitingul congresmenului, directorul școlii a trimis un e-mail la toți membrii personalului în care deplângea violențele nesfârșite de pe teritoriul țării și le oferea condoleanțe tuturor celor care fuseseră afectați negativ de sosirea firelor.

„Înțeleg pornirea pe care probabil o simt mulți profesori de a oferi îndrumare elevilor în epoca aceasta dificilă a vieților noastre“, scrisese directorul. „Cu toate acestea, dată fiind natura incendiară a subiectului și având în vedere cele mai recente evoluții în ce privește abilitățile de 177

măsurare a firelor, sfătuiesc toți profesorii să se abțină de la orice discuție aprofundată despre fire în sălile de clasă în toamna aceasta.“

Se pare că Asociația părinților și profesorilor ajunsese la concluzia că

un subiect atât de sensibil trebuie rezervat doar părinților.

Amie înțelegea provocările cu care se confruntau familiile, dar nu era deloc de acord cu noul ordin, care îi trăgea complet pe tușă pe profesori.

Credea că școala avea o șansă reală de a adăuga valoare abordând subiectul firelor în mod direct, iar ea și-ar fi umplut programa cu cărți despre mortalitate și pierdere, despre empatie și prejudecăți. Amie avusese chiar de gând să creeze un program de corespondență între elevii ei și un cămin de bătrâni din zonă, inspirată de propria ei corespondență cu „B“. Spera că dacă

ar fi primit scrisori de la oameni care au supraviețuit atâtor decenii într-o lume în schimbare, cei care se maturizau acum ar fi căpătat o perspectivă

folositoare, dar se temea că experiența ar părea artificială în lipsa oricărei discuții despre fire.

Și-a exprimat îngrijorările în fața directorului la sfârșitul verii, dar în zadar.
– Aveți copii, doamnă Wilson? a întrebat-o el.

– Nu, nu am, a răspuns ea.

– Atunci, oricât de mult v-aș admira idealismul, mă tem că nu puteți aprecia cum se simt părinții noștri. Știți, primesc vreo douăzeci și ceva de telefoane despre ora de educație sexuală *în fiecare* an, unii spun că e prea devreme pentru elevi, alții spun că vine prea târziu, iar pe alții îi deranjează conținutul materiei în sine. Nu există să faci pe plac tuturor. Dar *părinții* sunt cei care plătesc taxele. Ei trebuie să decidă când și unde, și cum discută despre fire cu copiii lor. Directorul s-a oprit o clipă. Când veți fi *și dumneavoastră* mamă, sunt sigur că veți înțelege.

Amie a dat din cap aprobator și atât, jignită, dar deloc surprinsă.

Câteva săptămâni mai târziu, au apărut și cifrele. Scăderea numărului elevilor înscriși era șocantă.

Iar apoi, la doar patru zile de la începutul semestrului de toamnă, primul profesor a fost concediat oficial.

Amie a sosit la Academia Connelly în dimineața aceea și a văzut un grup de colegi și câțiva părinți nemulțumiți adunați deja în fața biroului directorului.

– A fost o alegere foarte dificilă, a spus directorul, încercând să calmeze mulțimea. Dar trebuie să respectăm noul cod de conduită care a fost agreat în august.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Amie.

– Susan Ford, a răspuns un coleg. Se pare că ieri a ținut o prezentare întreagă despre fire, complet de capul ei, și le-a spus celor din ultimul an să nu se teamă dacă primesc un fir scurt… și că n-ar trebui să le fie teamă nici de fir-scurți.

– Nu e tocmai un mesaj nepotrivit, a zis Amie.

– Da, dar… unii părinți s-au enervat. E o chestie destul de sensibilă.

Când doamna Ford a ieșit posomorâtă din birou, aruncând deloc ceremonios o cutie cu afișe la gunoi, mulțimea a început să se înfurie.

– E ridicol! a strigat unul dintre părinți. Nu plătim să ne trimitem copiii la școală într-o dictatură! Ar trebui să *încurajăm* discuțiile, nu să le stârpim.

– Consiliul de administrație și Asociația părinților și profesorilor au luat deja o decizie, a spus directorul. Putem redeschide discuția la ședința de luna viitoare.

Ceasul a bătut ora opt și primele valuri de elevi au început să intre în clădire, forțând grupul să se împrăștie cu greu, ca să nu-i alarmeze pe elevi.

Două dintre mamele care protestau au luat-o pe doamna Ford de braț, liniștind-o de parcă ar fi fost unul dintre copiii lor, și nu o femeie adultă în toată firea.

Iar Amie se uita lung și trist la coșul de gunoi din fața biroului directorului, de unde ieșeau colțurile afișelor mototolite ale doamnei Ford, încercând în van să scape.

MAURA

Sâmbătă seară, Maura s-a dus la școală, derulând aiurea pe Facebook pe telefon, trecând peste alte și alte postări cu vești proaste. Abia mai tolera vreun reportaj despre campania de succes a lui Anthony Rollins sau despre motivele pentru care cutare miliardar crede că ar trebui să ne mutăm pe Marte și să lăsăm firele pe Pământ, dar s-a oprit la un titlu nefamiliar: „S-a descoperit un site cu fire false, iar proprietarul a fost arestat". Un bărbat din Nevada se pare că făcea replici după fire scurte în garaj și le vindea online.

Până să poată fi oprit, sute de oameni cumpăraseră firele falsificate ca să

facă farse obscen de crude, schimbând firul adevărat al cuiva cu unul scurt, contrafăcut. De parcă asta era cea mai rea soartă pe care ți-o puteai imagina.

Cea mai reușită farsă din lume.

Aproape și-a aruncat telefonul pe trotuar.

Câțiva membri ai grupului discutau despre știre când Maura a intrat în clasă.

– A mai văzut cineva reportajul ăla cu firele false? a întrebat Nihal.

Tipul ăla chiar n-avea ceva mai bun de făcut?

– Mai întâi îl avem pe cretinul ăla de doctor Google care strânge lungimile firelor oamenilor, și acum asta? s-a plâns Carl.

– Nu uitați de noua lege a armelor, a adăugat Terrell. Țara asta lăsa pe oricine să umble cu o pușcă de asalt și nimănui nu-i păsa de cine era omorât, dar acum, după ani de dezbateri, dintr-odată se trage linie la fir-scurți?

– Sincer, nu e nimic în comparație cu ce mi-a spus tata, a zis Chelsea. O

femeie de la biroul lui încearcă să obțină în instanță custodia exclusivă a copiilor ei, pe motivul că fostul ei soț e fir-scurt. Presupun că a inventat niște afirmații tâmpite despre stabilitatea lui emoțională sau despre cum că vrea să-și protejeze copiii de traume inutile.

– Dumnezeule! a mormăit Terrell.

– Ei bine, sper că tatăl o să lupte pentru ei, a zis Ben. Chiar dacă trebuie să-l piardă, măcar copiii o să știe că nu a vrut să renunțe la ei.

– Și sunt sigur că o să fie și mai multe proteste dacă lupta asta pentru custodie se transformă într-o chestiune și mai mare, a adăugat Nihal.

– Vouă nu vi s-a luat de toate astea? a strigat Maura dintr-odată. Nu e cinstit că *noi* trebuie să facem totul.

– Ce vrei să spui? a întrebat Sean.

– Mi se pare doar că suntem captivi într-un ciclu în care tot trebuie să

ne dovedim capacitățile. Să dovedim că nu suntem periculoși sau nebuni. Să

dovedim că suntem exact aceiași oameni care am fost *mereu*, înainte ca firele să ajungă aici și toată lumea să înceapă să ne privească de parcă am fi niște paria, a zis Maura, cu vocea frântă de frustrare. Cu toții am fost la proteste.

Știm cum e. De ce *noi* trebuie să avem responsabilitatea să facem o schimbare? Fir-scurții n-au deja destule pe cap? Cum de *noi* suntem singurii care luptăm?

Când Maura s-a întors în apartamentul ei în seara aceea, a simțit imediat îngrijorarea Ninei.

– A fost totul OK? a întrebat Nina.

– Da, sunt doar… obosită, a zis Maura. Au fost șase luni foarte lungi.

– Vrei să vorbim?

Maura a oftat.

– Știi deja că simt cum toate ușile se închid în fața mea… și că sunt împotmolită la muncă… și acum știrile sunt din ce în ce mai urâte și oamenii tot fac lucruri de rahat, și mă întreb dacă poate n-ar trebui să-mi petrec tot timpul luptând cu *asta*, în loc să stau într-un birou, a zis Maura. Dar și să fiu forțată să tot lupt pentru mine însămi, iar, și iar, și iar, mi se pare tot o formă

de a fi… captivă.

– Îmi pare tare rău, a zis Nina, cu fața schimonosită de durere. Pot să

fac ceva?

Maura a închis ochii și a tras aer în piept.

– Vrei să te întinzi lângă mine până adorm?

Cele două femei au urcat în tăcere în pat și au trecut câteva minute în liniște, cât timp nici una nu era încă adormită, până ce Nina s-a întors și a șoptit:

– Ce-ai zice să mergem undeva?

Maura s-a întors cu fața la ea, ușor confuză.

– Nu credeam că ești așa o pasăre de noapte.

– Nu *acum*, a zâmbit Nina. Dar curând. Undeva departe. Unde n-a mai fost nici una dintre noi.

Maura era surprinsă.

– Vorbești serios?

– Dacă te simți captivă, a zis Nina, atunci poate e timpul să plecăm de aici. – Păi, *sună* grozav, dar… ne permitem? a întrebat Maura.

– Abia dacă ieșim uneori din New York, merităm să ne răsfățăm, măcar o dată. Mai ales cu ceva important.

– OK. Maura a hotărât să-i facă pe plac. Unde să mergem?

– Nu știu, oriunde! Poate într-un loc romantic, cum ar fi Franța sau Italia. – Păi, am făcut un an de italiană la colegiu pe care n-am apucat s-o folosesc…, a zis Maura, dar s-a oprit. Nu trebuie să faci asta pentru *mine*.

– Glumești? Știi cât de mult ador să fac planuri. Mă cuprinde entuziasmul doar când *mă gândesc* la toate orele pe care le-aș putea petrece pe Tripadvisor.

Maura a râs.

– Voiam să zic doar… Știu că uneori lucrurile par tare sumbre, dar… o să fiu bine.

– Nu am nici o îndoială, a zis Nina. Ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc.

Maura a sărutat-o ușor pe frunte pe Nina.

– OK, a zis ea. Putem să începem să căutăm idei mâine-dimineață.

Maura și-a cuibărit obrazul în pernă, de parcă tot întunericul zilei –

bărbatul care vindea fire false, femeia care își dădea soțul în judecată – se retrăgea în depărtare. În schimb, s-a trezit că se gândește la un afiș pe care-l descoperise la școală, cu marginile ieșind dintr-un coș de gunoi care încă nu fusese golit. Maura îl zărise când ieșea de la ședința din seara aceea, și când nu se uita nimeni, l-a scos pe furiș din coș.

Afișul era plin de fotografii mototolite cu persoane celebre, care au decedat prematur: Selena Quintanilla, Kobe Bryant, prințesa Diana, Chadwick Boseman. *O viață cu sens, indiferent de lungime* scria în partea de sus cu litere cursive.

Maura habar nu avea cine făcuse afișul sau de ce, dar în timp ce-l ținea în mâini, s-a simțit, cumva, mai puțin singură. *Cineva* era de partea ei. Cineva vedea valoarea din viața ei, din viețile tuturor fir-scurților. Poate că nu era singura care lupta.

Abia atunci, în ultimele secunde dinainte ca somnul să o tragă în mreje, Maura a hotărât unde voia să meargă.

Încă vedea fotografiile din clasa în care se țineau orele de italiană.

Canalele, gondolele, măștile impresionante.

Avertismentele sumbre, an după an, că orașul se scufundă.

Nu sunt sorți de izbândă, apa crește mereu. „Dar tot rămâne în picioare“, s-a gândit Maura.

„Ca un luptător.“

182

JAVIER

Javi spera să vadă o luptă.

Dezbaterea primară din septembrie fusese promovată ca o reluare a meciului dintre controversatul Anthony Rollins, care îi lua în vizor pe fir-scurți într-un mod agresiv care îl făcuse un nume cunoscut peste noapte, și oratorul emoționant Wes Johnson, al cărui discurs de la prima dezbatere îi mișcase pe mulți oameni, dar nu reușise să-l țină pe Rollins la distanță. Javi spera ca Johnson să treacă cumva în față, dar nu anticipa următoarele mișcări pe care avea să le facă fiecare candidat.

Jack era plecat în vizită la tatăl lui, așa că Javi era singur în apartamentul lor, uitându-se la dezbatere pe laptop.

– Aș vrea să-mi folosesc declarația introductivă pentru a aborda zvonurile care circulă în jurul campaniei mele încă din iunie, a început senatorul Johnson. Și apoi a spus-o. Nu mi-e rușine să spun că am primit un fir mai scurt.

Johnson continua să vorbească în ciuda murmurelor din mulțime și spre surprinderea lui Javier.

– Unii oameni vor folosi acest fapt pentru a-mi pune la îndoială

pregătirea pentru această funcție, a zis el. Aș vrea să le reamintesc că *opt* dintre președinții noștri au decedat în funcție, inclusiv unii dintre cei mai buni lideri pe care i-a văzut vreodată lumea. În cinstea lor îmi voi continua campania. Senatorul s-a oprit o clipă și a tras aer în piept. Aș vrea, de asemenea, să le vorbesc direct fraților mei și surorilor mele cu fire scurte care ascultă în seara asta. Marele scriitor american Ralph Waldo Emerson

scria: „Nu lungimea vieții, ci profunzimea ei contează“. Nu ai nevoie de o viață lungă ca să ai un impact asupra lumii. Ai nevoie doar de *voința* de a o face.

Uralele euforice ale mulțimii au reverberat în Javier. Pentru prima dată

de când fusese de acord să-și schimbe firul cu al lui Jack, se simțea convins că a făcut alegerea potrivită. El avea să aibă un impact asupra lumii. Avea voința, așa cum spunea Johnson, iar firul lui Jack avea să-i deschidă calea.

Moderatorul s-a întors spre congresmenul Rollins, iar Javi s-a încruntat la vederea unchiului lui Jack, cu părul pieptănat cu o cărare rigidă

și lucind sub reflectoarele de pe scenă, cu un rânjet fals cizelat în chipul său
183

proaspăt ras – până la gropița din obraz. La mitingul lui Anthony din New York a fost ucis un om, iar asta părea să-l afecteze extrem de puțin.

– Ei bine, în primul rând aș vrea să-l aplaud pe domnul senator Johnson pentru curajul și… *vulnerabilitatea*… de care a dat dovadă în seara asta, a zis Anthony. Știu că unii oameni îmi critică răspunsul la violențele recente care ne afectează țara și consideră că mă comport nedrept față de fir-scurți. Dar aceasta *nu* este o chestiune de corectitudine, ci de siguranță

națională. Fiind la rândul meu ținta unui atac dejucat, voi face tot ce îmi stă

în putință să garantez siguranța Americii. Pe măsură ce capacitățile noastre de măsurare a firelor devin și mai precise, această sarcină devine și mai urgentă. Însă pentru cei care susțin că nu am nici un fel de compasiune față

de fir-scurți, vă asigur că vă înșelați. Nepotul meu este sublocotenent în Armata SUA și sunt mândru că îi sunt unchi. Și el are firul scurt. Când voi fi președinte, voi conduce nu numai cu forța cuiva care ne va proteja națiunea, ci și cu compasiunea cuiva care a simțit impactul firelor chiar în sânul familiei sale.

În timp ce publicul îl aplauda pe Rollins, Javier stătea stupefiat pe pat, iar exaltarea simțită în urma discursului lui Johnson dispăruse instantaneu.

Unchiul lui Jack făcea paradă cu firul scurt al lui Jack – care era de fapt firul scurt al lui *Javi* – pentru propriul său avantaj politic.

Lui Javi i s-a făcut greață. Ghinionul lui personal fusese prefăcut în ceva ce s-ar putea chiar să-l aducă pe omul acesta lacom și egoist la putere.

Oare *Jack* știa de planul lui Anthony din seara asta?

Jack abia dacă îi mai pomenise pe mătușa și pe unchiul lui în ultimele săptămâni, dar Javi știa că începuse în sfârșit să le spună rudelor sale despre

„firul lui scurt", ceea ce Javi presupunea că era motivul pentru care Jack petrecea din ce în ce mai mult timp stând posomorât pe canapea, sugând dintr-o bere, mâncând letargic chipsuri cu aromă de barbecue. Era clar că lui Anthony îi dăduse vestea până în seara asta. Dar oare Jack știa că unchiul lui avea să se folosească de el la televiziunea națională ca de un pion jalnic?

Javier era prea furios ca să se mai uite la dezbatere, așa că a închis laptopul, și-a tras pantofii de sport în picioare și a ieșit să alerge, țâșnind din clădire și luând-o de-a dreptul prin cartier. A tot alergat până a ajuns în Georgetown, unde corpul lui s-a prăbușit, obosit și gâfâind, pe treptele din fața capelei Dahlgren.

Javi îi privea lung pe studenții care conversau și învățau, și flirtau pe peluzele din jurul lui, în timp ce campusul cu clădiri din cărămidă roșie zbârnâia de energia de început de toamnă care nu se poate simți decât la o școală. Multe colegii se pare că își dublaseră numărul de consilieri din 184

campus pentru anul următor, inclusiv câțiva pregătiți special ca să-i ajute pe studenți să facă față celei de-a douăzeci și doua zile de naștere. Javi auzise că

o mulțime de studenți în ultimul an juraseră să nu-și deschidă cutiile când vor sosi, iar hashtagul #NuDeschideCutia fusese o scurtă vreme în tendințe online. Dar era mai ușor să scrii un tweet decât să o faci în realitate, s-a

gândit Javi. Chiar și după patru ani de antrenamente, Javi știa că e imposibil să prezică exact cum ar reacționa într-o situație de stres. Indiferent cât de devotați se simțeau acești studenți, adevăratul test va fi când vor sta față în față cu cutia.

Javi și-a șters sudoarea de pe bărbie, apoi s-a întors să se uite la capela cea mică din spatele lui, mijind ochii în fața soarelui la asfințit.

Era ușor jenat când se gândea că nu s-a dus la slujbă toată vara. Când era mic, părinții lui îl duceau la biserică în fiecare duminică, iar mama lui îi strecura bombonele cu tamarin ca să nu se foiască în strană. La academie, încă se mai ducea la slujbele de la majoritatea sărbătorilor importante, dar treptat a început să uite să se ducă.

Firele stârniseră aparent o reapariție a credinței în cazul multor credincioși care nu își mai practicau religia, așa ca el. Javi își amintea că a văzut mai multe reportaje de știri care relatau că participarea la slujbele tuturor religiilor a crescut în lunile de după sosirea cutiilor, însoțite de fotografii cu biserici și sinagogi care dădeau pe dinafară. Chiar și părinții lui remarcaseră că parohia lor era mai aglomerată ca oricând, o schimbare binevenită după ani de zile în care numărul enoriașilor scăzuse.

Javi își petrecuse copilăria scăldat în religie. Înțelegea de ce participarea la slujbe creștea acum, de ce oamenii se întorceau către biserică

pentru ajutor. Pentru multă lume, firele erau ori o dovadă a predestinării, ori pur și simplu încă un lucru care le amintea de caracterul complet aleatoriu al vieții, de inechitățile norocului. Dar cu siguranță haosul nu mai era atât de haotic dacă credeai că face parte din planul lui Dumnezeu.

Și totuși, Javi nu era convins că *exista* un plan, și voia să creadă că

oamenii au mai multă autonomie decât niște simple mașini pe un traseu asamblat de Dumnezeu. Dar nu putea să nege consolarea care venea odată

cu credința, ușurarea clandestină a confesionalului, a iertării acordate de preot. Acum, Javi se întreba dacă ar trebui să mărturisească schimbul, minciunile pe care le împărțea cu Jack, care îi chinuiau tot timpul mintea.

Poate că i-ar fi ușurat conștiința. Adevărul, însă, era că Javi era mult mai îngrijorat de potențiala pedeapsă de pe pământ decât de orice repercusiuni divine. Disciplina militară era mult prea reală, standardele erau notoriu de scrupuloase. Javi încă își mai amintea a treia lună petrecută la academie, 185

când șapte cadeți au fost exmatriculați fiindcă au copiat, iar el l-a privit pe băiatul din camera vecină cum își strânge rușinat lucrurile.

Javier a oftat și s-a ridicat încet, cercetând ușa de lemn ce dădea în capelă. Picioarele îi tremurau de la alergatul pe străzile pavate cu piatră

cubică și de la faptul că uitase să facă stretching, distras de furie. Oricât de mult s-ar fi antrenat, oricât de rezistenți i-ar fi fost mușchii, corpul lui tot avea niște limite.

„Dumnezeu nu ne dă niciodată mai mult decât putem duce“, recita deseori mama lui Javier.

Oare asta ar zice și acum, dacă Javi le-ar spune părinților adevărul despre firul lui? Că Javi e destul de puternic ca să ducă și asta? Că *ei* pot s-o ducă?

Javi s-a simțit dintr-odată îndemnat să întindă mâna și să tragă de ușă, puțin surprins să o găsească descuiată, și a intrat în capelă, tocmai când ultimele raze de soare pătrundeau prin panourile albastru regal și stacojiu ale ferestrelor cu vitralii de deasupra altarului. Însă nu a vrut să intre mai mult înăuntru, așa că a rămas în spate, lângă o poliță cu lumânări votive, și se întreba dacă are dreptul să se afle aici, date fiind sentimentele lui actuale.

Era mâniat pe Dumnezeu, normal că era. Nu Dumnezeu îi dăduse firul scurt? O măicuță singuratică a sosit chiar în spatele lui Javier, adresându-i un zâmbet reținut și dând din cap când a trecut pe lângă el, după care s-a așezat într-unul din rândurile de scaune. Ridurile de pe pielea ei bronzată, pliurile vesele din jurul ochilor ei, ochelarii care îi alunecau de pe nas – aproape totul la femeia asta îi amintea lui Javi de bunica lui, care locuise cu familia lui Javier când acesta era bebeluș, dar al cărei deces prematur însemna că

majoritatea amintirilor lui Javi cu înfățișarea ei veneau din fotografia de pe noptiera mamei sale.

„Ea e *abuela* ta“, spunea mama lui, ținându-i fotografia în față, disperată ca fiul ei să-și amintească ceea ce era imposibil să fi reținut din cauză că fusese pur și simplu prea mic.

„Locuia aici, cu noi, dar acum stă în Rai, cu Dumnezeu“, îi explica mama lui Javier. „Asta înseamnă că, într-o bună zi, amândoi o s-o revedem.“

Javi s-a sprijinit de peretele din spatele lui, iar ochii au început să-l usture.

Știa că alte religii au propriile lor teorii despre viața de apoi – credința în renaștere, în recompensele karmice și într-o a doua șansă, părea o alternativă deosebit de plăcută pentru el – dar Javi găsise întotdeauna raiul, la fel ca actul spovedaniei, drept o alinare remarcabilă. Să mori era tot un
186

lucru înfricoșător, desigur, dar mult mai puțin groaznic când aveai credința că există *ceva* dincolo de lumea asta. Sfârșitul firului său nu trebuia să fie un *sfârșit* dacă era începutul a altceva, a ceva etern. Tatăl, mama și bunica lui cu siguranță așa credeau. Poate, când Javi a plecat de acasă, când a încetat să

mai meargă la slujbă, când era înconjurat în schimb de soldați stoici, a uitat că și el credea același lucru.

Dintr-odată, lui Javi i s-a făcut un dor puternic de familia lui, mult mai mult ca oricând în timpul anilor petrecuți la academie, cu obiectivele și motivația lui, și cu cel mai bun prieten care să-l îndrume. Tocmai îl văzuse pe Anthony Rollins cum îi transformă firul scurt într-o stratagemă politică

diabolică, folosind soarta lui Javier ca pe un obiect anonim de recuzită în campania lui bazată pe frică și ură, iar Javi nu s-a mai simțit niciodată atât de singur.

Se uita la spatele veșmântului măicuței când aceasta a înclinat capul a rugăciune, și fără să gândească măcar, Javi s-a întors către micul altar de lângă el, împodobit cu câteva lumânări care ardeau cu flăcări mici, și a îngenuncheat.

Când şi-a împreunat degetele, şi-a dat seama că nu se mai rugase de ceva timp, de când sosiseră cutiile. Ultima dată când se rugase, Javi ceruse un fir lung.

– Doamne, a spus Javi încet, ştiu că e prea târziu să schimbi lucrurile pentru mine, dar *trebuie* să ştiu că familia mea va fi bine. Că îi vei îndruma pe părinţii mei în toată povestea asta. A simţit cum îi tremură glasul, împovărat de disperare. Te rog să-i ajuţi, Doamne. Nu-i lăsa să se prăbuşească.

Corpul lui Javi a alunecat şi mai mult spre podeaua rece de sub el.

– Şi Te rog să-mi dai *putere*, a zis el.

Degetele de la picioare au început să-l furnice de amorţeală, fiindcă

avea picioarele îndoite sub corpul aplecat. Javi şi-a frecat în grabă nasul cu mâneca bluzei de trening, în ciuda faptului că singurul potenţial martor al lacrimilor sale era o măicuţă în vârstă care stătea cu spatele la el.

– Şi Te rog să-i ajuţi pe ceilalţi fir-scurţi, a implorat el. Nu lăsa lucrurile să se înrăutăţească.

A auzit-o pe măicuţă cum se ridică în picioare, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Javi a strâns din ochi.

– Şi Te rog, *Te rog*, când o să vină timpul, fă ca *abuela* să mă aştepte. Şi ca toţi ceilalţi membri ai familiei pe care i-am cunoscut, şi toţi cei pe care n-am apucat să-i cunosc, fă să fie cu toţii acolo, s-a rugat Javi. Ca să nu fiu singur.

S-a oprit, la sfârşit, ca să-şi revină în faţa luminii chihlimbarii a flăcărilor. Apoi Javi s-a ridicat de pe podea şi a părăsit capela în tăcere.

Cerul începuse să se întunece deja, iar la marginea campusului, Javi s-a oprit lângă lumina unei ferestre de la parter, unde câteva zeci de studenţi se adunaseră într-o cameră comună ca să urmărească dezbaterea din seara

aceea, care abia acum se încheia. Javi s-a oprit în fața geamului deschis când Wes Johnson a apărut pe ecran ca să-și formuleze declarația de încheiere.

– Dacă m-aș putea întoarce în martie, poate mi-aș spune să nu mă uit, a spus Johnson. Poate le-aș spune tuturor să nu se uite. Dar nu ne putem întoarce. Trebuie să acceptăm că firele astea fac parte din viață. Dar *nu* trebuie să acceptăm ce se întâmplă acum. Aud povești cu oameni care își pierd locul de muncă, își pierd asigurarea de sănătate, își pierd creditele, toate acestea, din cauza firelor lor. Iar eu nu sunt dispus să accept pur și simplu directivele partidului și să-mi țin gura. Eu văd ce fac congresmenul Rollins și administrația noastră actuală – să-i forțeze pe membrii anumitor profesii să se uite la firele lor când au ales să nu o facă, să pună la îndoială

capacitatea oamenilor de a-și servi țara și să-i trateze pe oameni altfel bazându-se pe un simplu accident al sorții. Dar *eu* cred în libertatea de alegere. Eu cred în egalitate. Activiștii pentru drepturile civile, și activiștii pentru drepturile femeilor, și activiștii pentru drepturile homosexualilor duc cu toții această luptă de generații întregi. Și poate că aceia dintre noi care avem firul scurt nu suntem atât de numeroși ca aceste comunități, dar nu suntem nesemnificativi. Și nu ne vom opri nici din a lupta.

MAURA

Era nouă seara, iar Maura era singură. Candidații își terminaseră

declarațiile de încheiere și ieșeau de pe scenă făcând cu mâna, iar Nina rămăsese până târziu la birou ca să ajute cu relatarea dezbaterii, așa că

Maura a întins mâna după telefon.

Vrei să bem ceva? i-a scris un mesaj lui Ben.

La nouă și jumătate, stăteau deja la barul din lemn închis la culoare dintr-un local liniștit din cartier.

Maura întârziase câteva minute și s-a furișat prin spatele lui Ben în timp ce acesta își schița propria impresie a barului pe un șervețel firav de hârtie.

– Am uitat ce priceput ești! a zâmbit Maura, cercetându-i schița minusculă de parcă ar fi fost atârnată pe un perete dintr-o galerie. Apoi i-a făcut semn barmanului să-i aducă o bere.

– Chiar crezi că Rollins are un nepot fir-scurt? a întrebat Maura. Nu m-ar mira să inventeze așa ceva.

– Poate într-o vreme când nu existau *fact-checkers17*, a râs Ben. Dar în ziua de azi n-are cum.

– Ei bine, măcar Uniunea Libertăților Civile a depus plângere împotriva rahatului ăstuia de Inițiativă STAR, așa că poate există și o parte bună. În plus, Johnson încă e în cursă. Deși nu-mi vine să cred că a fost atât de hăituit de zvonuri încât a trebuit să iasă public și s-o spună, ca un candidat gay forțat să-și recunoască orientarea, a zis Maura. Lumea bănuiește că firul lui se termină în jurul vârstei de cincizeci de ani, așa că acum e oficial un „fir-scurt“.

Ben a încuviințat încet din cap.

– E ciudat, pentru că eu cu siguranță nu-i doresc *nimănui* să aibă firul scurt, a spus el, dar cred că o parte din mine speră că zvonurile sunt adevărate. Că cineva de pe scena aia ar putea să fie… unul dintre noi.

Maura și-a vârât mâinile în buzunarul din față al bluzei de trening jerpelite cu CBGB și a înclinat curioasă din cap.

– Te vezi cu cineva?

17 Persoane responsabile cu verificarea informațiilor 189

Ben aproape și-a tușit în bere.

– Asta da schimbare de subiect. În plus, credeam că ești gay, a zâmbit el.

– Și dacă n-aș fi, atunci *evident* că aș fi interesată, l-a tachinat Maura, dar mă refer la ce ai spus. Că Wes Johnson e „unul dintre noi“. Asta e o întreagă dezbatere în sine, nu? Dacă oamenii care sunt *ca noi* ar trebui să

iasă cu oameni care nu sunt.

– Păi, de fapt, mă vedeam cu cineva când au sosit firele. Dar nu mai suntem împreună.

– Ce s-a întâmplat?

Ben s-a uitat lung la gâtul sticlei de bere, răsucind-o ușor cu două

degete.

– Mi-a deschis cutia, a zis el, iar cuvintele îi erau ferme și atente.

Înainte să hotărăsc ce vreau *eu* să fac. Și apoi mi-a dat papucii când mi-a văzut firul scurt.

– Ce rahat! Maura era șocată. Îmi pare tare rău.

– Mersi, a zis Ben încet.

– De ce n-ai vorbit despre asta cu grupul? l-a întrebat Maura.

– Presupun că am vrut doar să-mi văd de viața mea, a spus Ben. Și chiar am făcut asta, serios. Am iertat-o că s-a despărțit de mine. Știu că nu toată lumea ar putea să reziste în asemenea circumstanțe dificile, așa că nu prea pot să mă supăr pe ea pentru faza asta. Dar presupun că acum mă tem că *următoarea* tipă și *următoarea* tipă tot n-o să fie genul potrivit. Probabil de-asta nici măcar n-am încercat să ies la întâlniri de când ne-am despărțit.

Cu toate că știa că firul lui Ben era mai lung decât al ei, Maura îl compătimea în clipa aceea. Tot ce își dorea Ben era să-i spună cineva ceea ce îi spusese ei Nina: *Nu te-aș părăsi niciodată.*

Maura s-a lăsat pe spate pe taburet, simțind răcoarea sticlei de bere pe piele. Pe scaunul de lângă ea fusese uitat un ziar, iar ea l-a ridicat să-l vadă și Ben.

– Ai văzut asta? a întrebat Maura, arătând spre titlul de pe prima pagină.

Era principalul reportaj din ziua precedentă, care urmărea proliferarea noilor companii de „încărcare a minții“; acestea sperau să descopere o metodă de scanare a creierului uman într-un computer spre conservarea eternă. Orice ca să răspundă creșterii uluitoare a interesului fir-scurților pentru a-și prelungi viața, în generația asta sau în următoarea.

Ben a scanat pagina din mâinile Maurei. „Niciodată nu a existat o cerere atât de mare pentru aceste cercetări“, era citat unul dintre fondatori.

„Înainte, foarte puțini dintre noi știam când timpul ne era limitat; acum, firește, avem posibilitatea să știm. Dar dacă putem găsi o soluție tehnologică, atunci poate că firele vor deveni irelevante. Putem să oferim o scăpare de sentința dictată de corpul fizic, de firul tău.“

În articol erau intervievați doi candidați dornici, fiecare ajuns la capătul firului – un cercetător care visa să vadă viitorul îndepărtat și o mamă de cincizeci și cinci de ani care era dispusă să-și părăsească fiica acum, în speranța că se va întoarce într-o bună zi ca să-și cunoască nepoții.

„Știința a avansat remarcabil de iute când vine vorba de măsurătoarea firelor“, spunea unul dintre candidați. „Deja ne-am îngustat proiecțiile de la un interval de câțiva ani până la o singură lună. Cine spune că știința nu poate avansa repede și aici?“

– Se lucrează deja de o vreme în domeniul ăsta, a zis Ben. Unele companii încearcă să-ți înghețe corpul într-o cameră criogenică; presupun că tipii ăștia vor să-ți îndepărteze corpul cu totul. Nu prea cred că mi se potrivește, a adăugat după o pauză.

– Voiam doar să mă asigur că nu plănuiești în secret să-ți digitalizezi creierul și să mă lași singură cuc în grup, a zâmbit Maura.

– Vezi tu, e un vis fascinant, a zis Ben, dar nu prea ne ajută în momentul de față.

– E cumva o nebunie că avem deja atât de multă tehnologie la dispoziție, și că vine deja și mai multă din urmă. Toate mințile astea strălucite obsedate de *rezolvarea* firelor, dacă așa ceva e posibil măcar. Dar apoi mai ai niște porțiuni uriașe ale populației lumii care nu au nimic din toate astea, a spus Maura. Iubita mea, Nina, tocmai lucra la un articol despre oamenii care trăiesc în locuri fără internet. Fără site-uri care te ajută să-ți măsori firul acasă, fără vreun mod de a afla ce se petrece în alte țări.

– Comunități întregi unde nimeni nu știe ce înseamnă de fapt lungimea firului lor? a întrebat Ben.

– Păi, tot pot să facă niște comparații simple, să vadă al cui fir e cel mai lung, a spus Maura. Și se pare că unele grupuri și-au format propriile seturi de date provizorii, cum ar fi să noteze vârsta la care moare cineva și apoi să folosească firul persoanei respective ca reper. Oamenii își găsesc mereu o modalitate de a se adapta, nu-i așa? Dar sunt o grămadă de oameni care nici măcar asta nu fac. Pur și simplu… merg mai departe, ca înainte.

Ben dădea aprobator din cap, luând o gură din bere.

– Cum a fost Nina în toată perioada asta?

Maura și-a amintit în tăcere disputa lor înflăcărată pe tema obsesiei Ninei cu căutările de pe internet, și apoi acceptarea tacită a faptului că nu au copii. Toate dățile când Nina a spus „Te iubesc“ după ce au sosit firele.

– Am avut câteva momente mai grele, normal, dar… nu a ezitat nici măcar o dată când a venit vorba de *noi*, a zis Maura. Ba chiar a planificat o escapadă întreagă pentru noi două luna viitoare. La Veneția.

– Uau, sună grozav.

Ben a zâmbit.

– Cred că amândouă avem nevoie să ne ducem undeva unde n-am mai mers până acum. Să ieșim din apartament și să avem o mică aventură. E așa cum a zis Wes Johnson în seara asta, nu putem să ne ducem înapoi. Dar măcar putem să ne ducem oriunde altundeva.

ANTHONY

Anthony era destul de mulțumit de dezbaterea din septembrie, de vreme ce alegătorii răspundeau favorabil poveștii lui despre Jack și hotărât *nefavorabil* admiterii lui Johnson.

A rânjit, zgâindu-se la o copie a titlului principal din ziua respectivă:

„Johnson se prăbușește după dezvăluirea firului scurt“.

„Bineînțeles că îmi pare rău pentru domnul senator Johnson“, era citat un alegător anonim, „dar nu mă simt confortabil să votez pe cineva care nu se poate dedica unui mandat întreg.“

„Chiar admir talentele lui Johnson“, spunea altul, „dar mă tem că dacă

am avea un fir-scurt care să ne conducă țara, am putea să părem slabi în fața altor națiuni. Mai ales unul care nici nu vrea să spună exact cât timp mai are.“ Un al treilea a avut o formulare și mai tăioasă: „Compasiunea nu-ți aduce voturi. Forța, da. Și am văzut asta la domnul congresmen Rollins.“

Chiar și acum, atacul armat de la mitingul din august rămânea o binecuvântare pentru campania lui Anthony, iar imaginea lui rămânea un model de forță morală. După incident, un val scurt de zvonuri încercase să

ofere un motiv pentru atac, iar fir-scurții și susținătorii lor căutaseră cu disperare ceva care să explice furia femeii și care să *nu fie* firul din cutia ei.

Dar cele mai multe teorii s-au evaporat iute, întâmpinate cu tăcerea femeii înseși. Din acest motiv, Anthony nu s-a așteptat niciodată la ședința de

urgență convocată de managerul său de campanie și de directorul cercetării despre opoziție.

– Am găsit ceva, au spus ei. Despre atacatoare.

Unul dintre bărbați a împins un dosar cu hârtii în fața lui Anthony: două certificate de naștere, un certificat de deces și o copie a unui articol scanat din ziarul colegiului lui Anthony despre noaptea în care un băiat a murit la o petrecere de frăție.

– Dar au nume de familie diferite, a zis Anthony. Vreți să spuneți că

atacatoarea și băiatul ăsta erau rude?

– Era fratele ei vitreg, se pare.

Rahat!

Anthony credea că lăsase în urmă noaptea aceea. Fusese cu trei *decenii* în urmă, ce naiba!

– Dați-mi un minut, a zis Anthony, ținând aproape articolul scanat.

Sigur că Anthony își amintea de băiat. Era unul dintre cei câțiva recrutați de frăția lui Anthony doar de amuzament, târât în procesul de depunere a jurământului fără vreo perspectivă reală de a deveni unul dintre frați. Și totuși, candidații credeau *mereu* că e pe bune, își amintea Anthony.

Asta făcea totul atât de amuzant.

Anthony era președintele frăției la vremea aceea, dar nu el îi alesese pe băieți. Acesta era punctul forte al maestrului de jurăminte. Anthony nu-și amintea exact de ce fusese aleasă recolta din anul acela, cu toate că erau pescuiți de obicei din rândul săracilor cu burse Pell sau alte ajutoare de stat, băieți care nu și-ar fi permis niciodată taxele, care nu puteau visa să se integreze printre fiii magnaților industriei.

Amintirile lui Anthony din noaptea aceea anume erau răzlețe și dezarticulate, și zimțate, cioburi de sticlă: își amintea că cineva a dat cu piciorul în adidașii murdari ai băiatului, încercând să-l trezească. Își amintea că altcineva a vomitat pe mocasinii lui noi-nouți, după ce și-a dat seama ce s-a întâmplat. Își amintea ceafa băiatului, o chică de păr des și negru, din fericire întoarsă spre Anthony în timp ce băiatul zăcea pe podea, inert. Își amintea panica ascuțită și dureroasă, care parcă îl înjunghiase și-l lăsase amețit și cu răsuflarea tăiată.

Dar Anthony nu-și amintea mare lucru din ce s-a întâmplat după, când un grup format din tații băieților – inclusiv al lui Anthony – au dat fuga în campus în toiul nopții și s-au adunat în biroul rectorului unde au stat aproape două ore, după care au sunat la poliția locală.

Băiatul fusese pur și simplu un invitat la petrecere, s-a stabilit. Băiatul a băut prea mult, de bunăvoie. Cauza decesului a fost intoxicație cu alcool, iar decesul a fost declarat un accident.

În calitate de președinte al frăției, Anthony a fost chemat să dea o declarație publică, cu ajutorul avocatului familiei sale, în care deplângea pierderea tragică a vieții băiatului și își oferea regretele și rugăciunile. Arăta ca un adevărat lider, așa a spus toată lumea, cineva care avea să facă lucruri mărețe.

Și viața lui Anthony a mers mai departe.

A atacatoarei, se pare că nu.

– Dar n-a zis nimic? Despre… fratele ei? a întrebat Anthony.

– E complet mută de când a fost arestată. Se crede că are un fel de sindrom posttraumatic de la uciderea medicului ăluia.

– Atunci hai să lăsăm lucrurile așa, a zis Anthony. Povestea asta a mai fost îngropată o dată.

După ce au plecat colegii lui, Anthony a dat pe gât două pahare de scotch, încercând să-și amorțească nervii. A hotărât să nu-i spună lui Katherine. Ea cu siguranță avea să reacționeze exagerat.

Băiatul ar fi putut să plece oricând, își reamintea Anthony. Asta spuseseră atunci frații. Poate că i-au *spus* băiatului să bea, poate chiar au țipat la el, și poate, da, câțiva dintre frații mai agresivi au turnat băutură în gurile deschise ale candidaților, și poate că niște obiecte contondente (mingi de fotbal sau de baschet, cel mai probabil) fuseseră aruncate în ei. Dar, teoretic vorbind, ușa nu a fost închisă nici o clipă. Ieșirea a fost mereu o opțiune.

Iar acum, înțelegea Anthony, mai era ceva. Ceva ce nu știuseră la momentul respectiv. Băiatul era un fir-scurt, înainte să *existe* așa ceva. Iar în noaptea aceea în sediul frăției, firul lui a ajuns la capăt. Dacă nu l-ar fi omorât alcoolul, atunci l-ar fi omorât *altceva*, nu?

Câtă vreme firul băiatului era scurt – *mereu* fusese scurt – atunci Anthony nu era de vină. Nu putea vedea altfel lucrurile. Nu putea concepe posibilitatea că exista un *motiv* anume pentru care firul băiatului era scurt.

Anthony credea în Dumnezeu, bineînțeles, dar nu-și putea îngădui să creadă

că Dumnezeu a văzut viitorul, a văzut că Anthony și frații lui îl vor convinge pe băiat să vină în mijlocul lor, că se vor preface că acesta are vreo șansă, că

îl vor tachina fizic și verbal până când el va bea atât de mult încât abia se va mai ține pe picioare.

Iar Anthony și-a îngăduit să uite de băiat în timp ce scotch-ul îi pătrundea în sânge, durata atenției i se micșora deja, iar creierul îi încetinea doar un pic. Și-a mai turnat un ultim pahar în seara respectivă.

În dimineața următoare, viața lui avea să meargă mai departe.

195

Dragă A,

Cunoșteam un tip la colegiu care s-a angajat ca bancher de investiții, și era atât de îngrijorat că o să ajungă să-și urască locul de muncă, dar că va rămâne acolo pentru bani, încât și-a pus o alertă pe telefon care să-i trimită

același mesaj în fiecare an de ziua lui: „Stai jos și întreabă-te: Ești fericit?“

Nu am mai vorbit de câțiva ani, dar ieri a fost ziua lui, a împlinit 30 de ani, și mă întreb dacă tot și-a pus aceeași întrebare. „Sunt fericit?“

Cred că suntem educați să credem că fericirea e ceva ce ne-a fost promis.

Că merităm cu toții să fim fericiți. Și de-asta e așa de greu să acceptăm chestia asta absolut tâmpită care ni se întâmplă unora dintre noi. Pentru că se presupune că vom fi fericiți. Dar apoi ne-a sosit cutia asta în fața ușii și ne-a spus că nu o să avem parte de același final fericit ca oamenii pe lângă care trecem pe trotuar, la film, la supermarket. Ei ajung să trăiască mai departe, iar noi nu, și nu există absolut nici un motiv pentru asta.

Iar acum guvernul și atâția alții nu fac decât să înrăutățească lucrurile, punându-se de acord că merităm mai puțin decât toți ceilalți. Nici măcar n-am mai primit vreo veste de la majoritatea prietenilor mei fir-lungi de săptămâni întregi. Cred că poate fir-lungii simt nevoia să se disocieze de noi, să ne pună

într-o altă categorie decât pe ei înșiși, pentru că și ei au fost crescuți să creadă

că merită fericire. Și acum vor să se bucure de fericirea aia de la o distanță

confortabilă, unde nu e nevoie să se simtă atât de vinovați din cauza ei ori de câte ori se uită la noi. Unde nu se pot molipsi de ghinionul nostru.

Pe lângă asta, li s-a spus să le fie frică de noi. De fir-scurții sălbatici și instabili.

Îmi pare rău că te bombardez cu gânduri atât de negative, dar mi-a murit un prieten luna trecută și uneori simt că totul o ia de-a berbeleacul la vale, și

cu toate că am intrat într-un grup unde sunt încurajat să rostesc aceste gânduri cu voce tare, mi se pare mai ușor, cumva, să scriu totul aici.

B

196

AMIE

Amie încă mai avea scrisoarea din săptămâna precedentă. O citise iar și iar, de zece ori deja, dar nu știa ce să scrie înapoi.

Ținea hârtia în poală, așezată pe canapeaua din cancelarie, gândindu-se că „B“ are dreptate. Între cei cu firul scurt și cei cu firul lung se deschisese o prăpastie, una pe care doar câțiva oameni, precum Nina și Maura, reușiseră cumva să o traverseze.

Amie se temea, pentru prima dată, că făcuse o greșeală când răspunsese la prima scrisoare în primăvara aceea. Atunci știa, sau cel puțin bănuia, că autorul are firul scurt. Iar acum corespondența lor devenea mai profundă, mai intimă. Cum putea Amie să fie sigură că spune ce trebuie? Sau, Doamne ferește, că nu spune ce nu trebuie?

Se uita lung la scrisoare când a înțeles.

Și ea făcea la fel.

Tot ce spusese autorul.

Făcea presupuneri despre ei. Se purta cu mănuși în preajma lor. Se întreba dacă prietenia asta nu e prea mult pentru ea, prea tensionată. Se temea că – din cauza firului – celălalt era distructibil, delicat, *diferit*.

Scrisoarea stătea în poșeta ei, încă așteptând un răspuns, când Amie s-a întâlnit cu Nina la o plimbare prin West Village, înainte ca ea și Maura să

plece în călătorie.

Cele două surori mergeau agale prin Washington Square Park, care în seara aceea călduroasă era plin de skateboarderi și oameni care își plimbau câinii, familii și iubiți, și cel puțin doi dealeri de droguri în colțuri opuse ale parcului, datorită cererii crescute în rândul fir-lungilor care căutau să

sărbătorească și în rândul fir-scurților care încercau să evadeze.

Amie și Nina au trecut pe sub arcada masivă de marmură de la intrarea în parc, unde cineva mâzgălise cu sprayul pe una dintre cele două coloane albe: „Dacă TU ai avea firul scurt?"

În mod normal, lui Amie îi plăceau toate întrebările speculative, visa la modul condițional. Dar asta era o întrebare pe care nu o putea invita în mintea ei, o cutie pe care pur și simplu nu putea s-o deschidă. Indiferent că

răspunsul era cincizeci sau nouăzeci de ani, nu voia *nici un* număr în minte.

Refugiul lui Amie se găsea în fanteziile ei, în gândurile ei despre viitor. Un număr le-ar fi distrus pe toate. Ar fi adus-o cu picioarele pe pământ. *Trebuia*
197

să-și trăiască viața neștiutoare, de parcă firul ei ar fi fost cumva infinit. Doar așa știa să o facă.

Și îi era greu, sincer, să înțeleagă cum de atâția oameni – Nina și Maura, și autorul scrisorilor ei – aveau capacitatea de a trăi altfel.

– Uneori, mă gândesc la toate lucrurile cu care trebuie să vă

confruntați tu și Maura, a zis Amie, și nu știu cum de faceți față.

Nina s-a gândit o clipă.

– Presupun că încerc să-mi amintesc că, oricât de greu mi-ar fi mie, pentru Maura e mult mai greu. De-asta am planificat excursia asta pentru noi două.

– Ei bine, poate că eu nu sunt așa de puternică precum oricare dintre voi, a oftat Amie.

– Pentru că nu te-ai uitat, vrei să spui?

– Nu, nu doar asta… Amie se gândea la biletul fără răspuns din poșeta ei. Sunt oarecum prietenă prin corespondență cu un fir-scurt, și începe să-mi fie dificil să scriu înapoi când știu că trece prin ceva atât de îngrozitor.

Nina părea confuză.

– Cine e?

– Păi, chestia e, a spus Amie șovăind, că nu știu. Nu ne-am prezentat niciodată.

– Cum a început totul? Când?

– A început în timpul școlii, a zis Amie, și părea prea straniu să explice în amănunt. În primăvară. Și credeam că o să se stingă pe durata verii, dar în fiecare săptămână în care mergeam în clasă, găseam altă scrisoare.

– Știi cât timp mai are persoana asta?

– Vreo paisprezece ani, cred.

– Și câți ani are acum?

– Păi, nici asta nu știu. Dar cred că e în jur de vârsta noastră. A pomenit de un prieten care a împlinit treizeci. Și știu că, *strict vorbind*, nu sunt fir-lung, de vreme ce nu m-am uitat, a zis Amie, dar tot mă simt vinovată. Și îmi pare tare rău pentru el.

Au trecut pe lângă un cuplu cuibărit împreună pe o bancă, ghemuiți unul într-altul, iar Nina s-a uitat la chipul neliniștit al lui Amie.

– Ai ieși cu un fir-scurt? a întrebat deodată Nina.

– Ăă, da, sunt sigură că da, a răspuns Amie, deși nu mai ieșise cu nimeni dinainte să apară firele.

Tendința lui Amie de a visa cu ochii deschiși ducea la un obicei nefericit de a-și imagina ziua nunții după doar două sau trei întâlniri, iar imaginația ei avea talentul de a exagera până și cele mai neînsemnate 198

defecte ale unui bărbat. În închipuirile ei, tipul care o întrerupea în conversații îi întrerupea acum jurămintele în fața altarului, iar bărbatul care părea stânjenit în preajma mamelor care alăptau în public refuza acum să

aibă grijă de propriul lor bebeluș fictiv.

Iar alteori, indiferent cât ar fi încercat, pur și simplu *nu putea* să vadă

viitorul cu un bărbat anume. Imaginile pur și simplu nu prindeau formă în mintea ei, sau apăreau neclare și întunecate, estompând chipul bietului bărbat. Asta era chiar mai puțin promițător decât cei nepotriviți.

Numai doi bărbați reușiseră să se ridice la înălțimea așteptărilor până

acum, foștii iubiți ai lui Amie de la douăzeci și ceva de ani: un avocat care nu avea timp de o relație serioasă și un poet și mai visător decât Amie.

– Deci poate că *ai ieși* cu un fir-scurt, dar te-ai *mărita* cu el? a întrebat Nina.
– Sincer, nu știu, a zis Amie încet.

Nu era prima dată când se gândea la întrebarea asta.

– Sunt sigură că ar fi altceva dacă aș fi *deja* îndrăgostită de persoana respectivă, ca tine și Maura, dar dacă am fi abia la început? Adică, uite, știu că voi nu vreți copii, dar eu sunt destul de sigură că vreau, așa că n-ar fi vorba doar de *mine*. Mi-aș face familia să treacă printr-o asemenea pierdere oribilă cu bună știință. Dacă aș alege să le ofer un viitor fără tatăl lor.

– Înțeleg, a spus Nina.

– Ideea e că viața e deja destul de grea, iar asta ar aduce și mai multă

tristețe în ea, a zis Amie. S-a întors cu fața direct la sora ei. Crezi că asta mă

face o persoană îngrozitoare?

– Cred că înseamnă doar că nu știi de ce ești în stare, a răspuns Nina.

În apropiere, o trupă de artiști stradali, un cvartet de jazz, a început să

cânte o melodie.

– Maura nu mă lasă niciodată să trec pe lângă o reprezentație fără să

ne oprim să ascultăm, fie și doar un minut, a zis Nina.

Deja se adunase un mic public în jurul muzicienilor, oameni care se legănau și băteau din picior în ritmul muzicii.

– Dar să dansezi? a zâmbit Amie, începând să-și rotească umerii și să

dea discret din șolduri.

Nina s-a încordat instinctiv și și-a încrucișat brațele la piept.

– Nu, mersi, a spus ea.

– Haidee, s-a rugat Amie de ea.

A tras ușor de brațele surorii ei până ce Nina a cedat, iar corpul i s-a relaxat, adoptând ușor niște mișcări necoordonate, tot puțin inhibate, dar cu o îmbunătățire vizibilă.

Și cele două surori se legănau înainte și înapoi în mulțimea de spectatori care dansau, recunoscători o clipă cu toții pentru faptul că erau transportați într-o vreme când a sta doar într-un fir de ață era doar ceva la modul figurat.

JAVIER

După dezbaterea din septembrie, Javier spera că Jack o să aducă singur vorba despre faptul că unchiul lui promovase agresiv povestea lacrimogenă a nepotului său fir-scurt, soldat în armată, pe o scenă națională. De parcă era ceva cu care să te lauzi. De parcă era treaba *lui* să spună povestea asta.

Însă Jack s-a întors în apartamentul lor în ziua de după dezbatere și nici măcar n-a pomenit despre ea. Javi voia să creadă că Jack se pregătea să discute despre asta, poate chiar că se consulta cu familia lui în privința comportamentului lui Anthony înainte să vină la Javi cu o soluție. Dar după câteva zile de ocolit subiectul, Javier se săturase de tăcere.

A decis să-l întrebe în timp ce el și Jack erau la sala de box. Deși Jack renunțase la cea mai mare parte din antrenamentele de luptă după ce și-a dezvăluit „firul scurt" în fața armatei, tot își mai punea mănușile și casca de protecție în fiecare săptămână ca să-l ajute pe Javi ca partener de meciuri scurte.

Javi își exersa pumnii în scutul pe care Jack îl ținea sus.

– O să vorbim vreodată despre ce a făcut unchiu-tău la dezbatere săptămâna trecută? a întrebat el.

– Da, a fost o fază de rahat, a răspuns Jack printre lovituri. Chiar și pentru el.

Javi aștepta ca Jack să spună mai mult, dar în sală era liniște, cu excepția plesnetelor mănușilor lui Javi în umplutura scutului.

– Și, ai vorbit cu el după? a întrebat Javi.

– Nu e tocmai ușor de găsit în momentul de față.

– Dar cu mătușa ta? Sau cu tatăl tău?

– Presupun că n-am vrut să fac mare lucru din asta.

Jack a ridicat din umeri din spatele scutului.

– Dar *e* mare lucru! a zis Javi. Mi-aș dori să iei chestia asta mai în serios.

– Ei bine, aș prefera să nu atrag *și mai multă* atenție asupra firului meu, a spus Jack. Din motive evidente.

– Eu vreau doar ca unchiul tău să nu se folosească de firul *meu* ca să fie ales, a zis Javi, bătându-și pieptul cu mănușa. E viața *mea*. N-are nici un drept să se folosească de ea.

Jack a oftat, încuviințând din cap.

– Știu, Javi. Ai dreptate. N-ar fi trebuit s-o facă. Și îmi pare rău că n-am apucat să vorbesc cu familia mea despre asta, a zis el. Doar că acum toată lumea îmi scrie și mă sună, mă întreabă dacă *eu* sunt fir-scurtul la care se referea în seara aia. Și acum toată lumea vrea să vorbească cu mine despre asta, dar eu *chiar* nu vreau să vorbesc cu nici unul dintre ei.

Lui Javi nu-i venea să creadă cât de egocentrist era. Nu Jack fusese cel căzut pe podeaua capelei, îngrijorat din cauza familiei sale, rugându-se la Dumnezeu printre lacrimi.

– Uau, îmi pare rău, man. Habar n-aveam că ai atâtea rahaturi pe cap, a zis Javi amar. Cred că e nașpa rău să fii fir-scurt.

Jack a scuturat din cap.

– *Știi* că nu asta am vrut să spun. Singurul motiv pentru care urăsc să vorbesc cu oamenii ăștia e că asta mă face să mă simt ca un mare impostor!

Jack și-a aruncat palmarul în perete, făcându-i să tresară pe alți câțiva boxeri din sală și amintindu-le amândurora să coboare vocea, de teamă să nu fie auziți.

Javi știa că prietenul lui se chinuia cu schimbul. În dimineața aceea, Jack purta un tricou cu mascota liceului, iar Javi și-a dat seama că trecuse ceva timp de când îl văzuse ultima dată pe Jack purtând ceva cu sigla armatei. Javi se bucura că Jack *simte* măcar ceva, că acțiunile lor îl împovărau și pe el. Dar tot și-ar fi dorit să-l scuture pe Jack de umeri, să-l facă să iasă din starea proastă și să înțeleagă că sunt mult mai multe lucruri pe care le putea face cu timpul lui.

– Eu tot nu înțeleg de ce-l lași pe unchiul tău să scape basma curată cu asta, a zis Javi. Cu totul. Cu toate rahaturile lui împotriva fir-scurților.

Javi se străduia să-și evite furia, până când și-a amintit ce văzuse recent online, câteva tweeturi care confirmau că Anthony Rollins a fost în sală când a luat naștere Inițiativa STAR.

Ceva ce Jack, presupunând că știa, uitase în mod convenabil să-i spună.

– E vina unchiului tău că a trebuit să mințim în legătură cu toate astea de la bun început! a șuierat Javi.

– Crezi că nu știu? Când am aflat că *el* e practic ăla din spatele poveștii, m-am simțit ca un rahat! Dar n-am ce face, Javi. Nu e ca și cum omul ăsta vorbește vreodată cu mine, dacă nu îmi cere vreo favoare. Și chiar dacă am sta de vorbă, nu m-ar asculta.

– Dar tot ești rudă cu el! Trebuie să ai ce să faci.

– *E* rudă cu mine, a zis Jack. Și tocmai de-asta nu pot să-i spun să nu mai candideze la președinție, când toți ceilalți din familie îi fac campanie activ.

– Păi, ai putea măcar să-i spui să nu le facă viața mai grea oamenilor care suferă *deja*, l-a îndemnat Javi.

– Uite, știu că el pare capul răutăților aici, dar e clar că nu e singurul care gândește așa, a spus Jack încet. Nu încerc să-i caut scuze, dar… poate că

doar valorifică ceva mai mare.

– Atunci ar trebui să-și folosească poziția ca să facă oamenii să se răzgândească! Nu să toarne gaz pe foc, a spus Javi.

Nu putea să înțeleagă de ce Jack nu era la fel de furios.

– Asta dacă nu *ești de acord* cu el, de fapt?

– Doamne, omule, normal că nu-s de acord cu el! a exclamat Jack, ridicând brațele defensiv. Doar că nu văd rostul să mă pun împotriva unchiului meu. Tot cum vrea el o să facă, orice i-am spune.

Acceptarea jalnică a lui Jack, resemnarea lui îl enervau și mai rău pe Javi.

– Dar nu-ți pasă că e vorba de niște *vieți* adevărate aici? Doctorul ăla care a fost împușcat în New York a murit doar din cauza unchiului tău!

Javi și-a dat seama de pe chipul lui Jack că l-a atins la coarda sensibilă

cu acel comentariu.

– Ce s-a întâmplat cu doctorul ăla e îngrozitor, a zis Jack. Dar dacă

încep acum să-l critic pe unchiul meu, s-ar putea să mă dezmoștenească

toată familia. De partea *cui* crezi că o să fie? A puștiului care abia s-a târât prin academie sau a bărbatului care s-ar putea să ajungă președinte? Și nu înțeleg de ce ar fi responsabilitatea *mea* să rezolv chestia asta. N-am cerut să

fie unchiul meu, e doar un obsedat de sine care a intrat în familie prin alianță. Porcăriile lui n-ar trebui să fie problema mea.

– Păi, au devenit problema ta când a stat pe scena aia și a spus lumii întregi despre tine, a zis Javi cu asprime. Despre *noi*.

Directorul sălii de sport venea acum spre ei, cu cheile zornăindu-i în buzunare.

– E totul în regulă aici, băieți? Am avut niște plângeri.

– Da, nu vă faceți griji, a spus Jack. Plecam oricum.

Și-a scuipat gutiera în palmă, apoi a pornit valvârtej spre vestiar. Iar Javi a privit cum ușa se închide balansându-se în urma lui Jack, punctul final după prima lor ceartă adevărată în mai bine de patru ani de prietenie.

În ciuda averii și a relațiilor sale, Javi l-a compătimit mereu pe Jack, știind că în copilăria lui nu a avut parte de aceeași fericire pe care a avut-o el, că a crescut simțindu-se pierdut și abandonat. Javi știa că familia lui Jack e solicitantă, că purta numele de familie ca pe o povară, străduindu-se mereu să se ridice la înălțimea așteptărilor. Așa că Javi nu putea înțelege *de* 203

ce, în momentul acesta crucial, Jack le-ar lua partea *lor* și nu celui mai bun prieten al său.

Se temea atât de tare de reproșurile lor? Atât de disperat era după

aprobarea lor?

Sau era doar atât de priceput la a compartimenta lucrurile, încât putea cumva să separe oamenii pe care îi iubea de durerea pe care aceștia o provocaseră?

Poate că motivul era cu totul altul, ceva ce lui Javier îi scăpa.

Javi era gata să plece și el din sală, când a zărit un sac de box înalt care atârna singur într-un colț și l-a lovit furios cu pumnul strâns, făcându-l să

zboare în peretele din spate.

Dragă B,

Cred că ai dreptate în privința fir-lungilor. Unii dintre ei poate chiar nu își dau seama ce fac. Vor doar să se distanțeze de tristețe sau de vinovăție, sau de orice lucru care le amintește de propria lor mortalitate. Oricât de mult timp ar mai avea la dispoziție, nimeni nu vrea să se gândească la sfârșit.

E ciudat, pentru că, înainte, societatea era mult mai în largul ei în privința morții. În capitolul despre epoca victoriană, le explic elevilor mei că, pe vremea aceea, oamenii erau înconjurați de moarte. Purtau medalioane cu șuvițe de păr ale rudelor decedate, țineau coșciugul în salon în timpul priveghiului, ba chiar făceau fotografii cu cei dragi pe care să le păstreze ca amintire. Acum, vrem să evităm pe cât posibil ideea de moarte. Nu ne place să

vorbim despre boală, ne izolăm membrii muribunzi ai comunității în spitale și cămine de bătrâni, retrogradăm cimitirele la fâșii izolate de pământ de-a lungul autostrăzii. Presupun că fir-scurții sunt cel mai recent grup care suferă

de pe urma comportamentului nostru dezgustat de moarte, și poate chiar mai mult ca înainte.

Dar ai întrebat dacă toată lumea merită fericire. Cu siguranță cred că

da. Și nu cred că dacă ai firul scurt, lucrul acesta ar trebui să fie imposibil.

Dacă e ceva ce am învățat din toate poveștile pe care le-am citit – despre iubire și prietenie, aventură și curaj –, e că a duce o viață lungă nu e același lucru cu a duce o viață bună.

Aseară, m-am uitat la cutia mea pentru prima dată după multe luni de zile. Nu am deschis-o, dar am citit din nou inscripția. „Înăuntru se află măsura vieții tale."

Sigur, e vorba de firul dinăuntru, dar poate că asta nu e singura măsură

pe care o avem. Poate că există mii de alte moduri în care ne-am putea măsura viețile – adevărata calitate a vieților noastre – și care se află înăuntrul nostru, nu înăuntrul vreunei cutii.

Și, după propria ta măsură, poți totuși să fii fericit.

Poți să duci o viață bună.

A

205

MAURA

A fost o ușurare să aterizeze în Veneția, după nebunia de la aeroport.

Terminalul de zboruri internaționale fusese mai aglomerat decât își amintea Maura să fi fost vreodată. În timp ce o aștepta pe Nina în fața chioșcului de ziare, au trecut pe lângă ea trei grupuri de turiști, conduse de ghizi în geci cu siglele firmelor. Sute de călătorii de pe lista cu lucruri de făcut înainte de moarte câștigau popularitate în rândul fir-scurților și fir-lungilor deopotrivă, pentru toți cei care simțeau că soarele apune peste șansa lor de a vedea lumea.

Un amestec pestriț de excursioniști zăbovea vizavi de ea, cu rucsacuri, cu genți de voiaj burdușite prinse de ei, cu saci de dormit și saltele de yoga rulate sub braț. Câteva frânturi de discuții auzite din întâmplare au făcut-o pe Maura să creadă că se îndreaptă spre Himalaya, ceea ce nu era atât de surprinzător. Se spunea că o mulțime de occidentali fuseseră atrași de aceleași colțuri ale Asiei de la prima sosire a cutiilor.

În aprilie, pe când criza era proaspătă, câteva mănăstiri budiste și-au deschis porțile vizitatorilor străini care căutau îndrumare, dar au subestimat numărul enorm al sufletelor în căutarea iluminării. Până în vară, unele regiuni din Bhutan și India erau deja atât de supraaglomerate încât guvernele au impus noi limite numărului de turiști pe care îl puteau accepta.

Zone care odinioară trăiau netulburate erau acum acoperite cu drapelele de rugăciune ale turiștilor, câmpuri întregi din Tibet străbătute de șiruri de cârpe fascinante în toate culorile curcubeului.

Și multe dintre locurile cele mai sfinte ale lumii atrăgeau cu milioane de oameni mai mulți ca de obicei, pelerinii își cărau cutiile și firele până la Zidul Plângerii din Ierusalim, la Kaaba de la Mecca, la Grota Massabielle

din Lourdes, unii căutând o întoarcere la originile lor spirituale într-o vreme a zăpăcelii imense, alții rugându-se pentru un miracol.

Maura participase la o mulțime de mitinguri pentru climă și manifestase împotriva turismului excesiv. Dar nu putea să-i învinovățească

pe acești nomazi fiindcă își doreau să exploreze câtă vreme încă mai erau în stare. Fiindcă se întrebau dacă vreun tărâm îndepărtat ar putea să aibă

răspunsurile pe care nu le puteau găsi acasă.

La fel ca acele locuri sacre, și Veneția era plină de vizitatori, dar de îndată ce Nina și Maura au urcat în feribotul care le ducea de la aeroport, 206

privind orașul cum se înalță din apele din jurul lor, și apoi, când se chinuiau să-și tragă trollerele peste denivelările străzii, în susul și în josul podurilor mici care împânzeau canalele, simțeau acel lucru cu fiecare răsuflare, plămânii lor umplându-se de entuziasmul de a se afla într-un loc nou.

Mințile lor încercau vesele să îndeplinească o mie de sarcini deodată, savurând priveliștile și sunetele, și mirosurile, cu fiecare element al conștientizării ascuțit, știind că e ceva deosebit, o clipă îngroșată și scrisă

între paranteze în timp, ceva ce trebuie întipărit în amintiri.

Deși era octombrie, iar mulțimile notorii ale verii se dispersaseră deja, familii și grupuri mari de turiști tot mai umpleau piețele largi, fierbând în căldura soarelui, așa că, până a doua zi, Maura și Nina învățaseră să se țină

departe de piețele principale și să se aventureze pe aleile mai înguste și mai umbrite, unele doar de lățimea a două perechi de umeri, urmând labirintul orașului fără vreun punct final anume în gând.

Flancate de ziduri de piatră în ruine, aceste străduțe erau surprinzător de izolate de zgomotul înconjurător. Aproape pretutindeni unde mai merseseră, ecourile picamerelor și zornăiturile slabe serveau drept avertismente constante cu privire la fragilitatea orașului, la dispariția sa inevitabilă.

Veneția, se pare, era într-o stare perpetuă de reparare, încercând să-și ocolească soarta.

Într-o după-amiază, Nina și Maura au dat peste o răspântie deosebit de pitorească, unde una dintre aleile pustii se deschidea într-un debarcader din lemn la un canal îngust, departe de cele mai mari, unde gondolele costisitoare transportau turiști.

Maura a mers până pe chei, vrând să-și înmoaie degetele de la picioare în apă, dar Nina s-a opus, citând un articol pe care-l citise despre poluarea din canale și cât de rar erau curățate. Așa că s-au mulțumit să se așeze pur și simplu lângă apa care plescăia ușor lovind malul, cu Maura odihnindu-și capul pe umărul Ninei.

Maura se uita la apa de jos, opacă și verde, cum trecea încet pe lângă

ele. Arăta mai tulbure decât se așteptase, ca și cum un pictor tocmai și-ar fi clătit pensulele în canal.

– Avem noroc că am apucat să-l vedem cât mai arată așa, a zis ea. O

parte din mine tot nu poate să creadă că au construit orașul ăsta. O lume deasupra apei.

– Am citit un articol despre el în avion, a zis Nina. De fapt au înfipt piloni de lemn în noroiul și lutul de sub apă, apoi au construit platforme de lemn deasupra pilonilor, apoi platforme de piatră deasupra lor, și, în sfârșit, clădirile la rândul lor.

– Dar lemnul n-a putrezit? a întrebat Maura.

– Lemnul pe care l-au folosit era rezistent la apă, și de vreme ce a stat sub apă și n-a fost expus la aer, nu s-a deteriorat niciodată, a răspuns Nina. A stat în picioare toate secolele astea.

Cu toate că străzile miroseau din când în când a port pescăresc, orașul era fermecător, deosebit de orice alt loc pe care-l mai văzuseră. Clădirile în culori pastelate, ale căror arcade gotice se topeau în apa scânteietoare, șirurile de gondole din fața lor, legănându-se în așteptare, arătau exact așa cum apăreau pe cărțile poștale și în reverii.

Deosebit de amuzante erau chipurile curioase pe care le întâlneau la fiecare colț. Sculpturi cocoțate pe acoperișuri, figurine pictate pe frescele de pe tavane, fațade împodobite cu busturi mici, ba chiar și clanțe sculptate sub formă de capete – peste tot pe unde umblau în oraș le priveau ochii sfinților și ai artiștilor.

O dată, Maura aproape a tresărit la vederea unei duzini de chipuri pictate care se holbau la ea cu ochi goi și tulburători de la fereastra unui magazin mic.

Nina a urmat-o înăuntru, unde fiecare centimetru al pereților și tavanului era acoperit cu măști venețiene tradiționale, sute de chipuri de porțelan, fiecare cu personalitatea sa. Era acolo bufonul, cu tichia lui cu clo-poței. Sinistrul doctor de ciumă, cu ciocul său lung. Erau măști de toate culorile de pe paleta artistului. Unele aveau panglici și pene, și decoruri complicate din foiță de aur. Altele purtau expresii chinuite ori rânjete răutăcioase. Maura s-a apropiat să admire o mască albă împodobită cu note muzicale delicate.

O femeie a ieșit din camera din spate a magazinului, cu un braț sprijinit de un baston din lemn de mahon, și le-a salutat din cap pe Nina și pe Maura.

Părul ei negru și ondulat, presărat cu șuvițe cărunte, era răsucit într-un coc lejer, iar femeia purta ochelarii cu rame roșii ca pe un colier.

– Ciao, a spus ea. De unde ne vizitați?

– Din New York, a răspuns Nina.

– Ah, Big Apple, a zis femeia cu un hohot de râs. Engleza ei părea bine exersată, chiar dacă avea un accent puternic. Știți despre istoria măștilor noastre?

Nina și Maura au scuturat amândouă din cap.

– Ei bine, toată lumea știe că purtăm măști în timpul celebrului carnaval, dar mai era o vreme înainte, când oamenii din Veneția purtau măști *ogni giorno*, în fiecare zi. Nu doar la festivități.

Cu mâna liberă, femeia a arătat spre lumea din afara ferestrei.

– Dacă erai afară și te plimbai pe stradă, puteai să porți o mască și nimeni n-ar fi știut cine ești.

– Sună foarte… eliberator, a zis Maura.

– Libertate. *Sì*, a spus femeia solemn. În Veneția, vechile clase sociale erau foarte stricte. Dar cu mască, puteai să fii… oricine. Bărbat, femeie, bogat, sărac. Seamănă cu pic cu New Yorkul vostru, da? Te duci acolo ca să fii cine vrei.

Nina a dat din cap aprobator.

– Atunci de ce au încetat oamenii să le mai poarte?

– Păi, care e cuvântul… anonim? *Sì.* Să fii anonim are un preț. Simți că

poți să faci orice. Bei, înșeli, joci la noroc… Femeia și-a dat capul pe spate către tavan, zâmbind la șirurile nesfârșite de chipuri care o priveau de sus.

Măcar am păstrat carnavalul.

*

Maura voia să aleagă o mască pe care s-o atârne în apartament, iar Nina a probat în fața ei câteva modele diferite, fiecare mai flamboaiantă

decât cea dinainte. Era aproape șocant cât de greu de recunoscut era când purta fiecare mască, iar Maura s-a trezit cu gândul la ce spusese proprietara magazinului, la libertatea pe care i-o ofereau măștile purtătorului.

Sentimentul de invincibilitate. Poate așa se simțeau fir-lungii, și-a dat seama.

Și cu toate că timpul petrecut în Italia fusese frumos până acum, o distragere de la viața de acasă, Maura nu se putea abține să nu se întrebe cum ar fi să-și pună o mască, să devină temporar cineva nou, cineva cu un alt fir. Să simtă acea ușurare, acea pace, măcar o zi.

Maura a privit-o pe proprietara magazinului cum ridică cu grijă o mască de pe fața Ninei.

– Ce s-a întâmplat aici, în Italia, când au sosit cutiile? a întrebat deodată. Cei mai mulți oameni s-au uitat?

Femeia a încuviințat, de parcă aștepta întrebarea.

– Unii, da, dar cred că cei mai mulți, nu. Sora mea e catolică foarte tradițională. Ea nu s-a uitat, pentru că spune că o să se ducă oriunde o cheamă Dumnezeu. Iar eu nu m-am uitat pentru că… îmi place viața mea.

Femeia a ridicat din umeri. Aud de americanii ăștia, spun că firele i-au făcut să se gândească din nou la viețile lor. Cum le spune, la…

– Prioritățile lor? a sugerat Maura.

– *Sì, sì.* La prioritățile lor. Dar, în Italia, cred că noi știam deja. Noi deja puneam arta pe primul loc, mâncarea pe primul loc, pasiunea pe primul loc, a explicat ea, făcând cu brațul un gest larg, care cuprindea tot magazinul. Și

deja puneam *familia* pe primul loc. Nu aveam nevoie de fire să ne spună ce e cel mai important.

JACK

Ultimul dintre sacii lui Javier fusese târât în holul din față, gata să fie încărcat în duba tatălui său și să înceapă drumul de paisprezece ore până la unitatea din Alabama, unde urma să-și înceapă cursurile de aviație. Însă

domnul și doamna García aveau să ajungă abia peste o jumătate de oră, așa că Javi stătea pe valiză, așteptând.

Nu era nevoie să plece așa devreme. El și Jack ar fi trebuit să-și petreacă ultima săptămână împreună. Însă după ceartă, Javi a decis să-și petreacă timpul rămas cu părinții lui.

Sigur că Javi voia să fie cu familia lui, se gândea Jack. Lui chiar *îi plăceau* rudele lui. Din câte știa Jack, singura minciună pe care le-a spus-o Javi vreodată părinților săi a fost cea despre firul său. Și i-a scutit de acel adevăr din iubire.

Jack nu a fost niciodată atât de sincer cu familia lui, cel puțin nu atunci când conta cel mai mult. După ce soția lui a plecat, tatăl lui Jack a devenit complet devotat carierei sale, supraveghind contractele Departamentului de Apărare. A ieșit cu câteva femei bogate, rasate, la cererea surorii sale, Katherine, dar munca îi răpea toată atenția. Jack simțea că tatăl lui *avea nevoie* să reușească pentru a le păstra statutul în familie, pentru a șterge pata lăsată de mama lui – și avea nevoie ca și Jack să reușească.

Bunicul Cal era probabil singurul care poate l-ar fi înțeles pe Jack, care nu l-ar fi batjocorit sau nu l-ar fi certat fiindcă spunea ce gândește. Dar Jack pur și simplu nu avea cum să intre în camera de zi a bunicului său, lambrisată cu lemn de stejar, unde erau agățate pe perete trei dintre muschetele din secolul al XIX-lea ale strămoșilor săi, alături de o Stea de Bronz[18] înrămată, și să mărturisească faptul că el nu putea face ceea ce au făcut atâția bărbați din familia Hunter.

Pur și simplu, nu putea să recunoască faptul că ar exista o altă cale pentru el, una care să nu-i dea frisoane în toiul nopții sau dureri de cap când se gândea la viitor. Și cu siguranță nu ar fi putut s-o spună fără să propună o alternativă, ceva respectabil precum dreptul sau politica. Și totuși, oricât ar

fi știut Jack că *nu* e făcut pentru armată, nu știa pentru *ce* e făcut. Nu avea

18 Decorație a Forțelor Armate ale Statelor Unite

nici o pasiune reală, nici un simț al direcției (în afara celor în care îl îndreptase familia lui). Nu era ca toată lumea – bunicul Cal, Javier, restul armatei, medicul acela care a murit la protest. Până și Anthony și Katherine aveau un scop, fie el greșit orientat. Iar acum, după ce „firul lui scurt" îl retrogradase practic pe Jack la o slujbă de birou de nivel inferior în D.C., se simțea mai dezorientat ca oricând, iar uniforma lui era doar un costum care nu-i venea bine.

Jack trebuia să-și amintească singur că nu e o fărădelege să te simți pierdut – la urma urmei, avea doar douăzeci și doi de ani. Nu asta era perioada din viață când aveai voie să simți că plutești în derivă?

Și oare sosirea cutiilor nu trimisese atâția oameni în derivă, ca o pală

de vânt care i-a deviat de la traseul lor?

Dar Jack sesiza ironia incomodă a faptului că *el* primise un fir lung, o viață lungă, și totuși habar n-avea cum s-o petreacă, în timp ce Javi era cel care avea un scop.

Jack se simțea deja ca un ratat în atâtea privințe – ca soldat, ca fiu, ca membru productiv al societății. Nu voia să rateze și ca prieten.

Jack trebuia să-i arate lui Javi cât de rău îi pare și cât de recunoscător e pentru prietenia lor, încă din prima zi la academie și până în seara când Javi a fost de acord cu planul lui.

Prietenia lor era singura parte a vieții lui Jack în privința căreia se simțise întotdeauna sigur.

Când Jack a ieșit din cameră, Javier încă stătea gânditor pe bagajul său.

– Știu că probabil sunt ultima persoană pe care vrei s-o vezi în momentul ăsta, dar nu puteam să te las să pleci fără să-mi iau la revedere, a zis Jack. Și fără să-mi cer iertare.

Javi doar a încuviințat în tăcere.

– Știu că am fost un prieten de rahat de când am făcut schimbul și tu nu meriți să fii pedepsit pentru problemele *mele*, a spus Jack. Sper că știi că sunt foarte mândru de tine, Javi. Ești de două ori mai bărbat decât o să fiu eu vreodată.

Javi a ridicat privirea spre prietenul lui, părând emoționat de omagiu.

Ochii lui Jack erau umflați, fața îi era umbrită de o barbă de câteva zile, însă Javi arăta la fel ca în prima lor zi de colegi de cameră, când Jack i-a cunoscut pe părinții lui și a observat cât de emoționați păreau, ezitând să-și părăsească fiul. Jack le-a dat cuvântul lui, atunci, că o să aibă grijă de Javi.

Erau în aceeași barcă.

– Mersi că ai zis asta, a spus Javi.

Jack a zâmbit și a arătat spre masa de fusbal.

– Vrei să mai jucăm un ultim meci?

– Cred că am nevoie doar să fiu singur, dacă nu te deranjează. Să-mi limpezesc gândurile.

– OK, bine. Nici o problemă, a spus Jack. Era clar că s-a înșelat când s-a gândit că o simplă scuză va fi de ajuns. Ăă, voiam doar să-ți dau asta înainte să pleci.

Jack i-a înmânat lui Javi un plic alb subțire. Pe față scria *Pentru prietenul meu cel mai bun*. Javi și-a strecurat degetul sub clapetă și i-a căzut în palmă

un cartonaș de rugăciune uzat, ros pe la margini după atâtea decenii în care a fost ținut în mână.

– Nu pot să-l iau, a zis Javi.

– Ba sigur că da. Îl meriți mai mult ca mine.

Javi a scuturat din cap.

– Serios, Jack, nu pot.

– Știu că ești catolic și asta e o binecuvântare evreiască, dar… e tot același Dumnezeu, nu-i așa?

– Nu e vorba de asta, a zis Javi, așezând cartonașul pe raftul de lângă el.

E moștenirea familiei *tale*. Nu a familiei mele.

Pe Jack l-a rănit să-l audă că o spune astfel. Javi îi fusese mai apropiat decât oricare dintre rudele lui. Javi era singurul care știa ce părere are de fapt Jack despre familia Hunter, despre armată, despre tot.

– Tu *ești* familia mea, a zis Jack.

Javi a tăcut o clipă, și numai sunetele înfundate ale traficului de afară le umpleau apartamentul.

– Apreciez asta, Jack. Dar am… reflectat ceva… și cred că am nevoie de puțin timp pentru mine în momentul de față, cu familia *mea*, departe de toată drama neamului Hunter-Rollins. Fără supărare, dar… sunt destul de apăsători.

Jack a oftat. În privința asta nu îl putea contrazice.

– Știi, *singurul* Hunter care a avut vreodată cartonașul ăla a fost bunicul meu, a zis Jack. Și el l-a primit de la prietenul lui, Simon, ca să-l apere. Asta e tot ce încercam să fac.

– Și e un gest frumos, Jack. Dar chiar nu vreau să mai vorbesc despre asta. Jack simțea frustrarea tăcută din glasul lui Javier. Renunțase la tonul mușcător din cearta de mai devreme, își înlocuise furia cu ceva ce semăna mai degrabă cu tristețea. De parcă Jack nu mai merita să țipe la el și era o cauză fără speranță.

213

– OK, atunci, nu-ți mai stau în cale, a zis Jack, pornind stângaci spre ușă. Dar îți las cartonașul aici, în caz că te răzgândești.

Javi a întors capul, iar Jack, în timp ce stătea în pragul ușii, s-a uitat îndelung la prietenul lui. Privirea lui s-a oprit pe șireturile înnodate ale pantofilor săi de sport – două fire legate împreună, așa cum aveau să fie pentru totdeauna firul lui și al lui Javi.

Jack era cu adevărat recunoscător pentru faptul că firul pe care i-l dăduse lui Javi îi va permite prietenului său să realizeze ceea ce muncise atât de mult ca să câștige. Dar amândoi știau că visul lui Javi era doar o parte din motivul pentru care Jack sugerase schimbul – o mică parte, de fapt.

Jack îi dăduse lui Javier firul lui ca să-și salveze pielea. Iar Javi nu i-a amintit niciodată acest lucru, nu l-a făcut nici măcar o dată să se simtă ca un laș. Jack singur reușise asta.

Javi nu-și dorea un cartonaș de rugăciune vechi și spălăcit care nu i-a aparținut niciodată. I-a spus lui Jack *exact* ce își dorea, când s-au certat la sala de box, și totuși Jack nu-i putea da acel lucru. Nu putea să-și înfrunte unchiul, așa cum nu putea niciodată să înfrunte pe nimeni din familia lui. Iar acum Anthony era moștenitorul prezumtiv, potențialul președinte, în timp ce Jack era la fel ca întotdeauna. Ultimul ales în echipă la picnicul anual al clanului Hunter. Fiul abandonat de cei care erau sânge din sângele lui.

Ce naiba făcea Jack? Își lăsa familia care nu l-a înțeles niciodată cu adevărat să-l alunge pe singurul om care a reușit asta?

Jack credea că știe ce înseamnă singurătatea, fiind mereu un străin printre ai lui, o greșeală. Dar acolo era întotdeauna vorba de *absența* iubirii.

Aici, cu Javi, era *pierderea* ei.

Și a pierde ceva părea mult mai greu, mult mai pustiitor, decât a te descurca pur și simplu fără.

Jack nu putea să-l piardă pe Javi. Nu acum. Nu cu ani de zile înainte să

fie nevoie. Și sigur nu când propria-i slăbiciune și frică erau de vină.

Jack s-a uitat la prietenul și fostul lui coleg de cameră și i-au dat lacrimile fără să vrea.

– Promit că o să găsesc o cale să mă revanșez, Javi, să-ți câștig iertarea.

Și respectul. Pentru că eu te respect atât de mult, a zis el. Știu că o să faci armata mândră.

214

BEN

Când Ben a ieșit cu Maura la un pahar în septembrie, ea i-a cerut o favoare, voia să pregătească o surpriză pentru iubita ei cât timp erau plecate în Italia.

Așa că, după ce au plecat în călătorie, Ben a luat metroul până la locuința lor, a urcat trei etaje și a scos cheia de rezervă pe care i-o dăduse Maura la ultima ședință a grupului de sprijin.

Se aștepta să găsească apartamentul gol.

Dar când a deschis ușa și a intrat în camera de zi, aproape s-a izbit de o femeie care ținea o plantă în ghiveci deasupra capului.

– Fir-ar! a tresărit Ben, bâjbâind cu cheile din cauza uimirii.

– Cine ești? a exclamat femeia, părând la fel de uimită ca el.

– Sunt un prieten de-ai Maurei, a explicat Ben. Ea mi-a dat cheia.

– Ah, a zis femeia, brusc conștientă de postura ei defensivă. Îmi pare rău, te-am auzit că intri și am știut că n-are cum să fie Nina sau Maura, așa că

am pus mâna pe prima armă pe care am găsit-o.

Ben a aruncat o privire la șirul de plante de un verde aprins din spatele ei. – Cactusul ar fi fost o alegere mai bună, a zis el. Extra dureros.

La asta, femeia a zâmbit și umerii i s-au relaxat. A așezat ușor ghiveciul la loc pe raft.

– Sunt sora Ninei, a zis ea. Amie.

– Încântat de cunoștință, a spus el. Eu sunt Ben.

Se părea că atât Amie, cât și Ben primiseră câte o sarcină în timpul excursiei celor două: Nina a rugat-o pe Amie să ude plantele și să aducă

corespondența în casă, în timp ce Maura i-a comandat lui Ben un proiect de artă.

Ben a scos o mână de hârtii din tubul de afișe pe care-l ținea sub braț, răsfirându-le pe măsuța de cafea.

– Tu le-ai desenat pe toate astea? a întrebat Amie, uimită.

S-a aplecat mai aproape ca să cerceteze seria de desene – un bar de karaoke din centru, terasa unei cafenele decorată cu șiraguri luminoase, cupola serei de la Grădina Botanică din Brooklyn.

– Maura m-a văzut cum mâzgălesc de câteva ori și se pare că i-a plăcut ce a văzut, a râs Ben. Dar pe *astea* am încercat să le fac să pară un pic mai profesioniste. Azi veneam să fac niște măsurători pe perete, ca să le înrămez.

Amie a dat din cap aprobator, punând piesele poveștii laolaltă.

– Deci aici s-au cunoscut, aici a spus Nina „Te iubesc“. Dar nu recunosc locul din mijloc.

– Prima întâlnire, a răspuns Ben. Maura și-a dorit toate locurile care le-au marcat momentele importante.

– E un cadou frumos, a zis Amie. Și *desenele* sunt frumoase. Ești artist?

– Arhitect, a zis el.

– Deci un artist care se pricepe la mate, a spus Amie zâmbind.

– Și tu?

– Ah, eu sunt praf la mate, a zis ea.

Ben a râs.

– Adică, cu ce *te ocupi*?

– Sunt profesoară de engleză, a spus ea. Fără cifre, doar romane.

Ben tocmai urma să întrebe la ce școală predă când a auzit bătăi frenetice în ușă.

– Nina! Maura! striga o voce cuprinsă de panică.

Ben a deschis repede ușa și a văzut un bărbat în vârstă, plăpând, cu hainele ude fleașcă.

– *Voi* cine sunteți? a întrebat bărbatul. Unde sunt Nina și Maura?

– Ăă, sunt plecate, a răspuns Ben. Suntem prietenii lor. Vă putem ajuta?

– Nu știu, nu știam unde să mă duc. De obicei, Maura și Nina sunt aici să-mi dea o mână de ajutor, turuia bărbatul neliniștit. S-a întâmplat ceva, cred că s-a spart o țeavă. E apă peste tot.

Arăta de parcă era gata să plângă.

– OK, domnule, haideți înăuntru să stați jos, a spus Ben cu blândețe, în timp ce Amie îl ajuta pe bărbat să se așeze pe canapea.

– Unde s-a spart țeava? a întrebat Ben.

– Pe coridor, la 3B.

– Iau niște prosoape, a zis Amie, în timp ce Ben fugea la apartamentul 3B. Când a intrat în bucătăria lungă și îngustă, aproape a alunecat pe podea. Într-adevăr, o țeavă scuipa apă, și un strat subțire curgea deja pe gresia alb cu negru, o falangă lichidă care înainta iute, invadând pardoseala din lemn de esență tare din hol și amenințând covorul din față. Ben a mijit ochii în fața jetului și s-a ghemuit sub chiuvetă, pipăind cu degetele după

robinetul de închidere.

L-a găsit și a reușit să oprească apa care țâșnea, tocmai când Amie a intrat în grabă, cu brațele pline cu prosoape de baie. Dacă Ben n-ar fi fost atât de orbit de apă și adrenalină, s-ar fi simțit recunoscător că a reușit să

rezolve criza la timp cât să o impresioneze.

– Vine și un instalator, a zis ea, aruncându-i câteva prosoape lui Ben, care a înfășurat unul strâns în jurul țevii din care picura apă.

Vecinul vârstnic o urmase pe Amie în apartament, stând precaut în pragul ușii în timp ce Ben și Amie s-au așezat în genunchi și au început să

strângă apa.

– Îmi pare așa de rău, n-ar trebui să faceți asta, a zis bărbatul, vizibil rușinat de nevolnicia lui. M-aș fi ocupat eu singur, dar… mi-era teamă să nu alunec și să cad.

– Chiar nu e nici o problemă, a zis Amie cu blândețe.

Apoi i-a aruncat o privire lui Ben, înăbușindu-și râsul.

– Ce? a întrebat el.

– Păi, ești… ești foarte ud, a zis ea.

– Păi, ți-ai sincronizat bine intrarea. Ben a zâmbit, încercând să-și dea părul umed de pe față. Ai ratat partea când stăteam cu fața drept într-un gheizer.

După ce a sosit instalatorul, bătrânul i-a condus pe Ben și pe Amie în hol și le-a mulțumit din nou călduros.

– A fost foarte eroic, i-a spus Amie lui Ben, în timp ce cărau mormanul de prosoape murdare în spălătorie.

– Noi, matematicienii, suntem cunoscuți pentru curajul nostru, a glumit el.

– Sper că sunteți cunoscuți și pentru discreție, a zis ea, pentru că nu putem să-i zicem Ninei că i-am folosit prosoapele elegante pentru oaspeți ca să curățăm o podea. Se agită și dacă beau apă prea aproape de canapea.

– O să-ți păstrez secretul în siguranță, a zâmbit Ben.

– Păi, presupun că vrei să te duci acasă și să te schimbi, a început Amie.

Dar Ben încă nu voia să se despartă. Ceva dinăuntrul lui îi spunea să

rămână.

– De fapt… ce mi-ar plăcea ar fi să beau ceva, a zis Ben. Și poate să am companie?

Paharele de ceva s-au topit într-o cină la o trattorie de după colț, pe care Amie a propus-o ca să se prefacă și ei că sunt în Italia.

– Am rugat-o pe Nina să-mi aducă brelocuri cu gondole pentru toți elevii mei, a explicat ea, după ce și-au înfulecat mâncarea.

– Ce drăguț! a zis Ben. Pare ceva ce ar fi făcut și mama. Ea și tata au fost amândoi profesori.

– Deci, îți amintesc de mama ta? l-a tachinat Amie, tocmai când ospătarul sosea cu două cappuccino aburinde. Fetele *adoră* asta.

Ben se gândea că el și Amie tot tatonaseră granița dintre amabilitate și flirt. Oare Amie tocmai o trecuse intenționat?

Așa era o primă întâlnire? Trecuse atât timp că Ben aproape uitase.

Dintr-odată, se temea să nu-și verse cafeaua sau să i se lipească spumă

de cappuccino de buză. Mușca prea zgomotos din *biscotti*? Toate aceste îngrijorări mărunte din vremea dinainte, nesiguranța chinuitoare.

Era aproape un lux să le simtă din nou.

În timp ce Nina și Maura se bucurau de călătoria în străinătate, Ben a intrat el însuși într-un fel de aventură, un vârtej de ieșiri cu Amie.

S-au întâlnit din nou în apartamentul Ninei și al Maurei, pentru ca Ben să termine măsurătorile, apoi Amie l-a însoțit la magazinul cu rame, unde l-a ajutat să aleagă ceva ce i-ar fi plăcut surorii ei.

În decursul a doar ceva mai mult de o săptămână, au apărut cine și plimbări în parc. Chifle de dimineață și băutură seara. Și după ce Ben s-a aplecat să o sărute într-o seară, Amie a întrebat dacă întâlnirea *trebuie* să se termine. Într-un exercițiu incredibil de voință, Ben a invitat-o la o cafenea din apropiere și nu în apartamentul lui. Încă nu putea să facă pasul următor, cel puțin nu fără să se simtă vinovat.

Nu când Amie încă nu știa.

Dar își petrecuseră tot acest timp împreună, iar subiectul firelor nu apăruse niciodată în discuție. Amie părea mulțumită să evite subiectul, iar Ben nu știa cum să-l abordeze.

La cafea în seara aceea, Amie a scos telefonul, derulând prin mesajele recente, în timp ce ochii lui Ben îi urmăreau conturul profilului. Ca arhitect, se străduia să obțină simetria, dar era neobișnuit de încântat de faptul că ea avea o mică constelație de pistrui pe obrazul drept, și nici unul pe stângul.

– Uită-te la asta, a zis ea, arătându-i o fotografie cu o zonă rurală din Italia. Tocmai mi-a trimis-o Nina. Nu e superb? Apoi și-a făcut palmele căuș

în jurul cănii și a scos un oftat mulțumit. Te gândești vreodată să te muți în vreun sătuc din Europa? Să lași în urmă frenezia New Yorkului și să locuiești într-o căsuță, să poți să mergi în oraș cu bicicleta, unde toată lumea se cunoaște cu toată lumea și unde poți să mănânci pâine și gem, și brânzeturi proaspete tot restul vieții?

– Sincer, nu prea des, a râs Ben. Dar sună drăguț când o spui așa.

– Sunt sigură că fantezia e mai drăguță ca realitatea, a spus Amie ridicând din umeri. E ciudat, pentru că oamenii vorbesc deseori despre visul acela al unei „vieți simple“, sau despre concentrarea pe „lucrurile simple“.

Dar numai simplul fapt că trăiești la țară, departe de toate chestiile superficiale, nu face *viața* mai puțin complicată.

Ben a dat din cap cunoscător.

– Măcar dai piept cu ea în timp ce mănânci pâine și brânză proaspătă.

Amie a zâmbit.

– Nina și Maura se duc la Verona mâine, în ultima zi, a spus ea. Iar eu mă tot gândesc la *Romeo și Julieta*. Știai că există de fapt o tradiție în Verona, să-i scrii scrisori Julietei?

– Personajului fictiv?

– Păi, oarecum, a explicat Amie. În fiecare an, mii de oameni trimit o scrisoare adresată Julietei, rugând-o să-i îndrume în viața sentimentală. Și există un grup de oameni care locuiesc la Verona, își spun secretarii Julietei, și răspund la fiecare scrisoare în numele ei. De mână.

– Pare o mare responsabilitate.

– Știu. Eu chiar nu cred că sfatul *meu* ar putea fi de încredere când vine vorba de iubire, a zis ea.

Apoi, pe chip i s-a așternut o expresie neobișnuită de fascinație. O idee, sau poate o amintire, care îi dansa vizibil în minte.

– Arăți căzută pe gânduri, a zis Ben.

– Ah, scuze, mi se mai întâmplă. Amie a zâmbit, părând ușor jenată.

Doar că îmi aminteam de o femeie care chiar ar fi avut de câștigat de pe urma sfatului Julietei.

– O prietenă de-ale tale? a întrebat Ben.

– Nu, nu, deloc. Doar o persoană a cărei poveste m-a intrigat mai demult. Ce chestie, de fapt am citit despre ea într-o scrisoare. Despre femeia asta pe nume Gertrude.

Cuvântul aproape l-a făcut pe Ben să cadă de pe scaun, numele l-a izbit ca un șoc electric. *Gertrude.*

Acele silabe simple au trezit toate celelalte recunoașteri, de parcă

asemănările dintre Amie și misterioasa „A“ s-ar fi adunat încet de când s-au cunoscut, iar acum, în sfârșit, grămada era destul de mare încât să se vadă în întregime. Amândouă erau profesoare de engleză în Manhattan, amândouă

locuiau în Upper West Side. Și scrisoarea asta despre Gertrude, trebuia să fie scrisoarea *lui*, nu?

Bătăile inimii lui Ben au început să accelereze. N-avea cum. În nici un caz.

219

Sau avea?

– Tocmai mi-am dat seama, a zis Ben, nu te-am întrebat niciodată la ce școală predai.

– O, se cheamă Academia Connelly, e în Upper East Side, a răspuns Amie. Știu, e *mult* mai rafinată decât mine.

Ben a deschis gura să spună ceva, orice, dar nu ieșea nici o vorbă, așa că a ridicat iute cana ca să-și acopere fața, să-și mai acorde un moment ca să-și vină în fire. Dar aproape că s-a înecat cu cafeaua.

Amie preda la aceeași școală unde Ben stătea în fiecare seară de duminică, unde își lăsa scrisorile în fiecare săptămână. *Trebuia* să fie ea, s-a gândit. O simțea în oase, dacă era măcar posibil așa ceva.

Știa, în partea rațională a creierului, că era totuși posibil să existe un alt răspuns, dar *simțea* că pur și simplu nu exista alternativă. Trebuia să fie ea.

220

NINA

În ultima zi în Italia, Nina și Maura au urcat în trenul cu care urma să facă o oră de la Veneția la Verona.

Călătoria de o zi era recomandarea lui Amie, iar Nina și Maura fuseseră amândouă de acord că orașul literar merita o oprire. Verona era și mult mai puțin aglomerată decât Veneția, cu excepția unui colț din piața principală, unde îndrăgostiții, pasionații de lectură și turiștii își făceau cu toții pelerinajul la Casa di Giulietta.

În timp ce femeile se îndreptau spre curtea Julietei, au trecut pe sub o arcadă la intrare. Pereții interiori ai arcadei erau complet acoperiți cu straturi de

nume mâzgălite unele peste altele, care se acumulau acolo an după an. De departe, arăta ca o pânză haotică de graffiti, nişte mâzgăleli indescifrabile cu marker negru gros şi pixuri de toate culorile, care umplea tot peretele cu semne. Dar, când se aplecau mai aproape, reuşeau să

descâlcească nume şi semnături individuale: *Marko şi Amin. Giuli & Simo.*

Angela + Sam. Manuel şi Grace. Nick & Ron. M+L. Teddy a fost aici.

Maura i-a aruncat o privire Ninei, pe care te puteai baza mereu să aibă

la ea un pix, şi fiecare şi-a scris iniţialele pe zid, unde a găsit un loc liber.

Apoi au ieşit din pasaj pe o terasă, unde câteva zeci de vizitatori se adunaseră să se zgâiască la balconul din piatră de la etaj şi să se fotografieze cu statuia din bronz a Julietei, care stătea modestă în centru.

Cele două au fost destul de contrariate când au aflat, aproape imediat, că un alt obicei popular era să atingi sânii tinerei, aşa cum freci degetele de la picioare sau pantofii altor statui ca să ai noroc.

– *Mi scusi.* Maura i-a atras atenţia unei femei de lângă ele. *Perché la toccano?*

A arătat spre turistul care ţinea mâna pe pieptul Julietei.

Femeia s-a dovedit a fi tot o americancă.

– Mă întrebaţi de ce o apucă de sâni? Presupun că trebuie să-ţi aducă

noroc în viaţa sentimentală.

– Pentru că Julieta a avut atâta noroc în domeniul ăsta, a şoptit Nina cu scepticism.

– Ei bine, asta chiar e enervant.

Maura a tresărit, privindu-i pe doi băieţi adolescenţi care păreau disperaţi după iubire.

Așa că au ocolit amândouă mulțimea care aștepta la coadă să le vină

rândul să pună mâna pe statuie și s-au dus la zidul din spatele Julietei, plin cu sute de mesaje scrise pe bilețele autoadezive și pe pagini rupte din jurnale, în timp ce fiecare nou vizitator participa la tradiția îndelungată de a lăsa o scrisoare pentru tragica eroină.

– Asta e drăguță, a zis Maura. „Te cheamă Taylor, dar ești Giulietta mea. Suntem în Verona, te rog nu mă uita.“

– Știi ce înseamnă asta? a arătat Nina spre un alt bilețel.

Maura a studiat hârtia galbenă de sub degetul Ninei.

Se il per sempre non esiste lo inventeremo noi.

Și-a încrețit fruntea, iar creierul ei căuta cuvintele.

– Dacă veșnicia nu există, a spus ea, o vom inventa noi.

În după-amiaza aceea, Nina și Maura s-au plimbat pe malul râului Adige, continuându-și drumul spre Ponte Pietra, podul principal din Verona.

Pasajul din epoca romanilor fusese construit cu o combinație de cărămizi roșii și calcar, iar Nina se gândea că amestecul celor două materiale diferite reușea să pară atât de haotic și de frumos în același timp.

Vântul biciuia cu putere dinspre apă, și câțiva trecători și-au ținut mai bine pălăriile. Curentul râului părea surprinzător de violent, iar pe sub pod treceau valuri cu creastă.

– E spiritul Julietei, a teoretizat Maura, a venit să se răzbune pe toți cei care i-au pipăit statuia.

Au văzut o mică adunare de oameni lângă capătul podului, unde fusese ridicat un altar improvizat cu flori, lumânări și câțiva ursuleți de pluș.

– Arată ca un memorial, a zis Nina.

Când s-au apropiat, Nina i-a recunoscut pe bărbatul și pe femeia din una dintre fotografiile înrămate. Cei doi proaspăt căsătoriți care au sărit de pe podul acela în primăvară.

– Hai să mergem mai departe, a spus Nina, sperând să nu insiste asupra tristeții.

Însă de fiecare dată când arunca din nou o privire spre apă, nu se putea abține să nu se gândească la cei doi care au sărit împreună și la mireasa cu firul scurt care s-a înecat. Măcar ea a cunoscut o mare iubire în viață. Care erau cuvintele pe care le citise Maura pe acel bilet? „Poate ne putem inventa propria veșnicie."

– La ce te gândești? a întrebat Maura. Ești așa de tăcută.

– Biletul pe care l-ai citit în italiană, a răspuns ea. *Si siempre no existe…?*

Maura a râs.

– Cred că asta-i spaniolă.

O altă pală de vânt a trecut aprig pe lângă ele, iar Nina s-a simțit învigorată de o senzație neobișnuită de energie. S-a oprit din mers și s-a întors cu fața la Maura, cu o expresie serioasă dintr-odată.

– Știi, în primele săptămâni cât am ieșit împreună, tot așteptam să te desparți de mine, a spus Nina. Nu-mi puteam imagina că o femeie atât de deosebită, atât de… memorabilă… și-ar aminti măcar numele meu. Și iată-ne acum, doi ani mai târziu, confruntându-ne cu faptul că veșnicia nu există.

Pentru nimeni. Dar tot vreau s-o inventez alături de tine.

Rareori Maura rămânea mută de uimire, dar în clipa aceea, așa părea.

– Te cer de nevastă, a clarificat Nina agitată.

– Știu, a zis Maura în cele din urmă. Și chestia e că… aș fi zis da, dacă cererea n-ar fi fost atât de siropoasă.

Nina a scos un hohot de plăcere și ușurare.

– Atunci îmi mai dai o șansă?

Maura i-a zâmbit.

– Da.

BEN

Părinții lui Ben păstrau un depozit în Lower Manhattan de când vânduseră casa familiei din New Jersey și se mutaseră în apartamentul lor, dar acum, recent ieșită la pensie, mama lui Ben citise prea multe cărți despre reducerea dezordinii și a numărului obiectelor din casă, și era convinsă că măcar jumătate din lucrurile păstrate erau acum inutile. Așadar, sâmbătă după-amiază, Ben a pornit spre centru ca să-i ajute pe părinții lui să facă ordine în depozit.

Când a sosit, părinții lui cotrobăiau deja prin turnuri de cutii maro lipite și aruncau obiecte în saci de gunoi negri, uriași.

– Aruncă sau donează orice nu vrei să păstrezi, a zis mama lui.

– Orice nu stârnește bucurie? a tachinat-o Ben.

Mama lui i-a ciufulit în joacă părul cu degetele, așa cum făcea adesea când Ben era mai mic. Pe vremea aceea, i se părea enervant și copilăresc, dar acum pe Ben nu-l mai deranja atât de mult.

– Cred că e cazul să te tunzi, a spus ea, incapabilă să-și controleze impulsul matern.

– Hai să ne concentrăm pe cutii, bine?

Ben s-a așezat pe un cufăr nedeschis și a început să treacă prin cutii cu haine vechi, separând articolele care aveau să ajungă la Crucea Roșie de cele care erau într-o stare imposibil de salvat. Sarcina metodică permitea gândurilor lui să cutreiere libere și nu după mult timp a început să se gândească la Amie, la toate adevărurile încă nerostite – despre firul lui, despre scrisorile lor.

Însă pur și simplu nu exista un răspuns care să-i sară în ochi. Ben o plăcea pe Amie. Îi plăceau zâmbetul ei larg și pistruii asimetrici, pasiunea pentru munca ei și faptul că totul părea atât de ușor între ei doi, la fel de ușor în persoană ca și pe hârtie. Și, desigur, ceea ce lui Ben îi plăcea *cu adevărat* la Amie erau gândurile și fricile, și visurile care zăceau dincolo de suprafață. Cele pe care le dezvăluia în scris.

Și Ben se gândea că și Amie s-ar putea să-l placă. Dar dacă îi plăcea numai acea parte din Ben pe care a întâlnit-o săptămâna asta, eroul care a ajutat un vecin la nevoie, și nu fir-scurtul trist care-și plângea de milă și care era, de asemenea, o parte integrantă din Ben?

224

A ridicat privirea către părinții lui, amândoi trecuți deja de șaizeci de ani, în timp ce aceștia sortau prin dovezile vieții lor în comun, ale deceniilor petrecute unul lângă altul. Cum ar fi putut Ben să-i ceară oricărei femei să-l aleagă pe *el*, când el nu-i putea oferi așa ceva?

Ultimele luni cu Claire, în jurul aniversării lui de treizeci de ani, au fost prima dată când Ben chiar s-a gândit la căsătorie și la copii într-un sens real, palpabil, și nu ca la niște lucruri ipotetice și greu de atins. Iar după ce l-a părăsit Claire, după ce a aflat despre firul lui, dintr-odată toți pașii viitori pe care îi considerase întotdeauna de la sine înțeleși – să se căsătorească, să-și întemeieze o familie, să-și vadă copiii cum cresc în timp ce el îmbătrânește cu soția lui – nu mai erau garantați.

Pentru Ben era dureros să se gândească la faptul că dacă firele nu ar fi sosit deloc, sau dacă Claire nu i-ar fi deschis cutia, atunci el ar fi urmat pur și simplu acei pași, fără să pună întrebări, fără să se gândească de două ori. Dar acum faptul că se gândea de două ori îi tortura mintea.

– Vai de mine, uitați-vă la asta!

Mama lui a ridicat un costum mic de dovleac din cutia pe care scria *Halloween.*

Ben s-a aplecat să cerceteze ținutele din cutie: pălăria de cowboy a lui Woody, o sabie laser retractabilă, până și barba falsă încâlcită, dovada obsesiei lui față de Antoni Gaudí care a durat un an de zile, după o excursie cu familia în Spania.

– Niște copilași o să se bucure așa de tare de lucrurile astea!

Mama lui a zâmbit, așezând toate costumele în coșul pentru donații.

Tatăl lui era gata să strivească cutia goală când Ben a zărit o felicitare mică de la Hallmark lipită pe fund. Pe fața felicitării era o fantomă desenată

care striga „Bau!“, iar înăuntru, părinții lui scriseseră: „Nu-ți fie frică! Avem mereu grijă de tine“.

– Presupun că eram un pic cam sentimentali, a zis tatăl lui Ben.

– *Erați?* a glumit Ben.

Dar mama lui l-a împuns ușor cu cotul pe soțul ei.

– Hei, era o felicitare drăguță, a spus ea. Și vorbeam serios.

În timp ce părinții lui se întorceau fiecare la mormanul lui, Ben s-a uitat la felicitarea deschisă din poală, la gluma mâzgălită cu scrisul cursiv al mamei sale, și a simțit o furnicătură stranie în ochi.

Mama lui avea dreptate. Ben nici măcar nu-și amintea o vreme când să

fi fost cu părinții lui și să-i fi fost frică de ceva. Întotdeauna se simțise protejat.

225

Chiar și după ce s-a răsturnat cu bicicleta când era un adolescent nesăbuit și zăcea pe patul de spital, așteptând cu nerăbdare rezultatele radiografiei, simpla vedere a părinților săi, intrând în grabă la urgențe, îl liniștise imediat. Nu conta că și-au petrecut următoarea oră certându-l că nu a fost atent. Când i-a văzut că vin, pur și simplu s-a simțit în siguranță.

Așadar, cum să nu se întoarcă acum spre ei, în ceasul cel mai înfricoșător al vieții sale, când avea cea mai mare nevoie de alinarea lor?

Da, adevărul avea să-i facă să sufere, s-a gândit Ben, dar nu ar fi suferit mai mult dacă ar fi aflat mai târziu? Să creadă că fiul lor n-a avut destulă

încredere în ei? După toate momentele când i-au fost alături?

– Am ceva să vă spun amândurora, a zis Ben. Știu de firul meu. De fapt ăsta e motivul pentru care Claire și cu mine ne-am despărțit. Și… mai am vreo paisprezece ani. Un deceniu și jumătate, a zâmbit el subțire. Sună un pic mai bine așa.

Atunci s-a lăsat o pauză scurtă, un gol în timp când nimeni nu a vorbit și nu s-a mișcat, iar Ben s-a temut că înăuntrul părinților săi s-a crăpat ceva irevocabil, s-a făcut zob într-o singură clipită.

Până când mama lui s-a aplecat spre el și l-a tras spre ea și l-a îmbrățișat cu înverșunarea, cu intensitatea aproape nepământeană care putea fi atinsă de o anumită persoană doar într-o anumită clipă: un părinte care își ocrotește copilul. Ben era mai înalt și mai lat în umeri decât mama sa, așa era încă din facultate, dar cumva, acum, corpul ei părea să se înfășoare în jurul lui Ben, cuprinzându-l de parcă ar fi fost un băiețel, înfășându-l în tot sinele ei. Iar tatăl lui Ben și-a așezat palma pe umărul fiului său, caldă și grea, exercitând suficientă presiune cât să-l țină pe Ben să nu se prăbușească.

Ben și-a dat seama atunci că, de fapt, Claire nu l-a atins nici măcar o dată când i-a spus adevărul în seara aceea. Era destul de șocant, în retrospectivă. Își strânsese brațele în jurul *ei*, încercând să-și țină *ea* echilibrul. Dar părinților lui Ben nu le păsa de ei înșiși, nu în momentul acela. Le păsa doar de fiul lor.

Așa că Ben a rămas acolo, pe un cufăr de depozitare, în brațele mamei sale, sub palma tatălui său, și tot ce trebuia să fie spus a fost spus în tăcere, prin atingerea lor.

JACK

La câteva săptămâni după ce a plecat Javier, Jack avea nevoie să evadeze din apartamentul lor, fiindcă totul îi amintea de prietenia lor încordată. Abia dacă vorbiseră de la ceartă încoace, iar Jack a înțeles în sfârșit de ce tatăl lor i-a mutat într-o casă nouă când a plecat mama lui, a înțeles cum pot amintirile să păteze o încăpere.

Așadar, într-o vineri seară, după o săptămână de cursuri de securitate cibernetică pentru noul său post din D.C., Jack s-a dus drept la Union Station și a urcat în primul tren spre New York.

S-a așezat în ultimul vagon și s-a uitat afară pe geam, încețoșat de ani de amprente și răsuflări ale unor străini. Abia aștepta să ajungă la New York.

Mai vizitase orașul doar de câteva ori, dar știa că e singurul loc din lume unde găseai mereu o mulțime de oameni, indiferent unde te duceai sau cât era ceasul. Singurul loc unde anonimitatea sa, o viață aproape normală, era aproape garantată.

Jack și-a petrecut două zile cutreierând pe străzile din Manhattan, dormind pe canapeaua extensibilă prăpădită a unui amic, bând și jucând biliard într-o crâșmă, încercând să descifreze anunțurile neinteligibile de la metrou, strecurându-se pe lângă oameni, nerecunoscut de nimeni din jurul lui. Dar tot la Javier se gândea.

Fiecare elicopter care huruia pe deasupra capului îl ducea cu gândul la prietenul lui, pilot în formare. Cu toate că dormea în camera de zi, cu geamurile deschise, auzind fiecare sirenă și urlet, și sticlă spartă în sacii de gunoi târâți la marginea trotuarului, mintea lui Jack era tot în D.C. sau în camera lor de cămin de la academie. Nici măcar New Yorkul nu-l putea elibera. Distracțiile orașului pur și simplu nu erau de ajuns pentru a-și depăși vinovăția care îl chinuia, amintindu-i lui Jack că încă nu reușise să-și țină promisiunea făcută lui Javier. Să fie demn de iertarea lui.

La sfârșitul weekendului, Jack se plimba pe stradă, cu mâinile scufundate în buzunare, deprimat de încercarea lui eșuată de a-și distrage atenția. Încă nu era opt seara, dar trotuarele erau liniștite, erau doar câțiva pietoni care treceau pe lângă el, un agent electoral care strângea timid semnături și un toboșar care bătea în niște găleți întoarse cu susul în jos.

Jack i-a văzut pe cei doi adolescenți cum s-au apropiat de activist, un bărbat scund cu ochelari, care ținea în mână un clipboard. Era ceva în felul 227

în care băieții își purtau corpurile, agresiv și arogant, consumând mai mult spațiu decât puteau avea nevoie, care i-a amintit lui Jack de cei care îl chinuiau la academie. În timp ce băieții mergeau țanțoș către agentul electoral care nu-și dădea seama ce se întâmplă, Jack a grăbit pasul.

Bărbatul chiar a încercat să-i abordeze pe băieți, afișându-le un zâmbet inocent.

– Aveți un minut să-l susțineți pe Wes Johnson? a întrebat el.

Unul dintre băieți a înclinat capul.

– Adică *fir-scurtu'* ăla?

– Domnul senator Johnson a dovedit că va fi un susținător al *tuturor* americanilor, inclusiv al celor cu firul scurt, a răspuns activistul.

– De ce să-mi irosesc votul pe un tip care oricum o s-o mierlească? Ar trebui să-și dea laoparte curul ăla trist de fir-scurt. E o rușine, să mor eu.

Unul dintre băieți a smuls clipboardul din mâinile activistului și a scanat lacom numele cu privirea.

– Cui naiba îi place de omul ăsta?

O mamă care trecea prin zonă, observând scena, a apucat-o de mână

pe fetița ei, neliniștită, conducând-o departe de trioul încordat de bărbați, în timp ce Jack stătea în apropiere, așteptând.

– Vă rog să mi-l dați înapoi, i-a rugat agentul electoral.

Băiatul a zâmbit strâmb, apoi a aruncat clipboardul pe trotuar, iar plasticul a lovit asfaltul cu un pocnet scurt. Toboșarul din apropiere a încetat să mai cânte.

Jack vedea agonia de pe chipul activistului, încercând să calculeze mișcarea cea mai sigură. Dacă s-ar apleca să culeagă clipboardul de pe jos, și-ar lua privirea de la băieți și, mai important, de la masa cu cutia pentru donații.

Jack a aruncat o privire în jur. Cea mai apropiată martoră era o tânără

însărcinată care stătea puțin mai departe, cu mâna dreaptă încleștată în jurul telefonului, cu degetele probabil pregătite să sune la 911 dacă situația s-ar fi agravat. Unde e mulțimea când ai cea mai mare nevoie de ea? s-a gândit Jack. I-a făcut semn cu capul femeii, iar ea a dat puțin capul pe spate drept răspuns, înrudirea instantanee a îngrijorării comune.

– N-ai de gând să-l iei de pe jos? l-a întrebat băiatul pe activist, în timp ce prietenul lui se apropia mai mult de masă.

„N-ai de gând să dai și tu?“ Jack încă mai auzea tachinările de pe tușă

de la școală. „Păcat că ai tăi nu-s aici. Păcat că unchiu-tău nu-i aici. Păcat că

nu ești la fel de puternic ca ei.“

Dintr-odată, furia lui Jack a explodat.

– Ce-ați zice să-l lăsați pe omul ăsta în pace și să își vadă fiecare de treaba lui? a zis Jack cu fermitate, făcând un pas înainte și oferindu-i bărbatului un interval scurt în care să-și ia clipboardul de pe trotuar.

– Ce-ai zice să-ți vezi *tu* de treabă, boule?

– N-am chef de ceartă, a zis Jack.

– Atunci plimbă ursul.

– Nu până nu-l lăsați pe omul ăsta să se întoarcă la treaba lui în pace, a spus Jack.

Băiatul a chicotit.

– Probabil ești unul dintre ei. Amândoi sunteți. *Fir-scurți*, a zis el, cu cuvintele pline de răutate.

Când Jack a refuzat să răspundă sau să se dea laoparte, băiatul a întors ușor capul, de parcă era gata să cedeze, după care a pivotat iute înapoi, iar pumnul lui a zburat spre bărbia lui Jack.

Incredibil, Jack a blocat pumnul.

Prietenul băiatului l-a atacat atunci dintr-o parte, dar Jack a reușit să

se ferească din nou.

Uimiți și înfuriați, cei doi băieți au încercat, fiecare, câte o altă

manevră, dar Jack i-a parat încă o dată. Ceea ce nu aveau cum să știe băieții cei frustrați era că Jack nu se mai afla pe străzile din New York. Era înapoi în ring cu Javier. Exersând lovituri împotriva prietenului său, împotriva fratelui său. Memorând subliminal mișcările lui Javier și cum să se apere de ele.

Jack nu voia să-i lovească pe puști, dar și-a dat seama că era singura ieșire, așa că le-a tras câte un pumn în stomac fiecăruia, nu prea tare, doar cât să le transmită mesajul că bătaia s-a sfârșit.

Iar când băieții s-au retras amândoi clătinându-se și Jack și-a dat seama ce s-a întâmplat, a zâmbit în sinea sa. Chiar și atunci când nu era în preajmă, Javi avea mereu grijă de el.

După ce băieții au fugit învinși, a sosit un polițist. Acesta lua declarația agentului electoral când tânăra însărcinată, care probabil sunase la poliție, a venit la Jack.

– Te pricepi să te lupți, a zis ea.

Corpul lui Jack încă tremura de adrenalină, iar încheieturile îl dureau, dar asta nu era nimic față de durerea acelei încăierări brutale din primul an de colegiu, când fusese trântit în fund în fața tuturor colegilor săi noi, iar Javi a trebuit să fure gheață din bucătărie ca să nu i se umfle fața.

– Mersi, a răspuns Jack. În mod normal nu sunt atât de… capabil.

– Eu sunt Lea, i-a zâmbit femeia.

– Jack.

– Păi, Jack, sunt în drum spre un grup de discuție în seara asta. Așa că

mersi că mi-ai dat o poveste bună pe care s-o spun.

Jack a observat atunci că fata purta o insignă aurie pe pulover, cu un design pe care nu-l mai văzuse până atunci: două linii curbe împletite, precum șerpii încolăciți în jurul caduceului lui Hermes, doar că liniile acestea erau de două lungimi diferite.

Lea i-a observat curiozitatea.

– Sunt două fire, a explicat ea. Unul lung și unul scurt. Pentru solidaritate.

– Tu ai făcut-o? a întrebat Jack.

– Mi-a făcut-o cadou fratele meu, a spus ea. Cred că a început să le vândă cineva pe Etsy, dar se pare că au prins destul de repede. Până și Wes Johnson a purtat una săptămâna trecută.

Ceva ce unchiul lui ar detesta cu siguranță, s-a gândit Jack.

– Crezi că de-asta au fost *de fapt* atât de cruzi? a întrebat Lea. Fiindcă

omul ăla lucra pentru Johnson?

Jack a ridicat din umeri.

– Nu-mi vine să cred ce au spus despre fir-scurți, s-a cutremurat Lea.

– Ei bine, să sperăm că acum o să se gândească de două ori înainte să

mai spună ceva de genul ăsta.

– Mulțumesc, a zis Lea solemn.

Gravitatea tonului ei l-a frapat pe Jack.

– Erau doar doi bătăuși care căutau distracție, poate și niște bani, a zis el. Chiar n-a fost mare lucru.

– Ai văzut ceva *greșit* și nu ai întors privirea, a spus Lea. Asta e mare lucru. Jack și-a adus aminte ce spusese Javi în timp ce s-au certat. Că nu mai era vorba doar de orgoliul lui Anthony. Acum miza o constituiau viețile oamenilor. Oameni care au primit o mână mult mai proastă decât Jack, indiferent de câte ori s-ar fi plâns el de familia lui și și-ar fi dorit să aibă o altă viață. Javi a încercat să-i spună lucrul acesta, să-l scoată din egocentrismul lui.

Ca de obicei, Jack nu reușise să vadă asta, iar Javier avea dreptate.

Jack nu știa sigur ce-l apucase, ce-l îndemnase să intervină pe stradă, dar în seara aceea nu s-a putut abține să nu se întoarcă la D.C. cu sentimentul că

poate nu e așa de slab, la urma urmei. Poate că îi trebuia doar momentul potrivit, departe de familie, departe de camerele de filmat, departe de armată, departe de toți cei pe care i-a mințit vreodată sau pe care 230

a încercat prea tare să-i impresioneze. Poate, după toții anii aceia de locuit cu Javier, a învățat mai mult decât box de la prietenul lui.

Era exaltant, sentimentul acesta de a fi făcut ceva cu sens, fie și doar pentru o clipă. Toată viața lui, Jack urmase ordinele ca un bleg, se chircise în sine. Simțea că niciodată nu a făcut nimic.

Dar asta, în sfârșit, nu era nimic.

Jack știa că acum era doar o chestiune de zile până să primească

următoarea invitație de a li se alătura lui Anthony și Katherine pe scenă. Și poate, de data asta, nu va mai fi atât de speriat.

231

BEN

Duminică dimineață, a doua zi după ce le-a spus adevărul părinților săi, Ben s-a trezit și și-a dat seama că încă nu scrisese o scrisoare. Încă nu decisese ce să-i spună lui Amie, iar în seara asta avea o altă întâlnire, o altă

ședință în clasa *ei*. Ultima lui șansă să lase scrisoarea obișnuită la locul ei, să

pretindă că nu s-a schimbat nimic.

Dar înainte să se poată gândi mai mult, Ben a aruncat o privire la telefon și data i-a captat atenția.

Cu două luni în urmă, fix.

Într-o oră, era în metrou, înspre centru. Trebuia să ajungă undeva.

Nu mai fusese acolo din după-amiaza aceea de august, când parcul era plin de spectatori, deopotrivă adoratori și înfuriați.

În timp ce se apropia de intrarea în parc, Ben a remarcat o mică

mulțime adunată lângă o clădire și o mână de oameni care chiar făceau fotografii. Lui Ben i-a trecut scurt prin minte o întrebare – oare erau aici din același motiv ca și el? – înainte să-și dea seama că fotografiau un fel de graffiti de pe zidul din piatră.

Când grupul s-a dat laoparte, Ben a văzut la ce se uitau: o pictură

murală alb-negru a miticei Pandora, ghemuită deasupra cutiei sale deschise.

Era prea târziu, conținutul celebrei cutii – spirale umbroase și chipuri demonice – fusese deja eliberat în lume, târându-se în sus pe marginea zidului. Imaginea i-a făcut lui Ben pielea de găină și s-a întors repede cu spatele la ea și a intrat în parc.

Memoria lui părea să-i conducă instinctiv corpul spre locul unde stătuse în ziua aceea, iar când Ben s-a apropiat mai mult, a fost surprins să

vadă o tânără stând nemișcată, aproape într-o stare de meditație, în mijlocul aleii aglomerate, nemișcarea trupului ei fiind destrămată numai de tivul fustei sale lungi înflorate, care îi dansa ușor în jurul gleznelor. Femeia a scos un buchet de flori din poșetă și a îngenuncheat ca să le așeze pe pavaj.

Era la câțiva metri depărtare de locul unde căzuse Hank, de parcă și ea fusese acolo în ziua aceea – sau poate că era condusă de descrierile evenimentului în presă. Oricum, Ben era convins de intențiile ei și a dezbătut dacă să se apropie sau nu de ea. Cunoștea regulile orașului, sprâncenele ridicate la cei care vorbeau de bunăvoie cu străinii. Iar dacă

femeia asta chiar îl jelea pe Hank, nu era nepoliticos să o deranjeze?

În timp ce se apropia încet de ea, Ben a încercat să deducă cine ar putea fi. Hank nu avea surori, iar asta nu era femeia care îi rostise omagiul la înmormântare, dr. Anika Singh. Poate o verișoară, o colegă, o altă fostă.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, a zis Ben delicat, dar sunt pentru Hank?

Femeia a fost luată prin surprindere de vocea lui.

– O, da, sunt, a zis ea. L-ați cunoscut?

– Da, a spus Ben, dând din cap. Deși doar cu puțină vreme înainte de moartea lui.

Femeia s-a oprit o clipă, cu capul înclinat, semn că era cufundată în gânduri.

– Cum era? a întrebat ea.

Ben era surprins. Bănuise că femeia asta îl cunoscuse pe Hank. Dar se pare că nu era nici măcar o cunoștință. Poate vreo admiratoare obsedată

care auzise povestea lui Hank?

– Păi, era unul dintre cei mai interesanți oameni pe care i-am cunoscut, a zis Ben. Precauția lui inițială s-a topit, pe măsură ce a văzut interesul femeii. Îmi dădea impresia că nu a vrut niciodată să fie o povară sau să fie compătimit de oameni. A vrut întotdeauna să fie un erou, a zâmbit Ben. Și, din fericire, chiar a fost.

– De-asta am vrut să vin, a spus femeia. Ca să-i mulțumesc.

Desigur, s-a gândit Ben. O pacientă care nu l-a cunoscut decât pe Hank medicul, nu pe omul din afara spitalului.

– Deci a fost medicul dumneavoastră? a întrebat Ben.

– De fapt, nu, a zis ea, tocmai când adierea vântului i-a ridicat marginile părului lung și negru, cu vârfurile vopsite într-un roz aprins. Mi-a… mi-a dat plămânii.

Preț de o clipă, Ben a simțit cum propriii lui plămâni se luptă să

respire. S-a uitat lung, fără să clipească, la femeia din fața lui, cu pieptul care i se umfla și i se umplea cu aerul de toamnă.

Ben habar nu avea că Hank fusese donator de organe; nimeni nu a pomenit despre asta la înmormântare. Dar era perfect logic, nu-i așa? Actul final al unui erou.

– Au trecut două luni și acum e prima dată când am putut să vin în vizită. Dar mă gândesc tot timpul la el.

– Sunt sigur că ar fi foarte fericit să știe de dumneavoastră, a spus Ben.

Și-a amintit deodată o conversație pe care o avusese cu Maura, ceva legat de criogenie și de încărcarea minții în programe informatice, despre toate târgurile și sacrificiile pe care oamenii le făceau acum în speranța că

într-o bună zi își vor continua viața. Dar când Ben se uita la tânăra din fața
233

lui, se gândea la firul ei și la faptul că fiecare bucățică din firul care se întindea dincolo de după-amiaza aceea din august era o porțiune dăruită din firul lui Hank pentru firul ei, se gândea că viața acestei femei a fost lungită

prin simplul fapt că Hank a fost în viață, iar Ben a înțeles că există mai multe căi de a dăinui.

– Eu tot nu m-am uitat la firul meu, a spus ea, de parcă Ben și-ar fi rostit cugetările cu voce tare. La început, înainte să aflu de operație, mi-era prea teamă să mă uit, și i-am pus pe toți cei din familie să jure că n-o să se uite nici ei. Dar acum, indiferent cât de lung ar fi firul meu, fiecare zi mi se pare sacră. Și nu vreau să-mi irosesc timpul simțindu-mă tristă sau distrasă.

Vreau doar să fiu recunoscătoare. Să trăiesc cât mai multă viață cu putință.

Femeia vorbea cu Ben, dar nu se mai uita la el. Îi privea pe ceilalți oameni din parc – cuplul care împărțea discret o sticlă de vin pe o pătură, alergătorul

aplecat deasupra țâșnitorii, adolescenta care citea la baza unui copac. Telefonul femeii a sunat brusc în poșetă, iar ea s-a uitat la ecran.

– La naiba, trebuie să fug, s-a scuzat ea.

Dar apoi buzele i s-au răsfrânt într-un zâmbet larg neașteptat și a ridicat privirea către Ben.

– Știți, înainte spuneam așa doar ca o expresie, pentru că nu puteam să fug *de fapt*, fără să gâfâi literalmente cu gura căscată. Dar acest apel a fost de la prietena mea, a explicat ea. Acum, că au trecut două luni de la operație, o să începem să ne plimbăm împreună, și apoi o să ieșim la jogging. Și apoi, anul viitor, o să alerg la semimaraton.

Ben a zâmbit auzind încrederea fetei în propria-i previziune.

– Succes! i-a spus el.

După ce femeia s-a îndepărtat, Ben a rămas cu privirea la trandafirii de culoarea piersicii pe care îi așezase pe pământ. Câți oameni vor trece pe lângă ei și se vor întreba de ce sunt aici, pentru cine sunt? Poate că unii dintre ei s-ar putea să știe de fapt.

La ieșirea din parc, înapoi spre metrou, Ben a trecut pe lângă aceeași pictură murală alb-negru ca înainte, dar de data asta nu i-a mai fost teamă să se apropie. În timp ce se uita la chipul agitat al Pandorei și la cutia goală din mâinile ei, a observat că a fost pictat ceva peste desen, ceva ce nu văzuse de la distanță. Probabil a fost adăugat de un alt artist, s-a gândit Ben, care a folosit vopsea de un albastru viu și o pensulă mai subțire.

Doar o mică secțiune a interiorului cutiei fusese lăsată la vedere de pictorul inițial, dar chiar acolo, într-un colț întunecat al cutiei, un al doilea artist venise și inscripționase un singur cuvânt: „Speranță“.

AMIE

Luni dimineață, Amie a găsit scrisoarea în clasă.

A rămas uimită când a văzut că îi era adresată pe nume, și nu doar folosindu-i inițiala. A încercat să-și aducă aminte dacă nu și-a dezvăluit numele din greșeală în vreun bilet anterior, dar nu credea că a făcut-o, iar când a întors pagina, a văzut că autorul s-a semnat și el cu numele său.

Dragă Amie,

Am auzit odată despre o insulă izolată din Galápagos, unde acum locuiesc doar vreo sută de oameni, dar în secolul al XVIII-lea, niște vânători de balene au așezat un butoi gol pe țărm, care să servească drept „oficiu poștal“

improvizat. Și au început o tradiție în care orice vapoare care treceau prin insulă luau scrisorile din butoi și le duceau cu ele la întoarcerea în Anglia sau America sau de unde veneau, livrând practic corespondența în numele tovarășilor lor marinari. Până în ziua de azi, vizitatorii pot să-și lase cărțile poștale sau scrisorile în butoi – nu e nevoie de timbru – dacă în schimb scot scrisoarea altcuiva și promit să o livreze destinatarului de drept. Nu am văzut nici o statistică, dar se zice că sistemul ar funcționa surprinzător de bine.

Nu știu sigur de ce îți povestesc asta, doar că poate mă face să cred că

până și în cele mai stranii circumstanțe, o scrisoare își poate găsi calea către persoana potrivită.

Cumva, acum câteva luni, scrisoarea mea și-a găsit calea către tine.

Și, oricât de nebunesc ar părea, noi doi ne-am găsit de fapt calea unul către celălalt, și mi-am dat seama că lucrezi chiar la școala unde vin în fiecare duminică din aprilie încoace, la un grup de sprijin pentru fir-scurți. (Grupul acesta este și locul unde am cunoscut-o pe Maura, dar nu i-am povestit despre scrisorile astea sau despre tine.)

Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului între douăzeci și treizeci de ani făcându-mi griji legate de cum ar reacționa șeful meu la proiectările mele, sau dacă fac atâția bani câți ar trebui să fac, sau dacă în sfârșit am viața care i-ar face pe foștii mei colegi de clasă să mă vadă ca pe cineva mai mare și mai puternic decât tocilarul pe care l-au cunoscut. Și, desigur, lucrurile acelea

– să-mi clădesc o carieră, să fac bani – sunt în continuare importante, dar nu sunt singurele lucruri care contează. Firele au făcut asta mai limpede ca oricând.

Îmi dau seama acum, ca adult, că părinții mei mi-au făcut două daruri minunate: mi-au demonstrat cum arată un parteneriat adevărat, bazat pe dragoste, și mi-au construit o copilărie în care m-am simțit mereu protejat și în siguranță și nu mi-a fost niciodată frică.

Cred că și eu aș putea să fac asta. Să fiu un partener bun pentru persoana pe care o iubesc și să le transmit copiilor mei cea mai importantă

moștenire lăsată de părinții mei.

Îmi pare rău, Amie. Îmi pare rău pentru șocul pe care o să ți-l provoace scrisoarea asta, și îmi pare rău pentru că odată m-ai rugat să scriu despre lucrurile mărunte, iar acesta e poate cel mai mare lucru dintre toate. Dar ai mai spus și că putem fiecare să ne găsim propria măsură a fericirii.

O necunoscută mi-a spus de curând că nu vrea să irosească nici un pic de timp simțindu-se tristă. Voia doar să se bucure de cât mai multă viață cu putință. Și cred că asta e o măsură la fel de bună ca oricare.

Îți mulțumesc pentru tot,

Ben

Amie a dat încet drumul scrisorii, care avea marginile umezite de palmele ei transpirate.

Ben era persoana care îi scria în tot acest timp. *Ben* era cel pe care îl consolase și la care apelase la rândul ei pentru consolare.

Ben avea firul scurt.

P.S. În interesul de a duce o viață bună și de a urmări lucrurile pe care mi le doresc, aș vrea să ne mai vedem. Fără secrete.

Amie se simțea emoționată și agitată, reținându-și lacrimile care se adunaseră în timp ce citea. Avea nevoie de timp să se gândească, să

descâlcească totul. Își terminase orele pe ziua respectivă, așa că a plecat devreme de la școală și a luat primul autobuz pe care l-a văzut.

Amie s-a așezat pe un scaun, încercând să-și păstreze calmul, dar un val de greață îi străbătea tremurând corpul. A închis ochii tot restul drumului, în timp ce autobuzul înainta poticnindu-se încet prin trafic, până

când a ajuns la stația ei, iar atunci a sărit în grabă de pe scaun și a luat-o la fugă pe scările clădirii, recunoscătoare să ajungă înapoi în apartamentul ei.

Amie păstrase toate scrisorile lui Ben, înainte să știe că sunt ale lui, și a scos toate paginile din sertarul comodei, recitind-o pe fiecare, pe rând.

Stătea turcește pe podeaua dormitorului, zgâindu-se la foile volante răsfirate pe covor. Fiecare pagină decorată cu scrisul ordonat al lui Ben, întotdeauna cu cerneală albastru-închis.

Era posibil să fi recunoscut ceva în Ben, ceva din scrisorile acestea?

Poate că de-asta a fost atât de înflăcărată, atât de directă, în timpul petrecut împreună. Poate că de-asta a simțit de îndată căldura familiarității, care de obicei se aprindea mult mai greu. Ba chiar insistase să meargă la el acasă după doar câteva zile, mult mai repede decât ar fi făcut-o în mod normal.

Oare *de-asta* a vrut Ben să aștepte în seara aceea? Ca să poată să-i spună adevărul înainte?

Amie știa că e atrasă de Ben. Fusese atrasă de el încă de când era doar o umbră fără nume dincolo de cuvintele lui. Dar mai avea doar paisprezece ani de trăit. Scrisese odată numărul acela, iar Amie nu l-a uitat niciodată.

Trebuia să stea de vorbă cu Ben, dar încă nu era pregătită. Avea un nod în stomac, iar organele i se războiau unele cu altele. Îi venea să urle și îi venea să plângă, și își dorea ca „B“ să fie în continuare o voce anonimă căreia să-i poată scrie acum pentru ajutor.

Uitându-se la toate scrisorile răsfirate pe podea, Amie a văzut primul bilet pe care i l-a scris Ben. Doar că nu i l-a scris ei *de fapt*, nu atunci, prima dată. El a trimis pur și simplu un mesaj în univers, iar ea a ales să răspundă.

De ce a răspuns atunci, cu atâtea luni în urmă? Nu-și putea explica gestul, nici atunci, nici acum. Ceva a atras-o pur și simplu și nu i-a mai dat drumul.

S-a uitat la prima scrisoare, apoi a luat telefonul și a găsit numărul Muzeului celui de-Al Doilea Război Mondial.

– Bună ziua, mă numesc Amie Wilson, sunt profesoară la New York și, ăă, speram să găsesc niște informații despre o scrisoare anume din colecția dumneavoastră.

– Sigur! Vă trebuie pentru o lecție? a întrebat recepționera.

Amie detesta să mintă, dar nu știa cum să spună adevărul.

– Da, a spus ea. Am un capitol despre femei în timpul războiului.

Când i s-a făcut legătura cu o curatoare, Amie a descris scrisoarea.

– Este cea în care un soldat îi cere mamei lui să-i spună lui Gertrude:

„Orice s-ar întâmpla, sentimentele mele rămân la fel“. Și mi-ar plăcea să știu ce s-a întâmplat cu ei.

– Da, e una frumoasă, a zis curatoarea cu accentul ei catifelat și tărăgănat din sud. Stați să verific ceva repede. Vă deranjează dacă vă pun în așteptare?

Așa că Amie a așteptat un minut, apoi încă unul, nesigură de ce voia măcar să audă. Simțea pur și simplu că n-ar putea să ia vreo decizie în legătură cu viața ei până nu afla ce se întâmplase cu cea a lui Gertrude.

– Alo, mai sunteți pe fir? a întrebat curatoarea. Am găsit scrisoarea și…

din păcate, soldatul care a scris mesajul, Simon Starr, nu s-a mai întors acasă. A fost ucis în Franța, în 1945. Gertrude Halpern era femeia cu care era logodit la vremea aceea, iar ea a trăit în Pennsylvania până la vârsta de optzeci și șase de ani. Se pare că nu s-a căsătorit niciodată.

Amie a expirat.

– Am informații similare despre încă vreo douăsprezece scrisori, a zis curatoarea. Vreți să vă trimit câteva să le prezentați elevilor?

Amie a acceptat politicos, recitându-și monoton adresa de e-mail, dar acum era cu mintea altundeva, se întreba dacă ar trebui să-i spună lui Ben adevărul despre Gertrude și soldatul ei.

*

După o noapte albă, Amie și-a dat seama că nu poate să proceseze totul de una singură. Avea nevoie de ajutorul surorii ei. Amie îi scrisese deja Ninei, pe când ea și Maura erau plecate, povestind entuziasmată despre bărbatul pe care l-a cunoscut în apartamentul lor, la care se gândea mereu de atunci.

Ben încă îi consuma gândurile și acum, însă dintr-un alt motiv.

Amie era circumspectă în privința discuțiilor la Nina acasă, de teamă

ca Maura să n-o audă din întâmplare, dar, din fericire, Nina a sunat-o prima în dimineața aceea și a întrebat-o dacă poate să treacă pe la Amie după

serviciu.

Când a sosit Nina, abia a intrat în apartament și Amie a explodat.

– Abia aștept să aud totul despre excursie, a zis ea cu răsuflarea tăiată, dar s-a întâmplat ceva cu adevărat nebunesc. N-o să-ți vină să crezi.

Persoana căreia i-am scris scrisori în ultimele luni, mai ții minte că ți-am povestit? Ei bine, se pare că e prietenul Maurei, *Ben*. Cel pe care l-am cunoscut în apartamentul vostru. Tipul cu care am început să ies.

Amie a rămas în picioare în timp ce Nina s-a așezat încet pe un scaun la masa din bucătărie, încruntată.

– Cel care ne-a desenat schițele acelea? a întrebat Nina. Ăăă… Ești sigură? De unde știi?

– Mi-a zis chiar el, a spus Amie. Într-o scrisoare.

– Doamne, serios? Păi și cum s-a întâmplat asta?

– Ai auzit despre grupul de sprijin la care merge cu Maura, a zis Amie.

La școala mea.

Nina a încuviințat încet din cap.

– Știi, *tu* ai fi putut să-mi spui că așa s-a cunoscut cu Maura, când ți-am scris prima dată despre el.

Vocea lui Amie era marcată de un ton acuzator.

– Tot ce ai zis a fost că te-ai întâlnit din întâmplare cu prietenul Maurei în apartament și ați ieșit să beți ceva, a răspuns Nina. N-ai zis că te-ai îndrăgostit de el!

– Nu… Nu știu dacă m-am *îndrăgostit*, a zis Amie pe un ton defensiv, cu brațele strâns încrucișate. Sunt doar niște scrisori.

– Uite, chiar dacă aș fi știut toată povestea, nu era adevărul *meu* pe care să-l împărtășesc, a spus Nina. Dacă aș fi venit să-ți spun că Ben are firul scurt, n-aș fi fost cu nimic mai bună decât fetele care m-au deconspirat în liceu că sunt lesbiană.

Amie a lăsat brațele să-i cadă pe lângă corp.

– Urăsc când ai dreptate.

– Ai vorbit cu *Ben* despre toate astea?

Amie a clătinat din cap, sprijinindu-se de blatul de bucătărie.

– Nu știu ce să zic. Mă agită de nu-i adevărat. *Tu* ce crezi că ar trebui să

fac? – Asta nu pot să-ți spun.

– Îh, pe bune, Nina? Dacă am fi la școală și eu aș veni la tine să-ți cer sfatul, ai sări imediat să-mi zici ce să fac.

– Atunci era mereu vorba despre lucruri mărunte, ce oră de sport să

eviți, chestii de-astea. Asta e… ceva mai mare.

– Știu că e ceva mai mare! a spus Amie, ducându-și brusc mâinile spre față. Mereu pierdea controlul asupra brațelor sale când era neliniștită.

– Tocmai de-asta nu… nu cred că ar trebui să mai vorbesc cu el, a zis ea încet. Nici personal, nici prin scrisori.

Nina a făcut ochii mari.

– Vorbești serios?

Privirea lui Amie s-a întors către podea, fiindcă nu o putea privi pe Nina în ochi.

– Faza e că a zis toate chestiile astea grele în ultima scrisoare, că ar fi un partener bun și că i-ar plăcea să aibă copii… Amie a tras încet aer în piept. Și eu *știu* că îmi doresc și eu lucrurile alea, și… îmi place de Ben, a zis ea. Dar nu știu dacă pot să fiu persoana de care are *nevoie*.

Nina și-a înfipt fruntea în palme, masându-și tâmplele cu degetele mari. – Te rog, zi ceva, a implorat-o Amie.

– Ideea e că nu mă așteptam la asta chiar acum, a spus Nina. De fapt, am venit încoace pentru că *eu* am ceva să-ți spun.

– O, a zis Amie. Ce e?

– Păi, nu așa voiam să-ți spun… Vocea Ninei s-a pierdut puțin. Vestea cererii ei în căsătorie trebuia să fie o surpriză plăcută, dar dată fiind starea actuală a lui Amie, dintr-odată îi părea mai degrabă o replică la un cutremur.

Maura și cu mine ne căsătorim, a spus.

Amie era uluită.

– Poftim?

– Am cerut-o când eram în Verona și am hotărât că n-are rost să mai așteptăm, a explicat Nina. Așa că ne căsătorim peste două luni.

– Nina! Două luni? Asta e *foarte* repede. Amie a început să se fâțâie agitată. Mama și cu tata știu?

– Îi sun în seara asta, a spus Nina. Voiam să-ți spun ție prima!

– Dar… ești sigură că te-ai gândit bine? a întrebat Amie.

– Știu că pare ceva neașteptat, dar asta îmi doresc, a zis Nina. Asta *ne* dorim.

Amie era palidă și părea tulburată.

– Nu ți se pare că ar trebui s-o iei un pic mai încet?

– Despre ce vorbești? a întrebat Nina. Suntem împreună de mai bine de doi ani. Unde crezi că ducea relația asta?

– N-ai zis niciodată că ai de gând s-o ceri de nevastă! Și credeam că nici Maura nu are de gând. Mai ales după fire.

Amie a tresărit, știind că vorbele ei probabil au durut-o pe Nina.

– Nu a fost ceva plănuit, a zis Nina pe un ton rece. Pur și simplu s-a întâmplat. Dar e clar că încă ești supărată din cauza lui Ben, așa că poate nu e momentul potrivit să discutăm despre asta.

– Știi că o iubesc pe Maura, dar toate astea se petrec așa de repede, a zis Amie. Voiam doar să mă asigur că te-ai gândit suficient la lucrurile astea înainte să te arunci cu capul înainte într-o căsnicie.

– Nu e o străină pe care am cunoscut-o la Vegas, Amie. E femeia pe care o iubesc.

– Și nu-ți spun să-i dai papucii!

Amie își dădea seama că fâțâitul ei panicat prin cameră începea să o irite pe Nina, așa că în sfârșit s-a potolit.

– Doar că e mare lucru să te căsătorești. Și e și mai mare lucru, în pizda mă-sii, să te căsătorești cu cineva care mai are un pic și moare!

Amie și-a mușcat buza imediat după ce a spus-o. Înjura rar, și sincer nu avusese de gând să înjure, cuvintele pur și simplu i-au sărit de pe buze. Dar parcă erau o palmă dată peste fața fiecăreia dintre surori.

– Știu că e mare lucru, *în pizda mă-sii*, a izbucnit Nina. Și nu *mai are un pic* și moare. E posibil să mai avem totuși vreo opt ani.

Amie știa că sora ei era cea cerebrală, ea era rațiunea și Amie simțirea.

Iar Amie își dorea cu disperare să-i aducă argumente raționale, s-o ajute pe Nina să-i înțeleagă fricile.

– Mă tem doar că ești atât de concentrată pe faptul că mai sunt atâția ani că nu ți se pare ceva *real* în momentul de față, i-a explicat Amie. Nu te gândești cum o să fie de fapt când o să se întâmple și o să rămâi văduvă la nici patruzeci de ani!

Nina i-a aruncat o privire lungă și rece surorii ei.

– Mă gândesc la asta în fiecare zi de când ne-am deschis cutiile.

– OK, bun, cum rămâne cu copiii? a întrebat Amie.

– Știi că nu ne dorim copii.

– Știu că așa simți *acum*, dar ai doar treizeci de ani, așa că e posibil să te răzgândești. Și până atunci, o să ai aproape patruzeci de ani și o să fii singură…

– Asta e *viața*! a strigat Nina. Înainte să apară firele, ăsta era riscul pe care și-l asuma *oricine* când se căsătorea sau când făcea copii. Nu exista nici o garanție. Dar tot jurai să-i fii alături la bine și la greu, în sănătate și în boală, fără să știi ce-ți rezervă soarta, și tot jurai să-i fii alături până ce moartea vă va despărți, fără să ai habar când o să vă despartă, a mai spus Nina, apoi s-a oprit puțin. Dar acum, că avem firele, dintr-odată riscul pe care *fiecare* cuplu trebuia să-l accepte a devenit atât de inimaginabil?

Nina avea dreptate, Amie știa asta. Și știa că nu face decât să strice lucrurile, dar acum nu mai putea să cedeze. Căzuse prea adânc în groapa propriei incertitudini, convinsă că sora ei avea nevoie de ea.

– Eu doar încerc să te protejez! a insistat ea.

– Păi, nu trebuie să faci asta, a zis Nina cu severitate. Nu ți-am cerut niciodată așa ceva.

– Hai, serios, Nina! Nu ești singura care are dreptul să-și facă griji pentru alții și să vrea să-i protejeze. Mereu ai fost așa cu mine și Dumnezeu știe că ai fost așa și cu Maura și uneori și *noi* avem voie să simțim așa!

Amie aproape era cu răsuflarea tăiată.

– Asta e altceva, a spus Nina, fixând-o aspru pe sora ei, cu ochii sticloși.

Și știi ceva? Nici măcar nu cred că e vorba de mine. E vorba de *Ben* și de faptul că tu ești o ipocrită cât casa. Stai luni de zile și îi scrii toate scrisorile astea de dragoste secrete și apoi începi de fapt să te îndrăgostești de el în viața *reală*, iar acum nici măcar nu vrei să-i dai o șansă! Toate astea, pentru că ți-e frică de firul lui.

– Nu e corect, a zis Amie încet.

Nina nu avea dreptate, s-a gândit ea. Nu era vorba de Ben. Nu avea cum să fie așa.

– Nu vreau să te văd că suferi, atâta tot, a spus Amie. Ești sora mea!

Dar Nina încheiase discuția. S-a ridicat în grabă de pe scaun, iar picioarele scaunului au scârțâit pe podea.

– Doar pentru că *tu* ești o lașă care mai degrabă s-ar proteja pe ea însăși decât să-și asume un risc cu cineva, asta nu înseamnă că eu trebuie să

fac aceeași alegere egoistă, a zis Nina cu amărăciune. Eu am ales deja.

Amie știa că discuția s-a terminat. Nina se izola de ea. Vocea îi era răstită, chipul împietrit și sumbru.

– Iar dacă te tulbură așa de tare să vezi că mă mărit, a zis Nina, atunci nu e nevoie să fii acolo.

A trântit ușa în urma ei când a plecat.

Amie a rămas împietrită un minut, holbându-se la ușa închisă, întrebându-se dacă ar trebui să fugă după Nina. Dar nu putea să fugă. Abia se putea mișca. Picioarele i s-au înmuiat sub ea și s-a așezat greoi pe scaunul pe care sora ei tocmai îl lăsase gol.

Apoi a început în sfârșit să plângă.

IARNA

JACK

Jack ciugulea de pe un platou cu crudități într-un colț al unui apartament de hotel, înconjurat de diverse nuanțe de mobilier bej, încercând să se pregătească.

Costumul îi atârna puțin mai larg pe corp; pierduse o cantitate surprinzătoare de masă musculară în lunile de când nu se mai antrena pentru luptă. Pe fereastră, vedea roiul de protestatari adunați în fața hotelului, care țineau pancarte pe care scria „Susțineți fir-scurții!“ și „Opriți-l pe Rollins!“

Peste câteva minute, Jack urma să stea în picioare pe scenă, sub arcada formată din baloane roșii și albastre, în timp ce unchiul lui avea să țină un discurs despre viitorul națiunii și mătușa lui avea să facă din mână mulțimilor care păreau să devină mai mari și mai gălăgioase la fiecare miting. Evenimentul din seara aceea, cel mai mare de până atunci, urma să fie transmis la televiziunea națională.

Jack s-a uitat la tatăl lui, care citea într-un fotoliu din apropiere, și i-a zâmbit slab.

– Ai face bine să-ți aranjezi rânjetul ăla înainte să apari pe cameră, a spus tatăl lui, întorcând pagina ziarului. Și poate ar trebui să te așezi și să te relaxezi până e nevoie de noi. Nu mai tot păzi mâncarea aia.

Când tatăl lui Jack a auzit prima dată despre schimbul făcut de Jack și Javier, a fost ușurat și recunoscător, desigur, să știe că fiul lui are o viață

lungă înainte. Dar a fost și îngrozit de acțiunile băieților. L-a certat pe Jack ore în șir, șocat că fiul lui ar pune în pericol moștenirea clanului Hunter și ar duce o viață marcată de o asemenea înșelăciune. Asta până când Jack i-a amintit tatălui său de poveștile bunicului Cal din timpul petrecut în armată.

Partea cea mai importantă era mereu fraternitatea, loialitatea față de tovarășii de uniformă. Jack i-a spus tatălui său că schimbul era ceea ce Javier își dorea mai mult ca orice, și că de-asta a fost de acord. Tatăl lui nu putea să

afle vreodată adevărul complet.

Dar Jack știa că tatăl lui încă avea coșmaruri în care minciuna ieșea la iveală și punea în pericol integritatea întregii familii.

– Doar trei oameni pe lumea asta știu ce am făcut, l-a liniștit Jack, iar și iar. Doar eu, tu și Javi. Atât. Și nici unul dintre noi n-o să spună.

Totuși, luminile reflectoarelor străluceau tot mai tare asupra lui Katherine și Anthony, așa că tatălui lui Jack îi era greu să nu se simtă

neliniștit. Și îi era groază de ziua din viitorul nu atât de îndepărtat când adevărul avea să iasă inevitabil la iveală.

Însă Jack a văzut în sfârșit un scop în felul în care a fost crescut atât de retras. Fusese crescut să aibă grijă singur de el însuși. Așadar, când avea să

vină ziua aceea, Jack urma să găsească o cale să se descurce.

Astăzi, tot ce trebuia să facă Jack era să stea într-un colț al scenei și să

se poarte de parcă l-ar fi susținut pe unchiul său, dar el avea alt plan.

Jack știa că orice făcea acum nu avea să-i anuleze motivele egoiste pentru care a propus schimbul în iunie, că orice cuvinte rostea în seara asta nu aveau să-i șteargă lunile de tăcere. Dar *poate* că ar fi fost totuși suficient cât să-și îndeplinească promisiunea făcută lui Javier.

Un agent de securitate înalt, cu ochelari de soare, a băgat capul pe ușă.

– Domnule Hunter, Jack, sunt pregătiți pentru dumneavoastră.

Tatăl lui Jack s-a ridicat de pe scaun.

– Cum îmi stă costumul? l-a întrebat pe Jack. E șifonat?

– Nu, să trăiți, a zis Jack, iar plăcerea pe care a simțit-o auzindu-l pe tatăl lui cum îi cere ajutorul, oricât de lipsit de importanță, aproape l-a făcut pe Jack să-și pună planul sub semnul întrebării, știind că o parte din vină

avea să fie îndreptată asupra tatălui său. Dar ajunsese prea departe ca să dea înapoi.

În lift, Jack s-a gândit la demonstranții din fața hotelului, care încă

scandau. S-a gândit la mitingul din august, unde un bărbat pe nume Hank și-a dat viața în timpul protestului. Și s-a gândit la moartea inevitabilă a lui Javier, în rolul soldatului care fusese întotdeauna menit să fie și totuși aproape îi fusese interzis să devină. Într-o bună zi, și acela avea să fie un act de protest.

Lui Jack îi fusese dat un fir lung, mult mai lung decât al lui Hank sau al lui Javier. Putea, cel puțin, să li se alăture acum. Să vadă ceva greșit și să

refuze să întoarcă privirea. Cum îi spusese femeia aceea, Lea. Fusese atât de măcinat de cearta cu Javi că nu văzuse dincolo de ea. Dar lupta nu se limita la Anthony sau Jack, sau Javier, sau Hank, sau bărbatul cu clipboardul, sau băieții din New York. Acum era mai importantă decât toate astea.

Jack și tatăl lui au ieșit din lift și s-au întâlnit cu managerul de scenă

care îi aștepta, iar Jack și-a strecurat degetele în buzunar, de unde a scos pe furiș o insignă mică aurie cu două fire împletite. A răsucit-o în palma transpirată în timp ce îl urma pe managerul de scenă pe coridor și în sfârșit
245

și-a prins-o la rever tocmai când luminile orbitoare de pe scenă i-au întunecat privirea.

Anthony abia își începuse discursul standard de câteva minute când s-a întâmplat.

Jack s-a năpustit înainte, smucind microfonul din mâinile unchiului său, șocându-i pe toți cei de pe scenă și din public, ba chiar uimindu-se puțin și pe el însuși. Odată ce microfonul a ajuns în mâna lui, totul a înghețat o clipă, două secunde de tensiune sublimă, de exclamații înghițite de răsuflarea tăiată, în care sala întreagă aștepta și privea.

Și Anthony părea să aștepte. El, Katherine și tatăl lui Jack erau cu toții suspendați într-o stare de confuzie, neștiind cum să reacționeze. Și în timp ce creierul lor încerca să proceseze acțiunea care se desfășura în fața lor, Jack a început să vorbească.

– Sunt nepotul lui Anthony, a zis el. Soldatul cu firul scurt despre care v-a povestit totul.

Frazele lui Jack i se rostogoleau iute de pe buze, fiindcă încerca să

înghesuie cât mai multe cuvinte până când cineva avea să-i închidă

inevitabil gura. Anthony și Katherine încă se holbau la el, fără cuvinte. Poate sperau să evite o scenă umilitoare lăsându-l să vorbească un minut,

prefăcându-se că nu e vorba de o lovitură spontană.

– Dar adevărul e că unchiului meu nu-i pasă de fapt de mine sau de oricare dintre fir-scurți! a spus Jack. Și e momentul să fim suficient de curajoși încât să luăm atitudine în fața lui! Nimeni nu e altfel din cauza firului său! Viața nimănui nu e mai puțin importantă! Cu toții suntem *oameni*, nu-i așa? Jack practic pleda la microfon. Dar lui Anthony Rollins nu-i pasă decât să câștige! Nu-l lăsați să vă mai sperie! Nu-l lăsați să corupă…

Corpul lui Jack a fost smucit din fața microfonului, iar brațele i-au fost practic smulse din articulații când un bodyguard l-a tras de pe scenă, în timp ce publicul s-a cufundat într-o liniște opresivă, spartă doar de scârțâitul pantofilor de piele lăcuită ai lui Jack târâți pe podeaua lustruită.

Douăzeci de minute mai târziu, Jack stătea pe un scaun în culise, păzit de doi membri ai echipei de securitate ai lui Anthony, ca un copil pedepsit la școală.

Pe monitorul de deasupra capului, Jack îl urmărise pe Anthony cum își cere scuze pentru întrerupere și își termină discursul, apoi părăsește scena împreună cu soția lui, mimând din buze „Vă mulțumesc" în fața publicului.

Sprijinit pe o parte pe scaun, Jack i-a zărit pe mătușa și pe unchiul lui sosind în culise, înainte ca ei să-l vadă. Tatăl lui Jack venea în urma lor.

Managerul de campanie al lui Anthony i-a întâmpinat cu un zâmbet chinuit.

– Amândoi ați fost grozavi pe scenă. Discursul a fost excelent. Ați gestionat situația ca un profesionist.

Dar de îndată ce Anthony a ieșit din raza camerelor de filmat, chipul i s-a schimonosit într-o grimasă lividă.

– Unde morții mă-sii e?

– L-am ținut în culise, a zis managerul.

Anthony s-a întors brusc spre Katherine și cumnatul lui.

– Voi ați știut despre asta?

– Nu, sigur că nu! a protestat Katherine, iar tatăl lui Jack a scuturat viguros din cap.

– A luat-o razna, ce dracu'? a zbierat Anthony.

– Nu… nu știu, s-a bâlbâit Katherine. Poate că voia să zică doar că se identifică cu alți fir-scurți.

Anthony și-a mijit ochii, apoi s-a îndreptat spre Jack, cu Katherine, tatăl lui Jack și managerul de campanie venind în grabă după el, încercând să țină pasul.

Văzându-l pe unchiul lui cum se apropie, Jack s-a ridicat de pe scaun, iar insigna aurie de pe sacou sclipea în reflectoarele din culise.

Anthony s-a dus țintă la Jack, l-a apucat de revere și l-a scuturat violent.

– Ce dracu' te-a apucat? a urlat el, stropindu-l pe față cu salivă.

O cacofonie de strigăte înfricoșate a scăpat din gura lui Katherine, a tatălui lui Jack și a managerului, în același timp.

– Anthony!

– Lasă-l în pace!

– Domnule, vă rog să vă calmați!

Numai Jack a rămas tăcut, uitându-se fix la ochii mânioși ai unchiului său, în timp ce inima îi bubuia în timpane. Se gândea că Anthony s-ar putea chiar să-l lovească, până ce tatăl și mătușa lui Jack l-au tras deoparte, încercând să-l liniștească.

Tatăl lui Jack și-a îndreptat spatele până când a ajuns cu doi centimetri și jumătate mai înalt ca Anthony.

– Ăsta e fiul *meu*, a tunat el.

– Ei bine, discursul lui s-ar putea să mă coste *pe mine* Casa Albă! a urlat Anthony.

247

– Și n-ar trebui să-ți amintesc de rolul pe care noi, familia Hunter, l-am jucat în încercarea de a te ajuta să ajungi acolo, a spus tatăl lui Jack. Așa că te rog să-ți iei mâinile de pe *orice* membru al familiei mele.

Anthony se uita urât la tatăl lui Jack, nevrând să se simtă destabilizat.

– În plus, probabil reacționăm exagerat cu toții, a adăugat tatăl lui Jack.

Publicul știe că Jack are firul scurt, iar stresul situației poate face pe oricine s-o ia razna puțin. Sunt sigur că o să înțeleagă.

Katherine a pus o mână pe pieptul soțului ei, încercând să-l oprească, și s-a uitat la nepotul ei cu o expresie jignită.

– De ce ai spus lucrurile alea așa de oribile, Jack?

Jack și-a dat seama, în clipa aceea, că mătușa lui și-a ales tabăra, dar s-a simțit cuprins de un val de încredere. L-a privit sfidător pe unchiul lui.

– Credeam că voiai ca toată lumea să știe că sunt un fir-scurt.

Managerul de campanie a intervenit abil înainte ca Anthony să poată

răspunde.

– Domnule, chiar trebuie s-o luăm din loc. Avem trei interviuri programate și deja am întârziat.

– Bine.

Anthony practic a scuipat cuvântul, după care s-a mai strâmbat o ultimă dată la nepotul lui.

– Dar vreau să dispară de aici. Acum.

AMIE

Amie nu se mai simțise niciodată atât de singură.

Cearta ei cu Nina fusese cea mai urâtă dintre toate și condusese la cea mai lungă perioadă în care nu-și vorbiseră. Trecuse o lună de la seara aceea din bucătărie, data nunții Ninei se apropia tot mai mult, iar Amie își dorea să

poată discuta cu cineva, oricine, ca să explice versiunea ei a poveștii. Dar era prea jenată ca să dezvăluie detaliile, mai ales în fața părinților ei, care puteau să se uite dincolo de tragedie și să vadă darul care le fusese dat: fata lor cea mare și-a găsit marea dragoste și era iubită extraordinar de mult. Din fericire, se pare că Nina nu spusese nici ea nimănui, de vreme ce nici un membru al familiei nu a întrebat-o pe Amie de ce i-a fost retrasă invitația la nuntă. (Nina petrecuse Ziua Recunoștinței cu părinții Maurei în anul acela, lăsând-o pe Amie singură cu verii lor.)

În timp ce stătea la catedra de la școală, Amie auzea în continuare cuvintele surorii sale. În orele când nu preda, sala de clasă i se părea lipsită

de aer și îi dădea senzația de claustrofobie și nu putea să mănânce nimic fără să i se întoarcă stomacul pe dos. Simțea că o roade ceva pe dinăuntru și își dorea să fie doar rămășițele furiei produse de cearta lor, dar știa că era ceva mai mult.

Era vinovăție.

Chiar și după insultele pe care și le-au aruncat una alteia, Nina tot era singura ei soră, prietena ei cea mai veche, cea mai bună confidentă și sfătuitoare. Și acum se căsătorea, iar Amie nu avea să fie acolo.

Cum putea să se împace cu situația, știind că a ratat una dintre cele mai importante zile din viața Ninei? Știind că *a distrus-o* cu vorbele ei?

Și-a amintit de ziua când Nina venise acasă de la școală plângând și se încuiase în dormitor cu mama lor, în timp ce Amie stătea pe covor în fața ușii închise, lipindu-și spatele de perete, așteptând să iasă sora ei. Strânsese tare din ochi, rugându-se ca durerea Ninei să dispară, imaginându-și cum se va răzbuna pe toate fetele care o făcuseră să sufere.

Când Nina se liniștise în cele din urmă în seara aceea, Amie îi spusese că nu trebuie să-i povestească nimic.

„Tot ce contează e că ești sora mea și te iubesc“, îi zisese Amie. „Asta nu schimbă nimic între noi. Doar că îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta

singură și că asta s-ar putea să facă viața mai grea pentru tine… Presupun că

deja e mai greu.“

Fața Ninei era roșie și umflată, dar avea o expresie calmă, hotărâtă.

„Poate că o să fie mai grea, zisese ea. Dar măcar o să fie așa cum trebuie.“

Îi fusese atât de ușor lui Amie să o susțină pe Nina atunci, să stea de partea ei fără nici o îndoială! De ce nu putea să facă același lucru și acum?

Poate că Nina avea dreptate cu acuzațiile ei și nu era *de fapt* vorba despre ea. Poate că vinovăția pe care o simțea Amie avea mai mult de-a face cu Ben.

Îi lăsase ultima scrisoare fără răspuns timp de câteva săptămâni.

Probabil că Ben o urăște, se gândea ea. *Voia* să-i scrie, își dorea lucrul acesta cu disperare, dar încă nu știa ce să spună și se temea să nu se grăbească cu răspunsul, să nu strice legătura pe care o aveau.

Amie a încercat să-și aducă aminte ce a întrebat-o pe Nina: Ești sigură?

Te-ai gândit cât o să suferi? *Merită?*

Poate că exista un motiv pentru care întrebările i-au zburat atât de iute de pe limbă.

Și le adresase deja pe toate, după ce a citit mărturisirea lui Ben.

Dar Amie nu putea nici măcar să înceapă să-și examineze sentimentele față de Ben câtă vreme cearta ei cu Nina încă i se profila în minte atât de apăsător, atât de dureros.

În pauza dintre ore, Amie și-a deschis laptopul și și-a citit fugitiv e-mailurile, surprinsă să vadă că unul dintre profesori trimisese mai departe un videoclip de pe YouTube tuturor colegilor: „Studentă africană de 21 de ani ține un discurs exaltant despre fire“.

Inițial, Amie nu știa sigur dacă ar trebui să se uite. Firele îi făcuseră

deja viața arșice, amenințau să o îndepărteze de sora ei. Dar a intrat pe link și a văzut o tânără stând în fața unei mulțimi, aflându-se, se pare, într-un campus universitar. Videoclipul adunase deja aproape trei milioane de vizionări.

„Aici, în Africa de Sud, dar și în lumea întreagă“, spunea fata, „am depășit epoca segregării oficiale și a apartheidului, dar nu ne-am dezbărat de obiceiurile prejudecăților și excluderii. Inegalitatea poartă o mască nouă, atâta tot. Nedreptatea doar și-a schimbat hainele. Și, deceniu după deceniu, durerea e aceeași. Dar dacă am putea destrăma acest ciclu?

Peste câteva luni, împlinesc douăzeci și doi de ani și o să-mi primesc cutia. Mulți dintre voi, colegii mei, încă mai aveți ani de zile de așteptat. Vă

uitați sau nu vă uitați. Alegerea e a voastră. Dar nu e *singura* alegere cu care ne confruntăm.

Avem șansa, acum, să facem o schimbare. Firele încă sunt ceva nou.

Încă învățăm cum să reacționăm. Ceea ce înseamnă că putem să o luăm de la zero. Să respingem tiparele istoriei. Să promitem să nu repetăm aceleași greșeli. Putem să conducem cu compasiune și empatie. Să ripostăm împotriva celor care caută să ne divizeze sau să ne asmută pe unii împotriva altora sau să facă pe oricine să se simtă *mai puțin decât* ceilalți. Depinde de *noi* – cei care încă nu ne-am primit cutiile – să hotărâm ce fel de lume vrem să moștenim, oricât de mult sau de puțin timp ne-ar da firele."

Mulțimea de studenți a fluierat și a aplaudat-o pe fată.

„Un prieten tocmai mi-a arătat un videoclip din America", a continuat ea, „unde un băiat a luat atitudine la un miting. A spus că nimeni nu e altfel din cauza firului său, că suntem cu toții oameni. Vă provoc pe toți să faceți la fel, să luați atitudine împotriva celor din viața voastră care se comportă

nedrept. Să-i ajutați să înțeleagă că suntem cu toții la fel, cu toții conectați.

Cu toții suntem legați împreună."

Fata era echilibrată și înflăcărată, și elocventă, o combinație frapantă

de calități la cineva atât de tânăr, s-a gândit Amie. Videoclipul era filmat destul de aproape încât Amie a putut să vadă un fel de broșă sau insignă pe rochia fetei, mică și aurie.

„Putem să o luăm de la zero", a repetat Amie.

Poate că încă nu era prea târziu să o ia de la zero cu Nina. Încă nu ratase nunta.

Acum, mai mult ca oricând, Amie trebuia să fie aceeași fată care a stat în fața ușii Ninei ore în șir în seara aceea din liceu, aceeași fată care citea cu Nina pe covorul din librărie, care îi trimitea romane din celălalt capăt al țării, umplute cu bilețele autoadezive. Amie trebuia să fie *sora* ei, iar amândouă să rămână legate împreună, pentru totdeauna.

BEN

Ben a fost dezamăgit să se întoarcă din nou în sala de clasă fără să

găsească vreun răspuns de la Amie, dar nu-și putea pierde speranța. Nu încă.

I-a aruncat o privire Leei, însărcinată în șapte luni deja, cu silueta măruntică

aproape acaparată de burtă, și nu se putea abține să nu se simtă plin de speranță.

Lea s-a așezat cu grijă pe un scaun din clasă, apoi a chiuit surprinsă

când fratele ei și soțul lui au dat buzna pe ușile din spate, cu o duzină de baloane galbene în mâini.

– Ce se întâmplă? a întrebat Lea.

Chelsea a intrat fluierând cu un tort mare de ciocolată.

– Doar nu credeai că te lăsăm să scapi fără petrecerea bebelușilor, nu?

a zis ea, și a așezat platoul în fața Leei cu un gest teatral.

– E important să sărbătorim fiecare clipă frumoasă pe care ne-o oferă

viața, a zis Sean. Iar *aceasta* e o clipă frumoasă.

Restul orei s-a dizolvat în atmosfera de veselie. Terrell intrase pe noua aplicație de întâlniri pentru fir-scurți Share Your Time și cerea aprobarea grupului pentru câțiva pretendenți potențiali înainte să le aprecieze profilurile. Maura și Nihal se desfătau cu umilința suferită de Anthony Rollins din cauza nepotului său. Iar Chelsea încerca să o convingă pe Lea să

meargă la audiții împreună cu ea pentru următorul sezon din *Burlacul*, împărțit recent în două francize separate: *Burlacul: fir-lungi* și *Burlacul: fir-scurți*.

– Hai, serios, se ruga Chelsea de ea. Ai sub douăzeci și opt de ani și talie de viespe. Ești în categoria lor preferată.

– Poate eram *înainte*…, a spus Lea și și-a privit burta umflată.

– O să-ți revii cât ai zice pește, a declarat Chelsea. Iar povestea cu maternitatea surogat o să-ți asigure cel mai tare caz! Pun pariu că o să fii preferata fanilor.

Cu toate că seara avea o notă de tristețe inerentă – conștientizarea nerostită că gemenii aveau să trăiască cea mai mare parte din viață fără Lea

– era ceva indiscutabil de frumos în toată povestea aceasta, așa cum spunea Sean. Lea era fericită. Familia ei era fericită. Ei erau dovada, s-a gândit Ben, că lumea nu a încetat să se învârtă când au sosit cutiile. Viețile oamenilor tot mergeau mai departe și erau create vieți noi.

– Și vreau să fiți acolo cu mine, a zis Lea.

– *Cu* tine? a întrebat Chelsea, căreia nu-i venea să creadă.

– Păi, evident că nu în sala de nașteri, a râs Lea. Dar, după, ar fi drăguț.

Și-a așezat palma liniștită pe burtă. Fac asta pentru familia mea, bineînțeles, dar cred că există o parte din mine care face asta pentru mine însămi… și pentru noi toți. Poate că-s doar hormonii sau faptul că azi îi simt pe copii cum dau din picioare ca nebunii, dar în sfârșit simt că vine o schimbare.

Adică, poate o să fie bine și pentru noi.

Și sala întreagă a înțeles.

Cu toții văzuseră până acum videoclipul viral, un filmuleț cu o tânără

din Africa de Sud care îi îndemna pe tineri să lupte împotriva acestui nou val de prejudecăți.

Hashtagul #LegațiÎmpreună, inspirat de discursul ei, era în tendințe pe tot globul, folosit de oameni ca să împărtășească povești despre diferite acte de compasiune: companii care își dădeau cuvântul că vor angaja mai mulți fir-scurți. Un colegiu care își decala ceremonia de absolvire pentru ca un student fir-scurt să-și primească diploma odată cu colegii săi. Exista chiar și un orășel în Canada unde fir-scurții erau încurajați să se identifice în mod public astfel încât vecinii să le poată oferi sprijin. Ben și-a adus aminte de o postare: Dacă am ști că ospătarul nostru, taximetristul nostru, profesorul nostru au firul scurt? Le-am arăta mai multă bunătate? Ne-am opri puțin înainte să acționăm? #LegațiÎmpreună. Câțiva jurnaliști și politicieni o numiseră deja o „mișcare".

Mai târziu în seara aceea, Ben stătea lângă Nihal.

– Cred că s-ar putea să mă răzgândesc în legătură cu ce spuneau părinții mei despre renaștere, i-a spus Nihal.

– Ce crezi că s-a schimbat? a întrebat Ben.

– Ceva când am văzut-o pe Lea, poate. Și gândul la gemenii ăștia pe care o să-i nască, și m-am tot întrebat de unde vin, a spus Nihal. Adică, evident că știm de unde vin *fizic*, dar cum rămâne cu *sufletele* lor? Asta mi se pare ceva separat de corp, ceva mai… veșnic. Și de ce să nu fi trăit mai demult, să nu fi murit mai demult, iar acum să se întoarcă pe pământ?

Ben s-a gândit o clipă la femeia din parc din octombrie, care respira aer prin plămânii lui Hank. Doi oameni *cu adevărat* legați împreună, în pofida faptului că nu s-au cunoscut niciodată.

– Cred că orice e posibil, a zis Ben.

Nihal a zâmbit.

– Măcar după toate chestiile prin care am trecut, pun pariu că fiecare dintre noi o să se întoarcă rege sau așa ceva.

Până la finalul ședinței, Ben s-a trezit că stă lângă Maura, ca de obicei, în timp ce grupul termina ultimele fărâme de tort.

– Te gândești vreodată la copii? l-a întrebat Maura, aruncând o privire la puloverul lui Ben și rânjind. Deja te cam îmbraci ca un tată.

Ben a râs și s-a uitat la Lea, care își susținea burta cu mâinile și zâmbea împreună cu fratele ei. Încă din ziua aceea când fusese la depozit, Ben se gândea mai mult la asta. Desigur, se gândise la baluri și absolviri, și nunți.

Tot ce nu va apuca să vadă. Încă simțea cum i se strânge pieptul și un hău întunecat de amărăciune se umflă înăuntrul lui ori de câte ori se gândea la lucrurile acestea, și poate că așa avea să fie mereu. Dar descoperise de curând că se putea liniști singur gândindu-se la toate celelalte lucruri – cele pe care ar putea totuși să le vadă, dacă ar avea copii la un moment dat.

Prima zi de școală. Recitalurile de dans. Meciurile de baschet.

Săniușul în curtea din spate. Ne dați ori nu ne dați. Culesul merelor toamna.

Privirea de pe chipurile părinților lui când își vor ține prima dată

nepotul în brațe.

– Poate o să fiu tată…, a zis Ben. Dar, hei, nu *eu* sunt ăla care se așază la casa lui și e gata să se căsătorească.

– Îh, n-o spune așa! a tresărit Maura. Mă face să par așa de *bătrână*.

Dar Ben vedea dincolo de groaza ei prefăcută. Vedea că e fericită.

Și s-a gândit la toate ședințele dinaintea acesteia, toate serile de duminică petrecute în solidaritate posomorâtă, toate poveștile pe care le-au împărtășit cuprinși de frică și mânie, toată violența pe care au văzut-o. Ceva din seara *aceasta* îi amintea lui Ben de profesorul lui din colegiu, care explica legea a treia a lui Newton lipindu-și palmele de tablă ca să arate că

peretele îi opune rezistență. Pentru fiecare acțiune, există o reacțiune egală

și opusă. Forțele vin întotdeauna în perechi.

Iar acum, în sfârșit, Ben vedea forța de reacțiune, care opunea rezistență lunilor de agonie cu o explozie de zile mai luminoase. Cu acest sentiment, din seara asta, din sala 204.

254

MAURA

Nina planificase o zi întreagă de activități legate de nuntă – la florărie, la agenția de catering, la brutărie, la magazinul de rochii – toate treburile îngrămădite într-o singură zi de sâmbătă pentru a veni în întâmpinarea ceremoniei nupțiale iminente, până la care mai erau doar câteva săptămâni.

Când Maura a intrat în bucătărie în dimineața aceea, cu telefonul în mână, Nina gătea deja omletă pe plită, dornică să-și înceapă ziua devreme.

– Terrell era la telefon, a zis Maura. Se pare că e un miting uriaș plănuit pentru după-amiaza asta în D.C. El și Nihal o să închirieze o mașină și o să

meargă încolo.

– E al treilea miting de luna asta sau cam așa ceva, nu? a întrebat Nina.

Toată lumea de la revistă vorbește despre asta. Filmulețul fetei ăleia chiar a declanșat ceva.

– Se pare că ăsta a fost planificat doar ca o demonstrație de mici dimensiuni lângă statuia lui Martin Luther King, în același timp cu o strângere de fonduri pentru Rollins în apropiere, i-a explicat Maura. Dar mișcarea asta cu Legați Împreună chiar a explodat online, și acum se pare că

o să atragă mii de oameni.

– E incredibil, a spus Nina, încă amestecând în ouă. Îmi pare rău că nu putem să mergem.

– Păi… de fapt…

Maura și-a mușcat buza.

Nina a așezat spatula pe prosopul de hârtie de lângă tigaie.

– Încerci să mă întrebi dacă ar trebui să anulăm ce avem planificat pentru azi?

– Știu că e cea mai proastă sincronizare, dar chiar aș vrea să fiu acolo, a spus Maura.

– Știi cât de greu mi-a fost să reușesc să rezerv totul în ultimul moment?

– Știu, și apreciez tot ce ai făcut. Dar nu e ca și cum aș anula ceremonia, a zis Maura. Practic, e doar o zi de cumpărături și degustat mâncare.

Nina a oftat și a clătinat din cap, după care și-a dat seama că ouăle încep să se ardă pe plită. A stins repede focul, a luat spatula și a început să

râcâie marginile crocante ale albușului care se lipise de marginile tigăii.

Maura se uita lung la spatele ei în timp ce râcâia în tăcere. Dispoziția Ninei fusese ușor imprevizibilă în ultimele săptămâni, după ce se ciondănise cu Amie – deși Nina nu a vrut deloc să discute despre asta.

– O lăsăm baltă și gata? a întrebat-o Maura.

– Nu știu ce vrei să spun, a zis Nina și s-a întors cu fața la Maura.

Credeam că azi o să fie o bornă în relația noastră. O zi de sărbătoare. Dar se pare că e doar un rahat superficial.

– Nu asta voiam să spun, a explicat Maura. Cred doar că mitingul ăsta s-ar putea să fie foarte important.

– Și *nunta* noastră nu e importantă?

– Ba normal că e! a exclamat Maura. Dar azi e vorba doar despre o petrecere. Mitingul ăsta e despre… *viața* mea.

– Și mă doare să știu prin ce trebuie să treci, a zis Nina. Dar faci deja atât de multe lucruri cu grupul tău. Și ai mai fost la proteste. Poate că e în regulă să-ți iei și tu o zi liberă și să te bucuri de *celelalte* aspecte ale vieții tale. Maura s-a oprit o clipă și a tras aer în piept. O frustra uneori că Nina nu vedea lucrurile așa cum le vedea ea.

Pentru Nina, relația lor părea destul. Inelele lor de logodnă erau dovada din platină că Nina poate să privească dincolo de fire și să o iubească

pe Maura pentru femeia care era, nu pentru timpul care i-a fost hărăzit.

Familia pe care o construiau împreună era prioritatea numărul unu a Ninei.

Și, bineînțeles, asta însemna totul pentru Maura. Dar uneori avea pur și simplu nevoie de mai mult. Avea nevoie să privească dincolo de mica circumferință a vieților lor, avea nevoie ca restul lumii să o vadă așa cum o vedea Nina. Ca pe o persoană demnă de iubire. Ca pe un egal.

– Doamne, *mi-aș dori* să pot să-mi iau măcar o zi liberă, a zis Maura, dar *nu pot*. Toată viața mea, a trebuit să trăiesc *fiecare* zi având grijă să nu par prea furioasă sau amenințătoare, sau nedemnă, pentru că asta i-ar pune pe negri într-o lumină proastă, și având grijă să nu par prea sensibilă sau proastă, sau sfioasă, pentru că asta le-ar pune pe femei într-o lumină

proastă, și *acum* nu pot să par niciodată prea instabilă sau emotivă, sau răzbunătoare, pentru că asta i-ar pune pe fir-scurți într-o lumină proastă. Nu *există* pauze! A expirat complet, tremurând. Și tu știi cât de mult am căutat ceva, o cale să simt că ceea ce fac *contează* de fapt. Că îmi folosesc timpul pentru ceva bun.

Nina a încuviințat încet, absorbind cuvintele Maurei.

– Ar trebui să te duci, a zis ea în cele din urmă, pe un ton sincer. Mă

ocup eu de toate.

– Ești sigură? a întrebat Maura.

– Da. Și îți promit că data viitoare o să fiu acolo cu tine.

*

După ce au parcat în apropiere de National Mall, Maura și prietenii ei s-au alăturat mulțimii de aproape douăzeci de mii de oameni împrăștiați la baza Memorialului Martin Luther King Jr, revărsându-se pe peluzele din jur, încadrați de ramurile golite deja de frunzele ruginii. Un grup mare aflat în mijloc ovaționa și scanda sub un banner de doi metri cu „Toate firele, lungi și scurte".

Șase echipe de știri relatau despre eveniment, poate datorită

zvonurilor că nepotul dezertor al lui Anthony Rollins ar putea să participe.

Dar chiar și cu atenția suplimentară – și chiar și cu valul de susținere oferit de această nouă mișcare online, Legați Împreună – Maura tot nu era sigură

că va fi destul cât să-l împiedice pe Rollins să câștige nominalizarea din vară.

De fiecare dată când vedea știri despre încă un atac armat sau încă un accident auto de proporții, Maura se trezea că se roagă să nu fie vina unui fir-scurt. Restul grupului ei de sprijin părea convins că nisipurile s-au mișcat deja. Fiecare zi în care hashtagul rămânea în tendințe, fiecare vedetă care își exprima sprijinul, fiecare emisiune de știri care o intervieva pe studenta din Africa de Sud erau dovada, pentru colegii ei de grup, că viețile lor nu puteau decât să o ia pe un făgaș mai bun. Dar Maura știa că nu e bine să ai încredere orbește și nu voia să riște să ajungă să se complacă. Știa că lucrurile pot *oricând* să se înrăutățească, dacă nu continuă să lupte suficienți oameni.

Când Maura s-a întors acasă după o zi lungă la miting, a închis ușa în urma ei cât de încet a putut și a intrat în livingul întunecat, trecând pe lângă

tripticul cu desenele lui Ben de pe perete, ca niște cărți poștale din viața ei.

Ninei îi plăcuseră enorm imaginile, aproape îi dăduseră lacrimile la vederea lor, în ciuda faptului că surpriza Maurei fusese eclipsată de cererea ei în căsătorie.

Maura s-a întors spre bucătărie, unde Nina lăsase o singură lumină

aprinsă, și a văzut o foaie de hârtie lipită de frigider, cu scrisul Ninei: *Sper că a mers bine la miting. Ai o mostră de tort înăuntru. Crede-mă, o să-ți placă la nebunie.*

Sunt mândră de tine. XO

Maura nu regreta alegerea făcută. Era bucuroasă că se dusese la D.C.

Dar era recunoscătoare că poate să se întoarcă oricând aici, acasă la ea, și la Nina, care măcar accepta ce trebuia să facă Maura, dacă nu putea înțelege mereu.

Maura a aruncat o privire în frigider, unde o felie de tort de ciocolată

stătea într-o cutie din plastic transparent, ispitind-o cu liniile fine ale glazurii. Când a ridicat-o, a observat altă foaie sub cutie.

Ai avut dreptate, nu avem nevoie de o petrecere elaborată. Avem nevoie doar una de cealaltă. Și nu vreau să mai aștept. Dacă e să ne mai certăm, aș

prefera să mă cert cu nevasta mea.

Vrei să te măriți cu mine luni la primărie?

Maura a închis ușa, șocată și extaziată în tăcere. S-a furișat în dormitor, desfăcându-și cu atenție de pe pieptul puloverului o insignă mică aurie cu două fire legate împreună, și-a scos încet hainele și le-a aruncat la coșul de rufe. Apoi a ridicat cu grijă cearșafurile care acopereau partea ei de saltea și

a umplut spațiul gol din pat, încălzit deja de femeia adormită care, peste doar două zile, avea să devină soția ei. *

Maura știa că părinții ei ar fi preferat o biserică sau poate peluza unei vile de la țară, dar o mulțime din lucrurile pe care le-a făcut în viață nu erau tocmai ce și-ar fi dorit părinții ei. După ce zburase de la un job la altul, de la o iubită la alta, măcar acum se potolea în sfârșit, se căsătorea așa cum trebuie, ba mai mult, cu o femeie pe care părinții ei chiar o simpatizau.

(„Nina pare să aibă capul bine înfipt pe umeri“, spusese tatăl ei după ce o cunoscuse.)

Iar Maura era de fapt destul de mulțumită să țină ceremonia la primărie. Ocazia nu mai părea atât de copleșitoare fără lungul drum până la altar și fără îngenuncheatul în fața altarului. Iar Maura oricum nu s-a văzut niciodată ca fiind genul care să aibă o nuntă convențională.

Ceremonia civilă a avut loc la Casa Căsătoriilor, un edificiu mare și gri, înconjurat de o seamă de clădiri municipale în mijlocul zonei centrale din Manhattan. Serviciile de imigrări, Agenția de Administrare Fiscală și Procuratura erau toate găzduite pe o rază de un cvartal în jurul Casei Căsătoriilor din New York, dar cel mai apropiat vecin era Departamentul Sănătății, unde se depuneau certificatele de naștere și de deces din oraș.

Maurei i se părea ceva surprinzător de potrivit. Departamentul Sănătății înregistra începutul și sfârșitul vieții, în timp ce alături, perechile jurau să-și ofere sprijin în toată perioada dintre acestea.

Înăuntru, Maura s-a gândit că arată ca sediul unui Registru Auto mai elegant, cu canapele lungi așezate de-a lungul unui perete, un șir de computere lângă celălalt perete, și ecrane electronice mari montate deasupra capului, unde cuplurile se uitau ca să-și vadă numărul afișat, semnalizând că era rândul lor să se căsătorească în sala privată din spate.

„Se poate renunța la perioada de așteptare de 24 de ore dintre obținerea licenței de căsătorie și oficierea ceremoniei de căsătorie cu condiția

prezentării unui fir ce se apropie de sfârșit“, scria pe un afiș de lângă intrare.

Maura își dădea seama că Nina era ușor tulburată de magazinul kitsch din față, un butic care vindea tot felul de prostioare cu „NYC“ pentru turiști, alături de mărfuri de bază pentru o nuntă în ultimul moment, cum ar fi flori, voaluri, chiar și inele. Poate, preț de o clipă trecătoare, Nina chiar și-a regretat impulsivitatea neobișnuită care le adusese pe amândouă astăzi aici.

Dar peste tot unde priveau, vedeau iubire. Bărbați în fracuri și femei în rochii de seară, tineri de douăzeci și ceva de ani în blugi și șepci de baseball, câțiva copii mici îmbrăcați în tul care alergau de colo-colo. Alte câteva cupluri veniseră singure, la fel ca Maura și Nina, dar majoritatea soseau cu o escortă de oaspeți, cu aparate foto care umpleau sala cu blițurile lor.

Nina arăta simplă și elegantă într-o rochie de dantelă de culoare crem, în timp ce Maura alesese o rochie auriu-deschis puțin mai scânteietoare.

– Cred că s-ar putea să fii cea mai frumoasă mireasă de aici, i-a spus Nina, atingând-o pe obraz.

După ce numărul lor a apărut pe ecran, Maura și Nina și-au ocupat locurile în fața ofițerului de stare civilă, un bărbat care chelea, cu mustață și ochelari, înghițit practic cu totul de costumul maro lălâu, care aborda absolut fiecare ceremonie cu energia binevoitoare a unui om care oficia în fiecare zi numai una, și nu zeci de căsătorii. Cei doi îndrăgostiți așezați la rând după ele – o femeie într-o rochie roșie înflorată cu o coroniță de flori în păr și un bărbat cu o cravată roșie asortată – acceptaseră îndatoritor să le fie martori, stând unul lângă altul, ținându-se de mână cu degetele mici împreunate.

Maura nu se așteptase niciodată la acest moment. Sigur, înainte de apariția firelor, bănuise uneori că ar putea să vină o cerere în căsătorie –

într-un accident de slăbiciune deosebită, chiar trăsese cu ochiul printre hainele împăturite perfect din șifonierul Ninei – dar totul s-a schimbat în martie. De atunci, chiar și în cele mai intime momente, chiar și pe când erau

înconjurate de aerul romantic al aleilor pietruite și al fântânilor liniștite din Italia, Maura nu a crezut niciodată că Nina o va cere de nevastă. Nu după

sosirea firelor.

Iar Maura nu ar fi fost niciodată cea care s-o ceară, s-o pună pe Nina în situația aceea. Nu simțea nici o rușine la gândul de a trăi pur și simplu cu Nina, fără nici un titlu. Maura nu avea nevoie să fie o jumătate dintr-un cuplu căsătorit ca să se simtă întreagă. Însă odată ce Nina i-a adresat întrebarea, odată ce posibilitatea a devenit dintr-odată reală și se afla în fața ei sub 259

forma femeii lângă care se simțea acasă, Maura s-a gândit că poate ar fi drăguț să fie măritată, să aibă ceva care să pară solid și trainic în viața care altfel îi fusese întoarsă cu susul în jos. Poate, în ciuda tuturor lucrurilor pe care i le-a răpit firul, acesta era singurul lucru pe care încă îl mai putea avea.

După ce ofițerul de stare civilă le-a declarat pe Maura Hill și Nina Wilson proaspăt căsătorite, cele două s-au întors în galeria principală și au ieșit pe o stradă liniștită. Nina a luat-o pe Maura de mână în timp ce se îndreptau spre un restaurant de pe aceeași stradă unde urmau să se întâlnească cu familiile și câțiva prieteni apropiați – o ispravă aproape miraculoasă pe care Nina reușise s-o pregătească în urma unor eforturi ce au durat tot weekendul.

Într-un salon luminat de lumânări, părinții Ninei și ai Maurei stăteau împreună cu Amie, în timp ce câțiva dintre colegii preferați ai Ninei, câțiva dintre prietenii Maurei din facultate, câteva rude din oraș și membrii grupului de sprijin ai Maurei se adunaseră în jurul altor trei mese.

Chiar și înainte de sosirea firelor, Maura crezuse întotdeauna că e ceva un pic nebunesc în căsătorie, să-ți dedici tot restul vieții cuiva, înainte să fi apucat măcar să trăiești tu însuți cine știe ce. Și cu siguranță, unii i-ar putea considera căsătoria cu Nina și mai greu de înțeles. Și totuși, toți oamenii din acest restaurant, rudele și prietenii lor, își anulaseră planurile în ultimul moment, își rearanjaseră viețile ca să fie aici în seara asta. Ca să-și arate sprijinul pentru acest act nebunesc. Ca să umple salonul cu iubire.

După ce s-a servit masa, Nina s-a dus într-un colț unde Maura stătea de vorbă cu o verișoară.

– Mai e ceva, a zis ea.

Maura a zâmbit, privind-o cu o suspiciune falsă, iar în timp ce viorile au început să cânte peste muzica din difuzoare, Maura și-a dat seama dintr-odată că cele patru mese fuseseră aranjate lăsând un mic spațiu în mijloc.

Acesta fusese planul Ninei de la bun început.

Încă surprinsă, Maura s-a lăsat trasă de pe scaun și strânsă în brațele Ninei, în timp ce vocea lui Nat King Cole umplea aerul din jurul lor.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut asta, a șoptit Maura în obrazul Ninei.

Toate astea.

– Dacă e cineva care să merite, tu ești aceea.

Și cele două au început să se legene împreună pe micul ring de dans improvizat, ținându-se strâns în brațe.

That's why, darling, it's incredible

That someone so unforgettable

Thinks that I am unforgettable, too.[19]

19 Versuri din cântecul *Unforgettable*, interpretat de Nat King Cole

AMIE

Toți cei din jurul lui Amie s-au ridicat și s-au îndreptat spre micul ring de dans, lăsând-o pe Amie singură la masă, de unde le admira pe sora ei și pe Maura în timp ce ele se strecurau printre pâlcurile de oaspeți. Nu-i venea să

creadă că aproape a ratat așa ceva. Din fericire, sosise la ușa Ninei în timp util, copleșită de regrete și scuze. Doar câteva zile mai târziu, Nina a sunat-o ca să-i spună că nunta oficială a picat, înlocuită de o cină intimă după

ceremonia de la primărie.

Amie încerca să-și concentreze privirea pe dansatori și să nu se mai holbeze la Ben, care era așezat în partea opusă a sălii, împreună cu ceilalți membri ai grupului de sprijin din care făceau parte el și Maura. Amie fusese prea agitată ca să-l abordeze mai devreme și presupunea că Ben aștepta *după ea*, lucru perfect de înțeles. La urma urmei, ea era cea care i-a lăsat mărturisirea fără răspuns.

Plănuise deja ce avea de gând să-i spună, vreun discurs politicos cum că ar vrea să rămână prieteni, dar în timp ce îl privea pe Ben cum râde alături de o brunetă însărcinată, într-o rochie roz modestă, și o blondă-roșcată bronzată artificial, Amie s-a simțit inexplicabil de supărată că Ben ar râde cu orice femeie care nu e ea. A simțit cum se înroșește la față și cum îi accelerează pulsul. Se purta complet ridicol, s-a gândit. Era o femeie de douăzeci și nouă de ani, pentru numele lui Dumnezeu, nu vreo adolescentă

geloasă.

Amie credea că a luat o hotărâre în privința lui Ben, că ar fi mai sigur să nu-și dea ascultare sentimentelor.

Dar poate că greșea.

Cântecul încă se mai auzea, încă mai avea o șansă. Dar oare Ben era măcar dispus să vorbească cu ea?

A tras aer în piept și s-a dus la masa lui.

– Îmi cer scuze dacă deranjez, a zis Amie timid, dar mă gândeam să te întreb dacă ai vrea să dansezi.

S-a lăsat o pauză scurtă, după care Ben a zâmbit, iar ușurarea i-a încălzit lui Amie corpul la fel ca lumina soarelui.

– Desigur, a zis el.

S-au dus împreună spre centrul sălii, iar Ben a luat conducerea, înconjurându-i ușor mijlocul cu brațul.

Ben a fost cel care a îndrăznit primul.

– Începeam să cred că nu mai vrei să-mi vorbești niciodată.

Și-a mijit ochii și a ridicat dintr-o sprânceană.

O tachina, și-a dat seama Amie. O a doua ușurare.

– Nu a fost vina ta, doar că… Nina și cu mine am trecut printr-o perioadă mai nasoală, i-a explicat Amie. Și, sincer, numai la asta m-am putut gândi în ultimele săptămâni.

– O, a zis Ben, cu o mină sincer îngrijorată. E totul în regulă?

– Acum, da.

– Deci am rămas doar eu cu tine. Și scrisoarea mea.

– Cum ți-ai dat seama? a întrebat Amie.

– Păi, au fost tot felul de indicii, legate de tine și unde locuiești, și unde lucrezi, și în cele din urmă totul a fost clar când ai pomenit de scrisoarea aia despre Gertrude, a zis el. Deși presupun că mi-am asumat un pic riscul să fi greșit și adevărata „A“ să fi fost destul de nedumerită.

Amie a râs și a simțit cum brațul lui Ben se strânge în jurul ei. Drept răspuns, a făcut un pas mai aproape de el.

– Îmi pare rău că nu sunt cine știe ce dansator, a spus el.

– Ei, lasă… Toate experiențele mele recente de dans au fost ca supraveghetoare a unor elevi care par să uite că profesorii lor sunt cu ochii

pe ei. – Deci trebuie să-i desparți cu forța pe bieții copii plini de hormoni?

– Uneori, da, a recunoscut ea, dar nu dacă arată așa…

Amie a arătat cu capul spre Nina și Maura, care făceau piruete la marginea mulțimii.

– Par foarte fericite, a zis Ben.

– Și complet nepăsătoare față de toți ceilalți.

Ben a ridicat din umeri.

– Așa trebuie să fie, nu?

Se uita la Amie cu atâta blândețe, atâta sinceritate, încât ea a trebuit să

întoarcă privirea o clipă. S-a aplecat și mai aproape, până ce bărbia ei plutea deasupra umărului lui, iar privirea i s-a oprit într-un punct sigur de pe peretele din spate, în timp ce muzica plutea în jurul lor.

Iar Amie s-a gândit la toate dățile când s-a întrebat cine e persoana de la celălalt capăt al corespondenței și cât de remarcabil e că acum chiar se află împreună cu el, simțindu-i căldura și inspirându-i mirosul apei de colonie. Amie a simțit cum i se relaxează corpul, în largul ei alături de Ben, de parcă ar fi dansat împreună de multe ori până atunci.

Amie a închis ochii și a încercat să-și închipuie viitorul, așa cum făcuse mereu, cu avocatul și poetul și cu ceilalți câțiva bărbați care au ținut-o în brațe de-a lungul anilor.

S-a văzut împreună cu Ben în Central Park, stând pe o bancă de lângă

lac, sau vopsind cu trafaletul pereții unui apartament gol. S-a văzut în alb, ținându-i mâinile în fața ei, și apoi zâmbind pe un pat de spital, amândoi sărutând ghemotocul din brațele ei.

Vedea fiecare scenă destul de clar; nu erau încețoșate ca unele dintre reveriile ei din trecut. Vedea și aproape putea să *simtă* totul. Și i s-a părut că

e așa cum trebuie.

Spre deosebire de viziunile ei cu bărbații dinainte, aici nu erau caricaturi ale defectelor lui Ben. Problema care o oprea pe Amie nu era o pată pe caracterul lui Ben, problema nu era cu el, ci cu soarta lui.

Amie a clipit și s-a văzut stând în picioare în iarbă, cu doi copii mici îmbrăcați în negru, apoi plângând într-o bucătărie înghesuită, singură de data asta, în timp ce blatul din fața ei era plin de oale și tigăi, și cutii cu mâncare.

Amie probabil îi citise ultima scrisoare de zece ori până atunci. Știa ce își dorește Ben și că își dorește acel lucru cât mai curând. Și merita să aibă

parte de tot ce-și dorea.

Sigur, el nu spusese niciodată în mod clar că își dorește oricare dintre acele lucruri cu *ea*, dar *ea* era cea pe care a sărutat-o cu doar câteva săptămâni în urmă, ea era cea care dansa acum cu el, și dintr-odată totul i s-a părut prea mult, prea repede. Era amețită și copleșită.

– Îmi pare rău, trebuie să ies puțin la aer, a zis ea, eliberându-l pe Ben din brațe și fugind iute spre ușa din spate.

*

Afară, Amie stătea așezată pe marginea trotuarului, frecându-și brațele ca să alunge răcoarea serii. Majoritatea clădirilor de pe stradă găzduiau birouri guvernamentale care erau deja închise, așa că totul în jurul ei era cufundat în tăcere.

Se simțea vinovată și rușinată că a fugit de lângă Ben, dar nu știa dacă

mai poate să intre în sală, dacă viziunile frumoase pe care le-a avut le-ar putea șterge vreodată pe cele întunecate care au urmat.

Un cuplu în vârstă a trecut prin fața lui Amie, pe partea opusă a străzii, ținându-se de mână și șoptindu-și unul altuia, conspirând împotriva lumii. O

clipă s-a gândit că îi par cunoscuți, dar în lumina slabă a înserării, era greu să-și dea seama.

264

Bineînțeles, Amie își dorea ce avea acest cuplu, ce aveau părinții ei, ce aveau Nina și Maura.

„Când mi-ai spus de nuntă, ce *ar fi trebuit* să spun e că ești puternică", plânsese Amie în fața surorii ei, doar cu câteva zile în urmă, implorând-o să

o ierte. „Ești *atât* de puternică, Nina. Și Maura la fel. Tu ai ales dragostea mai presus de toate și pentru asta te admir. Și nu pot decât să sper că îmi poți da voie să mă întorc în viața ta, ca să fiu acolo pentru amândouă. Pentru că știu că o să fie greu. Dar știu și că e ce trebuie."

Amie își dorea să fie și ea puternică. Nu voia să fie lașă, sau egoistă, sau ipocrită, toate cuvintele acelea spinoase pe care i le aruncase Nina. Nu voia să fie unul dintre oamenii despre care scrisese Ben, care îi forțează pe fir-scurți să stea pe tușă, care îi fac să se simtă de neiubit. Oamenii care motivaseră mii de persoane să iasă pe străzi și să protesteze.

Măcar de-ar fi fost așa de simplu cum ai fi zis că e, dacă te uitai la sora ei: să-ți asumi un risc cu cineva. Să vezi încotro duce. Ce ai de pierdut?

Totul, s-a gândit Amie.

Oare Nina cum reușea?

Și mai mult decât atât, cum reușeau Ben și Maura, și toți ceilalți fir-scurți? Ei cum găseau forța necesară zi de zi?

Amie și-a amintit ce îi spusese odată Nina: nu știi de ce ești în stare. Și poate că Nina avea dreptate. Dar toți cei din jurul lui Amie păreau să fie în

stare de *mult* mai multe lucruri. Ea nici măcar cutia nu putuse să și-o deschidă.

Amie și-a tras genunchii la piept, iar materialul albastru al rochiei îi curgea în cascadă până la glezne, abia reușind să nu atingă asfaltul, și și-a înconjurat genunchii îndoiți cu brațele, încercând să decidă ce să facă.

Și atunci a auzit melodia.

Slabă mai întâi, dar răsunând din ce în ce mai tare. Înălțându-se din liniștea din jurul ei.

When I was just a little girl

I asked my mother, "What will I be?"

– N-are cum, a șoptit Amie ca pentru sine, nevenindu-i să-și creadă

urechilor.

S-a ridicat iute, încercând să localizeze sursa muzicii.

"Will I be pretty, will I be rich?"

Here's what she said to me:

Melodia venea de la capătul cvartalului, iar Amie a început să alerge spre sunet, izbind cu tocurile în asfalt. A ajuns la colț la fix cât să-l zărească

din spate pe biciclistul care pedala în direcția opusă, cu sacoul mov fluturând ușor în adierea vântului.

Que será, será.

Whatever will be will be.

The future's not ours to see.

Que será, será.[20]

Amie s-a oprit la colț, uluită și gâfâind.

Apoi a început să râdă. Mai tare și mai zgomotos, până când aproape i s-a făcut jenă, în ciuda faptului că era singură.

Când și-a revenit în fire, o pală de vânt rece a suflat pe lângă ea, ridicându-i marginea rochiei, iar ea s-a simțit revigorată, trezită.

Amie știa că trebuie să se întoarcă înăuntru.

Trebuia să-l găsească pe Ben.

Ce va fi va fi.

20 Versuri din melodia celebră *Que será, será*, interpretată întâi de Doris Day și apoi de o mulțime de muzicieni de-a lungul timpului. În traducere: „Pe când eram doar o fetiță / Am întrebat-o pe mama: «Cum am să fiu?»"; „«Am să fiu frumoasă? Am să fiu bogată?» / Și iată

ce mi-a zis:"; „Que será, será. / Ce va fi va fi. / Nu putem ști ce ne rezervă viitorul. / Ce va fi va fi".

ANTHONY

Anthony și Katherine au ieșit ultimii din clădire. Avuseseră o întâlnire cu primarul în biroul lui, în cadrul unei scurte opriri la New York pe durata campaniei electorale, parte dintr-o încercare mai mare de a reduce pagubele după cascadoria lui Jack.

În zilele ce au urmat accidentului, filmări cu ieșirea necontrolată a lui Jack au circulat online și au fost date în reluare la televiziune, în timp ce au apărut zeci de meme jenante pornind de la imagini cu expresia lui Anthony clocotind de furie. Soții Rollins se pregăteau de o lună cel puțin dezastruoasă, dar aproape fiecare politician sau donator înstărit avea o

poveste surprinzător de similară despre familia sa defectă, despre vreun copil sau nepot care a rupt rândurile și s-a dat de partea adversarilor. („Ar trebui să auzi ce ar zice nepoata și nepotul meu despre *mine*“, spuneau cu toții și râdeau.) Și cu toate că răzvrătirea imatură a lui Anthony poate a rezonat cu câțiva alegători nehotărâți sub vârsta de treizeci de ani, în cele din urmă a avut un impact neglijabil asupra multora din nucleul publicului lui Anthony: americani mai în vârstă, agitați, care simțeau cum viața lor liniștită și marcată de un fir lung este amenințată tocmai de furia și imprevizibilitatea pe care Jack le afișase pe scenă.

În speranța că nu vor fi acostați de prea mulți oameni – ori fani care voiau o fotografie, ori protestatari care aveau chef de ceartă –, Anthony și Katherine își programaseră ședința de la primărie cu puțin înainte de ora cinci, ca să poată să iasă din birou după ce majoritatea angajaților ar fi plecat deja pe ziua respectivă.

În partea aceasta de oraș, străzile se goleau după asfințit, iar când au ieșit să urce în mașina lor de oraș, au mai văzut o singură persoană, o tânără

în rochie albastră și pantofi cu toc, care stătea gânditoare pe marginea trotuarului. Katherine s-a întrebat cu voce tare dacă biata fată a fost lăsată

baltă sau poate i s-au dat papucii la cină, în restaurantul din apropiere. Din fericire, nu a părut să-i recunoască.

Mașina a întârziat să-i ia, așa că așteptau după colț, ușor iritați, când telefonul lui Anthony s-a luminat la notificarea unei copii în avans a știrilor de a doua zi. Cifrele lui scăzuseră pentru prima dată din iunie încoace.

Katherine a observat o ușoară grimasă în colțurile buzelor soțului ei.

– Ce e? a întrebat ea, încercând să citească peste umărul lui.

– Nu-i nimic, a zis Anthony. O fluctuație minoră a statisticilor noastre.

– E porcăria aia de pe Twitter, nu? a întrebat Katherine. Chestia aia din discursul fetei? O numesc un fel de mișcare.

– Un hashtag nu înseamnă o mișcare, a zis Anthony. Nu există nici o organizare, sunt doar câteva povești lacrimogene online.

– Păi, deja au reușit mai multe mitinguri, l-a avertizat Katherine. Iar acum sunt zvonuri cum că ar încerca să planifice un fel de zi mondială a…

conștientizării firelor scurte sau ceva de genul ăsta.

– Câteva proteste disparate și discursul unei puștoaice n-o să elimine fricile fundamentale ale oamenilor, a zis el. Convenția bate la ușă. Nu e deloc suficient timp să pregătești o ofensivă reală.

Anthony a scanat cu privirea restul articolului. Susținerea pentru senatorul Johnson crescuse aparent pentru prima dată de când și-a dezvăluit firul scurt în septembrie, deși cifrele lui rămâneau mai mici decât vârful dinaintea toamnei.

– Uite aici, a zis Anthony, arătând un citat de la un intervievat.

„Firește, incidentul de pe scenă cu nepotul lui Rollins a fost tulburător, dar asta nu reduce cu nimic munca pe care a făcut-o. Și, sincer, arată cu ce ne confruntăm.“

Anthony a zâmbit.

– Sunt sigur că mai sunt o mulțime de oameni care *simt* la fel, chiar dacă nu *spun* asta. Amândoi știm că lucrurile pe care le postează oamenii online și ce le spun prietenilor lor nu e mereu același lucru cu ce votează

după perdea.

Anthony și Katherine se simțeau mai liniștiți acum, când o melodie cunoscută a venit spre ei plutind în aer.

When I grew up and fell in love

I asked my sweetheart what lies ahead.

„Will we have rainbows, day after day?“

Here’s what my sweetheart said:[21]

Și-au dat seama că muzica venea de la un biciclist care se îndrepta în direcția lor, cu un casetofon stereo prins de bicicletă.

– New Yorkul e un loc atât de ciudat, a pufnit Katherine.

21 Idem. În traducere: „Când eram tânără și m-am îndrăgostit / Mi-am întrebat iubitul ce ne rezervă viitorul. / «Vom avea parte de curcubeie în fiecare zi?» / Iată ce mi-a răspuns iubitul meu:“

Dar Anthony era convins că triumful se apropie. Cui îi pasă de ce s-a scris într-un articol? Acum se apropia de soare, dar nu-i era teamă să nu cadă, aripile lui erau construite din ceva mai puternic.

A întins brațul spre soția lui.

– Îmi acorzi acest dans? a întrebat.

– Ai înnebunit? Suntem pe stradă.

– Trebuie să exersăm pentru balul inaugural.

Katherine a cedat, zâmbind larg, și l-a luat de mână pe soțul ei, tocmai când biciclistul pedala pe lângă ei, ridicându-și o pălărie invizibilă în direcția lor.

Que será, será.

Whatever will be, will be.

The future’s not ours to see.

Que será, será.

– O să arătăm mult mai bine ca ăia dinainte, a zis Katherine veselă, răsucindu-se în brațele soțului ei. Mai ții minte ce oribilă a fost rochia Primei Doamne?

Ce va fi va fi.

269

JACK

Terminaseră colegiul de șapte luni deja, dar aproape toată lumea de la petrecerea de Revelion se îmbăta tot cu bere ieftină, exact așa cum făcuseră

și în ultimii patru ani. Doar că de data asta purtau ochelari cu sclipici și pălării festive.

Stând în camera de zi din apartamentul din D.C. al amicului lor, Jack și Javi se aflau împreună în același spațiu pentru prima dată de când Javi plecase în Alabama, iar Jack a simțit imediat schimbarea din el.

Javi părea încrezător și sigur pe sine, distrând grupul cu povești din primele luni de instructaj de aviație. Ba chiar părea mai înalt decât își amintea Jack.

– Și apoi, pac, zero avertizări, pilotul răstoarnă avionul cu susul în jos și se învârte de două ori la rând. Tipul de lângă mine vomită pe latura avionului, iar eu n-am mai mâncat nimic toată ziua, a râs Javi. Dar se pare că

o să ne obișnuim.

Jack era frapat de cât de diferită devenise viața lui Javier. Prietenul lui zbura pe cer, învăța cum să efectueze misiuni periculoase, în timp ce Jack avea o slujbă sigură de birou în domeniul operațiunilor cibernetice (deși sarcinile lui zilnice păreau mai degrabă administrative decât operative,

„firul scurt“ fiind o barieră în calea oricărei autorizări la nivel înalt).

– Hei! a întrerupt grupul unul dintre invitați, uitându-se la telefonul lui.

Wes Johnson tocmai a postat un videoclip nou.

– Se retrage din cursă? a întrebat o fată.

– De ce să se retragă acum?

– Păi, încă e în urma lui Rollins.

– Da, dar o grămadă de oameni sunt destul de enervați pe Rollins.

Băiatul a ridicat privirea spre Jack, amintindu-și brusc de legătura dintre ei.

Fără supărare, omule.

Jack a făcut un gest degajat.

– Sunt pe site-ul lui de campanie, a zis alt invitat.

Jack și Javi s-au alăturat grupului care s-a strâns să se uite.

Wes Johnson stătea pe un fotoliu din piele, aparent în biroul său de acasă, decorat cu fotografii de familie, diplome înrămate și rafturi pline de biografii.

– O să fiu succint, pentru ca toată lumea să poată să revină la petrecere, a zis Johnson. Știu că au existat solicitări să-mi retrag candidatura, dar sunt aici ca să vă asigur că rămân profund devotat acestei campanii. Am descoperit o nouă cauză cât timp am fost în campanie prin țară și promit că

nu voi înceta niciodată să lupt pentru toți americanii cu firul scurt și pentru toți ceilalți care se simt tratați necorespunzător sau marginalizați de către cei aflați la putere.

S-a aplecat în față pe scaun, mai aproape de camera de filmat.

– Știu că, de când au sosit cutiile, am simțit deseori că facem pași înapoi, dar motivul pentru care am vrut să spun ceva în seara asta, dintre toate serile, este pentru că *acest* moment, în pragul unui nou an, este singura dată când întreaga lume se reunește în speranța unui nou început și a unui viitor mai

bun. Iar eu rămân la fel de plin de speranță ca întotdeauna pentru poporul marii noastre națiuni. Și eu am urmărit numeroasele povești și voci ale mișcării Legați Împreună și vă invit să canalizați toată acea energie și compasiune și tot curajul – și, cel mai important, toată *speranța* – în această

campanie. Vă promit că lupta nu s-a sfârșit.

Mulțimea a rămas nemișcată în urma declarației lui Johnson, până

când unul dintre petrecăreții mai chercheliți a zis cu limba împleticită:

– Să mor eu, ce-mi place de tipul ăsta!

– Dar sună ca și cum știe că pierde.

– În nici un caz! N-ai auzit de evenimentul ăla Legați Împreună de luna viitoare, care o să fie uriaș? Se pare că se organizează în toată lumea. Am auzit că Johnson e implicat.

– Mie mi se pare doar o mare șmecherie de PR pentru fir-scurți, a zis cineva, dându-și ochii peste cap. Mult zgomot pentru nimic.

– E mult mai mult decât atât. O să vezi.

– Nu știu, a zis un băiat, întorcându-se spre Jack. Unchiul tău o fi el un nemernic, dar măcar e dur. El chiar s-ar putea să rezolve lucrurile. În plus, e brutal de sincer. Tre' să respecți chestia asta.

Jack se foia incomod în pantofi și s-a simțit recunoscător când cineva a strigat: „Shoturi!" din cealaltă parte a camerei, iar grupul s-a dispersat repede.

Trecuseră câteva săptămâni de când Jack nu mai fusese prezent la un miting din campanie. Mătușa lui îi dăduse vestea personal, retrăgându-i lui Jack invitația la toate evenimentele viitoare și pecetluindu-i destinul de a fi dat laoparte. Jack încă se mai întâlnea ocazional cu tatăl lui – cât timp Anthony nu era prin preajmă –, dar ajunsese să-și dea seama că familia pe care o pierdea acum nu merita de fapt să-i aparțină. Cel puțin, nu acum.

Poate pe când bunicul Cal era în viață, familia Hunter încă mai reprezenta curajul de a-ți sprijini țara, dar acum, cu Anthony și Katherine la cârmă, era vorba strict de interese personale, de a câștiga cu orice preț. *Javier* era cel care purta de fapt mai departe adevărata moștenire a neamului Hunter, devotându-și întreaga viață armatei, în ciuda faptului că era nedrept de scurtă.

Înainte să plece ultima dată din apartamentul lui Jack, Katherine încercase chiar să-l scuze pe soțul ei.

– Uite, Jack, știu că probabil e incredibil de greu pentru tine, a zis ea.

Dar trebuie să ai încredere în mine, unchiul tău știe că nu toți fir-scurții sunt periculoși. Încearcă doar să ne apere de cei care sunt.

Anthony, apărătorul. Păzitorul fir-lungilor. Omul care va avea grijă ca America să fie în siguranță, care va conduce cu un fir de fier.

Ceva se schimbase recent, asta măcar era adevărat. Și poate că

întreruperea lui Jack la mitingul unchiului său avusese de jucat un mic rol.

Dar Anthony tot era de neoprit, se gândea Jack, indiferent de câte ori ai fi scris #LegațiÎmpreună pe tastatură, indiferent cât de mare avea să fie acest eveniment misterios, indiferent cât de plin de speranță se simțea Johnson.

Cât de incredibil că o demonstrație mișelesc de isteață – Anthony care și-a arătat firul în iunie – s-a umflat necontrolat într-un fel atât de fioros, în ultimele șase luni, pe măsură ce atacurile armate și atacul cu bombă i-au făcut pe oameni să se simtă înfricoșați și vulnerabili, după ce atacul eșuat din Manhattan l-a transformat pe Anthony într-un erou, după ce firul scurt al lui Wes Johnson l-a făcut să pară slab, și o mulțime de fir-lungi călcați în picioare l-au ascultat pe Anthony și s-au simțit în sfârșit puternici, pe socoteala fraților lor fir-scurți.

Cum ar fi putut această nouă mișcare, care abia câștiga teren, să fie de ajuns pentru a inversa toate aceste lucruri?

*

În timp ce restul petrecăreților beau shoturi de tequila, Jack și Javi au rămas singuri.

– Am vrut să sun, a zis Javi. Dar ne țin în priză. Asta e efectiv prima mea pauză de atâtea luni de zile.

– Sună ca și cum merge foarte bine, a zis Jack.

– Așa e, a zâmbit Javi. Și cât de tare s-a enervat unchiul tău după ce ai făcut? – Cred că m-a dezmoștenit total ca nepot, a zis Jack. Dar măcar acum nu mai vorbește despre firul meu.

Javi a încuviințat din cap.

– Știi, mi-ai spus odată că sunt de două ori mai bărbat ca tine, dar… ai avut nevoie de ceva sânge în instalație, a zis el, râzând.

Urmele schimbului lor de vorbe încă mai pluteau în aer, mânjindu-le cuvintele cu o stângăcie care nu existase niciodată până atunci, iar Jack s-a întrebat dacă lucrurile vor reveni vreodată la normal, la felul lin și ușor al zilelor de la începutul prieteniei lor.

– Hei, nu e barul ăla al veteranilor pe undeva pe aici? a întrebat Jack.

Vrei să bem o bere?

Cei doi și-au luat hainele pe furiș și s-au strecurat pe ușa din față.

La doar câteva cvartale se găsea o bodegă veche, cu pereți cu lambriuri din lemn întunecat la culoare și separeuri verde-închis și tot soiul de accesorii militare atârnate de tavan. Clienții erau aproape numai veterani de război și

de fiecare dată când Jack și Javi intrau în bar în uniformă sau în vechiul costum de la academie, erau întâmpinați cu drag, cu șepci ridicate și căni înălțate în aer. Javi purta jacheta de armată, așa că seara asta nu ar fi fost o excepție.

Mulțimea de la bar era mai subțire ca de obicei, alcătuită în mare parte din bărbați în vârstă care purtau șepci brodate cu Vietnam sau Coreea, plus câțiva soldați mai tineri în costume de camuflaj.

Pe ecranele televizoarelor de sus, vedetele care găzduiau emisiunile de divertisment din noaptea de Revelion reflectau asupra anului care se încheia.

– Ei bine, ar fi un eufemism să spunem că anul ăsta a fost unul memorabil, a glumit unul dintre bărbații cu părul aranjat. Să sperăm că anul viitor nu vine cu *și mai multe* surprize.

Jack și Javi s-au așezat într-un separeu și și-au petrecut următoarea oră depănând amintiri despre anii de colegiu – materiile la care aproape au picat, fetele pe care ar fi trebuit să le invite în oraș, zilele de antrenament când și-au luat niște șuturi în fund de îi durea să stea jos *și* să stea în picioare. Amintirile păreau cumva mai departe în trecut decât erau cu adevărat, iar Jack s-a întrebat dacă așa e să fii adult, dacă viața se mișcă mult mai repede după ce ai crescut.

Jack a fost cel care a adus până la urmă vorba de cearta lor.

– Îmi pare rău că a durat atâta până să fac ceva, a zis el. Până să fac *orice*.

– Și mai sunt multe de făcut, a zis Javi. Dar m-am răstit la tine dintr-o grămadă de motive, dintr-o suferință destul de mare, și nu *toate* astea erau din vina ta. Și poate că ar fi trebuit să-mi asum și eu responsabilitatea 273

pentru schimb și pentru presiunea pe care a pus-o pe amândoi. Nu e ca și cum m-ai fi forțat să o fac. A fost ceva reciproc.

– Dar nu-ți pare rău? a întrebat Jack.

Javi a luat o înghițitură de bere, contemplând răspunsul la întrebare.

– Îmi plac ceilalți tipi cu care mă antrenez și am foarte mult respect față de ofițeri, așa că e foarte greu să-i mint în continuare. Dar n-aș fi fost acolo dacă n-am fi făcut schimbul, a zis Javi. N-aș fi în stare să salvez viețile oamenilor, într-o bună zi.

A zâmbit și a scuturat din cap, de parcă aproape nu-i venea să creadă.

– Și indiferent ce s-a întâmplat după ce am făcut schimbul, presupun că

mereu va trebui să-ți mulțumesc pentru asta.

– Păi, cum ai zis și tu, n-a fost doar alegerea mea. A fost ceva reciproc.

În cele din urmă, barmanul a început să strige în salon:

– Zece! Nouă! Opt! Șapte!

Străinii din bar, vreo duzină sau cam așa ceva, au schimbat priviri înflăcărate, alăturându-se și ei numărătorii.

– Șase! Cinci! Patru!

Jack a băgat mâna în buzunar și a scos cele două fluiere pe care le furase de la petrecere, apoi i-a dat unul lui Javi.

– Trei! Doi! Unu!

Cei doi prieteni au suflat în fluiere, în timp ce restul mulțimii striga: „La mulți ani!“ la unison.

Apoi, în capătul cel mai îndepărtat al barului, unul dintre domnii cei mai în vârstă a început să cânte, timid și fals, însă cu o sinceritate care a captat atenția tuturor.

Should old acquaintance be forgot, and never brought to mind?

Nu după mult timp, fiecare glas din local îi ținea isonul.

Should old acquaintance be forgot, and days of auld lang syne?

În timp ce cânta, Jack se gândea la mătușa și unchiul său, care ciocneau cu siguranță pahare de șampanie la o vilă aflată la doar câțiva kilometri distanță, și la Wes Johnson, care se afla poate acasă cu familia lui, unde se odihnea după luni de zile petrecute pe drum, întrebându-se dacă mai poate totuși să câștige.

We too have paddled in the stream, from morning sun to night.

But the seas between us broad have roared, from auld lang syne.

Și Jack s-a gândit la prietenul lui cel mai bun, Javier, care fredona admirabil melodia acolo unde nu știa versurile, și care ciocnea în cinstea zorilor încă unui an, cu toate că trecerea timpului nu părea să fie motiv de sărbătoare.

Jack nu știa dacă Javi l-a iertat sau dacă spusele lui de pe scena aceea au fost rostite prea târziu ca să-i merite măcar iertarea. Atât timp cât Jack nu întreba, nu era nevoit să dea piept cu răspunsul. Acum, tot ce putea să facă

Jack era să spere că Javi știe că îi pare rău și că știe că își dă silința.

We'll take a cup o' kindness yet.

For auld lang syne.[22]

22 Versuri din *Auld Lang Syne*, un cântec din folclorul scoțian, interpretat în mod tradițional la despărțirea de anul vechi și întâmpinarea anului nou. În traducere: „Ar trebui ca vechile cunoștințe să fie uitate, / Și să nu ne mai fie aduse vreodată în minte?“; „Ar trebui ca vechile cunoștințe să fie uitate, / La fel și vremurile de altădată?“; „Și noi am vâslit în voia apei / De dimineață până seară, / Dar mările dintre noi au vuit / În vremuri de altădată“;

„Vom închina înc-o cupă de bunătate, / Pentru vremurile de altădată.“

BEN

Ai fi zis că toată lumea se adunase acolo.

Toată lumea aștepta să vadă ce se va întâmpla în momentul acesta despre care se vorbea și se postau tweeturi și se făceau speculații de săptămâni întregi.

Locurile fuseseră dezvăluite cu doar trei zile în urmă, centrele fiind în douăzeci și patru de țări, ca o hartă agățată pe peretele din casa unui călător, cu piuneze înfipte în aproape fiecare continent. Era prima dată când vocile disparate ale mișcării Legați Împreună reușiseră aparent să conveargă, să cânte pe o singură voce în lumea întreagă, și toată lumea voia să știe cine e în spatele evenimentelor, fiindcă organizatorii rămâneau în continuare anonimi. Numele unor inovatori din Silicon Valley și ale unor vedete curajoase erau șoptite alături de numele unor ONG-uri vizibile, ale unor primari locali și ale unor hackeri etici. Multă lume se întreba dacă Wes Johnson își oferise sprijinul. Și cum rămâne cu fata din acel videoclip viral?

Misterul nu făcea decât să adâncească fascinația.

Tot grupul lui Ben venise în ziua aceea, împreună cu Nina, Amie și un prieten de-ai lui Nihal, și cu toții stăteau umăr la umăr în Times Square, unde orașul sărbătorise Revelionul în masă cu doar câteva săptămâni în urmă. Era frig, dar nimănui nu părea să-i pese, nu când în jur erau mii de corpuri care suflau în palmele făcute căuș și băteau din picioare, cuprinse de înflăcărare.

A început la ora nouă și un minut în New York – era dimineață în America, după-amiază în Europa și Africa și seară în regiunea Asia-Pacific.

Toate ecranele din Times Square s-au făcut negre, după care au început să afișeze intermitent cuvintele „Legați Împreună“ pe fețele lor digitale.

Mulțimea a izbucnit în urale.

În timp ce Ben urmărea începutul transmisiunii în Manhattan, s-a gândit, în treacăt, la celelalte țări, care nu știau că același videoclip era urmărit de

toată lumea. Redat pe panourile publicitare cu LED din Piccadilly Circus în Londra, din Pasajul Shibuya în Tokyo și din Yonge-Dundas Square în Toronto. Proiectat pe ecrane și fațade de clădiri în Zócalo din Ciudad de México, în Greenmarket Square din Cape Town și în Place de la Bastille în Paris. Transmis în direct, fără întârzieri, pe Facebook, YouTube și Twitter.

276

Până și pagina de pornire Google a fost preluată în clipa aceea, iar literele colorate ale siglei au apărut legate între ele de două fire răsucite.

„Astăzi, în lumea întreagă, aducem un omagiu contribuțiilor celor cu firul scurt“, a început videoclipul, iar cuvintele de un alb izbitor arătau ca niște stele pe ecranul negru ca noaptea. „Iată doar câteva.“

„A salvat două sute de vieți în sala de operație.“

„A crescut trei copii de una singură.“

„A regizat un film premiat cu Oscar.“

„A obținut două doctorate.“

„A construit o aplicație pentru iPhone.“

Cu fiecare omagiu, fiecare triumf, aplauzele deveneau tot mai puternice.

„S-a căsătorit cu iubita din liceu.“

„A scris un roman.“

„Ne-a apărat țara.“

„A candidat la președinție.“

Ben s-a uitat în jur la membrii grupului său și s-a întrebat ce ar fi spus videoclipul despre fiecare dintre ei. Nihal fusese șef de promoție, Maura era proaspăt căsătorită, Carl era unchi, Lea purta în pântec bebelușii fratelui ei, Terrell producea un spectacol pe Broadway, iar Chelsea îi făcea pe toți să

râdă. Hank, desigur, fusese vindecător. Și mai erau un milion de alte lucruri pe care Ben încă nu le știa despre oamenii aceștia, cu tot timpul pe care-l petrecuseră împreună în sala 204. Fiecare s-a îndrăgostit și s-a dezdrăgostit, fiecare a avut slujbe plicticoase și satisfăcătoare. Erau fii și fiice, și frați, și surori. Erau prieteni.

– Vă iubim! a strigat cineva lângă Ben.

– Legați împreună! a urlat altcineva.

Nu la asta se așteptase Ben.

Bănuise că va auzi platitudini rostite de lideri guvernamentali sau actori. Bănuise că aceștia vor pleda pentru toleranță. Bănuise că vor arăta fotografii cu fir-scurții care deja nu mai sunt printre noi. Bănuise că ziua va părea tristă și împovărătoare, un moment de tăcere prelungit. Ca o slujbă

memorială uriașă.

Dar nu era deloc așa.

Era gălăgioasă și zgomotoasă, și veselă. O sărbătoare a vieții. O oră de unitate neatinsă. În fiecare loc, în fiecare țară, în fiecare piață publică, oamenii se aplecau pe geamuri și ieșeau pe balcoane, și urcau pe acoperișuri, bătând din palme și strigând, și lovind balustradele.

Pentru o națiune – pentru o lume – care nu avea nici o problemă să

pornească războaie și să alimenteze frici, și să se dezbine, nu au uitat cum să

se adune laolaltă.

MAURA

Mai târziu, în următoarea dimineață, Maura avea să-și dea seama că

totul a fost sincronizat perfect, aproape caraghios de bine. Că un lucru, poate soarta, le îngăduise să se bucure de clipa aceea din Times Square, bucuroși și fără să fie perturbați, înainte să se instaleze panica.

Videoclipul se sfârșise de doar câteva minute, iar oamenii de pe stradă

și de la ferestre încă strigau și ovaționau, urmând curenții festivităților, când Lea s-a făcut pământie la față.

– Ești OK? a întrebat-o Maura.

– Cred că mi s-a rupt apa.

În câteva secunde, Maura a strâns grupul, formând un scut circular în jurul Leei și împingând prin desișul publicului. Dar mulțimea era densă și participanții neatenți, iar ritmul insuportabil de lent. Ben dădea zor să-i sune pe fratele și părinții Leei, iar Maura se tot uita la biata ei prietenă

însărcinată, care încerca să nu se piardă cu firea în timp ce contracțiile începeau să-i pulseze în corp.

– Vă rog eu, scoateți-mă de aici! i-a implorat Lea. Nu vreau să nasc în Hard Rock Café!

– Toată lumea, laoparte! a strigat Maura. E în travaliu!

După un număr agonizant și nesfârșit de minute – grupul avea să se contrazică în seara aceea despre cât de mult au fost *de fapt* blocați în Times Square – au ajuns la marginea mulțimii și Carl a făcut semn unui taxi.

Când a oprit, Ben și Terrell au urcat-o blând pe Lea pe bancheta din spate a mașinii.

– Nu pot să mă duc singură! a strigat ea.

Membrii grupului au schimbat priviri rapide, după care Maura, văzând chipurile sensibile și privirile îngrozite ale prietenilor ei, s-a strecurat iute pe bancheta din spate și a început să-i dea indicații șoferului.

Lea și-a petrecut cea mai mare parte din drum încercând să-și înăbușe țipetele, iar pe fruntea transpirată i se lipeau deja șuvițe de păr. Fără

machiaj, cu obrajii roz și îmbujorați, Lea arăta atât de tânără, s-a gândit Maura. Doar o fată. Părea aproape nedrept să fie nevoită să treacă printr-o asemenea durere.

– Respiră, hai, respiră, spunea Maura cu calm, fără să știe dacă e bine ce face.

– A sunat cineva la… ahhh!

Cuvintele Leei se pierdeau în gemete.

– Toată familia ta e pe drum, a răspuns Maura, frecându-i mâna care avea încheieturile degetelor albite de încordare și care părea sudată

permanent de centura de siguranță.

– O să merite totul, după ce îi nasc, a gemut Lea, punându-și mâinile pe burtă. Și o să-i iubim cu toții așa de mult!

Maura era surprinzător de emoționată de sentimentul de siguranță al fetei, de iubirea care deja se revărsa din ea. Nimic din chinul Leei nu părea atrăgător, dar gândul tot a pâlpâit în mintea Maurei. Ce puteau să piardă ea și Nina.

Într-un rar minut de răgaz de la durere, Lea a șoptit:

– Sunt așa de fericită că am putut să fac asta pentru fratele meu! Mereu a fost așa de bun cu mine și… o să fie un tată grozav. Amândoi o să fie. Și orice s-ar întâmpla – Lea și-a aplecat capul spre burtă – eu o să fiu mereu parte din povestea lor.

Dar frumusețea momentului a fost destrămată de o contracție, iar Lea a strâns-o pe Maura de mână.

– Aproape am ajuns la spital, a zis Maura. O să primești imediat medicamente pentru durere.

Lea a scuturat viguros din cap.

– Fără medicamente.

– Ai înnebunit?

– Vreau să simt, a zis Lea cu răsuflarea tăiată.

– Dar tocmai urmează să scoți *doi* omuleți din tine!

– Vreau doar să știu dacă e adevărat.

– Dacă e adevărat că doare? a întrebat Maura. Cred că ai aflat deja răspunsul.

Lea a schițat în sfârșit un zâmbet, cu buzele deja crăpate.

– Dacă e adevărat ce am auzit, a spus ea. Că doare ca naiba când treci prin travaliu, dar că după ce se termină, nici nu-ți mai amintești durerea.

Până să ajungă Lea și Maura la spital, familia fetei apăruse deja, din fericire, eliberându-i mâna Maurei din strânsoare. Când s-a dus în sala de așteptare, masându-și degetele ca să le readucă la viață, Maura s-a simțit uluită la vederea întregului grup de sprijin adunat acolo. Chelsea stătea jos lângă Sean, cu rimelul ușor întins. Terrell reușise cumva să intre pe furiș cu o sticlă de șampanie și se lăuda în fața lui Nihal cu isprava lui. Până și Carl cel morocănos își făcuse apariția.

Iar Maura s-a alăturat soției sale, care stătea acum lângă Ben și Amie, toți trei încă impresionați de evenimentul de dimineață.

– Ce mai zi a devenit și asta! a zis Nina.

– Ce face Lea? a întrebat Ben.

– Mai are ceva de tras, a zis Maura, dar e mai puternică decât crezi.

Următoarele ore au oscilat între o euforie alimentată de cofeină și adrenalină și un amestec ciudat de neliniște și plictiseală. Când s-au auzit în sfârșit urletele în sala de așteptare, Maura se întorcea cu cafea și s-a oprit când a dat cu ochii de scena care se desfășura în fața ei: Terrell turna șampanie în pahare de carton. Sean și Nihal băteau cuba. Chelsea țopăia în sus și în jos, țăcănind pe podea cu cizmele cu toc.

Abia atunci și-a dat seama Maura că acest grup de străini alcătuise în mod remarcabil o familie. Una care jelea împreună, când a murit Hank, și care sărbătorea împreună, acum, când Lea a adus două vieți pe lume.

Maura a așezat cafeaua pe o masă din apropiere și s-a furișat prin spatele Ninei, îmbrățișând-o și sărutând-o pe gât, desfătându-se cu senzația caldă a clipei.

– Aici erai! a zâmbit Nina. Aproape ai ratat momentul.

Dar *nu* l-a ratat, a înțeles Maura. Ce văzuse în taxi, ce simțea Lea pentru copiii ei, aceea era *dragoste*, în forma ei cea mai pură și intensă. Iar Maura nu a ratat așa ceva. Brațele ei, încă zbârlite de energie, erau, de fapt, departe de a fi goale, așa înfășurate cum erau în jurul Ninei.

Câteva minute mai târziu, ușile s-au deschis larg, iar fratele Leei a ieșit din salon.

– Un băiat *și* o fată! a declarat el, părând impresionat.

Cât de prielnic, s-a gândit Maura, să te naști în ziua asta, când toată

lumea s-a adunat laolaltă preț de o clipă scurtă și luminoasă.

Iar grupul de oameni din sala de așteptare – amețiți de încântare și de puțin alcool – i-au primit între ei pe gemenii nou-născuți, cei mai noi locuitori ai pământului, cei mai noi membri ai unei lumi alcătuite dintr-o durere de neimaginat și o bucurie de necuprins, cei doi poli care niciodată

nu mai fuseseră atât de departe unul de celălalt.

Când Maura a avut ocazia să intre în salonul în care se odihnea Lea, aceasta a ridicat privirea spre ea, cu ochii în lacrimi.

– Mulțumesc că ai fost aici, a zis ea.

– Plăcerea a fost de partea mea, a zis Maura, privindu-l pe unul dintre gemeni cum se odihnește în curbura brațului Leei, amândoi la fel de epuizați și la fel de în largul lor unul cu altul.

Maura putea practic să citească răspunsul pe liniile corpului Leei, întoarsă cu totul spre bebeluș, dar tot era curioasă.

– E adevărat? a întrebat ea.

Iar Lea doar i-a zâmbit ghiduș, de parcă tocmai ar fi aflat cel mai mare secret din lume.

PRIMĂVARA

AMIE

Amie își petrecuse toată viața citind romane de dragoste, visând la iubire. Dar când l-a văzut pe Ben la nunta Ninei și a Maurei, și-a amintit că

viața nu e niciodată la fel de bine legată ca poveștile închise în cărți sau ca visurile pe care și le evoca singură. Și pur și simplu nu-i putea întoarce spatele lui Ben, fără să se întrebe tot restul vieții ce s-ar fi întâmplat.

Chiar și acum, după luni de zile, își amintea întâlnirea lor până în cel mai mic detaliu. Ben o invitase din nou în oraș, curajos, la doar câteva zile după nuntă, iar Amie acceptase. S-au întâlnit în colțul sud-estic din Central Park,

care încă nu avusese parte de prima ninsoare din iarna aceea, apoi au pornit spre nord, pe lângă heleșteu și grădina zoologică, întorcându-se treptat spre vest, către lac. Era una dintre acele zile rare, de la începutul iernii, când soarele strălucește cu putere și vântul e liniștit, iar Amie și Ben abia dacă simțeau frigul când s-au așezat pe o bancă de lângă apă, privind cele două turnuri ale clădirii San Remo care se înălțau deasupra copacilor desfrunziți, despre care Amie a spus că e una dintre cele mai frumoase clădiri din oraș.

– Templele corintice din vârful turnurilor chiar au fost inspirate de un monument din Atena, a spus Ben.

– Ai câte o curiozitate pentru fiecare ocazie, a zâmbit Amie.

– Arhitecturale, mai ales, a spus Ben.

Apoi s-a aplecat înainte, ridicând un deget cu un aer profesoral și afectând un accent britanic.

– *Știai că* există aproape zece mii de bănci în Central Park? Și că

aproape jumătate din ele au fost adoptate?

– Presupun că „adoptarea“ unei bănci necesită o donație semnificativă

în beneficiul parcului? a întrebat Amie.

– Vreo zece mii de dolari, a râs Ben. Dar ai ocazia să pui pe bancă o plăcuță pe care să scrie orice vrei, ceea ce e destul de mișto.

Amie s-a întors să vadă dacă banca lor era și ea împodobită cu o plăcuță.

– Oh, băncile astea de lângă lac au fost unele dintre cele mai populare, a zis Ben. S-au vândut de mulți ani.

Într-adevăr, Amie a găsit cuvintele lui E.B. White[23] gravate pe o foaie subțire de metal, fixată pe placa de lemn din spatele ei: Mă trezesc

dimineața sfâșiat între dorința de a salva lumea și dorința de a savura lumea. Din acest motiv e greu să-mi planific ziua.

În săptămânile ce au urmat întâlnirii lor din parc, Amie și Ben au făcut tot posibilul ca să savureze timpul de care aveau parte împreună. Ben a dus-o într-un tur al clădirilor și monumentelor sale preferate, Amie l-a adus la toate librăriile ei dragi. A venit cu el la evenimentul Legați Împreună din Times Square, iar el i-a vizitat clasa de Ziua Carierelor, când Amie i-a admirat ușurința cu care se purta cu elevii ei.

Prin scrisorile lor, deveniseră deja apropiați de departe, așa că în momentul în care au ajuns aproape și fizic, s-au simțit comod aproape instantaneu, eliberați de tensiunile obișnuite de la început. Amândoi știau că

mizele relației lor abia îmbobocite sunt mai mari decât majoritatea, dar Amie se simțea cuprinsă de aceeași dorință stringentă care o copleșise la nunta Ninei. Viitorul ei cu Ben – fie el o legătură scurtă sau ceva poate mai durabil – era, la vremea aceea, încă incert. Tot ce știa era că vrea să profite de această ocazie, ca să vadă încotro ar putea duce.

Desigur, Amie nu uitase reticența ei inițială sau fricile ei care încă erau prezente. Se temea că poate nu va fi destul de puternică pentru Ben, că poate nu va fi mereu femeia din scrisorile ei, și că uneori va fi tot femeia îngrijorată și imperfectă care nu putea să nu se îngrozească la gândul viitorului, la gândul suferinței finale.

Nici Ben nu era orb la acest conflict. Când a invitat-o pe Amie să ia cina cu părinții lui, și-a expus invitația în termeni condiționali.

– Le-ar plăcea să te cunoască, a zis el, și mie mi-ar plăcea să-i cunoști, dar nu vreau să ne mișcăm prea repede, dacă nu te simți comod. Nu vreau să

te simți niciodată captivă, în nici un fel.

Captivă era un cuvânt atât de încărcat de sens pe care îl alesese, s-a gândit Amie, fiindcă era clar că se referă la mai mult decât o cină.

Dar a fost de acord să vină, *și-a dorit* să vină. Și s-a așezat în fața părinților lui Ben la masa din sufragerie și a făcut schimb de povești de război din sala de clasă – cei zece centimetri din părul lui Amie care s-au pierdut din cauza unui gogoloi de gumă care n-a vrut să cedeze; cele trei perechi de ochelari ai tatălui lui Ben care au fost zdrobiți de pantofii 23 Elwyn Brooks White, scriitor american (1899–1985), autorul mai multor cărți pentru copii, printre care și *Pânza Charlottei* și *Stuart Little* 285

elevilor; cele două dăți când niște părinți furioși au amenințat-o pe mama lui că va fi dată afară pentru că le-a picat copiii la sfârșitul anului.

În timp ce mama lui Ben tăia tortul cu cafea, Amie a observat cum aruncă o privire fugară în direcția fiului ei, una pe care Amie a recunoscut-o drept aceeași privire pe care ea însăși i-a aruncat-o Ninei când a întâlnit-o prima dată pe Maura, cu aproape trei ani în urmă. O privire care spunea:

„Îmi place fata asta. Ți se potrivește".

Era o privire care cuprindea entuziasm și bucurie și, mai presus de toate, speranță, iar Amie a înțeles că deja nu mai e vorba doar de ea și Ben.

Știa că Ben se luptase cu decizia de a le spune adevărul părinților săi, înainte să le mărturisească, în cele din urmă, toamna trecută. Așa că Amie se întreba dacă părinții lui Ben se uitau acum la ea și se gândeau că toate visurile *lor* –

fericirea din viitorul unicului lor fiu, șansa lor de a-și vedea nepoții –

sălășluiau poate înăuntrul ei.

Preț de o clipă îngrozitoare, Amie nu a știut dacă poate să ducă și dorințele *lor*, iar sentimentul ei de confort a început să pălească. Asta, până

ce tatăl lui Ben a surprins-o vorbind despre fire pentru prima dată în seara aceea.

– Îți spun un lucru, Amie, mă bucur că mama lui Ben și cu mine ne-am pensionat când ne-am pensionat. Nu te invidiez deloc, să fii nevoită să

predai în momentul de față, să te ocupi de toate întrebările și îngrijorările copiilor.

– De fapt, am fost instruiți să nu discutăm despre fire la clasă, a explicat Amie. Și, sincer, mie mi-a fost foarte greu. Uneori am impresia că îi mint pe elevii mei sau că îi dezamăgesc pentru că nu îi implic în conversații mai profunde. E ca și cum nici măcar nu pot catadicsi să le ofer o tentativă

de răspuns la întrebările lor, oricât de incompletă ar fi.

– Păi, e clar că ești bine intenționată, așa pare, a spus mama lui Ben.

Tot ce vor elevii tăi să știe e că, dacă le e vreodată frică sau suferă sau le e greu, pot să vină la tine. Și poți să le arăți asta fără să le spui nici un cuvânt.

În timp ce o asculta pe mama lui Ben, Amie și-a dat seama că exact așa se simțea ea cu Ben. Avea încredere să-i arate atât părțile frumoase, cât și pe cele urâte din personalitatea ei, și *întotdeauna* făcuse asta, încă din prima scrisoare. Nu conta că părinții lui Ben aveau și ei speranțele lor, nu erau o povară suplimentară. Amie se îndrăgostea de Ben, se agăța de aceleași fantezii ca ei.

Și în timp ce desertul s-a prefăcut într-o rundă de mimă (Ben și Amie au câștigat datorită felului în care Ben a imitat scena cu pilula roșie și cea albastră din *Matrix*), Amie și-a îngăduit să se lase învăluită din nou în 286

aceeași mulțumire familiară, în aceeași intimitate relaxată pe care o simțise când dansase cu Ben la nuntă.

Se simțea calmă, chiar cuprinsă de pace. Tocmai opusul lui *captivă*.

Până în primăvară, Amie și Ben plănuiau deja să se mute împreună, iar când Ben i-a cerut lui Amie să se întâlnească într-o după-amiază cu el în Central Park, ea a știut ce o s-o întrebe.

Așa că s-a îmbrăcat cu una din rochiile ei preferate și a pornit spre parc, sperând să-și liniștească emoțiile mergând pe jos până acolo.

Era ciudat pentru Amie să se gândească la faptul că data viitoare când se va plimba pe fiecare dintre aceste străzi, totul va fi diferit. Va fi logodită

cu bărbatul pe care îl iubește, cu persoana în care a avut încredere încă

dinainte să-i cunoască numele.

Amie se simțea cu adevărat fericită. Așa că a fost surprinsă să se trezească dintr-odată în fața porților din fier forjat ale clădirii Van Woolsey și s-a întrebat dacă poate nu cumva a mers în tot acest timp, inconștient, spre ea.

S-a oprit în fața clădirii, așa cum mai făcuse de multe ori, și a înclinat capul pe spate ca să-i cuprindă imensitatea: fațada neorenascentistă, șirurile de ferestre crăpate ca să atragă adierea vântului, arcada impunătoare care dezvăluia curtea interioară.

Și în timp ce se uita lung la Van Woolsey, adevărul a copleșit-o pe Amie.

Acum nu va mai locui niciodată acolo.

Încă de la început, Amie știa că Ben își dorește să-și crească familia într-o căsuță din suburbii, una precum casa copilăriei lui, cu o curte în spatele casei, unde terenul ar avea o pantă suficientă cât să te dai cu sania pe ea când ninge. Lui Amie i se părea perfect. Dar mai știa și că, dacă se căsătorea cu Ben și făcea copii, într-o bună zi va fi o mamă singură, care își va crește copiii dintr-un salariu de profesoară, și cine știe unde o să

locuiască atunci?

Poate că după ce copiii vor pleca la facultate, Amie se va muta înapoi în Manhattan. Își va transporta cuibul gol – care, în momentul acela, va fi mai gol ca majoritatea – într-o clădire mult mai ieftină decât aceasta.

S-a întâmplat ca paznicul să nu fie la postul său, așa că Amie s-a furișat mai aproape de poartă și a tras cu ochiul înăuntru, la grădina îngrijită. Era goală în momentul acela, iar pe Amie a frapat-o înțelegerea faptului că acea curte era *mereu* goală, ori de câte ori trecea pe lângă ea. De fapt, nu-și putea

aminti să fi văzut măcar o dată vreo persoană stând lângă fântână sau bând

cafea pe una dintre băncile albe curbate, ce să mai vorbim de vreun cuplu sau vreo familie care să se bucure de acest paradis privat.

Cu siguranță că sute de chiriași duseseră o viață fericită dincolo de această poartă, și totuși clădirea părea dintr-odată atât de lipsită de viață, mai ales în comparație cu trotuarele mereu aglomerate ale bulevardului Broadway din spatele ei, unde ea și Ben se plimbaseră atât de des ținându-se de mână.

– Mă scuzați, doamnă. Pot să vă ajut cu ceva?

Paznicul a apărut de după colț, privind-o pe Amie bănuitor.

– Ah, îmi pare rău, doar mă uitam, a spus ea.

– Sunteți o viitoare locatară? a întrebat-o.

Amie a făcut o pauză, privind înapoi la curtea pustie, la fantezia pe care o hrănise în ultimii opt ani de viață la New York.

– Nu, a spus ea încet. Nu sunt.

Paznicul i-a făcut un semn discret cu capul, iar ea s-a întors cu spatele la clădire, la visul pe care nu era sortită să-l trăiască, în timp ce mintea i se umplea în schimb cu noi reverii. Și-a făcut în cap un scenariu în vreo zece versiuni diferite cu cererea în căsătorie iminentă: stând pe Bow Bridge, plutind într-o barcă cu vâsle pe lac, așezați în Shakespeare Garden. Dar, cunoscându-l pe Ben, nu avea să fie nici unul dintre toate acele locuri publice. Avea să fie un loc secret, un loc cu o poveste pe care numai el o cunoaște.

Iar în timp ce Amie mergea pe stradă să-l întâlnească, a auzit melodia cum îi răsună în minte, cântecul care i-a adus împreună. „Ce va fi va fi."

Unele lucruri chiar nu le putem controla, s-a gândit ea.

Dar cum rămâne cu toate celelalte?

Cum rămâne cu toate alegerile pe care le facem zi de zi? Cine alegem să fim și cum alegem să iubim? Fiecare alegere de a te uita sau de a nu te uita niciodată în cutie.

Alegerea pe care a făcut-o Amie la nunta surorii sale, de a se întoarce înăuntru la Ben.

Alegerea pe care era gata s-o facă acum, răspunsul pe care i-l va da.

Și viața pe care vor alege să o construiască împreună. Visurile pe care vor alege să le urmărească.

BEN

Într-o după-amiază de duminică, Ben a ieșit din apartamentul său direct în prima îmbujorare a primăverii, la copacii care începeau să se trezească cu câte un căscat, la mirosurile ierbii și ale rulotelor cu mâncare din apropiere, purtate pe aripile vântului. Grupul lui se întâlnea mai devreme în ziua aceea, în locul ședinței obișnuite de seara, ca să viziteze noua expoziție de la New York Public Library, comandată de mai mulți membri de seamă ai mișcării Legați Împreună pentru a marca un an de la sosirea firelor în luna martie din anul precedent. Piesa centrală a expoziției temporare era o sculptură realizată cu cinci sute de fire adevărate ale oamenilor.

Era una dintre primele inițiative organizate ale mișcării în lumea artelor și prima expoziție de amploare care aborda subiectul firelor, o retrospectivă a unui fenomen încă aflat în desfășurare. Poate că, în anii ce vor veni, o să fie mai multe expoziții, s-a gândit Ben. De vreme ce firele și cutiile lor nu puteau fi distruse, muzeele din lumea întreagă își asumaseră misiunea sacră de a strânge și a păzi aceste artefacte permanente, aceste relicve ale unei vieți, de la oricine dorea să le doneze. Firele care nu erau încredințate muzeelor își găseau de obicei locul printre obiectele moștenire de familie, pe polițele de deasupra șemineelor și în lăzi de zestre. Multe cutii luau locul urnelor funerare. Altele, însă, erau îngropate în cele din urmă

lângă proprietarii lor, deschise sau nevăzute pe vecie.

În drumul cu metroul până la bibliotecă, Ben se gândea la grupul lui de sprijin, redus acum după ce Hank decedase, Chelsea intrase în rețeaua fir-scurților care fac schimb de case, locuind în prezent într-o casă pe plajă din Mexic, iar Terrell se mutase în San Francisco. S-a trezit într-o dimineață

copleșit de dorința unui nou început, iar într-o săptămână era deja mutat în partea opusă a țării, conducând viitorul turneu național al musicalului său cu echipa alcătuită integral din fir-scurți.

Ben a aruncat o privire la șirul de reclame de pe tavanul metroului: o companie specializată în regimuri alimentare, o pastilă pentru disfuncții erectile și un promo acoperit cu trandafiri la cele două premiere ale emisiunilor *Burlacul: fir-lungi* și *Burlacul: fir-scurți.* (Din păcate, cererea lui Chelsea de înscriere la casting nu a primit răspuns.)

– Abia aștept sezoanele noi, s-a extaziat o adolescentă lângă Ben.

– Știu. Eu mă uit la amândouă, clar, a aprobat prietena ei. Mă tem că

versiunea cu fir-scurți o să fie cam tristă pentru mine, dar probabil o să fie mai dramatică, dacă e să fiu sinceră.

O conversație care, cu nouă luni în urmă, l-ar fi umplut pe Ben cu o senzație de groază sau singurătate, sau furie, acum se topea pur și simplu în fundalul vieții lui, iar cuvintele erau absorbite de zgomotul vagonului.

Nu era vorba că Ben ajunsese imun la toate. Încă suferea profund când vedea că majoritatea comentatorilor prevesteau că Anthony Rollins va câștiga nominalizarea din iulie, urmată de Casa Albă în noiembrie. Sigur fusese de ajutor pentru campania lui că, imediat înainte de alegerile primare la nivel de stat, femeia care l-a împușcat pe Hank, aproape-asasina lui Anthony, a fost condamnată la închisoare pe viață. Era singura atacatoare din seria de agresiuni înfăptuite de fir-scurți care a supraviețuit și a ajuns la proces, așa că poate pedeapsa ei servea drept justiție simbolică pentru toți cei care o

precedaseră. (Iar campania lui Rollins a cheltuit fără limită pentru a o prezenta pe pârâtă drept o teroristă cu firul scurt, păstrând atacul proaspăt în memoria alegătorilor cu nervii întinși la maximum.) Anthony avea să-și revendice victoria – deocamdată. Ben era dezamăgit, dar refuza să se lase cuprins de disperare. O schimbare reală și durabilă avea nevoie de timp, înțelegea Ben, și cerea mai mult decât niște simple momente epatante. Însă traseul mișcării Legați Împreună evolua pe zi ce trece, învățând din experiența mișcărilor dinaintea ei. După

evenimentul din ianuarie, oamenii au continuat să distribuie contribuțiile fir-scurților din viața lor sub hashtagul #LegațiÎmpreună. Au avut loc discursuri TED și campanii de strângere de fonduri și dezbateri. Au apărut profiluri ale unor fir-scurți și activiști Legați Împreună în aproape toate revistele. Ba chiar începeau să apară personaje cu firul scurt la televizor și în filme. Fata sud-africană din videoclipul viral a împlinit douăzeci și doi de ani în primăvara aceea și a hotărât să nu-și deschidă cutia. Se preconiza că mulți alții îi vor urma exemplul.

Și măcar viitorul lui Ben părea dintr-odată plin. Peste câteva luni avea să taie panglica centrului științific nou-nouț din nord, culminarea muncii sale de aproape doi ani. O ceruse de soție pe femeia care îl inspira, și, miraculos, și ea simțea același lucru. Părinții lui erau încântați. Poate chiar ajunsese să se priceapă mai bine la viața cu firul lui scurt, așa cum îi promisese odată broșura grupului de sprijin.

Când s-a ridicat să iasă din metrou, Ben nu s-a putut abține să nu se gândească la faptul că a trecut un *an* întreg de la sosirea cutiilor. Trei sute șaizeci și cinci de zile. Că o parte atât de mare din lumea lui arăta altfel 290

acum; că pe atât de mulți oameni la care ținea cel mai mult i-a cunoscut în timpul acelei unice călătorii în jurul soarelui.

Înăuntrul bibliotecii mari din marmură, Ben stătea lângă Maura. Cei doi se uitau la sculptura care reprezenta un copac de aproape trei metri înălțime, din ramurile căruia ieșeau fire în loc de frunze. Pe podiumul de sub copac erau inscripționate cinci sute de nume.

– Revista Ninei i-a făcut un profil artistului, a spus Maura. Se pare că a făcut tot proiectul ăsta folosind firele oamenilor, dar tot nu s-a uitat la al lui.

A spus că dacă ar avea firul scurt, s-ar simți prea grăbit ca să mai facă lucrări bune, iar dacă ar avea firul lung, poate nu s-ar simți suficient de grăbit.

În alt colț al galeriei, Lea și Nihal urmăreau un videoclip redat în buclă, care prezenta un interviu cu artistul, un bărbat abia trecut de patruzeci de ani, care purta o cămașă cu un model imprimat cu un șablon și un pandantiv greu din aur atârnat la gât. Ben s-a apropiat de ei, tocmai când videoclipul a luat-o de la început.

„Ideea proiectului mi-a venit în timp ce călătoream în Japonia“, povestea sculptorul, „și am vizitat insula Teshima, unde un artist pe nume Christian Boltanski a creat o lucrare în 2010 intitulată *Les Archives du Cœur* sau *Arhivele inimii*, o colecție de înregistrări audio ale bătăilor inimii unor oameni din întreaga lume. Am vrut să fac ceva asemănător cu firele. Pentru multă lume, firele noastre, la fel ca bătăile inimii, sunt ceva foarte intim, pe care numai noi înșine și poate un număr mic de oameni dragi le vor vedea vreodată. Așa că am vrut să creez o înregistrare publică a acestor cinci sute de fire, a acestor cinci sute de suflete, născute în orașe și în țări diferite, cu fire de diferite lungimi. Însă pentru mine a fost important ca toate numele și toate firele să fie tratate egal. Privitorii nu vor ști niciodată care fir aparține cărui nume.

Copacul, firește, mi s-a părut structura potrivită. Copacul vieții.

Copacul cunoașterii. Cel care ne amintește că ne vom găsi cu toții odihna veșnică sub pământ, hrănind viața care crește deasupra noastră.

Noi, oamenii, avem impulsul de a ne marca existența într-un fel care să

ne pară permanent. Mâzgălim «am fost aici» pe băncile din școală. Scriem cu sprayul pe pereți. Săpăm litere în scoarța copacilor. *Am fost aici.* Mi-am dorit ca această sculptură să facă același lucru, să arate că oamenii aceștia au trăit.

Un martor al faptului că acești oameni – cu firele lor lungi și firele lor medii, și firele lor scurte – au fost *aici*.“

291

CÂŢIVA ANI MAI TÂRZIU

292

JAVIER

Javi s-a dovedit a fi un soldat exemplar, nu doar respectat de camarazii săi, ci simpatizat cu adevărat. Și era mereu pregătit de orice.

Chiar și acum, în timp ce se confrunta singur cu ceea ce știa că e sfârșitul firului său, era pregătit.

Le-a scris părinților săi o scrisoare în care le-a explicat minciuna care i-a lansat cariera, și a ascuns-o sub saltea, unde știa că o va găsi cineva după

ce el nu va mai fi, când i se vor strânge lucrurile. Avusese nevoie de luni de zile ca să decidă ce să spună, dar nu-i putea lăsa pe părinții lui într-o stare de doliu *și* de confuzie. Meritau să știe adevărul despre schimb, să știe că a fost alegerea fiului lor. Dar Javi nu l-a numit pe Jack în scrisoarea lui, sperând că

asta va fi destul pentru a-l proteja.

În fiecare dimineață, ca un ritual, Javi verifica sub saltea ca să se asigure că plicul mai e acolo, atingându-l ușor cu vârfurile degetelor înainte să iasă și să-și înceapă ziua.

Într-o după-amiază, Javier se plimba cu amicul său, căpitanul Reynolds, când comandantul i-a chemat prin radio. Era nevoie de ei pentru recuperarea de urgență a unui pilot și a două cadre medicale a căror aeronavă tocmai fusese doborâtă într-un teritoriu ostil. Toți cei trei pasageri s-au catapultat cu succes și erau presupuși a fi în viață.

Javi și Reynolds și-au adunat repede echipamentul și au pornit spre elicopter.

– Unde-s salvatorii? a întrebat Reynolds.

– Aici, să trăiți!

Cei doi salvatori au apărut de după elicopter, gata să zboare. Javi s-a așezat pe scaunul copilotului, la dreapta lui Reynolds, cu cei doi salvatori și mecanicul navigant în spate.

În timp ce elicopterul se înălța, vocea din radio îi pregătea.

– Căutați doi bărbați, o femeie. Pilotul și doi voluntari civili de la Medici fără Frontiere.

Cerul era prea acoperit ca să zărească supraviețuitorii și să coboare scara de frânghie, așa că au fost forțați să aterizeze. Reynolds și mecanicul au rămas în urmă cu elicopterul, în timp ce Javi și cei doi salvatori au pornit pe jos, înaintând lent pe terenul ușor împădurit.

Au avut noroc, s-a gândit Javier. Era mai ușor să te camuflezi printre copaci decât pe o câmpie deșertică.

La vreo douăzeci de minute de când începuseră expediția, soldații i-au localizat pe supraviețuitori, cu fețele și membrele murdare de pământ și sânge, ascunși după cel mai gros trunchi de copac.

Cei doi bărbați erau răniți – pilotul suferise arsuri, iar unuia dintre medici îi sângera un picior – și femeia încerca să-i îngrijească pe amândoi.

Javi i-a contactat prin radio pe Reynolds și pe comandantul de la bază:

– Găsit toți trei supraviețuitori. Terminat.

Cei doi salvatori s-au lăsat pe vine ca să examineze rănile supraviețuitorilor, iar Javi a salutat-o din cap pe femeie.

– Sunt căpitan Javier García, a zis el. V-ați descurcat excelent aici, doamnă.

– Anika, a zis ea. Dr. Anika Singh.

– Haideți să vă ducem acasă, doamnă doctor Singh.

Pilotul era în stare să meargă, deși greoi, dar medicul rănit avea nevoie de ajutor și ca să se ridice în picioare. Cei șase erau gata să plece, cu medicul sprijinit bine de umărul salvatorului mai tânăr, când s-a auzit vocea comandantului la radio.

– Ni s-au raportat forțe ostile în apropierea poziției voastre.

Recepționat?

– Recepționat, a zis Javi.

Anika și celălalt medic au înghețat, uitându-se la soldați pentru ordine.

– Vom fi lenți pe jos, a gândit cu voce tare salvatorul mai în vârstă. Și suntem un grup mare. Ușor de reperat.

– Cu doi răniți, a adăugat Anika.

Ca la un semnal, motorul hârâit al unui camion a prins a mugi încet în depărtare.

Javi vedea frica de pe chipurile celor doi medici, încă umede de sudoare și probabil lacrimi. „Sunt doar niște civili“, s-a gândit el, „au venit aici pentru că au vrut să ajute, să aibă un impact.“

– Plec eu ca momeală, s-a oferit Javi. Pot să fug în direcția opusă, să

trag câteva focuri în aer ca să le atrag atenția, apoi să fac înconjurul înapoi și să vă întâlnesc la elicopter.

– Nu, asta nu-mi place, a zis salvatorul superior.

– E cea mai bună șansă, a spus pilotul, făcând o grimasă.

– O să fie bine, a zis salvatorul mai tânăr. N-o să moară, nu-i așa?

Salvatorul senior a vrut să țipe la camaradul său, să-l mustre pentru atitudinea lejeră, dar știa că nu e vina băiatului. Cei mai mulți din trupă

gândeau la fel. Ce naiba, și el gândise așa odată. Dar apoi a văzut cum un prieten a intrat drept într-un câmp plin de dispozitive explozive improvizate, convins că n-are cum să moară, și în schimb și-a pierdut ambele picioare.

„Sunt firele astea, să le ia naiba“, s-a gândit salvatorul. „Din cauza lor, dintr-odată toți sunt invincibili. Până nu mai sunt.“

– Nu plec dacă nu crezi că e alegerea corectă, a zis Javi. Dar eu sunt pregătit.

Salvatorul senior detesta să se despartă de vreunul dintre ai lui, dar nu-i putea ignora pe cei doi civili din grija lor. Și nu-i plăceau șansele de izbândă să meargă pe jos mai bine de un kilometru și jumătate fără să fie depistați, când doi dintre bărbați abia își târau picioarele.

– În regulă, a acceptat în cele din urmă. Ești un om de treabă, García.

Reynolds a zărit grupul printr-o deschizătură dintre copaci. Erau doar cinci.
– Unde mi-e copilotul? a strigat el, în timp ce salvatorii îi încărcau pe cei doi bărbați răniți în spatele elicopterului.

– Vine, a spus salvatorul junior.

Restul grupului a urcat înăuntru, iar Reynolds era gata de zbor. Dar Javi încă nu se întorsese.

A trecut un minut încordat, urmat de altul.

Iar apoi au auzit motoarele.

– Rahat!

Reynolds a simțit cum îl trece un fior de neliniște, dar tot aștepta.

Huruitul a început să se audă mai tare. Medicul rănit gemea. Pilotul salvat respira iute, iar mecanicul navigant bătea nervos cu degetele pe genunchi. Salvatorul senior care stătea imediat în spatele lui s-a aplecat în față. – Nu uita că avem doi civili cu noi, Reynolds.

Dar căpitanul tot aștepta.

– Nu-l las pe García.

Sunetul motorului se auzea și mai aproape de-acum.

Salvatorul junior a șoptit, ca să nu-i alarmeze pe medici:

– Suntem țintă sigură la sol, Reynolds.

– Dați-i o șansă să ajungă! a strigat căpitanul.

Apoi Reynolds și-a amintit ceva ce îi spusese odată comandantul său: cu tot răul pe care l-au provocat, adevăratul dar al firelor – faptul că fiecare soldat știe când va muri și își alege calea în consecință – era că nici un soldat nu va fi nevoit vreodată să moară singur.

Dacă pleca acum, s-a gândit Reynolds, și îl abandona pe Javi pe teritoriul inamicului, măcar Javi avea firul lung. Măcar avea să

supraviețuiască.

Pocnetul zgomotos al focurilor de armă din apropiere a spart tăcerea.

– Ce dracu’, Reynolds! a strigat cineva.

Nu mai putea să aștepte.

– O să ne întoarcem după el, a zis Reynolds, mai mult pentru el decât pentru ceilalți.

Din locul lui de la sol, Javi a auzit sunetul inconfundabil al elicopterului care trecea pe deasupra capului, singura lui șansă de salvare care și-a luat zborul.

Dar nu era salvare. Nu chiar. Elicopterul i-ar fi cumpărat câteva ore în plus, poate. Șansa să trimită un ultim mesaj părinților săi de acasă. Însă deja își încheiase fiecare telefon dat familiei sale, în ultimii cinci ani, cu aceleași două cuvinte pe care le-ar fi spus și acum. Singurele cuvinte care contau.

Așa că Javi și-a mai apăsat o ultimă dată rana din piept, cu glonțul rătăcit îngropat undeva înăuntru, apoi a ridicat mâinile ca să caute ceva în rucsac. A avut nevoie de un minut, dar în cele din urmă l-a găsit. Un cartonaș

de rugăciune, vechi și jerpelit, cu colțurile pătate acum de sângele de pe degetele lui.

L-a strâns cu putere în fața ochilor, același cartonaș care fusese dat mai departe de la Gertrude la iubitul ei, de la Simon la prietenul lui, de la bunicul Cal la nepotul lui, și de la Jack către el, chiar și atunci când a crezut că nu-l vrea.

Iar Javi a citit cu voce tare cuvintele pe care le-au citit odinioară toți posesorii cartonașului înaintea lui. Ca să nu moară singur.

JACK

Armata fusese șocată de moartea lui Javier, crezându-l un fir-lung, și deși tot nu cunoșteau adevăratele acțiuni și intenții ale lui Javi, ofițerii superiori au presupus iute că trebuie să fi avut loc vreun fel de înșelăciune în zilele dinainte de absolvirea lui Javier și detașarea sa finală. Firele nu mințeau niciodată, dar oamenii, cu siguranță, da.

Câțiva oficiali din armată luaseră legătura cu domnul și doamna García, după ce le-au adus lucrurile fiului lor, și le-au cerut să nu discute cu nimeni

din presă până ce armata nu va hotărî cum să procedeze cel mai bine.

Javier nu era primul fir-scurt care să moară în luptă după Inițiativa STAR, de vreme ce mulți soldați au intrat în cele din urmă cu dispensă. Dar moartea lui Javi era prima care să stârnească suspiciunea unei fraude intenționate. Părinții lui Javier au primit permisiunea de a organiza o înmormântare de veteran, dar funcția precisă a fiului lor în armată – și, în mod specific, autorizarea lui pentru lupta activă – nu trebuia discutată în public.

La scurtă vreme după ce au primit-o, părinții lui Javier i-au dat lui Jack o scrisoare, care le fusese trimisă nedeschisă de căpitanul Reynolds, un prieten care descoperise plicul în patul lui Javi.

Prima dată când Jack a încercat să citească scrisoarea, n-a putut să

treacă de al doilea rând fără să-i dea lacrimile, însă era hotărât.

Mami y Papi,

Știu că acum sunteți șocați și îndurerați, și îmi pare foarte rău pentru durerea pe care v-am provocat-o. Dar vreau să știți că a trebuit să fac asta.

Acum cinci ani, după ce au sosit cutiile, un prieten apropiat și cu mine am hotărât să facem schimb de fire, ca să mă pot prezenta în fața armatei ca un fir-lung și să mi se repartizeze un rol mai plin de provocări, pe teren, oriunde era mai mare nevoie de mine.

Mi-am dorit să-mi las amprenta asupra lumii și chiar să ajut oamenii, așa cum amândoi m-ați învățat să-i pun pe ceilalți pe primul loc. N-am putut să-mi las firul scurt să mă rețină.

Și nu m-a reținut.

Acum un an, am văzut un băiețel rătăcit care a ajuns din greșeală în bătaia focului, și l-am tras de acolo înainte să i se întâmple ceva rău. Acum mă

gândesc mult la băiatul acela, cu părul lui negru și încâlcit și brațele slabe, așa cum sunt convins că au fost și ale mele. Poate și voi vă puteți gândi la el.

Mă rog să vă găsiți liniștea știind că ne vom revedea. Că vă voi aștepta, într-o bună zi, alături de restul familiei noastre. Credința asta – credința pe care voi mi-ați oferit-o – este cea care m-a ținut tare în tot acest timp.

Detest că am mințit – că mi-am mințit țara și familia. Dar nu cred că

ceea ce am făcut a însemnat că am ascuns adevărul despre mine însumi. Mă

gândesc că așa am găsit adevărul despre mine. Nu mai sunt doar Javi. Sunt căpitan Javier García în Armata Statelor Unite ale Americii și sper că v-am făcut mândri de mine.

Los amo mucho,

Javi

Părinții lui Javier au presupus că Jack era prietenul apropiat la care se referise Javi, așa că Jack le-a spus adevărul, sau măcar o parte din el. Nu a vorbit despre propriile lui motivații pentru schimb sau despre faptul că *el* a fost de fapt cel care a sugerat așa ceva. N-a vrut să mânjească povestea schimbului așa cum o scrisese Javi pentru ei.

Dar acum părinții lui Javi nu știau ce să facă cu scrisoarea. Abia știau ce să facă cu ei înșiși, într-atât erau de distruși și storși de durere. Și se temeau de ce s-ar fi putut întâmpla dacă altcineva ar fi citit mărturia scrisă a lui Javier. Și totuși, ascunzând adevărul despre moartea lui Javi, Jack știa că

liderii armatei nu făceau decât să cumpere timp pentru președintele Rollins.

Unchiul său era în toiul campaniei de realegere și nimeni nu voia să iasă

vorbe că un tânăr fir-scurt latino a tras pe sfoară intenționat Armata SUA și a ocolit una dintre politicile de temelie ale administrației. Jack se temea că

viața prietenului său, cea mai mare jertfă a sa, va fi mușamalizată, ștearsă ca să păstreze reputația fragilă a unchiului său. Iar Jack nu putea lăsa să se întâmple așa ceva – indiferent cu ce consecințe s-ar fi confruntat *el* dacă adevărul ar fi ieșit la iveală.

Jack și-a împărtășit îngrijorările cu părinții lui Javi și le-a spus că fiul lor l-a încurajat să lupte în numele tuturor fir-scurților. Poate că acum putea să facă asta, a zis Jack, făcând publică povestea lui și a lui Javi.

Toți trei știau că expunerea schimbului risca să provoace reacții violente, dar părea cumva rușinos să-l ascundă. Iar părinții lui Javi nu erau rușinați. Erau la fel de mândri de fiul lor ca întotdeauna.

Cu binecuvântarea lor, Jack a conceput un plan.

*

Jack solicitase detașarea înapoi la New York cu patru ani în urmă, disperat să părăsească D.C. după ce mătușa și unchiul lui s-au mutat la Casa 298

Albă. Își făcuse câțiva prieteni printre informaticienii de la micul său avanpost de comandă cibernetică și ieșise cu câteva fete drăguțe, deși cele mai multe, crezând că Jack are firul scurt, umblau după el doar în speranța de a-și îndeplini vreo fantezie denaturată în care ele erau un fel de Jackie O24, să se mărite cu fiul damnat al unei dinastii. Jack își asumase un angajament personal de a participa la toate evenimentele Legați Împreună din oraș, iar el și Javi își trimiteau scrisori de câteva ori pe an, cele de la Javi fiind întotdeauna infinit mai captivante.

Entuziasmul de a-l sfida pe unchiul său se ștersese treptat, mai ales după alegeri, și nici munca, nici plăcerea nu-i ofereau lui Jack cine știe ce împlinire. Căzuse din nou în vechiul său comportament fără direcție. Fără să fie susținut de așteptările familiei, era surprinzător de ușor să se răstoarne, să plutească prin acalmia vieții normale după care tânjise odinioară.

Însă acum, cu o fotocopie a scrisorii lui Javier în mâini, Jack simțea în sfârșit că are din nou un scop.

A sosit la intrarea în clădirea din piatră de culoare roșiatică unde avea sediul central Fundația Johnson. După ce a pierdut cursa pentru alegeri, senatorul Wes Johnson a creat organizația nonprofit ca să le ofere resurse fir-scurților și să promoveze egalitatea între toate lungimile firelor. (În ciuda progreselor importante ale mișcării Legați Împreună, tot mai erau multe de depășit, deoarece prejudecățile împotriva fir-scurților s-au dovedit a fi mai ușor de inculcat decât de eliminat.)

Jack urmărise știrile despre Fundația Johnson în ultimii ani, văzuse cum echipa depune eforturi pentru a institui protecție juridică pentru fir-scurții care se confruntau cu discriminare în numeroase domenii: încadrarea în muncă, admiterea la școală, cereri de credite, sănătate, adopții.

Lista părea cu adevărat nelimitată. Și lansaseră recent o nouă inițiativă care pleda pentru dreptul fir-scurților de a decide cum să moară, făcând presiuni pentru legi privind moartea cu demnitate, care să-i vizeze pe cei aflați la capătul firului, care ar prefera să se stingă în pace, înconjurați de cei dragi, decât să-și lase soarta pe seama hazardului.

Când Jack a sosit la Fundația Johnson, un asistent l-a condus la etaj, la biroul noii directoare de comunicare, Maura Hill.

– Luați loc, domnule Hunter.

24 Jacqueline Kennedy Onassis (1929–1994), soția președintelui american John F.

Kennedy (1917–1963) și apoi a lui Aristotel Onassis (1906–1975)

Maura s-a aplecat dezinvolt spre marginea biroului, cu gleznele încrucișate, în timp ce Jack stătea pe un fotoliu de piele.

– Trebuie să spun că am fost foarte intrigată când am auzit că nepotul președintelui îmi cere o întâlnire, a zis ea.

Jack a înclinat din cap politicos.

– Sunt aici în numele prietenului meu, căpitan García în Armata SUA. A fost ucis în luptă de curând.

Jack a luat o înghițitură mare de apă din paharul din fața lui, dintr-odată mort de sete.

– O, Doamne, îmi pare tare rău! a zis Maura.

Jack și-a dres glasul și s-a pregătit sufletește. Era prima dată când Jack rostea următoarele cuvinte în fața unui străin.

– Adevărul este că, acum cinci ani, amândoi eram sublocotenenți în armată, chiar atunci când a fost anunțată Inițiativa STAR. Prietenul meu, Javi, avea firul scurt, iar eu aveam unul lung, dar amândoi știam că *el* e cel care e menit să fie soldat. Să fie erou, de fapt. Așa că am făcut schimb de fire, iar el a fost trimis peste ocean în locul meu.

Maura a făcut ochii mari și și-a frecat ceafa cu mâna.

– Să fiu a naibii!

Jack i-a întins scrisoarea scanată pe care o ținea într-un dosar.

– Javi a scris asta, chiar înainte să moară.

Jack a urmărit-o pe Maura cum citește încet, fără grabă, fiecare rând. A deschis gura de câteva ori, ca și cum ar fi fost gata să vorbească, dar a rămas tăcută.

Jack spera că a adus scrisoarea în locul potrivit. În ultimele șase luni, fundația îl susținuse puternic pe principalul contracandidat al lui Anthony la președinție, un senator din Pennsylvania și un susținător vocal al fir-scurților. Rollins deja își pierdea din sprijin, mai ales după revelația de anul trecut: mărturia mâzgălită găsită în celula celei care a încercat să-l asasineze, după ce aceasta a decedat în închisoare. Lumea se înșelase cu cinci ani în urmă. Nu înnebunise din cauza firului ei. Nici măcar nu-și deschisese

vreodată cutia, nu văzuse niciodată ce se află înăuntru. În schimb, era o soră îndoliată, cu inima încă sfâșiată după treizeci de ani, înfuriată de ascensiunea unuia dintre bărbații pe care îi învinovățea pentru moartea fratelui ei. Femeia știa, desigur, că nu-l poate ucide pe Anthony – îi văzuse firul lung la televizor – dar tot a vrut să-l pedepsească într-un fel. Să

facă dreptate, dreptatea care a fost refuzată atât timp. Când un bărbat nevinovat, Hank, a fost prins în bătaia focului, și-a pierdut voința de a spune adevărul, vinovăția reducând-o la tăcere pentru totdeauna.

300

După ce a fost descoperit adevăratul mobil al atacului, s-a cerut punerea sub acuzare a președintelui, desigur, dar a fost imposibil de dovedit că Anthony știa mai mult decât știa publicul. El a negat orice implicare directă în moartea fratelui ei vitreg; cât despre defăimarea femeii de către membrii campaniei sale, a spus că doar a presupus – la fel ca toată lumea –

că firul ei e de vină pentru acțiunile sale.

Acum, însă, în cel mai recent sondaj, cursa pentru realegerea lui Anthony părea dureros de strânsă. Poate era nevoie doar de o singură

greutate în plus care să încline în sfârșit balanța.

– De ce ați adus scrisoarea asta aici? a întrebat Maura.

– Vreau să o strecurați în presă, a spus Jack. Cu tot cu numele meu, pentru a confirma că eu am fost cel care a făcut schimb de fire cu Javier. Sper să fie muniția finală împotriva administrației Rollins, care să le arate oamenilor daunele provocate de politicile lui și cât de stupid ar fi fost să nu permită unei persoane atât de curajoase și devotate ca Javier să-și servească

țara în mod deschis. Să-și îndeplinească visul. Curajul lui Javi, în ultima sa misiune, a fost cel care a permis echipei să-i salveze pe acei trei oameni. Să

le salveze viața, a mai spus Jack, apoi s-a oprit o clipă. Dar nu e vorba doar despre armată. E vorba de toți fir-scurții care s-au trezit că li se pun bețe în

roate, pentru că oamenii sunt prea speriați sau ignoranți, sau plini de prejudecăți. Sper că oricine va citi despre Javi va înțelege că fir-scurții au la fel de multă valoare ca fir-lungii. Și că merită să aibă parte de aceleași oportunități pentru a dovedi acest lucru.

Bineînțeles, Jack știa că scrisoarea lui Javier nu avea să-i facă pe oameni ca Anthony și Katherine să se răzgândească, și nici pe cei care îi aduseseră la putere. Cu siguranță nu avea să schimbe totul. Dar poate că era un început.

– E posibil să dați de necazuri mari dacă mărturisiți acest lucru, a zis Maura. Sunteți sigur că vreți să faceți asta?

– Sunt, a zis Jack cu fermitate.

Deja era înstrăinat de familia lui biologică; era timpul să stea de partea celei pe care și-a ales-o.

– Atunci aș fi mândră să vă ajut, a spus Maura. Cred că povestea lui Javier merită să fie auzită.

După ce Jack i-a strâns mâna Maurei, lăsându-i scrisoarea în grijă, a ieșit pe trotuar și s-a uitat în sus pe cer. Javi fusese pilot în ultimii patru ani.

Cine știe de câte ori zburase acolo sus, printre nori?

Jack spera că Javi, oriunde s-ar fi aflat acum, ar fi apreciat ironia momentului. Anthony Rollins se folosise fără milă de firul lui Javi ca să

avanseze în carieră cu cinci ani în urmă, iar acum poate că același fir va juca un rol în decăderea lui.

Slujba memorială din săptămâna aceea a avut parte de un public restrâns, alcătuit doar din familia lui Javier, Jack și doi soldați în permisie.

Jack stătea aproape de sicriu, care era închis și acoperit cu drapelul american, când a venit o femeie lângă el.

– Prietenul dumneavoastră a fost un soldat foarte curajos, a spus ea.

Femeia sosise târziu, după ce se terminase slujba, și se strecurase întrun capăt al camerei. Chipul ei îi era necunoscut lui Jack.

– Ne-a salvat pe toți în ziua aceea, a șoptit ea.

Jack și-a dat seama atunci că probabil a fost unul dintre cei doi medici civili pe care, potrivit domnului și doamnei García, Javi îi salvase înainte să moară. Anika Singh, parcă. Toate părțile implicate în misiune ar fi semnat acorduri de confidențialitate, dar căpitanul Reynolds le-a spus părinților lui Javi povestea curajului său.

– Javi n-a meritat asta, a spus Jack. N-a meritat un fir scurt.

Atunci Anika s-a întors și l-a privit pe Jack cu blândețea și înțelegerea pe care el se gândea că numai o mamă le-ar putea arăta când își privește fiul.

– Știți, prietenul dumneavoastră, Javier, îmi amintește de un alt bărbat pe care l-am cunoscut, care a avut și el firul mult mai scurt decât ar fi trebuit să fie. Dar el și Javier au lăsat în urmă atât de multe lucruri. Impactul lor va fi simțit ani întregi, ba chiar generații, a spus ea. Într-un fel, cred că ei doi au avut firele cele mai lungi pe care le-am văzut vreodată.

NINA

Aniversarea sosirii firelor a venit și s-a dus, anii începeau să treacă, și în scurt timp, lumea se apropia de un deceniu de conviețuire cu firele.

În cele din urmă, unii se simțeau recunoscători pentru apariția cutiilor, pentru șansa de a-și lua rămas-bun, de a nu regreta niciodată ultimele cuvinte rostite. Alții și-au găsit alinarea în puterea stranie a firelor de a-i face să creadă că viața celor dragi care aveau firul scurt nu a fost, de fapt, curmată prea devreme. Viața lor era la fel de lungă pe cât era menită să fie, din clipa în care se nășteau și se pare că era stabilită lungimea firului lor.

Cumva, asta îi făcea să accepte mai ușor pierderea lor, să aibă încredere că

nimic nu ar fi putut schimba sfârșitul, că moartea lor nu ținea de vreo decizie anume pe care au luat-o, de ce au făcut sau n-au făcut. Datorită

firelor, nu era nevoie să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi locuit în alt oraș sau ar fi consumat alte alimente sau ar fi condus pe alt traseu spre casă.

Pierderea tot era dureroasă, desigur, tot nu avea sens, dar era aproape o ușurare să nu fii hăituit de întrebări fără răspuns. Viața lor era pur și simplu atât de lungă cât ar fi fost oricum.

Dar asta nu era o consolare și pentru fir-scurți, cei care înfruntau nedreptatea în mod direct. Era o consolare pentru fir-lungii care supraviețuiau, cei care mergeau mai departe în lipsa lor.

Părinții Maurei au rugat-o pe Nina să țină un discurs la înmormântare.

Era primul elogiu pe care îl ținea vreodată și a avut nevoie de aproape toată forța pe care și-a putut-o aduna ca să-i dea drumul mâinii mamei sale, să-și părăsească locul din primul rând și să stea în picioare în fața mulțimii îndoliate.

Nina a scanat iute încăperea, căutând un chip asupra căruia să se oprească în timp ce își citea remarcile. Nimeni din primele rânduri nu era potrivit: toți membrii familiei Maurei plângeau încetișor, și nu voia să se uite la Ben și Amie, care se gândeau probabil la propria lor versiune a acestei înmormântări, care avea să aibă loc, inevitabil, peste câțiva ani. Așa că Nina le-a vorbit în schimb câtorva străini din spate, poate colegi sau vechi cunoștințe de-ale Maurei pe care nu avusese niciodată ocazia să-i întâlnească.

Nina a vorbit despre pasiunea și neînfricarea și înțelepciunea soției sale și despre viteza impresionantă cu care își făcea prieteni. A povestit cum 303

Maura a aflat de Fundația Johnson și și-a părăsit prompt slujba în domeniul editorial ca să lucreze pentru echipa senatorului – al șaselea ei loc de muncă

în total, dar primul unde a simțit imediat că se potrivește perfect. În sfârșit, acum înflorise la muncă, își găsise un loc unde să-și canalizeze energia, lucrând cu fundația ca să-i protejeze pe ceilalți fir-scurți.

Nina nu a vrut să vorbească despre ultimele zile, despre rara anomalie din inima Maurei care trecuse nedepistată. Nu a vrut să vorbească despre sfârșit. Așa că a vorbit despre povestea în sine.

– E ușor să ne uităm la timpul petrecut împreună și să ne gândim că am avut ghinion. Dar nu e mai bine să petreci zece ani *iubind* cu adevărat pe cineva, mai degrabă decât patruzeci de ani ajungând să te plictisești, să obosești sau să te înăcrești? Când ne gândim la cele mai frumoase povești de dragoste scrise vreodată, nu le judecăm după durata lor. Multe dintre ele au fost chiar mai scurte decât căsnicia mea cu Maura. Însă povestea noastră – a mea și a Maurei – a fost *profundă* și a fost *întreagă*, în ciuda duratei sale. A fost o poveste întreagă și minunată în sine, și, deși mie mi-au fost date mai multe capitole decât Maurei, paginile *ei* au fost cele pe care nu-ți venea să le lași din mână. Cele pe care le voi reciti iar și iar, pentru tot restul vieții.

Deceniul nostru împreună, povestea noastră, a fost un adevărat dar.

Chipurile din spate începeau să devină încețoșate acum, așa că Nina și-a șters ochii cu un șervețel mototolit și s-a uitat la discursul din fața ei. Îi era datoare Maurei să-l ducă la bun sfârșit.

– Și, în stilul caracteristic Maurei, mi-a dat chiar un ultim mesaj ca să se asigure că vocea ei va fi ultima care se va auzi la funeraliile ei: „Spune-le că mi-am dorit întotdeauna să fiu exploratoare. Că am încercat întotdeauna să fac primul pas, să fiu prima care plonjează în apa rece, prima care încearcă mâncarea cu aspect ciudat, prima care urcă pe scenă și cântă. Și acum voi fi prima care află ce se întâmplă după, prima care află ce ne așteaptă pe noi

toți. Vă promit să merg în recunoaștere suficient cât să vă pot spune totul când veți ajunge aici“.

La câteva săptămâni după funeralii, Nina a plecat în sfârșit din casa părinților ei și s-a întors acasă, singură, ca să-și termine cartea. O compilație de povești inspirate de fire și de oamenii care le-au folosit pentru a face bine, la care lucra de aproape trei ani. Pagina de dedicație era deja scrisă –

Pentru Maura, simplă și sinceră – dar Nina era reticentă să se despartă de manuscris și să-l dea pe mâna redactorului.

Așa că în seara aceea Nina a citit din nou poveștile din carte.

Femeia născută cu mutația genelor BRCA, care nu s-a așteptat niciodată la un fir lung și acum conducea progresele în domeniul cercetării 304

cancerului de sân. Tânărul de douăzeci și trei de ani crescut într-un cartier înțesat de găști de infractori, al cărui fir lung i-a oferit speranța de a scăpa de acolo și care conducea acum un program după școală pentru tinerii în situații de risc. Fir-scurtul care și-a cărat cutia în spate în timp ce a urcat până în vârful muntelui Everest.

Maura trăia și ea în manuscris, în rolul ei de la Fundația Johnson.

Femeia a cărei campanie de conștientizare publică, al cărei omagiu adus sacrificiului unui tânăr soldat fir-scurt, a contribuit la respingerea Inițiativei STAR la Curtea Supremă, în cele din urmă. O moștenire mai importantă

decât și-ar fi putut închipui vreodată.

Maura i-ar spune să predea cartea, s-a gândit Nina. „Încearcă să te desprinzi.“ Era timpul să o facă.

Nina și-a amintit una dintre ultimele conversații pe care le-a avut cu Maura. „Tu ai fost mereu cea stabilă, tu ai fost stânca, cea care făcea toate planurile“, spusese Maura. „Așa că am nevoie să fii acea persoană și acum, bine? Nu poți să te pierzi cu firea. Amie și Ben au nevoie de tine, și copiii

lor au nevoie de tine, și *viața* ta are nevoie de tine. Promite-mi că o să fii stânca și de-acum înainte. Că o să faci planuri în continuare."

Dar Nina avea doar două planuri în momentul de față: să publice cartea asta și să treacă de următorul an. A doua zi va începe cu primul. În seara aceea, mai avea nevoie de încă un moment singură cu aceste povești, cu povestea Maurei, înainte să le împărtășească lumii întregi.

305

AMIE

Ca toate cuplurile căsătorite, Ben și Amie se certau.

Ea îl bombănea că nu golea gunoiul, că nu încărca mașina de spălat vase cum trebuie. El îi punea uneori la îndoială precauția, insistând că Willie și Midge, copiii lor, erau într-adevăr gata să renunțe la roțile ajutătoare.

Își dădeau ochii peste cap și ridicau vocea, dar fiecare găsea o alinare surprinzătoare în ciondănelile lor, în această parte firească a căsniciei și a vieții de părinte, înțelegând că propria lor viață – în ciuda provocărilor sale neobișnuite – putea totuși să fie atât de convențională, atât de delicios de *normală*.

Ben și-a dorit ca totul să se întâmple repede. A plătit un avans pentru o casă în suburbii înainte să se nască Willie, iar el și Amie au primit în dar doi copii care progresau destul de repede. Primii lor pași, primele cuvinte, primele hobbyuri – toate au venit în succesiune rapidă, și nu după mult timp învățau să cânte la pian și să arunce la coșul de baschet. Ben și Amie făceau tot posibilul să le ofere pentru tot restul vieții amintiri ale timpului petrecut în patru. Ben antrena echipele din liga de juniori ale ambilor copii și lua cursuri de pictură cu fiecare. Amie le citea copiilor în pat seara la culcare, trimițându-i pe tărâmuri îndepărtate. Atât părinții lui Amie, cât și ai lui Ben s-au mutat în apropiere și își răsfățau nepoții, umplând casa cu jucării și dulciuri, în vreme ce Nina a devenit „mătușa cool", așa cum glumise odinioară cu Maura, care îi invita pe copii în fiecare lună în oraș, la petreceri în pijamale în apartamentul ei.

Și de fiecare dată când Ben și Amie luau o pauză, în mijlocul zilelor lor agitate, și aruncau o privire prin casă, vedeau tocmai lucrurile despre care Ben se îndoise odinioară că vor exista la un moment dat – dovezile existenței familiei lor, ale vieții lor foarte pline împreună. Polițele care odinioară fuseseră umplute cu romanele preferate ale lui Amie, stivuite în ordine, erau înghesuite acum cu cărți pentru copii. Cărțile poștale din vara de pe Riviera franceză și iarna din Sankt Petersburg, două excursii dinainte să se nască Willie. Platoul albastru pe care Ben l-a ciobit la prima cină de Ziua Recunoștinței pe care au organizat-o acasă. Scutere, puzzle-uri, un set de clape electrice de la zile de naștere și sărbători trecute. Planuri înrămate ale clădirilor la proiectarea cărora contribuise Ben și scrisori înrămate de la trei dintre foștii elevi ai lui Amie, care acum erau adulți și ajunseseră

profesori la rândul lor. Și, într-un album păstrat într-un birou, toate scrisorile pe care și le-au scris odată unul altuia.

Ben și Amie nu au fost surprinși când au primit diagnosticul lui Ben.

Erau pregătiți. Iar Ben a știut imediat că nu se va muta la spital. Va rămâne acasă, cu soția și copiii lui, exact așa cum plănuiseră.

Nina a întrebat-o pe sora ei dacă se va întoarce în oraș după ce Ben nu va mai fi, iar Amie și-a imaginat viața în casa fără Ben: frigiderul plin cu caserole cu mâncare congelată, vecinii care înclinau solemn din cap de fiecare dată când treceau pe lângă peluza ei. Dar era tot casa în care Ben insistase să o treacă pragul când s-au mutat acolo, în ciuda faptului că ea era însărcinată în cinci luni. Tot casa în care el și-a petrecut o săptămână

întreagă construind un leagăn în curtea din spate. Nu putea să o părăsească.

Într-o seară, Nina stătea la masa din bucătărie cu Amie și Ben, în timp ce Ben își finaliza testamentul. Spre surprinderea Ninei, Ben s-a lăsat pe spate pe scaun, s-a uitat la amândouă și le-a spus că el e mulțumit. Mulțumit că acea cutie deschisă i-a fost impusă când era mai tânăr, mulțumit că și-a

petrecut cei mai fericiți ani din viață cu Amie, Willie și Midge, și mulțumit că

nu își va lăsa familia într-o stare de confuzie și dezordine.

După ce Ben s-a dus la etaj să doarmă și surorile au rămas singure, Nina a întrebat-o pe Amie dacă și ea e mulțumită de alegerea făcută.

– Presupun că *s-ar putea* totuși să mă răzgândesc la un moment dat, a zis Amie. Dar nu cred că o s-o fac. Mi-am petrecut atât timp cu gândurile mele, făcându-mi fantezii despre toate variantele astea potențiale de viitor și tot felul de întrebări. Dar de când s-au născut Willie și Midge, nu prea am mai avut asemenea viziuni. Cred că pentru că am devenit mamă, mi-a devenit mult mai ușor să rămân în momentul prezent.

– Pentru că dacă ți-ai pierdut concentrarea un minut, au pus mâna pe aragaz? a întrebat Nina.

– Păi, da, și asta, a râs Amie. Dar nu *doar* atât. Mereu m-am întrebat cum ar fi toate aceste alte versiuni ale mele, care ar duce vieți potențial diferite, dar acum știu că viața *asta* e cea pentru care am fost menită. O simt de fiecare dată când le sărut obrăjorii pufoși sau când îl văd pe Ben cum îi ia în cârcă. Amie a tăcut o clipă. Sigur, să vezi un fir lung, cum ai văzut tu, e cea mai mare binecuvântare, a adăugat ea, după care și-a ridicat telefonul ca să

se uite la imaginea de pe ecran, o fotografie cu Ben și copiii mergând cu „ne dați ori nu ne dați“ de Halloweenul trecut. Dar eu tot mă simt destul de binecuvântată.

Conturile de economii pentru facultate pe numele lui Willie și Midge, ipoteca pe casă, versiunea actualizată a testamentului lui Ben – totul era în
307

ordine. Și toată lumea – de la părinții lui Ben și Amie la Nina, Willie și Midge

– era cât de pregătită putea fi.

Dar nimeni nu era pregătit pentru telefonul de la secția de poliție, care i-a anunțat că mașina lui Ben și Amie a fost lovită pe autostradă, în timp ce se întorceau de la una dintre programările medicale ale lui Ben.

– Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, a zis polițistul.

Dar era o pierdere mai mare decât se aștepta oricine.

În dimineața după accident, Nina, nedormită și dărâmată de durere, a intrat împleticindu-se în dressingul surorii sale și a scos cutia pe care Amie o ținuse acolo, nedeschisă, în ultimii paisprezece ani. Nina știa deja ce se află

înăuntru, ce nu văzuse niciodată sora ei, dar voia să vadă cu ochii ei.

Firul lui Amie.

Cu același sfârșit ca al lui Ben, de la bun început.

Nina a ridicat cu tandrețe firul din cutie și a ținut viața surorii sale în palme, apoi a strâns-o ușor la piept în timp ce plângea, și plângea, și plângea.

NINA

Copiii nu făcuseră niciodată parte din planul ei, dar Nina i-a adoptat pe Willie și Midge fără să se îndoiască măcar o clipă. Deși aveau doar unsprezece și nouă ani, îi aminteau atât de mult de Amie. Aveau imaginația ei și aveau ochii ei, iar faptul că îi avea pe amândoi era ca și cum ar fi păstrat o bucată din sora ei care avea să rămână cu Nina pentru totdeauna.

Știa că Amie și-ar fi dorit ca cei mici să continue să trăiască în casa lor, așa că Nina și-a vândut apartamentul din Manhattan și s-a mutat în casa din suburbii, unde atât părinții lui Ben, cât și ai ei aveau apartamente în apropiere, iar Willie și Midge nu ar fi fost niciodată singuri.

Nina știa că dorul de ei nu îi va trece niciodată, de Amie și Maura, și Ben. Dar avea să-și respecte promisiunea. Nu se va pierde cu firea. Ea va fi

stânca, acum, pentru Willie și Midge. Va continua să facă planuri pentru toți trei. Iar după ce a trecut în jur de un an, Nina și copiii au reușit să-și reconstruiască viețile împreună, ca un nou trio. Ca o familie.

O dată la câteva săptămâni, Nina îi lua pe Willie și Midge în excursie la New York City, unde cei trei vizitau un muzeu sau grădina zoologică sau Nina îi lăsa pe copii să cutreiere printre rafturile uriașului magazin de jucării FAO Schwarz, copleșiți de uimire.

În rarele ocazii când rămâneau peste noapte în oraș, poate după vreun spectacol târziu pe Broadway, stăteau mereu în hotelul din centru cu fațada în stil Beaux-Arts, unul dintre ultimele proiecte ale lui Ben din oraș.

Renovarea care durase un an transformase hotelul de o sută de ani, o bijuterie pătată și dărăpănată, într-un palat demn de istoria sa. Ben alesese intenționat acest hotel pentru ultimul său proiect. Era ceva legat de faptul că

îi oferea clădirii o „a doua viață“, dacă Nina își amintea bine. O viață din care acum făceau parte și copiii lui.

Într-o astfel de seară în oraș, după o zi lungă de studiat oase de dinozaur la Muzeul de Istorie Naturală, Nina i-a condus pe cei doi copii peste drum, în Central Park. La umbra copacilor, în vreme ce ultima lumină a zilei pătrundea printre ramuri, cei trei s-au oprit să vadă banca lui Amie.

Nina a întins mâna, ale cărei pliuri de piele abia începuseră să-i trădeze vârsta de femeie trecută de patruzeci și cinci de ani, și și-a trecut degetele peste plăcuța netedă, argintie, pe care Amie i-a făcut-o cadou lui Ben la 309

aniversarea de zece ani, după ce își petrecuse ultimii nouă ani făcând economii în secret ca să și-o permită.

Dragă B,

Orice s-ar întâmpla, sentimentele mele rămân la fel.

A

Nina s-a așezat pe bancă, în timp ce Willie și Midge au fugit la locul de joacă din apropiere.

Urmărindu-i pe copii cum aleargă, zâmbind, de la leagăne la barele de cățărat și înapoi, Nina se minuna de reziliența lor. Amie și Ben ar fi fost foarte mândri de ei – de omuleții scumpi, curioși și jucăuși pe care i-au creat! În momente precum acesta, Nina se bucura că Amie nu și-a deschis niciodată cutia, nu a simțit niciodată furia și angoasa care au chinuit-o pe Maura, și nu a fost niciodată nevoită să se uite la chipurile moi și rotunde ale copiilor ei, știind, dureros, că nu îi va vedea mari.

Nina se întreba uneori dacă Willie și Midge s-ar fi născut măcar, dacă

Amie s-ar fi uitat la firul ei. Lui Amie îi era suficient de greu să facă planuri să clădească o familie fără Ben. Dacă ar fi știut că nici *ea* nu va fi acolo? Poate că decizia lui Amie de a nu se uita niciodată, de a nu *ști* niciodată, le-a oferit ambelor surori darul acestor două suflete neprețuite.

Desigur, Nina se străduia să fie mama care fusese Amie întotdeauna, extrem de atentă și de afectuoasă, dar se întreba și ce fel de mamă ar fi devenit Maura, și Nina își dorea să le insufle copiilor simțul distracției și neînfricarea și spontaneitatea Maurei. O poftă de viață pe care o avuseseră

în comun sora și soția ei. Nina se gândea cât de des văzuse expresia

„Trăiește de parcă ai avea firul scurt" inscripționată pe tricouri, pe sacoșe și pe afișe. Popularul refren se auzea des în ultimul timp, mult mai des decât la început, când fir-scurții erau prezentați într-o proporție copleșitoare ca oameni periculoși și deprimați, și nu hotărâți și deschiși către viață.

Nina privea cum Willie și Midge s-au împrietenit repede cu alți doi copii de la locul de joacă și cei patru se dădeau pe rând pe toboganul galben de plastic, chiuind de încântare în timp ce alunecau în jos. Nina era mereu fascinată de felul în care copiii puteau crea legături sincere, atât de repede, doar pentru ca la vârsta adultă să fie însetați de divergențe.

Nina și-a dus mâna la gât și a atins insigna Maurei, cele două fire aurii, pe care o pusese pe un lănțișor primit de la mama sa după ce a murit Maura.

Avea obiceiul să frece pandantivul cu degetul mare ca pe un talisman ori de câte ori era cufundată în gânduri. Puțini oameni purtau insigna în fiecare zi, cum făcea Nina. Era rezervată în general pentru ocazii speciale sau 310

evenimente politice, așa cum apăreau panglicile roz în fiecare octombrie, acum, că șocul covârșitor al primilor ani se stinsese în mare parte, lucru la care a contribuit și faptul că nu au existat niciodată valuri de violențe în masă săvârșite de fir-scurți, așa cum avertizaseră unii. Fostul președinte Rollins, odinioară cea mai zgomotoasă voce care punea lumea în gardă, apărea acum rareori la știri, ca să-și promoveze cartea de memorii sau să

țină un discurs.

În pofida eforturilor continue depuse de Fundația Johnson și de mișcarea Legați Împreună, încă persistau acuzații privind discriminări ilegale pe baza firului, desigur, iar prejudecățile personale, mai intime, împotriva fir-scurților erau poate prea alunecoase, prea invizibile, ca să fie vreodată stârpite în totalitate. Sporadic, încă izbucneau proteste, ca răspuns la unele cazuri deosebit de grave, iar Maura ar fi fost bucuroasă, se gândea Nina, să afle că nu au fost reduși la tăcere.

Dar când Nina îi privea pe cei patru copii cum se jucau împreună, cum legau prietenii în doar câteva minute, se întreba dacă, de data asta, își vor păstra darul empatiei ușoare și nestăvilite din copilărie, chiar și după ce vor deveni adulți. Cu siguranță, asta și-ar fi dorit Amie și Ben, și Maura pentru ei, și așa avea să se străduiască Nina să-i crească.

O femeie mai în vârstă s-a așezat pe bancă lângă Nina, a scos o revistă

din poșetă și a început să citească. Nina a recunoscut numărul trecut care prezentase un profil al lui Jack Hunter, celebrul nepot al unui președinte infam, pe care Nina avea să și-l amintească mereu fiindcă s-a adresat Maurei când a avut nevoie de ajutor. După ce a mărturisit, cu ajutorul Maurei, că a făcut schimb de fire cu un prieten din armată, Jack s-a bucurat de câțiva ani

ca vedetă minoră. Articolul relata decăderea lui rapidă, privat de titlul său militar, urmată de ascensiunea sa în cele din urmă, în sfârșit neîmpovărat de nimic, după câte se pare. La data interviului, lucra la o organizație non-profit care sprijinea veteranii cu sindrom de stres posttraumatic, iar soția lui aștepta al doilea copil.

Fotografia cu soția însărcinată a lui Jack Hunter, într-un colț al copertei revistei, i-a amintit vag Ninei de vechea prietenă a Maurei, Lea, care aproape născuse în Times Square, după primul din multe evenimente Legați Împreună. Willie și Midge încă se mai întâlneau la joacă în curtea din spate cu gemenii Leei, care erau cu doar câțiva ani mai mari ca ei, în timp ce Nina și fratele Leei îi urmăreau de pe terasă, amândoi îngrijindu-se de moștenirea lăsată în urmă de surorile lor.

Într-o bună zi, se gândea Nina, acești copii vor avea cu toții copii la rândul lor, născuți într-o lume care nu își va mai aminti prea bine vremurile 311

dinaintea cutiilor, când Nina și ceilalți fir-lungi ai generației sale se vor retrage în liniștea bătrâneții, depănând amintiri despre sosirea cutiilor așa cum bunicii ei vorbeau odinioară despre Al Doilea Război Mondial, un eveniment seismic despre care toți ceilalți doar învățau din manuale și romane. Ceva atât de incomprehensibil pentru cele două surori tinere care citeau într-o librărie, pentru băiatul timid care desena clădiri pe un carnet de schițe, pentru femeia lipsită de griji care cânta la karaoke într-un bar, avea să fie într-o bună zi doar încă o parte a maturizării.

Dar oare oamenii se vor mai uita înăuntru?

Colegii Ninei vorbeau cu toții despre ultimul sondaj Gallup, cea mai recentă analiză la nivel național pe tema firelor. Pentru prima dată, numărul persoanelor care decideau să nu se uite la firele lor crescuse semnificativ.

Din ce în ce mai multe cutii rămâneau închise, mai ales printre cei mai noi destinatari. Era posibil să fie doar o tendință, teoretizau oamenii, era posibil să se răzgândească cu toții. Dar Nina se întreba dacă nu cumva ar putea să

fie un semn. Dacă, după cincisprezece ani de haos și frică, lumea nu a văzut cumva destule fire – scurte și lungi, și de toate mărimile – ca să știe că *orice* lungime e posibilă, așa că, poate, lungimea nu contează. Că începutul și sfârșitul poate că ne-au fost alese deja, firul deja a fost depănat, dar mijlocul rămânea întotdeauna nedeterminat, lăsându-ne să-l țesem și să-l modelăm după bunul plac.

Bineînțeles, oamenii încă se întrebau, și se vor întreba *mereu*, de unde au venit cutiile și de ce au fost trimise. Erau menite doar pentru persoana în cauză, să dispună de cunoștințele despre propria durată de viață așa cum considera de cuviință? Sau erau oferite lumii întregi, la comun, pentru a declanșa o schimbare globală mai mare? Unii preziceau că adevărata lor putere va fi dezlegată abia după ce fiecare persoană de pe glob s-ar fi uitat înăuntru. Alții începuseră să creadă că nu ar fi trebuit să fie deschise niciodată, că darul era pur și simplu că ai primit un fir, de orice fel.

Și cu toate că firul ei încă i se întindea lung în față, Nina se întreba dacă

poate nu ar trebui și ea să încerce să trăiască de parcă ar fi scurt, fără să-i fie frică de lucrurile neașteptate, primind cu bucurie șansa de a spune da.

Nu s-a văzut niciodată ca mamă a doi copii, și totuși aceștia doi erau lumina care pătrunsese prin întuneric. Cine știe ce altceva o mai aștepta?

Poate că va fi de acord în sfârșit să i se organizeze una dintre întâlnirile acelea pe care i le propuneau mereu prietenii. Poate că își va actualiza cartea cu povești noi. Poate că îi va duce pe Willie și Midge într-o aventură undeva.

Poate că le va arăta lumea.

Deocamdată, însă, pe o bancă din Central Park, Nina și-a îndemnat pur și simplu mintea să se odihnească, să se concentreze asupra prezentului. S-a ridicat și s-a dus la locul de joacă lângă copiii ei, luându-i de mână și învârtindu-i în cerc.

Și undeva, la câteva cvartale în nord, la marginea parcului, de unde nu îl puteau auzi, un bărbat pe bicicletă pedala mai departe, cu un casetofon legat la spate. Picioarele lui trudeau mai mult ca de obicei, roțile se învârteau puțin mai încet. Dar melodia curgea la fel de limpede ca oricând, și toți oamenii care mergeau în jurul lui, ocupați și distrași ca întotdeauna, se opreau o secundă și întorceau capul, încercând să vadă de unde se aude muzica.

313

MULȚUMIRI

Vreau să le mulțumesc tuturor celor care au avut un rol în călătoria acestei cărți, care mi-au transformat visul în realitate. Profunzimea recunoștinței mele nu poate fi redată pe deplin aici.

Le mulțumesc agentelor mele incredibile de la CAA, Cindy Uh și Berni Barta, zânele bune ale acestei cărți. Nu-mi pot imagina cum aș fi adus această poveste pe lume fără înțelepciunea, devotamentul și îndrumarea lor.

Îi mulțumesc remarcabilei mele redactoare, Liz Stein, care a atins fiecare pagină a acestui roman cu strălucirea și compasiunea ei. Nu aș fi putut să cer un partener mai bun și un promotor mai energic al acestei povești.

Îi mulțumesc Carlei Josephson, pentru pasiunea ei fără limite și spiritul creativ de leadership necesar pentru a aduce această carte în fața cititorilor din Regatul Unit.

Le mulțumesc echipelor extraordinare de la William Morrow, Borough Press și HarperCollins, în special lui Liate Stehlik, Jennifer Hart, Kelly Rudolph, Ariana Sinclair, Kaitlin Harri, Brittani Hiles, Elsie Lyons, Dale Rohrbaugh și lui Dave Cole. Mă ciupesc în fiecare zi și tot nu-mi vine să cred.

Îi mulțumesc echipei inegalabile de la CAA, mai ales lui Michelle Weiner, Dorothy Vincent, Emily Westcott, Jamie Stockton, Khalil Roberts, Jason Chukwuma, Adi Mehr, Sydney Thun și Biancăi Petcu.

Îi mulțumesc mătușii mele, Aimée Fine, pentru feedbackul inițial, Sumyei Ojakli, pentru încrederea în cartea aceasta încă de la început, și lui Mady Despins, pentru bunătatea ei neprețuită.

Le mulțumesc tuturor profesorilor mei de la Harvard și Columbia și profesorilor de la School of the Holy Child, care mi-au hrănit dorința de a scrie și m-au îmboldit să devin mai bună.

Mulțumesc cercului de oameni incredibili pe care i-am cunoscut la Cambridge și New York, pentru iubirea și sprijinul vostru în anii în care am lucrat la această carte. Cu toții mi-ați îmbogățit viața și vă voi fi mereu recunoscătoare.

Mulțumesc, în cele din urmă, familiei mele. Bunicilor mei, Mary și Walter, pentru că au pus bazele vieții mele pline de iubire pentru cărți și pentru că m-au inspirat în fiecare zi, și lui Nancy și Everett, pentru că m-au ajutat să ajung la stele. Părinților mei, Laura și Jim, pentru că m-au condus 314

prin fiecare etapă a vieții mele și pentru încurajările lor neclintite care mă

ajută să nu cad. (O mulțumire deosebită mamei mele, prima mea redactoare, pentru că a citit cartea de față de mai multe ori ca oricine altcineva.) Lui Landy, sora și cea mai bună prietenă a mea, pentru că și-a împărtășit talentul și creativitatea de invidiat cu mine. Dragostea voastră, a tuturor, m-a făcut cine sunt.

Și oricărui cititor care deschide cartea de față – îți mulțumesc!